

Harlan Coben

Ne puštaj me

Hold Tight

Tia i Mike Baye nisu mogli ni zamisliti da će špijunirati vlastitu djecu. No, nakon što se njihov šesnaestogodišnji sin Adam neobjašnjivo povukao u sebe, a najbolji mu prijatelj Spencer Hill počinio samoubojstvo, ne mogu ne biti zabrinuti.

U samo nekoliko dana od postavljanja sofisticiranog programa za uhođenje na Adamovo računalo, do srži će ih uzdrmati prijeteća poruka pristigla od nepoznatog pošiljatelja. U isto vrijeme, Betsy Hill otkriva iznenađujući detalj o noći sinove smrti. Prije nego što zabrinuti roditelji išta više uspiju doznati, Adam, kao jedini koji bi mogao znati istinu, nestaje, što duboko uznemiri cijelo susjedstvo.

Dok se životi tih obitelji isprepliću u tragičnim, neočekivanim i nasilnim događajima, dugo skrivane veze u njihovu malom predgrađu počinju izlaziti na površinu, a očajni roditelji suočavaju se s pitanjem postoji li granica koju neće prijeći kako bi zaštitili one koje vole najviše na svijetu.

*S ljubavlju i sjećanjem na:
Carla i Corky Cohen, te
Jacka i Nancy Armstrong,
djedove i bake moje djece.
Svima nam jako nedostajete.*

Primjedba autora:

Tehnologija koja se spominje u ovoj knjizi je stvarna. I ne samo to; svi opisani programi i oprema dostupni su javnosti na tržištu. Imena proizvoda su promijenjena, ali koga će to doista zaustaviti?

1.

Marianne je u ruci držala već treću čašicu Cuervo tekile i divila se svojoj beskrajnoj sposobnosti da uništi sve što je dobro u njezinom patetičnom životu, kada muškarac pokraj nje vikne: "Poslušaj što ću ti reći, ljepotice: kreacionizam i evolucija potpuno su kompatibilni jedno s drugim."

Kapljica njegove pljuvačke završi na Marianneinom vratu. Ona napravi grimasu i brzim pogledom odmjeri muškarca. Imao je guste čupave brkove, kao porno glumci sedamdesetih. Sjedio je njoj zdesna. Plavuša previše izbijeljene kose ispucanih vrhova nalik na slamu, koju je on nastojao impresionirati svojim duhovitim filozofiranjem, bila je njoj slijeva. Marianne se protiv svoje volje poput salame našla stješnjenom u tom udvaračkom sendviču.

Pokušavala je ne obraćati pažnju na njih. Gledala je u svoju čašu kao da ocjenjuje brilijant na zaručničkom prstenu kojega će možda kupiti. Marianne se nadala da će to pomoći da brkati i žena sa slamnatom kosom nestanu. Nije upalilo.

"Ti si lud", reče Slamnata kosa. "Najprije poslušaj objašnjenje."

"Dobro, slušam, ali ipak mislim da si lud."

"Hoćete da zamijenimo mjesta pa da sjedite jedno pokraj drugoga?" predloži Marianne.

Brko spusti dlan na njezinu ruku. "Samo strpljivo, mlada damo, volio bih da i ti to čuješ."

Marianne se htjela pobuniti, ali zaključila da će biti jednostavnije ako odšuti. Ponovno se okrene svojem piću.

"Ovako", reče Brko. "Priču o Adamu i Evi znaš, zar ne?"

"Naravno", reče Slamnata kosa.

"Vjeruješ li da je istinita?"

"Da je on bio prvi muškarac, a ona prva žena?"

"Da."

"Nema šanse. Ti u to vjeruješ?"

"Još kako." On je prstima prelazio preko brkova, kao da mazi omanjeg glodavca, nastojeći ga smiriti. "U Bibliji piše da se tako dogodilo. Prvo je nastao Adam, a zatim iz njegovog rebra Eva."

Marianne je pila. Iz svakojakih pobuda. Uglavnom je pila kada se zabavljala. U životu je već bila na previše ovakvih mjesta u potrazi za partnerom, nadajući se da će spoj prerasti u značajniju vezu, ali večeras je nikako nije privlačila pomisao da iz bara ode s muškarcem. Pila je i kako bi otupjela osjećaje i, neka je sve prokletu, uspijevalo joj je. Kada se opustila, besmisleno ćaskanje joj počne odvrćati pažnju i smanjivati bol.

Zabrljala je. Kao i uvijek.

Cijeli je njezin život bio bijeg od svega kreposnog i ispravnog. Vječito je bila u potrazi za sljedećim nedostižnim 'fiksom', a neprekidno stanje dosade povremeno su prekidali patetični vrhunci. Uništila je nešto dobro, a sada, kada je pokušala to ispraviti ponovno je zabrljala.

U prošlosti je uspijevala povrijediti najbliže. U njezinom ekskluzivnom klubu osoba koje treba emotivno raniti bili su svi oni koje je najviše voljela. Sada, zahvaljujući najnovijoj mješavini idiotizma i sebičnosti, mogla je na popis žrtava Marianneina masakra dodati i potpune strance.

Nekako joj se čak učinilo da je gore povrijediti stranca. Svi to radimo onima koje volimo, zar ne? Ali povrijediti nevine donosi lošu karmu.

Marianne je uništila jedan život. Možda ne samo jedan. A razlog?

Kako bi zaštitila svoje dijete. Tako je barem mislila.

Glupača.

"Dobro", reče Brko. "Iz Adama se iznjedrila Eva, ili kako se to već k vragu kaže."

"Seksističke gluposti", reče Slamnata.

"Ali to je riječ Gospodnja."

"Znanost je dokazala da to nije istina."

"Samo čas, ljepotice. Poslušaj me do kraja." On ispruži desnu ruku. "Imamo Adama", zatim ispruži lijevu, "imamo Evu. Imamo rajski vrt. Je li tako?"

"Tako je."

"Adam i Eva su imali dva sina, Kaina i Abela. Abel je ubio Kaina..."

"Kain je ubio Abela", ispravi ga Slamnata.

"Jesi li sigurna?" On se namršti i zamisli. Zatim odluči to zanemariti. "Kako god. Jedan od njih umre."

"Abel umre. Kain ga ubije." "Jesi sigurna?"

Slamnata kimne.

"Dobro, znači ostao je Kain. Postavlja se pitanje s kim se Kain množio? Mislim, jedina preostala žena bila je Eva, a ona više nije bila mlada. Kako je čovječanstvo opstalo?" Brko zastane kao da čeka pljesak. Marianne zakoluta očima. "Vidiš li u čemu je problem?"

"Možda je Eva rodila još jedno dijete. Djevojčicu." "Znači on se seksao sa svojom sestrom?" upita Brko.

"Naravno. Tada su to ljudi radili svaki sa svakim, nisu li? Mislim, Adam i Eva su bili prvi ljudi pa je incest bio neizbježan."

"Nije bilo tako", reče Brko.

"Ne?"

"Biblija ne dopušta incest. Odgovor je u znanosti. To sam htio reći. Znanost i religija mogu koegzistirati jedno s drugim. Sve se zasniva na Darwinovoj teoriji evolucije."

Slamnata je izgledala prilično zainteresirano. "Kako to misliš?"

"Razmisli malo. Što kažu darvinisti, od koga smo potekli?"

"Od primata."

"Točno, majmuna ili čimpanza ili kojih god već. Uglavnom, Kain je protjeran pa je sam lutao ovim našim prekrasnim planetom. Pratiš me?"

Brko potapše Marianne po ruci kako bi se uvjerio da ga sluša. Ona se polako okrene prema njemu. Kada bi obrijao taj porno-brk, pomisli ona, možda bi bio zgodan.

Marianne slegne ramenima. "Pratim."

"Sjajno." On se nasmije i podigne obrvu. "A kao što znamo, Kain je bio muškarac."

Slamnata se ponovno uključi u razgovor: "Točno."

"Imao je normalne muške potrebe, zar ne?"

"Da."

"Tako je on lutao osjećajući prirodne potrebe i jednoga dana, dok je hodao šumom", još jedan osmijeh, još jedno glađenje brkova, "Kain je naišao na privlačnu ženku majmuna, gorile ili orangutana."

Marianne ga pogleda. "Reci da se šališ."

"Ne. Razmisli malo. Kain ugleda neku iz reda primata. Oni su najbližiji ljudima, zar ne? Zaskočio je tu ženku i oni... pa znaš." On sklopi ruke u bešumnom pljesku, u slučaju da ona ipak ne zna. "Ženka primata je zanjela."

"Odvratno", reče Slamnata kosa.

Marianne se počne okretati svojem piću, ali muškarac je ponovno potapše po ruci.

"Zar ne vidiš logiku? Ženka primata dobije mladunče, polumajmuna polučovjeka. Biće je majmunoliko, ali polako, kako vrijeme prolazi, ljudske osobine izbiju u prvi plan i prevladaju. Shvaćaš? *Voilà!* Evolucija i kreacionizam postaju jedno."

On se nasmiješi kao da čeka zlatnu medalju.

"Da vidim jesam li shvatila", reče Marianne. "Bog je protiv incesta, ali dopušta snošaj sa životinjama?"

Muškarac s brkovima je sućutno, pokroviteljski potapše po ramenu.

“Ja samo nastojim objasniti da svi oni pametnjakovići sa silnim znanstvenim titulama, koji smatraju da religija nije kompatibilna sa znanošću, doista nemaju mašte. U tome je problem. Znanstvenici samo pilje u mikroskop. Ljudi od religije pak usredotočeni su isključivo na pisanu riječ i nitko od njih ne vidi od drveća šumu.”

“Šumu”, reče Marianne. “Je li to ona ista šuma u kojoj je bila privlačna majmunica?”

U tom trenutku kao da je nešto prostrujalo zrakom. Možda je Marianne to samo umislila. Brko zašuti. Dugo je u nju piljio. Marianne se to nije svidjelo. Ta promjena. Nešto nije bilo u redu. Izgledalo je kao da mu je netko u očne šupljine utisnuo crno mat staklo. On trepne i nagne se bliže.

Pažljivo je pogleda.

“Hej, dušo. Jesi li ti to plakala?”

Marianne se okrene prema ženi sa slamnatom kosom. I ona je piljila u nju.

“Mislim, oči su ti crvene”, nastavi on. “Ne bih htio zabadati nos tamo gdje mu nije mjesto, ali jesi li dobro?”

“Ma sve je u redu”, reče Marianne. Učini joj se da frflja od pripitosti. “Samo želim piti u miru.”

“Nema problema. Shvaćam ja to.” On podigne ruke. “Nisam ti htio smetati.”

Marianne nije skidala pogled s čašice, krišom pogledavajući u stranu ne bi li otkrila neku naznaku da se on sprema otići ali to se nije ostvarilo. Muškarac s brkovima još uvijek je stajao pokraj nje.

Ona otpije još jedan veliki gutljaj. Barmen je brisao čaše s lakoćom čovjeka koji taj posao radi već jako dugo. Gotovo je očekivala da će, kao u starim vesternima, pljunuti u kriglu. Svjetla su bila prigušena. Iza bara je visjelo uobičajeno, zatamnjeno mutno ogledalo u kojemu su ostali posjetitelji obasjani prigušenim svjetlom djelovali privlačnije.

Marianne pogleda brkatog muškarca u zrcalu.

On je piljio u nju. Njezin se pogled sretne s njegovim beživotnim očima i ona se ukoči.

On prestane piljiti, nasmiješi se i ona osjeti kako je obliva jeza. Marianne je gledala kako se on okreće i udaljava pa kada je nestao uzdahne s olakšanjem.

Ona odmahne glavom. Kain je oplodio majmunicu – kako da ne, stari.

Marianne podigne čašu. Ruka joj se tresla. Ta joj je idiotska teorija nakratko odvrtila pažnju, ali njezine se misli ponovno vrte na ono što ju je mučilo.

Ona razmisli o svom postupku. Je li joj se tada to doista učinilo kao dobra ideja? Je li dovoljno promislila o cijeni koju će i sama platiti, o posljedicama po druge, o životima koji će se zauvijek promijeniti?

Izgleda da nije.

Naneseno je zlo. Dogodila se nepravda. Iz toga se rodio gnjev i strašna, primitivna želja za osvetom i to ne na biblijski ili, k vragu, evolucijski ‘oko za oko’ način. Kako bi se moglo nazvati to što je ona učinila?

Osveta stravičnih razmjera.

Ona zatvori oči i protrlja ih. Osjeti kloktanje u želucu. Valjda zbog stresa. Ona otvori oči. Učini joj se da je u baru još mračnije. Zavrti joj se u glavi.

Ali prerano je za to. Koliko je uopće popila?

Ona se primi za šank, kao što se ljudi nakon što previše popiju i legnu prime za krevet jer im se čini da se sve okreće, kako ih centrifugalna sila ne bi izbacila kroz najbliži prozor.

Kloktanje u želucu se pojača. Oči joj se razrogače. Bol joj poput munje propara utrobu. Ona otvori usta, ali vrisak nije mogao van – zaustavila ga je zasljepljujuća bol. Marianne se presavije.

“Što ti je?”

Glas Slamnate. Zvučao je kao da dolazi izdaleka. Bol je bila neizdrživa. Takvu nije osjetila još od poroda. Porod – jedan od lukavih načina na koji nas Bog stavlja na

kušnjju. *Gle, znaš ono sićušno biće koje bi trebala voljeti i brinuti se za njega više nego za samu sebe? Kada bude izlazilo izazvat će bol kakvu si ne možeš ni zamisliti.*

Prekrasan način da se započne odnos s nekim, nije li?

Pitala se kako bi Brko to prokomentirao.

Učini joj se kao da joj nešto britvama para utrobu boreći se da izađe. Napusti je svaka suvisla misao, obuzme je bol. Čak je zaboravila što je učinila, svu štetu koju je nanijela drugima, ne samo sada, danas, već tijekom cijelog svog života. Roditelji su joj prerano ostarjeli, izmučeni njezinim bezobzirnim tinejdžerskim ponašanjem.

Prvog je muža uništila stalnim nevjerama, drugog svojim odnosom prema njemu. Tu je još bilo i njezino dijete, ono malo ljudi s kojima bi se družila duže od nekoliko tjedana, muškarci koje bi iskoristila prije nego što bi oni uspjeli iskoristiti nju...

Muškarci. Možda se i tu radilo o osveti. Povrijedi ih prije nego što oni povrijede tebe.

Bila je sigurna da će povratiti. "Toalet", uspije procijediti.

"Držim te."

Ponovno Slamnata.

Marianne osjeti kako klizi sa stolca. Jake ruke je prime ispod pazuha držeći je uspravno. Netko ju je – Slamnata – vodio prema stražnjem dijelu bara. Marianne je posrtala prema toaletu. Grlo joj je bilo nevjerojatno suho. Zbog boli u trbuhu nije se mogla uspraviti.

Jake su je ruke još uvijek držale. Marianne nije mogla odvojiti pogled od poda. Okružila ju je tama. Vidjela je samo vlastite noge kako se vuku i jedva dižu. Ona pokuša dići glavu, u blizini ugleda vrata toaleta i zapita se hoće li ikada stići do njih. Ipak uspije.

Ali nastavi hodati.

Slamnata ju je držala ispod pazuha. Vodila je Marianne dalje od vrata toaleta. Marianne pokuša stati. Mozak je nije slušao. Ona pokuša viknuti, reći svojoj spasiteljici da su prošli vrata, ali ni usne se ne pomaknu.

"Idemo van", šapne žena. "Bit će ti bolje." Bolje?

Ona osjeti kako se tijelom naslanja na metalnu polugu vrata za izlaz u slučaju nužde. Vrata se otvore. Stražnji izlaz. Ima smisla, pomisli Marianne. Čemu prljati toalet? Bolje je to obaviti u stražnjoj uličici. Ujedno će udahnuti svježiji zrak. Možda joj to pomogne. Možda će se od svježeg zraka osjećati bolje.

Vrata se otvore dokraja i s treskom udare o vanjski zid. Marianne otetura van. Doista se bolje osjećala na zraku. Ne sjajno, jer bol je još uvijek bila tu, ali godila joj je hladnoća na licu.

U tom trenutku ugleda kamionet.

Bijeli kamionet sa zatamnjanim staklima. Stražnja su vrata bila otvorena, nalik na usta koja se spremaju progutati je cijelu. A tamo, kraj tih vrata, stajao je muškarac čupavih brkova. On je primi i počne gurati u kamionet.

Marianne se pokuša zaustaviti, ali uzalud.

Brko je ubaci u vozilo kao da je vreća pijeska. Ona padne na pod kamioneta uz mukli tresak. On uđe za njom, zatvori stražnja vrata i stane iznad nje. Marianne se sklupča u fetalni položaj. Trbuh ju je još uvijek bolio, ali strah počne nadjačavati taj osjećaj.

Muškarac odlijepi brkove i nasmiješi joj se. Kamionet krene. Sigurno ga vozi Slamnata.

"Zdravo, Marianne", reče on.

Ona se nije mogla pomaknuti, nije mogla disati. On sjedne pokraj nje, zamahne šakom i svom snagom je udari u trbuh.

Ako je bol prije bila jaka, sada se popela na nove vrhunce.

"Gdje je snimka?" upita on.

I stane je mlatiti svom silom.

2.

Jeste li sigurni?"

Ima trenutaka kada vam tlo izmakne pod nogama. Kao u crtićima Looney Tunesa, kada kojot Wile E. sprinta kao lud i još uvijek trči, iako je već prešao rub litice. Zatim stane, pogleda dolje, zna da će se survati i ne može učiniti ništa da to spriječi.

Ali ponekad - zapravo možda u većini slučajeva - toga uopće niste svjesni. Tama je, rub litice je blizu, vi i dalje polako napredujete, iako niste sigurni u kojem smjeru. Koraci su vam oprezni, ali ipak lijepo gazite u noć. Ne uviđate koliko ste blizu rubu i da meka zemlja može popustiti, da je dovoljno da se samo malo poskliznete pa da iznenada propadnete u mrak.

U tom je trenutku Mike znao da su on i Tia na rubu - kada ih je tehničar, mladi frajer zamršene duge kose, s previše tetovaža na mlohavim rukama i s prljavim dugim noktima pogledao i postavio to prokleta pitanje glasom previše zloslutnim za osobu njegovih godina.

Jeste li sigurni da to želite učiniti... ?

Nikome od njih nije bilo mjesto u toj sobi. Naravno, Mike i Tia Baye - izgovaralo se baj, kao u pozdravu good-bye - nalazili su se u vlastitom domu, u kući na više nivoa nalik na vilu u predgrađu Livingston, ali ta je soba odnedavno postala za njih neprijateljski teritorij na koji je ulaz bio strogo zabranjen. Ipak, Mike primijeti kako u njoj ima začuđujuće puno ostataka iz prošlosti. Hokejaški trofeji još su bili tu, ali dok su nekoć dominirali prostorijom, sada kao da su se povukli prema stražnjem dijelu police. Plakati s Jaromirom Jagrom i novim najdražim igračem Rangersa, Chrisom Druryjem još su visjeli na zidu, ali su izbljედjeli od sunca, kao što je izgleda izbljედio i interes prema njima.

Mike utone u prošlost. Sjeti se kako je njegov sin Adam čitao hororce Goosebumps ili knjige Mikea Lupice o djeci atletičarima koji su morali savladati nevjerojatne prepreke kako bi uspjeli. Običavao je proučavati sportski prilog u novinama kao što učenjak proučava Talmud, pogotovo podatke o hokeju. Pisao je najdražim igračima tražeći autograme koje je zatim lijepio na zid. Kada su išli u Madison Square Garden, Adam je inzistirao da čekaju kod izlaza za igrače u 32. ulici, blizu 8. avenije, kako bi mu se potpisali na pak.

Ali sve je to nestalo, ako ne iz te sobe, onda iz života njihovog sina.

Adam je sve to prerastao i to je bilo normalno. Više nije bio dijete, tek je postao adolescent koji je prebrzim koracima nastojao ući u svijet odraslih. Ali njegova ga je soba čini se u tome nevoljko slijedila. Mike se pitao je li ona za njegovog sina bila veza s prošlošću, je li Adam još uvijek pronalazio utjehu u djetinjstvu. Možda je jednim dijelom Adam čeznuo da se vrati u dane kada je želio postati liječnik, kao dobri stari tata, u dane kada je Mike bio njegov junak.

Ali Mike se samo zavaravao.

Mladi tehničar - Mike mu se nije mogao sjetiti imena, Brett ili nešto slično - ponovi pitanje: "Jeste li sigurni?"

Tia je prekrizila ruke. Imala je strogi izraz lica - tu nije bilo popuštanja. Mikeu se učini da ona izgleda starije, ali ipak nije izgubila na ljepoti. U njezinome glasu nije bilo sumnje, samo trunak razdražljivosti.

"Da, sigurni smo."

Mike je šutio.

Soba njihovog sina bila je prilično mračna, samo je na radnom stolu gorjela stara stolna svjetiljka. Govorili su šapatom, iako nije bilo nikakve šanse da ih netko vidi ili čuje. Njihova jedanaestogodišnja kći Jill još je uvijek bila u školi. Adam, njihov šesnaestogodišnjak, bio je na dvodnevnom školskom izletu. Naravno da nije želio ići -

takve su stvari za njega sada bile totalno bez veze - ali put je bio obavezan, čak su i najveći zabušanti morali ići, pa će zajedno moći gundati koliko je sve to glupo.

"Shvaćate kako to radi, zar ne?"

Tia kimne u istom trenutku kada je Mike odmahnuo glavom. "Program će zabilježiti svaku tipku koju pritisne vaš sin", reče Brett. "Na kraju dana informacije se sređuju i šalju na vaš e-mail. Sve ćete vidjeti - svaku web stranicu koju je posjetio, svaki e-mail koji je poslao ili dobio, svaku instant poruku. Ako Adam napravi nešto u Power Pointu ili u Wordu i to ćete znati. Baš sve. Možete ga nadzirati i u realnom vremenu. Samo trebate odabrati ovu opciju."

On pokaže ikonicu na kojoj je u crvenom zvjezdastom oblačiću pisalo LIVE SPY! Mike pogleda po sobi. Hokejaški trofeji kao da su mu se rugali. Čudio se što ih Adam nije maknuo. Mike je igrao hokej na sveučilištu Dartmouth. Zatim su ga New York Rangersi pozvali da za njih igra. Godinu dana je bio u njihovoj hartfordskoj momčadi, čak je odigrao dvije prvoligaške utakmice. Svoju ljubav prema hokeju prenio je na Adama. Adam je naučio klizati s tri rodine. U juniorskoj hokejaškoj momčadi bio je golman. Vani, na kolnom prilazu, još uvijek su stajale zahrđale vratnice s mrežom poderanom od dugog stajanja na otvorenom. Mike je proveo mnoge sate pucajući na gol. Adam je bio sjajan - bez sumnje kandidat i sveučilišnog igrača - a onda je prije šest mjeseci odustao.

Bez posebnog objašnjenja. Odložio je štap, štitnike, masku i rekao kako više ne želi igrati.

Je li tada sve počelo?

Je li to bio prvi znak njegovog propadanja, povlačenja u sebe? Mike se pokušao dostojanstveno pomiriti s odlukom svojeg sina, biti poput mnogih roditelja koji su gurali djecu i stavljali atletske sposobnosti u isti rang s uspješnosti u životu. Istini za volju, to je odustajanje Mikea strahovito pogodilo.

Ali Tiu je pogodilo još više.

"Gubimo ga", rekla je.

Mike nije tako mislio. Adam je doživio veliku tragediju - samoubojstvo prijatelja - i naravno da se u njemu nakupilo mladenačke kolie. Bio je mrzovoljan i tih. Cijelo je vrijeme provodio u svojoj sobi, uglavnom na tom nesretnom kompjutoru igrajući razne Fantasy leo igre, dopisujući se putem instant poruka ili Bog zna čega sve. Ali zar nisu svi tinejdžeri bili takvi? S njima gotovo uopće nije razgovarao, rijetko je odgovarao na pitanja, a kada i jest, uglavnom gundajući. Ali opet - je li to doista bilo nenormalno?

To s nadziranjem bila je Tijina zamisao. Ona je radila kao odvjetnica za kazneno pravo u uredu Burton i Crimstein na Manhattanu. Jedan od njezinih slučajeva ticao se čovjeka po imenu Pale Haley koji je prao novac. Haleyja je ulovio FBI tako što je nadzirao njegovu internetsku korespondenciju.

Brett je bio kompjutorski tehničar u Tijinom odvjetničkom uredu. Mike se zapilji u Brettove prljave nokte. Ti su nokti sada dodirivali Adamovu tipkovnicu. Mikeu se to bez prestanka vrtjelo po glavi. Taj tip s odvratnim noktima bio je u sobi njihovog sina i radio je što je htio s nečim što je Adamu u tom trenutku bilo najdragocjenije u životu. "Još malo i gotovo", reče Brett.

Mike je već bio na web stranici E-SpyRight, gdje je pročitao uvod ispisan velikim, masnim slovima:

POKUŠAVAJU LI MANIJACI STUPITI

U KONTAKT S VAŠOM DJECOM?

POTKRADAJU LI VAS ZAPOSLENICI?

a zatim, ispisan još većim slovima, argument koji je pridobio Tiu:

VI IMATE PRAVO ZNATI!

Na stranici su se mogla pročitati i svjedočanstva korisnika:

"Vaš je proizvod spasio moju kćer od najgore noćne more svakog roditelja - seksualnog predatora! Hvala, E-SpyRight!"

Bob - Denver, Colorado

"Otkrio sam da uposlenik kojemu sam najviše vjerovao potkrada naš ured. Ne bih to uspio saznati bez vašeg softwarea!"

Kevin - Boston, Massachusetts

Mike je bio protiv.

"On je naš sin", rekla je Tia.

"Znam. Zar misliš da sam zaboravio?"

"I nisi zabrinut?"

"Naravno da sam zabrinut, ali..."

"Ali što? Mi smo njegovi roditelji." A zatim, kao da čita oglas, ona reče: "Imamo pravo znati."

"Znači li to da imamo pravo zadirati u njegovu intimu?"

"Kako bismo ga zaštitili? Da. On je naš sin."

Mike je odmahnuo glavom.

"Ne samo da imamo pravo", rekla je Tia prilazeći mu. "Imamo i tu odgovornost."

"Jesu li tvoji roditelji znali sve što ti radiš?"

"Nisu."

"A sve o čemu razmišljaš? Svaki tvoj razgovor s prijateljem?" "Nisu."

"Ovdje se radi upravo o tome."

"Sjeti se roditelja Spencera Hilla", uzvratila je ona.

On se ukočio i zašutio. Pogledali su se.

Ona je rekla: "Kada bi oni mogli sve iz početka, kada bi Betsy i Ron mogli vratiti Spencera..."

"Nemoj to raditi, Tia."

"Ne, poslušaj me. Da mogu sve iz početka, da je Spencer živ, zar misliš da bi više pazili što on radi?"

Spencer Hill, Adamov kolega iz razreda, prije četiri mjeseca učinio je samoubojstvo. To je naravno bilo stravično, snažno je pogodilo Adama i njegove kolege iz razreda. Mike je podsjetio Tiju na tu činjenicu.

Zar ne misliš da to objašnjava Adamovo ponašanje?"

"Spencerovo samoubojstvo?"

"Naravno."

"Donekle da, ali dobro znaš da se Adam i prije toga počeo mijenjati. To je samo ubrzalo stvar."

"Možda ako mu damo malo više prostora za..."

"Ne", rekla je Tia i njezin je ton prekinuo svaku raspravu. "Zbog te tragedije se Adamovo ponašanje možda čini razumljivijim - ali ne i manje opasnim. Upravo suprotno."

Mike razmisli o tome. "Trebali bismo mu reći."

"Što mu reći?"

"Da nadziremo sve što on radi na internetu."

Ona napravi grimasu. "Kakvog to onda ima smisla?"

"Trebao bi znati da vodimo računa o onome što radi."

"To nije kao da imaš policajca koji se vozi iza tebe pa ćeš onda i ti voziti polako."

"Upravo je tako."

"Onda će on to jednostavno nastaviti raditi kod prijatelja, u Internet kafiću ili slično."

"Pa? Trebao bi znati. Adam utipkava svoje osobne misli u taj kompjutor."

Tia mu priđe i spusti ruku na njegova prsa. Čak i sada, nakon toliko godina njezin je dodir djelovao na njega. "On je u nevolji, Mike", rekla je. "Zar ne vidiš? Tvoj je sin u nevolji. Možda pije, drogira se, Bog zna što sve ne. Prestani gurati glavu u pijesak."

"Ja nikamo ne guram glavu."

Glas joj je zvučao gotovo molećivo. "Ideš linijom manjeg otpora. Čemu se nadaš? Da će Adam to jednostavno prerasti?"

"Nije istina. Razmisli malo. To je nova tehnologija. On zapisuje svoje skrivene misli i osjećaje. Bi li voljela da su tvoji roditelji znali sve o tebi?"

"Sada živimo u drukčijem svijetu", rekla je Tia.

"Jesi li sigurna?"

"Što je u tome loše? Mi smo njegovi roditelji. Želimo ono što je najbolje za njega."

Mike je ponovno odmahnuo glavom. "Ne bismo smjeli znati svaku misao drugog čovjeka", reče on. "Neke bi stvari trebale ostati osobne."

Ona makne ruku s njegovih prsa. "Misliš, ostati tajne?"

"Da."

"Želiš reći da svaka osoba ima pravo na tajne?"

"Naravno da ima."

Ona ga nekako čudno pogleda. To mu se baš nije sviđelo.

"Imaš li ti tajne?" upitala ga je.

"Nisam to mislio."

"Imaš li tajne koje mi ne govoriš?" ponovno ga je upitala Tia.

"Nemam. Ali također ne želim da znaš svaku moju misao."

"Kao što ni ja ne želim da ti znaš svaku moju."

Oboje su na tome zašutjeli i ona se povukla.

"Ali ako trebam izabrati između toga da zaštitim svog sina ili da mu ne diram u privatnost", rekla je Tia, "izabrat ću da ga zaštitim."

Ta je rasprava - Mike je nije želio smatrati svađom - trajala mjesec dana. Mike je pokušavao svim silama učiniti da im se sin 'vrati'. Pozivao je Adama u trgovački centar, u lokal s videoigrama, čak na koncerte. Adam je sve odbio. Vraćao se kući kad je želio, fućkalo mu se za njihove zabrane. Prestao je silaziti na večeru. Popustio je u školi. Uspjeli su ga natjerati da ode psihijatru. Psihijatar je uočio znakove depresije. Predložio je da Adam pokuša s lijekovima i želio ga je ponovno vidjeti. Adam je odlučno odbio.

Kada su inzistirali da ponovno pođe psihijatru, Adam je na dva dana pobjegao od kuće. Nije se javljao na mobitel. Mike i Tia bili su ludi od brige. Na kraju se ispostavilo da se skrivao kod prijatelja.

"Gubimo ga", ponovno je ustvrdila Tia.

Mike nije komentirao.

Kad se sve zbroji i oduzme, mi smo samo njihovi skrbnici, Mike. Dobijemo ih nakratko, nakon čega oni žive svoje živote. Ja samo želim da on živ i zdrav dočeka trenutak kada ćemo ga pustiti od sebe. Ostalo ovisi o njemu."

Mike je kimnuo. "U redu."

"Jesi li siguran?" upitala ga je.

"Nisam."

"Nisam ni ja, ali stalno mi se misli vraćaju na Spencera Hilla."

On ponovno kimne.

"Mike?"

On je pogleda. Ona mu se vragolasto nasmiješi, isto onako kao i prvi put jednog hladnog jesenskog dana u Dartmouthu. Taj mu se osmijeh uvukao u srce i tamo ostao. "Volim te", rekla je ona. "I ja tebe volim."

I tako su se složili da će špijunirati svoje starije dijete.

3.

U početku nije bilo nikakvih sumnjivih ili štetnih poruka ili e-mailova. Ali to se itekako promijenilo tri tjedna poslije. Interfon u Tijinom ograđenom radnom prostoru zazuj. "Moj ured, smjesta", začuo se drski glas. Bila je to Hester Crimstein, velika šefica u odvjetničkom uredu u kojem je Tia radila. Hester je uvijek osobno putem interfona pozivala sebi podčinjene, nikad to nije prepuštala pomoćniku. Zvučala je uvijek pomalo ljutito, kao da je čovjek morao unaprijed znati da ga ona želi vidjeti, pa se nekom čarolijom trebao materijalizirati pred njom, kako ona ne bi morala trošiti vrijeme na interfon.

Prije šest mjeseci Tia je ponovno počela raditi kao odvjetnica u odvjetničkom uredu Burton i Crimstein. Burton je umro prije puno godina. Crimstein, Hester Crimstein, poznata odvjetnica, strah i trepet mnogih, bila je itekako živa i držala je sve konce ureda u svojim rukama. Bila je poznata u cijelom svijetu kao stručnjak za kazneno pravo, čak je imala svoju emisiju na truTV-u domišljata naziva *Crimstein o kriminalu*. "Tia?" zagrmí Hester Crimstein iz interfona - glas joj je uvijek zvučao poput praska. "Stižem."

Tia gurne izvještaj E-SpyRight u gornju ladicu. Krene prolazom u kojem su s jedne strane bili uredi starijih partnera sa staklenim stijenkama obasjani jarkom sunčevom svjetlošću, dok su s druge strane bili ograđeni radni prostori bez zraka. U uredu Burton i Crimstein vladao je sustav kasti s jednim vladarom. Da, bilo je starijih partnera, ali Hester Crimstein nije dopustila nijednom od njih da doda svoje prezime na zaglavlje tvrtke.

Tia je stigla do velikog ureda u kutu zgrade. Kada je ušla u predvorje Hesterin pomoćnik nije čak ni podigao glavu. Hesterina su vrata bila otvorena. Obično je uvijek bilo tako. Tia zastane i pokuca na zid pokraj vrata.

Hester je hodala amo-tamo. Bila je to sitna ženica, ali je ostavljala potpuno drukčiji dojam. Izgledala je kompaktno, snažno i nekako opasno. Njezin hod nije bio samo nemirno šetanje, više je sličio odrješitom stupanju. Oko nje se širila toplina, osjećaj moći.

"Htjela bih da u subotu pođeš u Boston i uzmeš izjavu pod prisegom", reče ona bez uvoda.

Tia uđe u prostoriju. Hesterina kosa, obojena u neku nijansu plave, uvijek je bila našušurena. Sama Hester je ostavljala dojam kao da je razapeta na sve strane, ali da istovremeno drži sve pod kontrolom. Postoje ljudi koji vas prisiljavaju da na njih obratite pozornost, ali Hester Crimstein kao da vas je doslovno primala za revere, tresla i tjerala da je gledate u oči.

"Naravno, nema problema", rekla je Tia. "O kojem je slučaju riječ?"

"Beck."

Tia je dobro znala o čemu se radi.

"Tu je spis. Povedi sa sobom onog stručnjaka za kompjutore, onog malog s groznim držanjem i tetovažama od kojih čovjek može dobiti noćne more."

"Bretta", rekla je Tia.

"Da, njega. Želim da tom tipu pregledate kompjutor." Hester joj pruži spis i nastavi nemirno koračati.

Tia baci pogled na spis. "To je svjedok iz bara, zar ne?"

"Tako je. Sutra idi onamo avionom. Sada pođi kući i prouči spis."

"Dobro, nema problema."

Hester prestane koračati. "Tia?"

Tia je listala stranice spisa. Pokušavala se usredotočiti na slučaj, na Becka i izjavu pod prisegom, kao i priliku da otputuje u Boston.

Ali prokleti E-SpyRight izvještaj vraćao joj se u misli. Ona pogleda šeficu.

"Nešto te brine?" upita Hester.

"Samo ta izjava pod prisegom."

Hester se namršti. "Dobro. Jer taj je tip lažljiva hrpa magareće balege. Shvaćaš me?"

"Magareće balege", ponovi Tia.

"Tako je. On nije vidio to što tvrdi da je vidio. Nije mogao. Je li jasno?"

"I vi želite da ja to dokažem?"

"Ne." "Ne?"

"Zapravo, želim suprotno."

Tia se namršti. "Ne slijedim vas. Vi ne želite da ja dokažem da on lažljiva hrpa magareće balege?"

"Točno."

Tia lagano slegne ramenima. "Biste li mi to mogli malo pojasniti?"

"Rado. Želim da sjedneš pokraj njega, milo kimaš glavom i postaviš mu milijun pitanja. Želim da odjeneš nešto pripijeno, možda čak dekoltirano. Smješkej mu se kao da ste na prvom spoju i kao da je ono što on kaže očaravajuće. U tvom tonu ne smije biti skepticizma. Svaka riječ koju on izgovori čista je istina."

Tia kimne. "Želite da on govori otvoreno."

"Da."

"Želite da sve uđe u zapisnik. Cijela njegova priča."

"Još jedanput - da."

"Kako biste poslile tog jasnika mogli uništiti na sudu."

Hester podigne obrvu. "I to sa stilom, kako samo Crimstein zna."

"U redu", reče Tia. "Shvatila sam."

"Servirat ću njegova jaja za doručak. Tvoj je zadatak, držim se metafore, da pođeš nabaviti namirnice. Jesi li sposobna to učiniti?"

Ono izvješće o Adamovim porukama - što da radi u vezi s time? Kao prvo, treba se naći s Mikeom. Trebaju sjesti, proučiti ga, odlučiti što dalje...

"Tia?"

"Da, jesam."

Hester prestane šetati. Zakorači prema Tiji. Bila je barem dvadeset centimetara niža, ali opet, Tiji se učini da je obrnuto. "Znaš li zašto sam baš tebe izabrala za ovaj posao?"

"Zato što sam diplomirala pravo na Kolumbiji, prokleta sam dobra odvjetnica, a u šest mjeseci koliko ovdje radim jedva da ste mi dali posao koji bi bio izazov i za rezus majmuna?"

"Ne."

"Zašto onda?"

"Zato što si stara."

Tia je pogleda.

"Ne mislim u tom smislu. Hoću reći, koliko imaš godina, četrdeset pet? Ja sam najmanje deset godina starija od tebe. Mislim, ostali mlađi odvjetnici koji rade za mene su dječica. Htjet će ispasti junaci. Misle da se tako mogu dokazati."

"A ja to neću raditi?"

Hester slegne ramenima. "Učiniš li to, možeš reći zbogom poslu"

Na to se nije imalo što reći, pa je Tia držala jezik za zubima. Ona spusti glavu i pogleda spis, ali htjela to ona ili ne, misli su joj se vraćale na sina, na njegov prokleti kompjutor, na onaj izvještaj.

Hester pričekava trenutak. Ošine Tiju pogledom od kojega su se mnogi svjedoci slomili. Tia izdrži taj pogled nastojeći ne dopustiti da na nju djeluje. "Zašto si izabrala baš ovaj ured?" upita Hester.

"Želite istinu?"

"Bilo bi poželjno."

"Zbog vas", reče Tia.

"To bi mi trebalo laskati?"

Tia slegne ramenima. "Tražili ste istinu. Uvijek sam se divila vašem radu."

Hester se nasmiješi. "Da, da. Ja sam legenda."

Tia pričekala.

"Ali zašto još?"

"To bi uglavnom bilo to", reče Tia.

Hester odmahne glavom. "Sigurno ima još."

"Ne slijedim vas."

Hester sjedne za radni stol. Pokaže Tiji da i ona sjedne. "Želiš li da još malo elaboriram?"

"Može."

"Izabrala si ovaj ured jer ga vodi feministica. Mislila si - razumjeti ću zašto si se povukla tolike godine iz posla da odgajaš djecu."

Tia je šutjela.

"Jesam li u pravu?"

"Donekle."

"Ali vidiš, bit feminizma nije u pomaganju sestri našoj bližnjoj, u uspostavljanju jednakih uvjeta za sve. U davanju ženi prava na izbor, ali ne i garancije da će ga dobiti."

Tia je čekala.

"Ti si izabrala majčinstvo. Zbog toga ne bi trebala biti kažnjena, ali to te ne čini posebnom. Što se tiče posla, te su godine izgubljene. I išla si iz reda. Ne možeš se tek tako preko reda vratiti. Jednaki su uvjeti. U tom slučaju, ako muškarac uzme nekoliko slobodnih godina i odgaja djecu i prema njemu će se tako ponašati. Razumiješ?"

Tia napravi neodređenu kretnju.

"Rekla si da se diviš mojem radu", nastavi Hester.

"Da."

"Ja sam izabrala ne imati obitelj. Diviš li se i tome?"

"Mislim da to nije nešto čemu se treba diviti ili ne."

"Točno. Isto je i s tvojim izborom. Ja sam odabrala karijeru. Nisam išla iz reda. Tako da, što se tiče odvjatničke karijere, ja sam ispred tebe. Jedino što se na kraju dana ne vraćam u kućicu u cvijeću gdje nu čeka zgodan liječnik i 2,4 djeteta. Razumiješ li što ti govorim?"

"Da."

"Prekrasno." Hesterine se nosnice rašire, a njezin poznati pogled postane još ubojitiji.

"Zato, kad sjediš u ovome uredu - u mojem uredu - tvoje misli moraju biti usredotočene samo na mene, na to kako da me zadovoljiš i da mi služiš, a ne na to što ćeš pripremiti za večeru, ili hoće li tvoje dijete zakasnuti na nogometni trening. Slijediš me?"

Tia se poželi pobuniti, ali taj ton nije dopuštao raspravu. "Slijedim."

"Dobro."

Telefon zazvoni. Hester se javi. "Što je?" Stanka. "Koji kreten. Rekla sam mu da drži jezik za zubima." Hester okrene stolac na drugu stranu. To je Tiji bio znak. Ona ustane i krene van, očajnički želeći da je samo zabrinuta zbog nečeg tako tričavog kao što je večera ili nogometni trening.

U hodniku ona zastane, izvadi mobitel i stavi spis pod ruku. Čak i nakon Hesterina ukora, njezine se misli odmah vrte e-mail poruci iz E-SpyRight izvještaja.

Izvještaji su obično bili prilično dugački - Adam je puno surfao, išao je na mnoge stranice, imao mnoge 'prijatelje' na MySpaceu i Facebooku - pa su ispisi bili nevjerojatno opsežni. Uglavnom bi preletjela pogledom preko njih, kao da mu tako manje zadire u privatnost. Istini za volju, nije mogla podnijeti da toliko zna.

Ona se žurno vrati na svoje radno mjesto. Na njezinom je stolu bila uobičajena obiteljska fotografija. Njih četvero na stubama ispred kuće - Mike, Jill, Tia i naravno Adam, u jednom od rijetkih trenutaka kada im je on udijelio malo svojeg vremena. Osmijesi su im svima izgledali usiljeno, ali ta joj je fotografija ipak pružala utjehu.

Ona izvadi E-SpyRight izvještaj i pronađe e-mail koji ju je toliko prestrašio. Ponovno ga pročita. Nije se promijenio. Ona razmisli što da poduzme i zaključki kako nije samo na njoj da donese odluku.

Tia uzme mobitel i utipka Mikeov broj. Zatim napiše tekst i pritisne tipku za slanje.

Mike je još uvijek imao klizaljke na nogama kada je dobio poruku "Jel' to šefica?" upita Mo.

Mo je već bio izuo klizaljke. Svlačionica, kao sve hokejaške svlačionice, jezivo je zaudarala. Problem je bio u tome što bi znoj natopio sve štitnike. Veliki se ventilator pomicao lijevo-desno. To nije puno pomagalo. Hokejaši to ionako nisu primjećivali, ali da uđe netko sa strane, onesvijestio bi se od smrada.

Mike pogleda u ženin broj telefona.

"Aha."

"Bože, što te drži na kratkoj uzici."

"Da, baš", reče Mike. "Poslala mi je poruku. Vrlo kratka uzica." Mo napravi grimasu.

Mike i Mo bili su prijatelji još od Dartmoutha. Obojica su igrali u hokejaškoj momčadi - Mike je bio glavni strijelac na lijevom krilu, Mo čvrsti obrambeni igrač. Gotovo četvrt stoljeća nakon što su diplomirali - Mike je sada bio transplantolog, Mo je obavljao nedefinirane poslove za CIA-u - još uvijek su igrali na istim pozicijama.

Ostali su igrači oprezno skidali štitnike. Starjeli su, a hokej je bila igra za mladiće.

"Ona zna da je ovo vrijeme rezervirano za hokej, zar ne?"

"Da, zna."

"E pa, onda to ne bi trebala raditi." "To je samo poruka, Mo."

"Cijeli tjedan crniš u bolnici", reče on sa smiješkom zbog kojega nikad niste znali šali li se ili misli ozbiljno. "Ovo je vrijeme za hokej, sveto vrijeme. Već je to trebala shvatiti." Mo je bio prisutan onog hladnog jesenskog dana kada je Mike primjetio Tiju. Zapravo, Mo ju je ugledao prvi. Igrali su protiv Yalea na ničem terenu, bila je to prva utakmica sezone. Mike i Mo bili su na prvoj godini studija. Tia je bila u gledalištu. Prije početka utakmice, za vrijeme zagrijavanja, dok su se igrači klizali po krugu i rastezali, Mo ga je trknuo laktom, pokazao prema mjestu na kojem je Tia sjedila i rekao: "Pogledaj onaj lijepo popunjeni džemper." I tako je počelo.

Mo je imao teoriju da sve cure moraju 'pasti' na Mikea, ili... pa... njega. Mo je osvajao one koje su privlačili 'zločesti dečki', a Mike one koje su u njegovim svijetloplavim očima vidjele kućicu u cvijeću, i tako, u posljednjoj trećini, dok je Dartmouth imao lijepo vodstvo, Mo je izazvao tučnjavu i dobro isprašio igrača Yalea. Odalamio je tipa, okrenuo se prema Tiji, namignuo joj i proučio njezinu reakciju.

Suci su prekinuli tučnjavu. Kada je Mo krenuo prema klupi za prekršaje, nagnuo se prema Mikeu i rekao: "Tvoja."

Proročanska riječ. Upoznali su se na zabavi poslije utakmice. Tia je došla sa studentom četvrte godine, ali nije bila previše zagrijana za njega. Ona i Mike su razgovarali o svojim prošlostima. On joj je odmah rekao da želi biti liječnik, a ona je htjela znati kada se ta želja pojavila.

"Čini mi se da je oduvijek u meni", odgovorio je.

Tia nije prihvatila to objašnjenje. Kopala je dublje i on je uskoro uvidio da je takva u svemu. Na kraju je iznenadio samoga sebe kada joj je priznao da je kao dijete bio bolehljiv pa su liječnici postali njegovi junaci. Slušala ga je onako kako nitko dotad nije, niti će ga ikada slušati. Oni nisu polako započeli vezu, oni su se u nju bacili. Zajedno su jeli u studentskom restoranu. Zajedno su noću učili. Mike joj je u knjižnicu donosio vino i svijeće.

"Ako nemaš ništa protiv ja bih pročitao poruku", reče Mike.

"Koja gnjavatorica."

"Samo ti izrazi što osjećaš, Mo. Nemoj se ustručavati."

"Da si u crkvi bi li ti i onda slala poruke?"

"Tia? Najvjerojatnije bi."

"Dobro, pročitaj, a onda joj odgovori da idemo u fantastičan striptiz bar."

"Da, dobro, nema frke, to ću joj odgovoriti."

Mike pritisne tipku i pročita poruku:

Moramo razgovarati. Nešto sam pronašla u kompjutorskom izvještaju.

Odmah dođi kući.

Mo primijeti izraz prijateljeva lica. "Što je?"

"Ništa."

"Dobro. Znači večeras ipak idemo na striptiz?"

"To uopće nije bilo u planu."

"Zar si i ti jedan od onih seronja koji ih radije nazivaju 'klubovi za gospodu'?"

"Bilo kako bilo, ne mogu."

"Ona te tjera da se vratiš kući?"

"Nešto je iskrsnulo."

"Što?"

Mo nije razumio značenje riječi 'osobno'.

"Nešto u vezi s Adamom", odgovori Mike.

"Mojim kumčetom? U čemu je stvar?"

"On nije tvoje kumče."

Mo nije bio kum jer Tia to nije dopustila. Ali to ga nije spriječilo da se smatra kumom.

Kada su ih upitali koje ime daju djetetu, Mo je istupio i stao pokraj Tijinog brata, pravoga kuma, i ubojito ga pogledao. Tijin brat nije prozborio ni riječ.

"U čemu je problem?"

"Još ne znam."

"Tia se ponaša previše zaštitnički. Ti to dobro znaš."

Mike odloži mobitel. "Adam je napustio hokejašku momčad."

Mo napravi grimasu kao da je Mike rekao da je njegov sin postao štovatelj vruga ili da opći sa životinjama. "Čekaj malo."

Mike razveže klizaljke i skine ih.

"Pobogu, zašto mi nisi rekao?" upita Mo.

Mike dohvati navlaku za nož klizaljke. Otkopča štitnike za ramena. Još nekoliko igrača prođe pokraj njih i pozdravi Doktora. Većina njih je znala da je čak i izvan klizališta bolje zaobilaziti Moa u širokom luku.

"Ja sam te dovezao ovamo", reče Mo.

"Pa?"

"Ostavio si auto u bolnici. Izgubit ćeš puno vremena ako prvo odeš po njega. Odvest ću te kući."

"Mislim da to nije najbolja zamisao."

"Tvoj problem. Želim vidjeti svoje kumče i shvatiti u čemu vi to, kvragu, griješite."

4.

Kada je Mo skrenuo u njegovu ulicu, Mike ugleda svoju susjedu Susan Loriman. Pravila se kao da ima posla po vrtu - plijevala je, sadila ili radila nešto slično - ali Mike je znao zašto je vani. Oni skrenu na kolni prilaz. Mo pogleda susjedu koja je klečala.

"Koja guza."

"Vjerujem da i njezin muž isto tako misli."

Susan Loriman ustane. Mo ju je gledao.

"Da, ali njezin muž je šupak."

"Otkud ti ta ideja?"

On kimne bradom. "Pogledaj one aute."

Na kolnom prilazu bio je parkiran sportski automobil njezinog muža, frizirani Corvette. Njegov drugi auto bio je crni BMW 550i, dok je Susan vozila sivi Dodge karavan.

"Što s njima?"

"Jesu li njegovi?"

"Jesu."

"Imam jednu prijateljicu", reče Mo. "Najbolji komad kojega si ikad vidio. Mislim da je Hispanka ili Latinoamerikanka. Nekoć je bila profesionalna hrvatica s pseudonimom Pocahontas. Sjećaš li se kada su u jutarnjem programu na Kanalu jedanaest prikazivali one seksi točke?"

"Sjećam."

"Uglavnom, Pocahontas mi je ispričala što obično radi kada vidi tipa u takvom autu. Ako se zaustavi pokraj nje u nabrijanoj pili, počne turirati motor i značajno je pogleda, znaš li što mu ona kaže?"

Mike odmahne glavom.

"Žao mi je zbog tvog penisa."

Mike se morao nasmijati.

"Ni pet ni šest, nego: 'Žao mi je zbog tvog penisa'. Zar to nije sjajno?"

"Da", prizna Mike. "Dobar štos."

"Teško je odgovoriti na takvu primjedbu."

"Bogami teško."

"Znači tvoj susjed - njezin muž, zar ne? - ima dva takva auta. Što misliš što to znači?"

Susan Loriman ih pogleda. Mike ju je uvijek smatrao zgodnom do bola. Najbolji komad u cijelom susjedstvu. Tinejdžeri su takve mame zvali MILF¹, iako Mike nije volio te sirove kratice. On joj se, naravno, nikad ne bi upucavao, ali dokle god čovjek diše, primjećuje takve stvari. Susan je imala dugu kosu, tako crnu da je djelovala modro. Ljeti je uvijek nosila rep, kratke hlače, moderne naočale za sunce i vragolasti osmijeh na crvenim izazovnim usnama.

Kada su im klinci bili mali, Mike ju je viđao na dječjem igralištu kod parka Maple. Jednostavno ju je volio gledati, bez ikakvih primisli, znao je jednog oca koji je namjerno izabrao njezinog sina u momčad *Male lige* kako bi Susan Loriman dolazila na njihove utakmice.

Danas nije nosila naočale. Osmijeh joj je bio napet.

"Izглеda neopisivo tužno", reče Mo.

"Da. Čuj, pričekaj me trenutak, može?"

Mo je htio izvaliti neki štos, ali ugleda nešto na njezinom licu pa odustane. "Dobro", reče. "Samo idi."

Mike joj priđe. Susan pokuša zadržati osmijeh, ali brada joj je podrhtavala.

"Zdravo", reče on.

"Zdravo, Mike."

Mike je znao zašto je ona vani i pravi se da radi po vrtu. Nije je htio pustiti da čeka.

"Nećemo dobiti rezultate tipizacije Lucasovog tkiva sve do ujutro."

Ona proguta knedlu i nekako prebrzo kimne. "Dobro."

Mike poželi ispružiti ruku i dotaknuti je. Da su u ordinaciji to bi učinio. Liječnici tako obično rade. Ali ovdje to ne bi bilo u redu. Umjesto toga ponudi joj uobičajenu frazu:

"Doktorica Goldfarb i ja učinit ćemo sve što možemo."

"Znam, Mike."

¹ MILF, Mothers I'd like to fuck - Mame koje bih rado poševio.

Njezin desetogodišnji sin Lucas imao je fokalnu segmentalnu glomerulosklerozu - ili skraćeno FSGS - i hitno mu je bio potreban novi bubreg. Mike je bio jedan od vodećih specijalista za transplantaciju bubrega u zemlji, ali predao je taj slučaj svojoj kolegici, Ilene Goldfarb. Ilene je bila šefica odjela za transplantaciju bolnice New York-Presbyterian i najbolji kirurg kojega je on poznao.

On i Ilene svakodnevno su se susretali s ljudima kao što je Susan. Mogao je zavaravati samoga sebe da može odvojiti profesionalni život od privatnog, ali smrti pacijenata su ga izjedale. Umrli mu nisu izlazili iz glave. Noću bi osjetio kako ga bodu kažiprstom, upiru prstom u njega. Ljutilo ga je sve to. Smrt nikad nije bila dobrodošla, nikad prihvaćena. Smrt je bila njegov neprijatelj - stalni izvor ogorčenja - i neka je proklet ako toj kurvinoj kćeri prepusti maloga.

Slučaj Lucasa Lorimana za njega je naravno bio vrlo osoban. To je bio glavni razlog zbog kojega ga je odlučio prepustiti Ilene. Mike je poznao Lucasa. Lucas je bio pravi mali štreber, predobar za vlastito dobro. Nosio je naočale koje kao da su mu uvijek klizile s nosa, imao je raščupanu neukrotivu kosu. Lucas je obožavao sportove, ali ih nije smio igrati ni za živu glavu. Kada je Mike na kolnom prilazu pucao na gol, a Adam branio, Lucas bi se došetao i gledao. Mike mu je nudio štap, ali to nije bilo ono što je Lucas želio. Shvativši prerano u životu da bavljenje sportom nije njegova sudbina, Lucas je volio prenositi igru: "Pak je kod doktora Bayea, on se pravi kao da će lijevo, puca između nogu... Adam Baye fantastično brani!"

Mike se sjeti toga, sjeti se dragog dječarca koji stalno gura naočale na mjesto i ponovno pomisli: Neka budem proklet ako dopustim da umre.

"Spavaš li dovoljno?" upita Mike.

Susan Loriman slegne ramenima.

"Hoćeš da ti prepisem nešto?"

"Dante ne vjeruje da to pomaže."

Dante Loriman bio je njezin muž. Mike nije želio priznati Mou, ali njegova je ocjena bila pun pogodak - Dante je bio šupčina. Na prvi pogled je ostavljao dojam ugodne osobe, sve dok ne biste primijetili njegov mrki sumnjičavi pogled. Šušalo se da je povezan s mafijom, ali možda je to bilo zbog njegovog izgleda. Imao je zalizanu crnu kosu, nosio je 'siledžijke', prenapadni nakit, previše kolonjske vode. Tiju je to zabavljalo: "... zgodna promjena u ovom moru muškaraca utegnutih u odijela", ali Mike je uvijek osjećao da u tom silnom Danteovom nastojanju da dokaže svoj mačizam nešto nije u redu, kao da je znao da nikad neće u potpunosti zadovoljiti očekivanja.

"Želiš li da razgovaram s njim?" upita Mike.

Ona odmahne glavom.

"Vi lijekove nabavljate u DrugAidu u Aveniji Maple, zar ne?"

"Da."

"Nazvat ću ih i reći da ti izdaju jedan preparat, pa ga možeš podići ako poželiš."

"Hvala, Mike."

"Vidimo se ujutro."

Mike se vrati do auta. Mo ga je promatrao ruku prekrivenih na grudima. Nosio je naočale nastojeći ostaviti dojam frajera.

"Pacijentica?"

Mike prođe pokraj njega. Nikad nije komentirao pacijente. Mo je to znao.

Mike zastane pred kućom. Nekoliko ju je trenutaka samo gledao. Zašto, upita se, kuća djeluje isto tako krhko kao i njegovi pacijenti? On pogleda lijevo pa desno; ulica je bila puna sličnih kuća, u njima su živjeli parovi koji su se jednoga dana dovezli Bog zna otkuda, stali na travnjak, pogledali tu građevinu i pomislili: "Da, u njoj ću živjeti, odgajati svoju djecu i štiti sve naše nade i snove. Upravo ovdje. U tom zaštitnom mjehuru."

On otvori vrata. "Ima li koga?"

"Tata! Striče Mo!"

Bila je to Jill, njegova jedanaestogodišnja princeza koja je dotrčala iza ugla sa širokim osmjehom na usnama. Mike osjeti kako mu toplina ispunjava srce - bila je to spontana i univerzalna reakcija. Kada se kćer tako nasmiješi ocu, on, kakav god bio njegov položaj u društvu, iznenada se osjeti kao kralj.

"Zdravo, dušo."

Jill zagrlila Mikea, zatim Moa, lagano lepršajući između njih. Kretala se s lakoćom političara koji nastoji očarati publiku. Iza nje, gotovo se skupivši, bila je njezina prijateljica Yasmin.

"Zdravo, Yasmin", reče Mike.

Yasminina ravna kosa visjela joj je preko lica poput vela. "Dobar dan, doktore Baye", reče ona vrlo tiho.

"Imate li vas dvije danas sat plesa?" upita Mike.

Jill dobaci Mikeu pogled upozorenja, neuobičajeno strog za nekog od jedanaest godina. "Tata", šapne ona.

On se sjeti. Yasmin je prestala ići na satove plesa. Yasmin je prestala gotovo sa svim aktivnostima. Prije nekoliko mjeseci u školi se dogodio incident. Njihov učitelj, gospodin Lewiston, inače dobar čovjek koji je čak ponekad pretjerivao kako bi zainteresirao učenike za školu, imao je neprimjereni komentar o maljavosti na Yasmininom licu. Mike se nejasno sjećao pojedinosti. Lewiston se smjesta ispričao, ali radilo se o djeci na pragu puberteta i šteta je bila učinjena. Razredni kolege su je počeli zvati Yasmin XY, aludirajući na spolni kromosom - ili samo Y, za što su mogli tvrditi da je kratica za Yasmin, ali je zapravo bio dodatni način da je zafrkavaju.

Kao što je dobro poznato, klinici znaju biti okrutni.

Jill je ostala odana prijateljici i trudila se svim silama uključiti je u razne aktivnosti. Mike i Tia su zbog toga bili ponosni na nju. Iako je Yasmin odustala, Jill je još uvijek obožavala satove plesa. Jill je, činilo se, voljela gotovo sve što je radila, prilazeći svakoj aktivnosti s energijom i entuzijazmom koji je širila i na druge. Pa neka netko onda kaže što je važnije - ljudska priroda ili odgoj. Dvoje djece - Adam i Jill - koje su odgojili isti roditelji imali su potpuno različite karaktere.

Ljudska priroda uvijek pobijedi.

Jill zgrabi Yasmin za ruku. "Idemo", reče.

Yasmin krene za njom.

"Vidimo se kasnije, tata. Do viđenja, striče Mo."

"Do viđenja, dušo", reče Mo.

"Kamo ćete vas dvije?" upita Mike.

"Mama je rekla da možemo van. Idemo se voziti na biciklima."

"Nemojte zaboraviti kacige."

Jill zakoluta očima, ali dobrodušno.

Minutu poslije Tia izađe iz kuhinje i namršti se kad ugleda Moa.

"Što on radi ovdje?"

"Čuo sam da špijunirate sina. Fino dakle", odgovori Mo.

Tia dobaci Mikeu pogled od kojega mu se koža zažari. Mike samo slegne ramenima. Takav je bio odnos između Moa i Tije - ostavljali bi dojam da se ne vole, ali bi bez razmišljanja, kada bi zatrebalo, učinili sve jedno za drugo.

"Ja mislim da je to dobra ideja."

To ih iznenadi. Oboje pogledaju u njega.

"Što je. Imam nešto na licu?"

"Učinilo mi se da si rekao da ga previše štitimo", primijeti Mike.

"Ne, Mike, rekao sam da ga Tia previše štiti."

Tia ponovno značajno pogleda Mikea. On se iznenada sjeti od koga je Jill naučila ušutkati pogledom. Jill je bila učenica - Tia pravi majstor u tome.

"Ali u ovome slučaju", nastavi Mo, "koliko god mi je bolno to priznati, ona je u pravu. Vi ste njegovi roditelji i morali biste sve znati."

"Hoćeš reći da on nema pravo na privatnost?"

"Pravo na...?" Mo se namršti. "On je budalasti klinac. Gledaj, svi vi roditelji u nečemu špijunirate djecu, zar ne? To vam je posao. Samo vi dobivate na uvid njihove ocjene, zar ne? Vi razgovarate s razrednikom o njihovom ponašanju u školi. Vi odlučujete što će jesti, gdje će živjeti i tako dalje. Ovo je samo sljedeći korak."

Tia je kimala.

"Vaš je zadatak da ih odgojite, a ne razmazite. Svaki roditelj sam odlučuje koliko će neovisnosti dati djetetu. Vi kontrolirate situaciju. To nije republika, to je obitelj. Ne morate nadgledati baš svaki njegov korak, ali morali biste imati mogućnost da se umiješate bude li potrebno. Znanje je moć. Država može zloupotrijebiti tu moć jer joj vaši interesi nisu na prvom mjestu. Ali vi znate što vam je najvažnije i oboje ste pametni. Ne vidim što bi u tome bilo krivo."

Mike je samo piljio u njega.

"Mo?" reče Tia.

"Da?"

"Imamo li to nas dvoje jedan od onih zajedničkih trenutaka potpunog razumijevanja?"

"Bože, nadam se da ne." Mo sjedne na visoki stolac pokraj kuhinjskog otoka. "Što si otkrila?"

"Nemoj mi zamjeriti", reče Tia. "Ali mislim da je vrijeme da pođeš kući."

"On je moje kumče i meni je itekako važno što se s njime događa."

"On nije tvoje kumče, a sudeći po onome što si upravo dokazivao, roditelji su ti kojima je do njega najviše stalo. Koliko god je i tebi do njega stalo, ti ipak ne spadaš u tu kategoriju."

On je samo piljio u nju.

"Što?"

"Mrzim kad si u pravu."

"Što misliš kako se ja sad osjećam?" upita Tia. "Bila sam uvjeren da je u redu što špijuniramo Adama, sve dok se ti nisi s time složio."

Mike ju je gledao. Tia nije prestajala cupkati donju usnu. Znao je da to radi samo kada je u panici. Šalila se kako bi to prikrila.

"Mo", reče Mike.

"Dobro, dobro, razumio sam. Odlazim. Samo još jedna stvar."

"Što?"

"Mogu pogledati tvoj mobitel?"

Mike napravi grimasu. "Zašto? Tvoj ne radi?"

"Daj mi samo da ga pogledam, dobro?"

Mike slegne ramenima. Pruži ga Mo.

"Kojeg operatera koristiš?" upita Mo.

Mike mu odgovori.

"I svi imate iste telefone? Adam također?"

"Da."

Mo nastavi piljiti u mobitel. Mike pogleda Tiju. Ona slegne ramenima. Mo okrene mobitel pa ga vrati Mikeu.

"U čemu je stvar?"

"Reći ću ti poslije", odgovori Mo. "Sada se pobrinite za svoje dijete."

"I... što si otkrila na Adamovom kompjutoru?" upita Mike.

Sjedili su za kuhinjskim stolom. Tia im je napravila kavu. Ona je pila mješavinu srednjoameričke, afričke i indonezijske kave bez kofeina. Mike je pio čisti crni espresso. Jedan od njegovih pacijenata radio je u firmi koja je proizvodila aparate za kavu. Kava se u njima pripremala pomoću gotovih doza, a ne filtera. Nakon uspješne transplantacije poklonio je Mikeu jedan takav aparat. Aparat je bio jednostavan. U njega je trebalo samo staviti plastičnu čašicu s određenom količinom i vrstom kave i napitak je uskoro bio gotov.

"Dvije stvari", reče Tia.

"Dobro."

"Prvo, sutra je pozvan na zabavu kod DJ Huffa", reče Tia.

"Pa?"

"Huffovi izgleda odlaze nekamo na vikend. Sudeći po e-mailu cijelu će noć 'brijati'."

"Hoće li biti alkohola ili droge?"

"Iz e-maila nije jasno. Namjeravaju izmisliti razlog da tamo ostanu spavati kako bi se mogli - citiram - 'potpuno otkvačiti'."

Huffovi. Daniel Huff, otac, bio je zapovjednik policije u njihovom gradiću. Njegov sin - svi su ga zvali DJ - bio je bez sumnje najproblematičnije dijete u razredu.

"Što je?" upita ona.

"Razmišljam."

"Kakvog mi to čovjeka odgajamo, Mike?"

On ne odgovori.

"Znam da ne želiš čitati ta izvješća, ali..." Ona zatvori oči.

"Što?"

"Adam na internetu gleda pornografiju", reče ona. "Jesi li to znao?"

On je šutio.

"Mike?"

"I što želiš da poduzmemo u vezi s tim?" upita on.

"Zar misliš da je to u redu?"

"Kada sam ja imao šesnaest godina potajno sam čitao Playboy."

"To nije isto."

"Nije li? U ono vrijeme nismo imali ništa drugo. Nismo imali internet. Da jesmo, zašto ne, i ja bih to radio - sve samo da vidim голу ženu. U današnje doba što god da uključiš, bila to televizija ili i radio, zaspu te s time. Kada šesnaestogodišnjak ne bi bio zainteresiran za gole žene, to bi mi bilo neobično."

"Znači, ti to odobravaš?"

"Ne, naravno da ne odobravam. Samo ne znam što da poduzmem u vezi s time."

"Razgovaraj s njim", reče ona.

"Već jesam", odgovori Mike. "Objasnio sam mu sve o pticama i pčelama. Objasnio sam mu da je seks najbolji kada postoji ljubav. Pokušao sam ga naučiti da poštuje žene, a ne da ih objektivizira."

"Taj dio o objektiviziranju", reče Tia, "očito nije razumio."

"Nijedan mladić u pubertetu to ne razumije. K vragu, nisam baš uvjeren da odrasli muškarci to razumiju."

Tia otpije nekoliko gutljaja kave iz šalice. Pustila je da nepostavljeno pitanje visi u zraku.

On ugleda sitne bore oko njezinih očiju. Ona ih je često proučavala u ogledalu. Sve žene imaju problema s time kako doživljavaju svoje tijelo, ali Tia je uvijek bila samouvjerenija u vezi sa svojim izgledom. Ipak, u posljednje vrijeme primijetio je da baš ne uživa dok se gleda u ogledalu. Počela je bojiti sijede. Primjećivala je bore, mlitavu kožu, sve normalne pojave koje su dolazile sa starenjem i to ju je smetalo.

"Drugo je kada se radi o odraslom muškarcu", reče ona.

On joj poželi reći nešto utješno, ali odluči odustati na vrijeme.

"Otvorili smo Pandorinu kutiju", reče Tia.

Mike se nadao da ona još uvijek govori o Adamu. "Da, jesmo."

"Želim znati, a mrzim što znam."

On je primi za ruku. "Što da radimo u vezi s tom zabavom?"

"Što ti misliš?"

"Ne smijemo ga pustiti da ide", reče on.

"Znači ne smije ići?"

"Valjda."

"Rekao mi je da on i Clark idu kod Olivije Burchell. Ako mu bez razloga zabranimo da ide, znat će da nešto petljamo."

Mike slegne ramenima. "To je njegov problem. Mi smo roditelji. Smijemo biti iracionalni."

"Dobro, znači reći ćemo mu da želimo da sutra navečer ostane kod kuće."

"Aha."

Ona se ugrize za donju usnu. "Cijeli je tjedan bio poslušan, radio je sve zadaće. Obično ga puštamo da izlazi petkom navečer."

Bit će borbe, oboje su znali. Mike je na to bio spreman, ali, zar zbog ovako nečega? Morali su dobro izabrati oko čega se isplati svađati. Ako mu zabrane da ide kod Olivije Burchell, Adam će posumnjati da nešto nije u redu.

"Kako bi bilo da mu odredimo vrijeme kada se mora vratiti?" predloži on.

"A što ćemo ako nas ne poslušaju? Pojavit ćemo se na vratima Huffovih?"

Bila je u pravu.

"Hester me pozvala u svoj ured", reče Tia. "Želi da sutra pođem u Boston i uzmem izjavu od svjedoka."

Mike je znao koliko joj to znači. Otkako se vratila na posao uglavnom je dobivala beznačajne zadatke. "Pa to je sjajno."

"Da, ali to znači da neću biti kod kuće."

"Nema problema, snaći ću se", reče Mike.

"Jill će spavati kod Yasmin, tako da ni nje neće biti."

"Dobro."

"Imaš li ideju kako da spriječimo Adama da ide na taj tulum?"

"Daj da malo razmislim", reče Mike. "Možda mi nešto sine."

"U redu."

On primijeti da se namrštila i sjeti se. "Rekla si da te muče dvije stvari."

Ona kimne i on primijeti promjenu na njezinom licu. Gotovo neprimjetnu, ali da igra poker to bi je odalo. Tako je kod dugovječnih brakova, umijete lagano pročitati te gotovo neprimjetne migove - ili možda vašem partneru više nije stalo da ih sakrije. Bilo kako bilo, Mike je znao da neće čuti dobre vijesti.

"Adam se dopisivao s nekim", reče Tia. "Prije dva dana."

Ona gurne ruku u torbicu i izvuče list papira. Instant poruke. Klinci su komunicirali tako što su tipkali poruke u realnom vremenu. Ispis s imenima, dvotočkama i tekstom podsjećao je na nekakav grozan scenarij. Većina njihovih roditelja, koji su u mladosti satima telefonirali, sada su žalili zbog takvog razvoja tehnologije. Mike nije vidio u čemu je problem. Njegov je naraštaj imao telefone, ovaj ima instant i SMS poruke. Ista stvar. To podsjeti Mikea na starce koji proklinju mlade i njihove videoigre, a onda sami uskoče na prvi autobus za Atlantic City i na automatima igraju igre na sreću. Licemjerno, nije li?

"Pogledaj."

Mike stavi naočale za čitanje. Počeo ih je koristiti prije nekoliko mjeseci, ali ubrzo mu je počelo smetati što ih mora nositi. Adamovo je korisničko ime još uvijek bilo HockeyAdam1117. Izabrao ga je prije puno godina. Prvi je dio bio broj dresa Marka

Massiera, njegovog najdražeg igrača, a 17 je bio Mikeov broj dresa kada je igrao za Dartmouth. Neobično da Adam nije promijenio ime. Ili je pak upravo to bilo logično. Najvjerojatnije nije imalo nikakvog značaja.

CeeJay8115: Jesi dobro?

HockeyAdam1117: Ipak mislim da bismo trebali nešto reći.

CeeJay8115: To je odavno u redu. Samo šuti i sve će biti svršena stvar.

Po satu se vidjelo da nitko nije tipkao cijelu minutu.

CeeJay8115: Jesi tu?

HockeyAdam1117: Jesam.

CeeJay8115: Sve ok?

HockeyAdam1117: Sve ok.

CeeJay8115: Dobro. Vidimo se u petak.

To je bilo sve.

"Samo šuti i sve će biti u redu", ponovi Mike.

"Da."

"Što misliš da to znači?" upita on.

"Nemam pojma "

"Ima li neke veze sa školom? Možda su vidjeli da netko vara na testu, ili nešto slično?"

"Možda."

"Možda nije ništa važno. Možda se tiče neke od onih online igrica."

"Možda", ponovi Tia, ali očito nije tako mislila.

"Tko je CeeJay8115?" upita Mike. Ona odmahne glavom.

"To je prvi put da vidim da se Adam s njim dopisuje."

"Ili s njom."

"Točno, ili s njom."

"Vidimo se u petak." Znači CeeJay8115 će biti na tulumu kod Huffovih. Pomaže li nam to ikako?"

"Ne vidim kako."

"Hoćemo li ga pitati o čemu se radi?"

Tia odmahne glavom. "Poruke su previše neodređene, ne misliš li?"

"Da", složi se Mike. "Shvatit će da ga špijuniramo."

Oboje su neko vrijeme samo šutjeli. Mike ponovno pročita tekst. Riječi su ostale iste.

"Mike?"

"Da?"

"U vezi s čime bi to Adam trebao šutjeti kako bi sve bilo u redu?"

* * *

Nash, kojemu su čupavi brkovi sada bili u džepu, sjedio je u kamionetu na mjestu suvozača. Pietra je skinula plavu vlasulju i vozila.

U desnoj ruci Nash je držao Mariannein mobitel, BlackBerry Pearl. S njega ste mogli poslati e-mail, ali i fotografirati, gledati video, dopisivati se, sinkronizirati rokovnik i imenik s kućnim kompjutorom, čak i telefonirati.

Nash pritisne tipku. Zaslona zasvijetli. Pojavi se fotografija Marianneine kćeri. On je trenutak u nju piljio. Baš jedno, pomisli on. Pritisne ikonicu i uključi e-mail, pronađe adrese koje su ga zanimale i napiše:

Zdravo! Idem na nekoliko tjedana u Los Angeles. Javit ću se kad se vratim.

Potpisao se s 'Marianne', pritisnuo kopiraj i poslao istu poruku na još dvije adrese. Oni koji dobro poznaju Marianne neće je tražiti. Nash je zaključio da je to bio njezin *modus operandi* - nestala bi, a onda bi se iznenada vratila.

Ali ovoga puta... pa, nestati hoće.

Pietra je ubacila drogu u Marianneino piće dok joj je Nash odvlačio pažnju s teorijom o Kainu i majmunici. Kada su je strpali u kamionet Nash ju je istukao. Tukao ju je dugo i snažno. Najprije ju je tukao kako bi izazvao bol i natjerao je da progovori. Kada je bio siguran da mu je sve rekla, istukao ju je nasmrt. On je bio metodičan čovjek. Lice ima četrnaest stacionarnih kostiju. On ih je želio slomiti i smrskati što je moguće više.

Udarao je Marianneino lice gotovo s kirurškom preciznošću. Neki su se udarci koristili za neutraliziranje protivnika, da se prestane boriti. Neki da izazovu stravičnu bol. Nekima je pak cilj bio da izazovu fizičko uništenje. Nash ih je sve znao. Također je znao kako treba zaštititi svoje zglobove i ruke dok koristi maksimalnu snagu, kako stisnuti šaku da je ne ozlijedi, kako najefikasnije udariti dlanom.

Trenutak prije nego što je Marianne umrla, kada joj je disanje bilo hrapavo zbog krvi koja se nakupila u grlu, Nash je učinio ono što je uvijek činio u takvim prilikama. Zastao je i uvjerio se da je ona još uvijek pri svijesti. Zatim ju je natjerao da ga pogleda i kada je u njezinim očima vidio stravu rekao je:

"Marianne?"

Želio je da ona obrati pozornost na njega. Uspio je, a zatim joj je šapnuo posljednje riječi koje će ikada čuti:

"Molim te, prenesi Cassandri da mi nedostaje."

I onda joj je napokon dopustio da umre.

Kamionet je bio ukraden. Registarske pločice zamijenjene su kako bi dodatno zbunile. Nash se prebaci na stražnje sjedalo. Stavi rubac na Mariannein dlan i stisne njezine prste oko njega. Britvom joj razreže odjeću. Kada je sve skinuo s nje, izvadi novu odjeću iz vrećice. Uz mnogo muke uspije odjenuti Marianne. Ružičasta majica bez rukava bila je preuska, ali upravo je takva i trebala biti. Kožna je suknja bila smiješno kratka.

Pietra ih je izabrala.

Marianne su pokupili u baru u Teanecku u New Jerseyju. Sada su se nalazili u Newarku, u sirotinjskoj četvrti Fifth Ward koja je bila na zlu glasu zbog prostitutki i ubojstava. Zaključit će da je ona samo još jedna pretučena kurva. Newark je imao gotovo triput veću stopu ubojstava po glavi stanovnika od grada New Yorka. Zato ju je Nash dobro istukao i izbio joj većinu zuba, ali ne sve. Da joj je izbio sve zube, bilo bi očito da želi sakriti njezin identitet.

Zato je ostavio nekoliko. Ali utvrđivanje identiteta analizom zubala - ako uopće pronađu dovoljno dokaza da nastave istragu - bit će vrlo teško i dugotrajno.

Nash ponovno stavi brkove, Pietra vlasulju. Bila je to nepotrebna mjera opreza. Nije bilo nikoga. Tijelo ubace u kontejner za smeće. Nash pogleda Mariannein leš.

Sjeti se Cassandre. Srce mu se stisne, ali mu to daje i dodatnu snagu.

"Nash?" pozove ga Pietra.

On joj se blago nasmiješi i vrati se u kamionet. Pietra stavi mjenjač u brzinu i oni nestanu.

* * *

Mike zastane ispred Adamovih vrata, skupi snagu i otvori ih.

Adam, odjeven u crno kao tipični gotičar, naglo se okrene. "Jesi li ikad čuo za kucanje?"

"Ovo je moja kuća."

"A ovo je moja soba."

"Stvarno? Ti si je platio?"

Mrzio je te riječi čim su izašle iz njegovih usta. Klasične roditeljske primjedbe. Klinci se samo podrugljivo nasmiješe i uopće ih ne primaju k srcu. I on ih je tako doživljavao

kad je bio mlad. Zašto to radimo? Zašto, iako se zakunemo da nećemo ponavljati greške prethodnih naraštaja, radimo upravo to?

Adam je već uspio pritisnuti tipku kojom se ekran zatamnio. Nije želio da tata vidi gdje surfa. Kada bi samo znao...

"Imam dobre vijesti", reče Mike.

Adam se okrene prema njemu. Prekriži ruke na grudima pokušavajući izgledati mrzovoljno, ali nije mu uspijevalo. Mladić je bio visok - viši od oca - a Mike je znao i koliko zna biti čvrst. Bio je neustrašiv na голу. Nije očekivao od obrambenih igrača da ga štite. Kada bi netko ušao u prostor oko gola Adam ga je rušio.

"Što?" upita Adam.

"Mo nam je nabavio mjesta u loži za utakmicu Rangersa i Flyersa."

Adamov se izraz lica ne promijeni. "Kad?"

"Sutra navečer. Mama ti putuje u Boston uzeti neku izjavu. Mo će u šest doći po nas."

"Uzmi Jill sa sobom."

"Ona ide u goste kod Yasmin."

"Puštaš je da spava kod XY?"

"Nemoj je tako zvati. To nije lijepo."

Adam slegne ramenima. "Kako god."

Kako god - genijalni tinejdžerski odgovor.

"Nemoj nikamo ići poslije nastave, doći ću po tebe."

"Ne mogu ići na utakmicu."

Mike pogleda po sobi. Izgledala je nekako drukčije otkako se on šuljao po njoj s tetoviranim Brettom, tipom s prljavim noktima. Ta ga misao ponovno pogodi. Brettovi su prljavi nokti dirali tipkovnicu. To nije bilo u redu. Nije bilo u redu špijunirati. Ali opet, da nisu, Adam bi otišao na zabavu na kojoj je trebalo biti alkohola, možda i droge. Znači ispostavilo se da je dobro špijunirati. S druge strane, i Mike je kao maloljetnik bio na nekoliko takvih tuluma. Preživio je. Je li mu to ikako naškodilo?

"Kako to misliš, ne možeš ići?"

"Idem kod Olivije."

"Da, rekla mi je tvoja mama. Stalno ideš kod Olivije. Ovo je ipak utakmica između Rangersa i Flyersa."

"Ne želim ići."

"Mo je već kupio karte."

"Reci mu da pozove nekog drugog."

"Neću."

"Nećeš?"

"Ne, neću. Ja sam ti otac. Ići ćeš na tu utakmicu."

"Ali..."

"Nema ali."

Mike se okrene i izađe iz sobe prije nego što je Adam uspio bilo što reći.

Čovječe, pomisli Mike, jesam li doista rekao: Nema ali!

6.

Kuća je bila mrtva.

Tako bi je opisala Betsy Hill. Mrtva. U njoj nije bilo samo tiho i mirno. Kuća je bila šuplja, prazna, preminula - srce joj je prestalo kucati, krv je prestala teći, utroba je počela propadati.

Nepovratno mrtva.

Mrtva kao njezin sin Spencer.

Betsy se htjela bilo kamo odseliti iz te mrtve kuće. Nije željela ustati u tom trupu koje je trunulo. Ron, njezin muž, smatrao je da je prerano. Vjerojatno je bio u pravu, ali Betsy ju je sada mrzila. Lebdjela je kroz tu kuću kao da je ona duh, a ne Spencer.

Blizanke su u prizemlju gledale DVD. Ona zastane i pogleda kroz prozor. Svjetla su gorjela u svim susjednim kućama. Te su kuće još uvijek bile žive. Da, ljudi u njima su također imali probleme. Kći koja se drogira, nevjerna žena, muž koji je već predugo nezaposlen, autistični sin - svaka je kuća imala neku svoju tragediju. Svaka je kuća, kao i svaka obitelj, imala tajne.

Ali njihove su kuće još uvijek bile žive. Još uvijek su disale.

Kuća Hillovih bila je mrtva.

Ona pogleda niz ulicu i sjeti se kako je svatko od njih, svaki taj susjed, došao na Spencerov sprovod. Nenametljivo su ih podržavali, nudili su im rame za plakanje i utjehu, pokušavali su sakriti osudu koju je Betsy ipak svaki put vidjela u njihovim očima. Nisu to govorili naglas, ali kako su ih samo željeli okriviti - jer ako su ona i Ron bili krivi, tako nešto se njima jednostavno ne bi moglo dogoditi.

Svi su se polako povukli, i susjedi i prijatelji. Život se nikome doista ne promijeni, osim ako se ne radi o vlastitoj obitelji. Za prijatelje, čak i one vrlo bliske, to je kao da gledaju tužni film - iskreno ih dirne, zaboli, ali onda dođe trenutak kada više ne žele biti tužni, zato puste da se film završi i odu kući.

Samo obitelj sve mora izdržati.

Betsy se vrati u kuhinju. Pripremi blizankama večeru - hrenovke i tjesteninu sa sirom. Blizanke su nedavno napunile sedam godina. Ron je volio peći hrenovke na roštilju i po suncu i po kiši, ljeti i zimi, ali blizanke su prigovarale kada bi hrenovke makar malo 'pocrnile'. Ona ih je pripremala u mikrovalnoj pećnici. Tako se blizankama više sviđalo. "Večera", vikne ona.

Blizanke su je ignorirale. Uvijek su to radile. Kao i Spencer. Prvi poziv je postao upravo to - prvi poziv. Naučile su ga ignorirati. Je li to bio dio problema? Je li ona bila preblaga majka? Je li bila previše popustljiva? Ron joj je znao prigovarati da im sve dopušta. Je li u tome bila greška? Da je bila stroža sa Spencerom...

Bilo je puno tih što bi bilo da je...

Takozvani stručnjaci kažu da za samoubojstvo tinejdžera nisu krivi roditelji. To je bolest kao i svaka druga, kao rak na primjer. Ali čak su je i oni, ti stručnjaci, gledali pomalo sumnjičavo. Zašto Spencer nije redovito išao psihijatru? Zašto je ona, njegova majka, ignorirala promjene u njegovom ponašanju i zaključila da se radi samo o tipičnim pubertetskim naglim promjenama raspoloženja?

Prerast će on to, mislila je ona. Tako je sa svim tinejdžerima.

Ona krene u radnu sobu. Svjetla su bila ugašena, televizor je osvjetljavao blizanke. Uopće nisu sličile jedna drugoj. Betsy je zatrudnjela in vitro oplodnjom. Spencer je devet godina bio jedinac. Je li i to djelomice bio razlog? Mislila je da će za njega biti dobro bude li imao brata ili sestru, ali istini za volju, zar nije svako dijete zapravo očekivalo da roditelji baš njemu pružaju bezgraničnu pažnju?

Svjetlo s ekrana treperilo im je na licima. Djeca izgledaju tako tupavo dok gledaju televiziju. Čeljust im se opusti, oči se previše rašire - grozno.

"Sad", reče ona.

I dalje bez pokreta.

Tik, tik, tik - iznenada Betsy prasne: "SAD!"

Vrisak ih prestraši. Ona pride i isključi televizor.

"Rekla sam večera, sad! Koliko vas puta moram zvati?"

Blizanke u tišini potrče prema kuhinji. Betsy zatvori oči i pokuša duboko udahnuti. Jednostavno, takva je bila. Nakon mira uslijedila bi eksplozija. Nagle promjene raspoloženja - možda je i to bilo nasljedno. Možda je Spencer bio osuđen na propast čim je začet.

One sjednu za stol. Betsy im priđe i uspije se usiljeno osmjehnuti. I da, već je sve bilo u redu. Ona ih posluži i pokuša zabaviti razgovorom. Jedna je blizanka brbljala, druga je šutjela. Tako je bilo otkako se dogodilo ono sa Spencerom. Jedna je izlazila s time nakraj tako šio se pravila da se ništa nije dogodilo. Druga se durila.

Ron nije bio kod kuće. Opet. Bilo je večeri kada bi se vratio kući, parkirao auto u garažu, sjedio u njemu i plakao. Betsy se ponekad plašila da bi mogao ostaviti motor upaljen, zatvoriti vrata od garaže i napraviti isto što i njegov jedini sin. Učiniti da bol prestane. Bilo je neke perverzne ironije u svemu tome. Njezin si je sin oduzeo život, i najlakši način da bol za njime prestane, bio je učiniti to isto.

Ron nikad nije spominjao Spencera. Dva dana nakon Spencerove smrti Ron je odnio u podrum stolac na kojem je njegov sin sjedio za jedaćim stolom. Sve troje djece imali su ormariće s imenima. Ron je skinuo Spencerovo ime s ormarića i počeo ga puniti svakojakim glupostima. Valjda se rukovodio onim - daleko od očiju...

Betsy je s time drukčije izlazila nakraj. Bilo je trenutaka kada se pokušavala baciti na raznovrsne projekte, ali tuga je činila da sve djeluje teže, kao da je bila u jednom od onih snova u kojem trči kroz duboki snijeg, a svaki je pokret bio kao da pliva u bazenu ispunjenom sirupom. Bilo je i trenutaka, poput toga, kada je upravo željela ogreznuti u tuzi. S gotovo mazohističkom radošću željela je da je sve pritisne i iznova slomi.

Poslije večere pospremila je suđe i pripremila blizanke za spavanje. Ron se još nije vratio kući. Ništa zato. Nisu se svađali, ona i Ron. Nijedanput od Spencerove smrti, ali nisu ni vodili ljubav. Nijedanput, živjeli su u istoj kući, razgovarali su, još uvijek su se voljeli, ali su se udaljili, kao da ne bi bili u stanju podnijeti bilo kakvu nježnost.

Kompjutor je bio uključen, Internet Explorer otvoren na početnoj stranici. Betsy sjedne i utipka adresu. Sjeti se kako su prijatelji i susjedi reagirali na smrt njezinog sina. Samoubojstvo je doista bilo drukčije od svega. Nekako manje tragično, manje blisko. Svi su zaključili da je Spencer očito bio nesretna duša, dakle, mladić je već bio načet. Bolje da strada netko kao on, nego netko neokrtnjen. Betsy je bilo najgore što je donekle shvaćala takvo jezivo rezoniranje. Kada čujete da neko dijete umire od gladi negdje u Africi, to vam nije ni približno tragično kao kad slatka djevojčica iz vaše ulice dobije rak.

Sve je vrlo relativno i to je prokleta strašno.

Ona utipka MySpace adresu - www.myspace.com/Spencerhillmemorial. Nekoliko dana nakon njegove smrti, Spencerovi školski kolege napravili su tu stranicu u znak sjećanja. Na njoj je bilo fotografija, kolaža i komentara. Na mjestu zadane slike bila je svijeća koja treperi.

Svirala je pjesma "Broken Radio" Jessea Malina, duet s Bruceom Springsteenom, jedna od Spencerovih najdražih. Citat pokraj svijeće bio je iz te pjesme: "Anđeli te vole više nego što misliš."

Betsy ju je neko vrijeme slušala.

Upravo je na toj stranici Betsy provodila čitave noći u danima poslije Spencerove smrti. Čitala je komentare djece koju nije poznavala. Gledala je mnogobrojne fotografije svojega sina iz raznih godina. Ali nakon nekog vremena počela je osjećati gorčinu. Lijepe srednjoškolke koje su otvorile tu stranicu i sada bile tako zaokupljene preminulim Spencerom, jedva su na njega obraćale pažnju dok je bio živ. Malo su se kasno sjetile. Svi su tvrdili da im on nedostaje, ali činilo se da ga je vrlo malo njih doista poznavalo.

Komentari nisu zvučali kao epitafi, već kao usputna piskaranja u školskom godišnjaku mrtvog dječaka:

"Nikad neću zaboraviti satove tjelesnog s nastavnikom Myersom..."

To je bilo u sedmom razredu. Prije tri godine.

"A tek nogometne utakmice kada je nastavnik V želio biti vođa navale..."

Peti razred.

"Svi smo se otkvačili na onom koncertu Green Daya..."

Osmi razred.

Tako malo o posljednjih nekoliko godina, tako malo doista iz srca. Činilo se da žaluju više radi vanjske forme nego bilo čega drugog - bilo je to javno iskazivanje boli onih koji nisu toliko žalili. Smrt njezinog sina za njih je bila tek neznatni zastoje na putu za koledž i dobar posao. Tragedija, bez sumnje, ali više nalik na još jedno životno iskustvo, poput onih koja su služila da se obogati životopis, kao što je bilo pristupanje Key klubu ili kandidiranje na izborima za blagajnika studentskog vijeća.

Tako malo komentara pravih prijatelja kao što su bili Clark, Adam i Olivia. Ali možda je to bilo normalno. Oni koji doista žaluju ne rade to javno - kad ih doista boli, zadrže to za sebe.

Nije bila na toj stranici već tri tjedna. Malo se što promijenilo.

Tako je to, pogotovo s mladima. Već su se prebacili na nešto drugo, i ona počne gledati slide show. Fotografije su izgledale kao nabacane na hrpu. Svaka bi se slika zavrtjela, zadržala na ekranu nekoliko trenutaka, a zatim bi na nju kružeći pala sljedeća.

Betsy ih je gledala osjećajući kako joj naviru suze.

Bilo je puno starih fotografija iz osnovne škole Hillside. Prvi razred s učiteljicom Roberts. Treći s učiteljicom Rohrback. S učiteljem Huntom u četvrtom razredu. Bila je tu i fotografija košarkaške momčadi njegovog razreda - kako je samo Spencer bio uzbuđen zbog te pobjede. Na utakmici prije tog susreta ozlijedio je zglobov - ništa i ozbiljno, samo lagano iščašenje - i Betsy mu je povezala ruku. Sjetila se da mu je kupila elastični zavoj. Na fotografiji je Spencer držao tu ruku u zraku kao znak pobjede.

Spencer nije bio neki sportaš, ali u toj utakmici postigao je pobjednički koš šest sekundi prije isteka vremena. Sedmi razred. Pitala se je li ga ikad vidjela sretnijeg.

Mjesni je policajac pronašao Spencera na krovu srednje škole.

Na ekranu su se fotografije smjenjivale. Betsyne se oči ispune suzama. Vid zamagli.

Krov srednje škole. Na krovu njezin prelijepi sin okružen raznoraznim krhotinama i slomljenim bocama.

Dotad su već svi bili dobili Spencerov oprostajni SMS. Poslao mi je poruku. Tako im je sin priopćio što namjerava učiniti. Prvi je SMS poslao Ronu, koji je ugovarao neku prodaju u Philadelphiji. Na Betsyn je mobitel stigla druga poruka, ali ona je bila u Chuck E. Cheese's piceriji punoj bučnih videoigara, mjestu u kojem se rađaju roditeljske migrene, pa nije čula. Tek sat poslije, nakon što je preslušala šest Ronovih govornih poruka, a u svakoj je zvučao sve više izbezumljeno, ona je pronašla tekstualnu poruku, posljednje riječi svojeg dječaka:

Žao mi je, sve vas volim, ali ovo mi je preteško. Zbogom.

Policiji je trebalo dva dana da ga pronađu na krovu srednje škole.

Što je to bilo tako teško, Spenceru?

Ona to nikad neće saznati.

On je istu poruku poslao još nekolicini ljudi. Bliskih ljudi. Spencer joj je rekao da će izaći s njima. Da ide van s Clarkom, Adamom i Olivijom. Ali nitko od njih ga nije vidio. Spencer se nije pojavio. Otišao je nekamo sam. Kod sebe je imao tablete - ukrao ih je od kuće - popio ih je previše, jer mu je nešto bilo preteško i želio je okončati svoj život.

Umro je sam na tom krovu.

Daniel Huff, zapovjednik gradske policije, koji je imao sina Spencerovih godina, dečka po imenu DJ s kojim se Spencer povremeno družio, došao je na njezina vrata. Sjećala se da ih je otvorila, ugledala njegovo lice i samo se srušila.

Betsy trepne da otjera suze. Pokuša se ponovno usredotočiti na slide show, na slike živog sina.

A onda se, samo tako, pojavi fotografija koja sve promijeni.

Betsyno srce stane.

Fotografija nestane istom brzinom kojom se i pojavila. Prekrije je još nekoliko fotografija. Betsy stavi ruku na prsa, pokušavala je razbistriti misli. Ta fotografija. Kako da je ponovno pronađe?

Ona trepne. Pokuša se dosjetiti.

Dobro, kao prvo, fotografija je bila na online slide showu. On će se ponavljati. Treba jednostavno pričekati. Ali koliko će vremena proći dok ne krene iz početka? A što onda? Ponovno će proletjeti, vidjet će je samo koju sekundu. Morala ju je pažljivije pogledati.

Može li zaustaviti tu fotografiju kada se ponovno pojavi?

Morao je postojati način da to učini.

Gledala je kako se fotografije smjenjuju, ali one je više nisu zanimale. Željela je da se vrati ona fotografija.

Ona na kojoj se vidi iščašeni zglob.

Betsy se ponovno sjeti košarkaške utakmice u sedmom razredu. Nešto je tu bilo čudno. Nije li maloprije baš o njoj razmišljala? Spencer je tada na ruci imao elastični zavoj. Da, naravno. To je poslužilo kao katalizator.

Jer, upravo se dan prije Spencerova samoubojstva dogodilo nešto slično.

On je pao i ozlijedio zglob. Ona se ponudila da mu ga zamota kao u sedmom razredu, ali Spencer je htio da mu ona kupi učvršni zavoj za zglob. Ona je to učinila. Nosio ga je onog dana kada je umro.

Prvi - i očito - posljednji put.

Ona klikne na slide show. Otvorila se stranica slide.com i zatražila od nje lozinku. K vragu. Lozinku je vjerojatno smislio netko od klinaca. Ona se zamisli. Sigurno nije ništa komplicirano. Netko je stavio taj program kako bi kolege mogle po želji ubacivati fotografije u slide show.

Znači lozinka je morala biti jednostavna.

Ona utipka: SPENCER.

Zatim pritisne OK.

Uspjelo je.

Prikažu se sve fotografije. U zaglavlju je pisalo da ih ima 127. Ona brzo pregleda umanjene sličice i pronađe onu koja ju je zanimala. Ruka joj se tako tresla da je jedva dovela kursor na fotografiju. Ipak je uspjela. Ona pritisne lijevu tipku na mišu.

Fotografija se otvori u punoj veličini.

Ukočeno je piljila u nju.

Na fotografiji se Spencer smiješio, ali bio je to najtužniji osmijeh koji je ona ikad vidjela. Bio je oznojen. Lice mu se sjajilo kao da je napušten. Izgledao je pijano, poraženo. Bio je odjeven u crnu majicu, istu kakvu je nosio one posljednje noći. Oči su mu bile crvene - ako ne od alkohola ili droge, svakako zbog bljeskalice fotoaparata. Spencer je imao prekrasne svijetloplave oči. Slikan s bljeskalicom uvijek je izgledao kao vrag. Nalazio se negdje vani, znači očito je slikano noću.

One noći.

Spencer je u ruci držao piće, i tu je, na toj istoj ruci, imao i zavoj za zglob.

Ona se ukoči. Postojalo je samo jedno objašnjenje.

Ta je fotografija snimljena one noći kada je Spencer umro.

I tako, dok je proučavala pozadinu fotografije, ona ugleda ljude oko njega i shvati još nešto.

Spencer ipak nije bio sam.

7.

Kao i svakog radnog dana u proteklih deset godina, Mike se probudio u pet ujutro. Vježbao je točno sat vremena. Odvezao se u New York preko mosta Georgea Washingtona i stigao u New York Presbyterian centar za transplantacije malo prije sedam sati.

Odjenuo je bijelu kutu i krenuo u vizitu. Bilo je trenutaka kada mu se činilo da bi se sve moglo pretvoriti u rutinu. Sve su vizite bili slične, ali Mike se trudio ne zaboraviti koliko su važne osobi koja leži u krevetu. U bolnici ste. Već je i to dovoljno da se osjećate ranjivo i prestrašeno. Bolesni ste. Možete umrijeti i čini vam se da je jedina osoba koja stoji između vas i još veće patnje, između vas i smrti, upravo vaš liječnik.

Kako da onda taj liječnik ne dobije pomalo kompleks Boga?

Ponekad je, iako nevoljko, Mike smatrao kako je u redu imati taj kompleks. Pacijentu puno značite, dakle trebate se tako i ponašati.

Bilo je liječnika koji su vizitu obavljali na brzinu. Bilo je trenutaka kada je i Mike želio učiniti isto, ali istini za volju, ako se u potpunosti posvetite pacijentu, to traje samo nekoliko minuta više. Zato je on slušao, držao pacijenta za ruku ako je bilo potrebno ili se držao na distanci - sve ovisno o pacijentu i o tome kako ga je procijenio.

Za radni stol je sjeo u devet. Prvi je pacijent već stigao. Lucille, njegova medicinska sestra već je sigurno počela obradu. To mu je dalo možda desetak minuta da pregleda kartone i najnovije nalaze. On se sjeti svoje susjede i u kompjutoru brzo potraži nalaze pacijenta Lorimana.

Još ništa nije stiglo. To je bilo neobično.

Ružičasti papirić privuče Mikeov pogled. Netko ga je zalijepio na njegov telefon.

Svrati do mene. Ilene

Ilene Goldfarb bila je njegova partnerica u zajedničkoj ordinaciji i šefica transplantacijske kirurgije u bolnici New York Presbyterian. Upoznali su se dok su stažirali transplantacijsku kirurgiju, a sada su živjeli u istom gradu. On i Ilene bili su prijatelji, smatrao je Mike, ali ne bliski. Zato je njihov poslovni odnos i bio tako dobar. Živjeli su na udaljenosti od koja tri kilometra, djeca su im pohađala iste škole, ali izuzev toga nisu imali puno zajedničkih interesa, nisu imali potrebu da se privatno družu, a u poslu su u potpunosti vjerovali jedno drugome i poštivali se.

Želite li provjeriti svojeg liječnika kad vam predloži specijalistu? Upitajte ga ovo: Da je tvoje dijete bolesno, kome bi dao da ga liječi?

Mikeov je odgovor bio: Ilene Goldfarb. To je govorilo sve što ste trebali znati o njezinoj liječničkoj stručnosti.

On se uputi niz hodnik. Koraci su mu tiho odzvanjali po sivome podu. Reprodukције na zidovima svijetlosivog hodnika bile su ugodne oku, jednostavne i otprilike originalne, kao umjetnička djela u motelskom lancu srednje klase. On i Ilene su željeli da ordinacija ostavlja sljedeći dojam: Ovdje se radi o pacijentu i samo o njemu. U njihovim radnim sobama visjele su samo sveučilišne svjedodžbe i službene pohvale, jer je to, čini se, ulijevalo povjerenje. Nije bilo osobnih stvari, kao recimo držača za olovke izrađenog dječjom rukom, obiteljskih fotografija, ništa slično.

Ljudi su im nerijetko dovodili smrtno bolesno dijete. Vjerojatno nisu željeli gledati sliku tuđeg nasmijanog, zdravog djeteta. Jednostavno nisu.

"Hej, doktore Mike."

On se okrene. Bio je to Hal Goldfarb, Ilenein sin. Hal je bio učenik završnog razreda srednje škole, dvije godine stariji od Adama.

Već se bio odlučio za Prinerton, gdje je namjeravao upisati predmete potrebne za studij medicine. Od škole je dobio odobrenje da tri prijepodneva tjedno stažira kod njih.

"Zdravo, Hale. Kako je u školi?"

On se nasmije od uha do uha. "Pjesma."

"Da, kad pogledaš u rječniku pojam pjesma prvo je objašnjenje: posljednja godina srednje škole kad si već položio prijemni za fakultet."

"Točno."

Hal je bio odjeven u kaki hlače i plavu košulju, pa Mike nije mogao ne primijetiti u kakvom je to kontrastu s Adamovom gotičarskom crnom odjećom. On osjeti tračak zavisti. Kao da mu čita misli, Hal upita: "Kako je Adam?"

"Dobro."

"Nisam ga već neko vrijeme vidio."

"Možda ne bi bilo loše da ga nazoveš", reče Mike.

"Da, trebao bih. Mogli bismo se malo družiti."

Tišina.

"Je li tvoja mama u ordinaciji?" upita Mike.

"Da, samo uđite."

Ilene je sjedila za radnim stolom. Bila je to vitka žena sitne građe, jedino je imala krupne četvrtaste prste. Smeđu je kosu nosila čvrsto stegnutu u rep, a imala je naočale debelih okvira koje su fino balansirale na granici između strogog i modernog.

"Hej", reče Mike.

"Hej."

Mike joj pokaže ružičasti papirić. "Što se dogodilo?"

Ilene polako uzdahne. "Iskrsnuo je veliki problem."

Mike sjedne. "U vezi sa...?"

"Tvojim susjedom."

"Lorimanom?"

Ilene kimne.

"Loši rezultati tkiva?"

"Neobični rezultati tkiva", reče ona. "Mogli smo očekivati da će nam se to kad-tad dogoditi. Čudi me da je ovo tek prvi put."

"A da mi malo pojasniš?"

Ilene Goldfarb skine naočale. Jednu ručicu stavi u usta i počne ju gristi. "Koliko dobro poznaješ tu obitelj?"

"Stanuju u susjednoj kući."

"Jeste li bliski?"

"Nismo. Zašto? Kakve to ima veze s bilo čim?"

"Suočeni smo s nekom vrstom etičke dileme", reče Ilene.

"U kom smislu?"

"Dilema je možda kriva riječ." Ilene se zamislila, izgledalo je kao da govori sama sa sobom, a ne s Mikeom. "Zapravo je više nejasna etička granica."

"Ilene?"

"Hm."

"O čemu to govoriš?"

"Majka Lucasa Lorimana stiže za pola sata", reče ona.

"Sreli smo se jučer."

"Gdje?"

"U njezinom dvorištu. U posljednje vrijeme se stalno pravi da vrtlari."

"Nije ni čudo."

"Zašto?"

"Poznaješ li njezinog muža?"

"Dantea? Da."

"I?"

Mike slegne ramenima. "Što se događa, Ilene?"

"Radi se o Danteu", reče ona.

"Što s njim?"

"On nije dječakov biološki otac."

Tako nešto Mike nije očekivao. Nekoliko trenutaka samo je nepomično sjedio.

"Šališ se."

"Da, ja to volim raditi. Znaš mene, doktorica Vic, a ovaj je posebno dobar, nije li?"

Mike prihvati tu činjenicu. Nije ju pitao je li sigurna i hoće li raditi dodatne analize. Ona je već sigurno o svemu razmislila. Također, Ilene je bila u pravu - pravo je čudo što prije nisu imali takav slučaj. Dva kata ispod njih bili su genetičari. Jedan od njih rekao je Mikeu da su rezultati nasumičnog ispitivanja stanovništva pokazali kako više od deset posto muškaraca odgaja djecu za koju ne znaju da biološki nisu njihova.

"Imaš li kakav komentar na ovu vijest?" upita Ilene.

"Čovječe."

Ilene kimne. "To je razlog zbog kojega sam htjela da budeš moj partner u ovoj praksi", reče ona. "Obožavam tvoju rječitost."

"Dante Loriman nije dobar čovjek, Ilene."

"I ja sam stekla taj dojam."

"To je loše", reče Mike.

"Kao i stanje u kojem mu se sin nalazi."

Sjedili su u tišini suočeni s tim teškim saznanjem.

Interfon zazubi. "Doktorice Goldfarb?"

"Da."

"Stigla je Susan Loriman. Uranila je."

"Je li došla sa sinom?"

"Ne", odgovori sestra. "Ali zato je muž s njom."

* * *

"Kog vruga ti tu radiš?"

Glavna okružna istražiteljica Loren Muse ne obrati pažnju na te riječi i uputi se prema tijelu.

"Mili Bože", reče tiho jedan od policajaca. "Pogledajte što joj je učinio od lica."

Njih je četvero sada stajalo u tišini. Dvojica su bili policajci u odori koji su prvi stigli na mjesto zločina. Treći je bio detektiv iz odjela za ubojstva, koji je tehnički trebao biti zadužen za taj slučaj. Frank Tremont, lijenčina s trbušinom i držanjem kao da je umoran od života, cijeli je radni vijek proveo u policiji. Loren Muse, glavna istražiteljica okruga Essex, jedina žena među njima, bila je niža od svih njih gotovo trideset centimetara.

"MP", objavi Tremont. "I pritom ne mislim na Ministarstvo pravosuđa."

Muse ga upitno pogleda.

"MP - kao Mrtva Prostitutka."

Ona se namršti na njegovo cerekanje. Muhe su zujale oko kašaste mase koja je nekoć bila ljudsko lice. Nije više bilo ni nosne šupljine, ni očnih šupljina, čak ni usta.

Jedan od policajaca u odori reče: "Kao da joj je netko ugurao lice u aparat za mljevenje mesa."

Loren Muse pogleda tijelo na tlu. Pustila je dvojicu policajaca da blebeću. Neki su ljudi tako smirivali živce. Muse nije bila jedna od njih. Oni nisu obraćali pažnju na nju. Nije ni Tremont. Ona je bila njegova neposredna šefica, zapravo šefica svima njima i mogla je osjetiti kako zbog toga iz njih, kao vlaga s pločnika, isparava ogorčenost.

"Hej, Muse."

Bio je to Tremont. Ona odmjeri njegovo smeđe odijelo i trbuh koji mu je narastao od previše noći provedenih u ispijanja piva i previše dana na krafnama. S njim je imala samo nevolje. Otkako su je unaprijedili na mjesto glavne istražiteljice okruga Essex,

neke su pritužbe procurile u medije. Većinu članaka napisao je izvjestitelj po imenu Tom Gaughan, koji je slučajno bio oženjen Tremontovom sestrom.

"Što je, Frank?"

"Ponavljam - kog vruga radiš ovdje?"

"Zar ja tebi moram polagati račune?"

"Ovo je moj slučaj."

"Da, tako je."

"I nije mi potrebno da mi ti gledaš preko ramena."

Frank Tremont bio je nesposobna budala, ali zbog osobnih veza i dugih godina 'službe', prilično nedodirljiv. Muse ga je ignorirala. Ona se sagne, ne skidajući pogled s krvave mase koja je nekoć bila lice.

"Jeste li saznali njezin identitet?" upita ona.

"Nismo. Nema novčanika, nema torbice."

"Najvjerojatnije su ukradeni", predloži jedan od policajaca.

Sve muške glave počnu kimati.

"Sredila ju je banda", reče Tremont. "Pogledajte ovo."

On pokaže zeleni rubac koji je žrtva još uvijek imala stisnut u šaci.

"Možda ona nova banda, gomila crnih momaka koji se nazivaju AI Qaeda", reče jedan od policajaca. "Oni nose zeleno."

Muse ustane i počne kružiti oko tijela. U tom je trenutku stiglo i vozilo mrtvozornika. Netko je ogradio mjesto zločina policijskom vrpcom. Desetak prostitutki, možda više, stajale su iza vrpce i istezale vratove ne bi li bolje vidjele.

"Neka policajci počnu ispitivati djevojke", reče Muse. "Saznajte barem njezin pseudonim?"

"Stvarno?" Frank Tremont dramatično uzdahne. "Misliš da se ja toga nisam sjetio?"

Loren Muse ne odgovori.

"Hej, Muse."

"Što je, Frank?"

"Ne sviđa mi se što si ovdje."

"A meni se ne sviđa kako ti taj smeđi pojas ide sa crnim cipelama. Ali oboje moramo živjeti s time."

"Ovo nije u redu."

Muse je znala da je on u pravu. Istini za volju, voljela je svoj prestižni novi posao glavne istražiteljice. Muse, još uvijek u tridesetima, bila je prva žena koja je dobila tu titulu. Bila je na to ponosna, ali nedostajao joj je posao na terenu. Nedostajao joj je odjel za ubojstva, zato je uskakala kad god je mogla, pogotovo kada je kakva stara budala poput Franka Tremonta bila na dužnosti.

Mrtvozornica Tara O'Neill priđe im i otjera policajce u odori.

"U vražju mater", šapne O'Neill.

"Divan komentar, doktorice", reče Tremont. "Smjesta mi trebaju otisci da ih ubacim u sustav."

Mrtvozornica kimne.

"Idem pomoći s ispitivanjem prostitutki, a zatim pohvatati neke od glavnih govvara iz bandi", reče Tremont. "Ako nemate ništa protiv, šefice."

Muse ne odgovori.

"Mrtva prostitutka, Muse. To nije dovoljno važan slučaj da te dovede na naslovnice. Ona nije neki prioritet."

"Zašto nije prioritet?"

"Ha?"

"Rekao si da nije materijal za naslovnice, to sam shvatila, a onda si dodao: 'nije neki prioritet'. Zašto nije?"

Tremont se blesavo nasmiješi. "Oh, oprost, pogriješio sam. Mrtva prostitutka ima najveći mogući prioritet. Tretirat ćemo njezin slučaj kao da je netko koknuo guvernerovu ženu."

"Upravo ovakvo tvoje ponašanje je razlog zbog kojega sam ovdje, Frank."

"Da, naravno, to je razlog. Daj da ti objasnim što ljudi misle o mrtvim prostitutkama."

"Nemoj mi reći - same su to tražile?"

"Ne, ali slušaj, pa možda nešto naučiš: Ako ne želiš okončati život u kontejneru za smeće, nemoj fačkati u Fifth Wardu."

"To bi ti mogao izabrati za svoj epitaf", reče Muse.

"Nemoj me krivo shvatiti, ulovit ću tog bolesnika, ali nemojmo se sad natezati oko toga što je prioritet i slučaj za naslovnicu." Tremont joj priđe još bliže, tako da ju je gotovo dotaknuo truhom. Muse se ne povuče. "Ovo je moj slučaj. Vрати se za svoj radni stol i pusti odrasle da rade svoj posao."

"Ili što?"

Tremont se nasmiješi. "Ne želiš takve nevolje, mlada damo. Vjeruj mi."

On odjuri. Muse se okrene. Mrtvozornica se potpuno usredotočila na otvaranje torbe, praveći se da ništa nije čula.

Muse nije više o tome razmišljala. Ona počne proučavati tijelo. Pokuša to učiniti klinički, obraćajući pažnju na činjenice: žrtva je bila bjelkinja. Sudeći po koži i građi, činilo se da ima oko četrdeset godina, ali ulica je znala postarati čovjeka. Nije bilo vidljivih tetovaža.

Nije bilo lica.

Muse je samo jednom u životu vidjela nešto slično. S dvadeset tri godine radila je šest tjedana u odjelu teritorijalne policije na New Jersey Turnpikeu. Kamion je preletio preko pregradnog zida autoceste i frontalno se sudario s Toyotom Celicom. Za upravljačem Toyote bila je devetnaestogodišnja studentica koja je putovala kući na praznike.

Sudar je bio stravičan.

Kada su napokon skinuli sav metal s nje, ni devetnaestogodišnja djevojka više nije imala lice. Kao u ovom slučaju.

"Uzrok smrti?" upita Muse.

"Još ne znam. Ali čovječe, taj je tip bolesni kurvin sin. Kostii joj nisu samo slomljene, kao da su smrvljene u komadiće."

"Kad?"

"Pretpostavljam prije deset, dvanaest sati. Nije ubijena ovdje. Nema dovoljno krvi."

Muse je to već sama zaključila. Pregledala je prostitutkinu odjeću - kratki ružičasti top, uska kožna suknja, tanke visoke potpetice.

Ona odmahne glavom.

"Što je?"

"Ovdje nešto ne štima", reče Muse.

"U kojem smislu?"

Njezin mobitel počne vibrirati. Ona pogleda tko zove. Bio je to njezin šef, okružni javni tužitelj Paul Copeland. Ona pogleda Franka Tremonta. On joj mahne raširenih prstiju i naceri se.

Ona se javi. "Hej, Cope."

"Što to radiš?"

"Obradujem mjesto zločina."

"I ljutiš kolegu."

"Podčinjenog."

"Podčinjenog koji je jezivi gnjavator."

"Ali ja sam mu šefica, zar ne?"

"Frank Tremont će dići strašnu galamu. Nahuškat će medije na nas, uzburkati duhove kolega istražitelja. Je li nam to doista potrebno?"

"Mislim da jest, Cope."

"Zašto?"

"Zato što on potpuno krivo gleda na ovaj slučaj."

8.

Dante Loriman je prvi ušao u ordinaciju Ilene Goldfarb. Malo je prejako stisnuo Mikeu ruku. Susan je ušla za njim. Ilene Goldfarb je ustala i čekala iza svojeg radnog stola. Naočale su joj ponovno bile na nosu. Ona ispruži ruku i s oboma se kratko rukuje. Zatim sjedne i otvori omotnicu pred sobom.

Dante također sjedne. Uopće nije gledao svoju suprugu. Susan sjedne na stolac do njega. Mike je ostao u stražnjem dijelu prostorije, izvan vidokruga. On prekriži ruke i nasloni se na zid. Dante Loriman počne pažljivo sukati rukave. Prvo desni pa lijevi. Zatim nasloni laktove na bedra. Kao da je pozivao Ilene Goldfarb da ga ošine s najgorim vijestima.

"I?" reče Dante.

Mike je gledao Susan Loriman. Podigla je glavu i mirno sjedila, kao da zadržava dah. Bila je previše mirna. Kao da je osjetila njegov pogled, Susan okrene svoje prekrasno lice prema njemu. Mike se trudio držati neutralno. Ovo je bila Ileneina predstava, a on u njoj samo gledatelj.

Ilene nastavi čitati spis, ali kao da je samo nastojala dobiti na vremenu. Kada je završila, ona prekriži ruke na stolu i zagleda se nekamo između dvoje roditelja.

"Napravili smo sve potrebne testove tipizacije tkiva", počne ona.

Dante je prekine. "Ja želim biti taj."

"Molim?"

"Ja želim biti taj koji će dati Lucasu bubreg."

"Vi ne odgovarate, gospodine Loriman."

Priopćila mu je to bez okolišanja.

Mike nije skidao pogled sa Susan Loriman. Sad je na njoj bio red da se pravi neutralna.

"Oh", reče Dante. "Ja sam mislio da otac..."

"Zavisiti", odgovori Ilene. "Postoje mnogi čimbenici, mislim da sam to objasnila gospođi Loriman kada je posljednji put bila ovdje. Tražimo što bolji stupanj podudarnosti u tkivnim antigenima HLA sustava, to jest, idealno bi bilo da se podudara šest antigena. Prema nalazu HLA tipiziranja, vi niste dobar kandidat, gospodine Loriman."

"A ja?" upita Susan.

"Vi ste nešto bolji kandidat. Ne savršen, ali bolje odgovarate. Obično su šanse najveće da će odgovarati tkivo brata ili sestre. Svako dijete naslijedi pola antigena od svakog roditelja pa postoje četiri kombinacije nasljednih antigena. Jednostavno rečeno, kod brata ili sestre postoji dvadeset pet postotna šansa da njihovo tkivo idealno odgovara, pedeset postotna da pola karakteristika tkiva odgovara - to jest tri antigena - i dvadeset pet postotna šansa da uopće ne odgovara."

"U koju skupinu spada Tom?"

Tom je bio Lucasov mlađi brat.

"Nažalost, nemam dobrih vijesti. Zasad najbolje odgovara vaša supruga. Staviti ćemo vašeg sina i na listu čekanja Banke bubrega preminulih darivatelja, da vidimo možemo li pronaći boljeg kandidata, ali bojim se da su šanse male. Gospođu Loriman možda uzmemo u obzir, ali iskreno, ni ona nije idealni donor."

"Zašto?"

"Kod njih dvoje se poklapaju dva antigena. Što smo bliže šestici, veći su izgledi da tijelo vašega sina neće odbaciti novi bubreg. Vidite, što bolje odgovaraju antigeni, to su manje šanse da će on morati cijeli život uzimati lijekove i biti na dijalizi."

Dante prođe prstima kroz kosu. "I što da radimo?"

"Možda imamo još malo vremena. Kao što sam rekla, možemo staviti njegovo ime na popis. Dok tražimo, nastavit ćemo s dijalizom. Ako se ne pojavi ništa bolje preostaje nam gospođa Loriman."

"Ali htjeli biste naći boljeg donora?" upita Dante.

"Da."

"Još je nekoliko naših rođaka reklo da su spremni donirati Lucasu bubreg", reče Dante. "Možda biste ih mogli testirati."

Ilene kimne. "Napišite popis - imena, adrese i u kakvom su točno krvnom srodstvu." Tišina.

"Kako je on, doktorice?" Dante se okrene i pogleda iza sebe. "Mike? Reci nam iskreno, je li loše?"

Mike pogleda Ilene. Ona mu lagano kimne. "Jako loše."

Kada je to rekao on pogleda Susan Loriman. Susan odvrti pogled.

Još su desetak minuta raspravljali o drugim mogućnostima, zatim su Lorimani otišli. Kada su Mike i Ilene ostali sami, Mike sjedne na stolac na kojem je sjedio Dante i podigne dlanove prema nebu. Ilene se pravila da je zauzeta pospremanjem spisa.

"Što je ovo bilo?" upita Mike.

"Ti misliš da sam im trebala reći?" Mike ne odgovori.

"Moj je posao da liječim njihovog sina. Moj je pacijent on, a ne njegov otac."

"Znači, otac nema nikakvih prava?"

"Nisam to rekla."

"Ti si radila analize. Iz njih si saznala nešto što si zatajila pacijentu."

"Ne svojem pacijentu", odvrti Ilene. "Moj je pacijent Lucas Loriman, sin."

"Znači zatajit ćemo to što smo saznali?"

"Dopusti da te nešto pitam. Recimo da saznam iz neke analize da je gospođa Loriman varala gospodina Lorimana. Moram li mu to reći?"

"Ne."

"A recimo da saznam da ona dila drogu ili krade novac?"

"Karikiraš, Ilene."

"Doista?"

"Ovdje se ne radi o drogi ili o novcu."

"Znam, ali u oba slučaja to nema nikakve veze sa zdravljem mog pacijenta."

Mike razmisli o tome. "Da si pronašla neki medicinski problem u nalazima Dantea Lorimana, da si otkrila da on recimo ima limfom? Bi li mu rekla?"

"Naravno."

"Ali zašto? Kao što si naglasila, on nije naš pacijent. On nije tvoja briga."

"Ma daj, Mike. To nije isto. Moj je zadatak da pomognem svojem pacijentu Lucasu Lorimanu da ozdravi. U to spada i njegovo psihičko zdravlje. Prije nego što se odlučimo na transplantaciju obavežemo pacijente da prođu psihijatrijski tretman. Zašto? Zato što nas brine i njihovo psihičko zdravlje. Izazivanje velikih nemira u kućanstvu Lorimana neće koristiti zdravlju mog pacijenta. Točka, kraj priče." Oboje na trenutak zašute.

"To nije tako jednostavno", reče Mike.

"Znam."

"Ta će nam tajna biti veliki teret."

"Zato sam je podijelila s tobom." Ilene raširi ruke i nasmiješi se. "Zašto bih samo ja imala besane noći?"

"Prava si kolegica."

"Mike?"

"Da?"

"Da se radi o tebi, da sam napravila sličan test i saznala da Adam nije tvoj biološki sin, bi li htio znati?"

"Adam da nije moj sin? Jesi li vidjela kolike uši ima?"

Ona se nasmije. "Želim ti nešto dokazati. Bi li volio znati?"

"Da."

"Nemaš dvojbi?"

"Znaš kakav sam. Moram imati sve pod nadzorom, sve znati."

Mike zastane.

"Što je?" upita ga ona.

On se nasloni i prekriži noge. "Znači, nećemo razgovarati o onome što se samo nameće."

"Da, to mi je bilo u planu."

Mike je čekao.

Ilene Goldfarb uzdahne. "Hajde, reci."

"Ako je naš glavni moto doista 'Najprije ne naškodi'..."

"Da, dobro."

"Nemamo odgovarajućeg donora za Lucasa Lorimana", reče Mike. "Još uvijek ga tražimo."

"Znam." Ilene zatvori oči i reče: "Biološki bi otac očito bio najbolji kandidat."

"Točno. Velike su šanse da im se tkiva podudaraju."

"Moramo ga testirati. To nam je prioritet."

"Ne smijemo to zanemariti", reče Mike. "Čak i ako želimo."

Oboje razmisle.

"I, što ćemo sad?" upita Ilene.

"Bojim se da nemamo drugog izbora."

* * *

Betsy Hill čekala je Adama na parkiralištu srednje škole.

Ona pogleda iza sebe u 'red mama'. Parkirane uz rubnik Avenije Maple, mame su sjedile u automobilima s upaljenim motorima ili bi izašle i razgovarale s drugim mamama dok su čekale da završi nastava - da, znao se tu naći i pokojni otac, ali to je više bila iznimka koja je potvrđivala pravilo - zatim su vozile svoje potomstvo na satove violine, kod ortodonta ili na karate.

Betsy Hill je nekoć bila jedna od tih majki.

Najprije je vodila dijete u vrtić u Hillside, zatim osnovnoškolca u Mount Pleasant i napokon tu, dvadesetak metara od mjesta na kojem je sada stajala. Sjeti se kako je čekala svojeg prelijepog Spencera. Čula bi zvono, pogledala kroz vjetrobransko staklo, vidjela djecu kako poput mrava, čiji je mravinjak netko dotaknuo vrhom cipele, užurbano izlaze iz škole. Nasmiješila bi se kada bi ga ugledala, a u većini slučajeva, posebno kada je bio mlađi, Spencer bi joj uzvratio osmijeh.

Kako bi voljela opet biti mlada mama i osjetiti onu naivnost koja kao da je garantirana s prvim djetetom. S blizankama je bilo drukčije, čak i prije Spencerove smrti. Ona pogleda te majke, njihovo bezbrižno ponašanje lišeno briga i straha i poželi ih mrziti.

Začuje se zvono. Otvore se vrata. Učenici su izlazili u velikim valovima.

Betsy zamalo počne tražiti Spencera.

Bio je to jedan od onih kratkih trenutaka kada mozak jednostavno zanemari stvarnost, kada čovjek zaboravi sve strahote koje su mu se dogodile i barem na djelić sekunde pomisli da je sve bio samo loš san. Spencer će izaći s naprtnjačom na ramenu,

pogrubljenog držanja kao pravi tinejdžer. Betsy će ga ugledati, zaključiti da bi se trebao ošišati i da je preblijed.

Navodno postoji nekoliko stadija žalovanja - poricanje, ljutnja, cjenkanje, depresija, prihvaćanje - ali kada se dogodi tragedija, ti stadiji kao da se pomiješaju. Nikad ne prestanete poricati. Dio vas je uvijek ljutit. A sama ideja 'prihvaćanja' upravo je odvratna. Neki psihijatri radije koriste izraz pomirenje. Semantički je bio bolji, ali svejedno, Betsy bi najradije počela vrištati svaki put kada bi ga čula.

Zašto je zapravo došla?

Njezin je sin bio mrtav. To što će se ona suočiti s jednim od njegovih prijatelja, neće ništa promijeniti.

Ali zbog nečega joj se učini da bi ipak moglo.

Možda Spencer ipak nije bio sam cijelu tu noć. Kakve to ima veze? Kako kažu - to ga neće vratiti. Što se nadala da će time dobiti?

Osjećaj pomirenja?

U tom trenutku ona ugleda Adama.

Hodao je sam, naprtnjača kao da ga je pritiskala - kao da ih je sve pritiskala, kada Betsy bolje razmisli. Ne skidajući pogled s Adama, ona krene udesno kako bi mu se našla na putu. Poput većine klinaca i Adam je hodao oborena pogleda. Ona je čekala, skrećući malo lijevo, malo desno, kako bi ostala ispred njega.

Napokon, kada joj se dovoljno približio ona reče: "Zdravo, Adame."

On zastane i digne pogled. Zgodan mladić, pomisli ona. Svi su bili zgodni u toj dobi. Međutim, i Adam se promijenio. Kao i njegovi vršnjaci, prešao je tu neku adolescentsku granicu. Izrastao je, bio je visok i mišićav, više muškarac nego dječak. Ipak, na njegovom licu još uvijek je mogla vidjeti tragove djeteta, ali i nešto nalik na prkos.

"Oh", reče on. "Dobar dan, gospođo Hill."

Adam se počne udaljavati skrećući ulijevo.

"Možemo li popričati?" dobaci mu Betsy.

On polako stane. "Ovaj, da. Svakako."

S atletskom lakoćom Adam lagano potrči prema njoj. Za razliku od Spencera, on je uvijek bio dobar sportaš. Je li to možda djelomice doprinijelo svemu? U ovakvim je gradićima život puno jednostavniji kada ste dobar sportaš.

On stane nekih dva metra od nje. Nije ju se usudio pogledati u oči, ali malo srednjoškolaca jest. Ona je nekoliko trenutaka šutjela. Samo ga je gledala.

"Htjeli ste razgovarati sa mnom?" upita Adam.

"Da."

Još tišine. Još upornih pogleda. On se počne meškoljiti.

"Stvarno mi je žao", reče on.

"Zbog?"

To ga pitanje iznenadi.

"Zbog Spencera."

"Zašto?"

On ne odgovori. Pogled mu je lutao na sve strane, samo nije gledao u nju.

"Adame, pogledaj me."

Na kraju krajeva, ona je bila odrasla osoba, a on dijete i on poslušna.

"Što se dogodilo one noći?"

On proguta knedlu i upita: "Dogodilo?"

"Bio si sa Spencerom."

On odmahne glavom. Iz lica mu iščezne boja.

"Što se tada dogodilo, Adame?"

"Nisam bio s njim."

Ona pokaže fotografiju s MySpace stranice, ali on je ponovno gledao u tlo. "Adame."

On digne pogled. Ona ispruži fotografiju prema njegovom licu. "Ovo si ti, zar ne?"

"Ne znam, možda."

"Ovo je fotografirano one noći kada je on umro."

On odmahne glavom.

"Adame?"

"Ne znam o čemu govorite, gospođo Hill. Nisam vidio Spencera one noći."

"Pogledaj ponovno..."

"Moram ići."

"Adame, molim te..."

"Žao mi je, gospođo Hill."

On potrči. Pobjegao je prema zgradi od opeke, skrenuo iza ugla i nestao iz vidokruga.

9.

Glavna istražiteljica Loren Muse pogleda na sat. Bilo je vrijeme za sastanak.

"Imaš li sve moje stvarčice?" upita ona.

Njezina je pomoćnica bila mlada žena po imenu Chamique Johnson. Muse je upoznala Chamique za vrijeme prilično razvikanog suđenja za silovanje. Nakon ne baš glatkog početka, Chamique je postala prilično nezamjenjiva.

"Sve je tu", reče Chamique.

"Jako mi je važno."

"Znam."

Muse zgrabi omotnicu. "Je li sve unutra?"

Chamique se namršti. "Ne mogu vjerovati da me to pitaš?"

Muse se ispriča i krene na drugi kraj predvorja, u ured glavnog tužitelja okruga Essex - točnije, u ured svojeg šefa, Paula Copelanda.

Tajnica - bila je nova, a Muse je bila grozna s pamćenjem imena - dočeka je s osmijehom. "Svi vas čekaju."

"Tko me čeka?"

"Tužitelj Copeland."

"Rekli ste 'svi'."

"Molim?"

"Rekli ste 'svi' me čekaju. 'Svi' sugerira više od jednoga. Vjerojatno više od dvoje."

Tajnica je djelovala zbunjeno. "Ah, da. Unutra ih je zasigurno još četvero ili petero."

"S tužiteljem Copelandom?"

"Da."

"Tko?"

Ona slegne ramenima. "Drugi istražitelji, mislim."

Muse nije bila sigurna kako da to protumači. Tražila je privatan sastanak kako bi raspravila politički osjetljivu situaciju u vezi s Frankom Tremontom. Nije shvaćala zašto su u tužiteljevom uredu bili drugi istražitelji.

Začula je smijeh prije nego što je ušla u prostoriju. Doista ih je bilo šestero, uključujući njezinog šefa, Paula Copelanda. Svi muškarci. Frank Tremont je bio tamo, kao i trojica njezinih istražitelja. Posljednji joj je muškarac izgledao maglovito poznat. U rukama je držao notes i kemijsku, a na stolu pred sobom imao je magnetofon.

Cope - tako su svi zvali Paula Copelanda - je sjedio za svojim radnim stolom i grohotom se smijao nečemu što mu je Tremont upravo bio šapnuo.

Muse osjeti kako joj obrazi gore.

"Hej, Muse", dovikne on.

"Cope", odvrati ona i kimne ostalima.

"Uđi i zatvori vrata."

Ona uđe i zastane. Osjećala je njihove poglede na sebi. Obrazi joj se još jače zažare. Učini joj se da su joj smjestili, pa se bijesno zapilji u Copea. On se nije dao smesti, samo se smješкао kao naočiti glupan kakvim se ponekad znao predstavljati. Ona mu pokuša pogledom pokazati da prvo želi s njime razgovarati nasamo - da joj sve to pomalo slični na zasjedu - ali on se nije dao.

"Počnimo."

"Dobro", reče Loren Muse.

"Čekaj, poznaješ li sve prisutne?"

Cope je uzburkao duhove u uredu kada je preuzeo dužnost okružnog tužitelja, ali ih je sve zapanjio unaprijedivši Muse u svoju glavnu okružnu istražiteljicu. Taj je posao obično bio rezerviran za muškarca, okorjelog veterana, čiji je zadatak bio da politički izabranog tužitelja uvede u posao. Loren Muse je u tom trenutku bila jedna od najmlađih istražitelja u okrugu. Kada su ga iz medija pitali kojim se kriterijem rukovodio kada je izabrao mladu istražiteljicu, a ne iskusnog veterana, muškarca, on je kratko odgovorio: "Njezinim zaslugama."

I tako se ona sada našla u prostoriji s četiri veterana koje je pretekla.

"Ne poznajem ovog gospodina", reče Muse i kimne prema muškarcu s notesom i kemijskom.

"Oh, žao mi je." Cope ispruži ruku poput voditelja kviza i nabaci osmijeh za televiziju.

"Ovo je Tom Gaughan, izvjestitelj The Star - Ledgera."

Muse nije rekla ništa. Obično piskaralo, ujedno Tremontov šurjak. Ovo je postajalo sve bolje i bolje.

"Možemo li sada početi?" upita je on.

"Kako želiš, Cope."

"Dobro. Evo, Frank ima prigovor. Samo reci, Frank, slušamo te."

Paul Copeland se približavao četrdesetoj. Njegova je žena umrla od raka ubrzo nakon što je rodila njihovu sada sedmogodišnju kćer, Caru. On ju je sam odgajao. Sve do nedavno. Na radnome stolu više nije bilo Carinih fotografija. Muse se sjetila da je Cope, kada je počeo raditi, držao jednu na polici s knjigama iza svojeg stolca. A onda ih je jednoga dana, nakon što su unakrsno ispitivali napastovatelja djece, Cope maknuo. Nikad ga nije pitala zašto, ali je zaključila da je to dvoje ipak nekako povezano.

Nije bilo ni fotografije njegove zaručnice, ali zato je na Copeovoj vješalici Muse vidjela smoking umotan u najlon. Vjenčanje je bilo sljedeće subote. Muse je bila pozvana. Ne samo to, ona je bila jedna od djeveruša.

Cope koji je sjedio za radnim stolom prepusti Tremontu riječ. Više nije bilo slobodnih stolica pa je Muse morala stajati. Osjećala se izloženo i ljutito. Podčinjeni kolega se spremio navaliti na nju, a Cope, njezin tobožnji junak je, čini se, namjeravao to dopustiti. U poslu se često savladavala da ne vrišti: Seksizam! Da je ona muškarac, ni u snu ne bi morala trpjeti Tremontove gluposti. Mogla bi ga otpustiti usprkos svim političkim i medijskim posljedicama.

Ali samo je mirno stajala dok je u njoj kipjelo.

Frank Tremont namjesti hlače iako je nastavio sjediti. "Gledajte, ja ne želim omalovažavati gospođicu Muse..."

"Glavnu istražiteljicu Muse", reče Loren.

"Molim?"

"Nemoj me zvati gospođica Muse. Imam titulu. Ja sam glavna istražiteljica. Tvoja šefica."

Tremont se nasmiješi. Polako se okrene prema kolegama istražiteljima, a zatim i prema šurjaku. Njegov podsmješljiv izraz lica kao da je govorio: Je li vam sada jasno?

"Pomalo ste osjetljivi, zar ne?" pa doda krajnje sarkastično: "Glavna istražiteljice Muse?"

Muse baci pogled prema Copeu. Cope se ne pomakne. Na njegovom licu nije bilo izraza utjehe. "Oprosti zbog prekida, Frank. Nastavi", reče on.

Muse osjeti kako joj se ruke stišću u pesnice.

"Da. Uglavnom, imam dvadeset i osam godina radnog iskustva u policiji. Taj slučaj s prostitutkom u Fifth Wardu je moj. Jedna je stvar kad se ona pojavi nepozvana, već mi se to ne sviđa, nije po propisima. Ako se Muse voli praviti da može pomoći, u redu, ali počela mi je zapovijedati. Preuzela je slučaj podrivajući moj autoritet pred policajcima u odorama."

On raširi ruke. "To nije u redu."

Cope kimne. "Da, to je stvarno tvoj slučaj."

"Tako je."

"Reci mi nešto o njemu."

"Ha?"

"Ispričaj mi više o slučaju."

"Zasad ne znamo puno. Pronašli smo mrtvu prostitutku. Netko joj je dobro unakazio lice. Mrtvozornica misli da je nasmrtno pretučena. Još uvijek ne znamo njezin identitet. Pitali smo druge prostitutke, ali nijedna ne zna tko je ona."

"Znaju li prostitutke kako se ona zove", upita Cope, "ili je uopće ne poznaju?"

"Ne govore puno, znaš kako je. Nitko ništa nije vidio, ali već ćemo ih mi obraditi."

"Još nešto?"

"Pronašli smo zeleni rubac. Nije isti, ali po boji odgovara novoj bandi. Dat ću da privedu neke od njihovih članova. Malo ćemo ih pritisnuti, pa možda odaju budalu koja je to učinila. Provjeravamo i na mreži da vidimo hoćemo li pronaći nekoga sa sličnim *modus operandi* tko sređuje prostitutke u tom području."

"I?"

"Zasad ništa. Mislim, imamo dosta mrtvih prostitutki. Ne moram to naglašavati, šefe. Ovo je sedma ove godine."

"Otisci prstiju?"

"Usporedili smo ih s mjesnim podacima. Ništa. Provjerit ćemo u nacionalnoj bazi podataka, ali to će potrajati."

Cope kimne. "Dobro, znači ti se žališ na Muse zbog...?"

"Gledajte, ne bih htio nikoga vrijeđati, ali budimo iskreni: Ona ionako nije trebala dobiti ovaj posao. Izabrali ste je zato što je žena. To razumijem. Tako je u današnje doba. Čovjek se godinama trudi, naporno radi, ali to sve padne u vodu ako netko drugi ima tamnu kožu ili nema kitu. Razumijem ja, ali i to je diskriminacija. Mislim, samo zato što sam ja muškarac, a ona žena, ne znači da ona može raditi što hoće. Da sam joj ja šef i da preispitujem sve što ona radi... vjerojatno bi vrištala o silovanju, šikaniranju ili o nečem sličnom, pa bih završio na sudu."

Cope ponovno kimne. "Ima logike u ovome što govoriš." On se okrene prema Muse.

"Loren?"

"Da?"

"Imaš li kakvih primjedbi?"

"Kao prvo, nisam sigurna da sam ja jedina u prostoriji koja nema kitu."

Ona pogleda Tremonta.

"Još nešto?" upita Cope.

"Osjećam se kao da ste se udružili protiv mene."

"Uopće nije tako", odgovori Cope. "Ti mu jesi nadređena, ali to ne znači da ga stalno moraš nadzirati. Ja sam tvoj nadređeni. Nadzirem li ja tebe?"

Muse se pjenila.

"Istražitelj Tremont već jako dugo ovdje radi. Ima puno prijatelja, stekao je ugled. Zato mu pružam ovu priliku. On se želi obratiti tisku, službeno se požaliti, objaviti sve na velika zvona. Zamolio sam ga da se sastanemo, da budemo razumni. Dopustio sam

mu da pozove gospodina Gaughana, kako bi on vidio da radimo u otvorenom i prijateljskom duhu."

Svi je pogledaju.

"Pitat ću ponovno", reče joj Cope. Njihovi se pogledi sretnu. "Imaš li ikakvih primjedbi na ono što je istražitelj Tremont upravo rekao?"

Na Copeovom licu zaigra osmijeh. Gotovo neprimjetan. Trzali su mu se samo kutovi usana. Iznenada ona shvati.

"Imam", odgovori Muse.

"Reci."

Cope se nasloni i prekriži ruke na zatiljku.

"Počnimo od toga da mislim da žrtva nije bila prostitutka."

Cope podigne obrvu kao da je to najnevjerovatnija stvar koju je itko ikad izgovorio.

"Stvarno tako misliš?"

"Da."

"Ali vidio sam njezinu odjeću", reče Cope. "Upravo sam čuo Frankov izvještaj. Mjesto na kojem je tijelo pronađeno - svi znaju da se tamo okupljaju prostitutke."

"To zna i ubojica", reče Muse. "Zato ju je tamo i ostavio."

Frank prasne u smijeh. "Koje gluposti, Muse. Trebaju ti dokazi, dušice, ne samo intuicija."

"Želiš dokaze Frank?"

"Svakako. Da čujemo. Ma nemaš ništa."

"Boja njezine kože."

"Kakve to ima veze?"

"Bjelkinja je."

"Ah, ovo je divno", reče Tremont i digne dlanove prema gore. "Krasno." On pogleda Gaughana. "Zapisuješ li, Tome, jer ovo je jednostavno neprocjenjivo. Ja natuknem kako možda, samo možda, slučaj prostitutke nije prioritetan i ispadam kao neki neandertalac s predrasudama. Ali kad ona tvrdi kako nije moguće da je naša žrtva prostitutka zato što je bjelkinja, to je onda dobar istražiteljski rad."

On mahne prstom u njezinom smjeru. "Muse, trebaš provesti još malo vremena na terenu."

"Rekao si da je bilo još šest ubijenih prostitutki."

"Da, i?"

"Znaš li da su sve bile Afroamerikanke?"

"To ne znači ništa. Možda su sve... pa ne znam... bile visoke, a ova je niska. Znači li to da nije bila prostitutka?"

Muse priđe oglasnoj ploči na Copeovom zidu. Izvadi fotografiju iz omotnice i čavličem je pričvrsti na ploču. "Ovo je slika s mjesta zločina."

Svi pogledaju.

"Gomila ljudi iza policijske vrpce", reče Tremont.

"Odlično, Frank, ali sljedeći put podigni ruku i čekaj da te prozovem."

Tremont prekriži ruke. "I što bismo trebali primijetiti?"

"Što vidite?" upita ona.

"Prostitutke", odgovori Tremont.

"Točno. Koliko?"

"Ne znam. Hoćeš da ih izbrojim?"

"Odoka ocijeni."

"Možda dvadesetak."

"Dvadeset i tri. Jako dobro, Frank."

"Što želiš dokazati?"

"Molim vas izbrojite koliko ima bjelkinja."

Nisu morali pažljivo gledati da dobiju odgovor: nijedna.

"Želiš dokazati, Muse, da bijele prostitutke ne postoje?"

"Postoje, ali ima ih jako malo u tom području. Provjerila sam podatke za protekla tri mjeseca. Sudeći po uhidbenim nalozima, za to vrijeme u radijusu od tri bloka za podvođenje nije uhićena nijedna bjelkinja. Kao što si naglasio, njezini otisci nisu u datoteci. Za koliko mjesnih prostitutki to možeš reći?"

"Za dosta", reče Tremont. "Dolaze iz drugih država, zadrže se neko vrijeme, umru ili se presele u Atlantic City." Tremont raširi ruke. "Muse, ti si genijalna. Mogao bih odmah dati otkaz."

On se počne smijuljiti. Muse ne.

Muse izvadi još nekoliko fotografija i pričvrsti ih na ploču. "Pogledaj žrtvine ruke."

"Dobro, i?"

"Nema tragova uboda. Nijedan jedini. Preliminarni toksikološki nalazi pokazuju da u njezinoj krvi nije bilo nelegalnih supstanci. Ponovno pitam, Frank: Koliko bijelih prostitutki u Fifth Wardu nisu narkomanke?"

Tu se on malo zamisli.

"Vidi se da je dobro uhranjena i njegovana", nastavi Muse. "Iako to danas ne znači puno. Mnoge su prostitutke dobro uhranjene. Nema većih rana ili lomova nastalih prije ovog incidenta, što je također neobično za prostitutku koja radi u tom kraju. Po zubima ne možemo puno saznati, jer je većina izbijena - po preostalima se vidi da su njegovani, ali pogledajte ovo."

Ona prikvači još jednu veliku fotografiju na ploču.

"Cipele?" začudi se Tremont.

"Pet s plusom, Frank."

Cope joj pogledom pokaže da smanji sarkazam.

"Obuća kakvu nose prostitutke", nastavi Tremont. "Jebozovne cipele s tankom, visokom petom. Pogledaj nakaze na svojim nogama, Muse. Jesi li ti ikad nosila takve pete?"

"Ne, nisam, Frank. A ti?"

To izmami nekoliko osmijeha. Cope odmahne glavom.

"Što želiš dokazati?" upita Tremont. "Te cipele kao da su naručene iz kataloga za prostitutke."

"Pogledaj potplate."

Ona olovkom pokaže na što misli.

"I što bih trebao vidjeti?"

"Ništa. U tome i jest stvar. Nema ogrebotina, nijedna jedina."

"Znači, nove su."

"Previše nove. Dala sam to povećati." Ona izvadi još jednu fotografiju. "Ni crtice. Nitko nije hodao u njima. Nijednom."

U sobi zavlada tajac.

"Pa?"

"Dobar komentar, Frank."

"Ma goni se, Muse, to ne znači..."

"Uzgređ budi rečeno, u njoj nismo pronašli tragove sperme."

"Pa? Možda joj je to bila prva mušterija te večeri."

"Možda. Također bi trebao obratiti pažnju na njezinu preplanulu kožu."

"Na što??"

"Preplanulu kožu."

On napravi grimasu kao da ne može vjerovati u ono što čuje, ali gubio je podršku ostalih. "Postoji razlog, Muse, zašto se te djevojke zovu uličarke. Ulice su, vidiš li, na otvorenom. Te djevojke rade vani i to puno."

"Zanemarimo li činjenicu da u posljednje vrijeme nismo imali puno sunca, tragovi na njezinoj preplanuloj koži ne odgovaraju. Počinju ovdje", ona pokaže na ramena,

"trbuh joj nije taman - to je područje sasvim blijedo. Ukratko, ta je žena nosila majice, a ne topove. Tu je i rubac kojeg smo pronašli u njezinoj stisnutoj šaci."
"Strgnula ga je s prijestupnika za vrijeme napada."
"Ne, nije ga strgnula. Očito je podmetnut. Tijelo je pomaknuto, Frank. Znači, trebali bismo zaključiti da je strgnula rubac s njegove glave dok se opirala - a onda ga je on tek tako ostavio u njezinoj ruci kada je odbacio tijelo? Zvuči li to vjerodostojno?"
"Možda banda želi poslati poruku."
"Možda. Ali tu je i premlaćivanje."
"Što s time?"
"Netko je pretjerao. Nitko ne tuče s toliko preciznosti."
"Imaš teoriju?"
"Nameće se sama. Netko nije želio da je prepoznamo. I još nešto. Pogledajte gdje je ostavljena."
"Na poznatom okupljalištu kurvi."
"Točno. Znamo da ondje nije ubijena, ali je ondje ostavljena. Zašto baš na tom mjestu? Ako je bila prostitutka, zašto bi nam netko želio to naglasiti? Zašto ostaviti prostitutku na mjestu koje je poznato kao njihovo okupljalište? Reći ću vam zašto. Zato što, ako je odmah greškom proglašena prostitutkom, a neka lijena, debela istražiteljska guzica preuzme slučaj i vidi da je najlakši put..."
"Koga ti to nazivaš debelom guzicom?"
Frank Tremont ustane. Cope mu tiho reče: "Sjedni, Frank."
"Zar ćeš joj dopustiti da..."
"Tiho", reče Cope. "Čujete li?"
Svi počnu osluškivati.
"Što?"
Cope prisloni ruku na uho. "Slušaj, Frank. Čuješ li?" Glas mu je bio šapat. "To se čuje kako tvoja nesposobnost postaje poznata masama. Ne samo tvoja nesposobnost, nego i samoubilačka glupost, jer napadaš nadređenog kada činjenice nisu na tvojoj strani."
"Ja ne moram ovo trpjeti..."
"Tiho, slušaj. Samo slušaj."
Muse se svojski trudila da se ne počne smijati.
"Jeste li pažljivo slušali, gospodine Gaughan?" upita Cope.
Gaughan se nakašlje. "Čuo sam dovoljno."
"Dobro, jer sam i ja čuo isto, a budući da ste tražili da snimate ovaj sastanak, i ja sam se osjetio obveznim učiniti isto." Iza knjige na radnom stolu Cope izvadi maleni magnetofon. "Za slučaj, znate, da vaš šef želi čuti što je točno bilo rečeno, a vaš se magnetofon pokvario ili nešto slično. Ne bismo željeli da itko pomisli kako ste okrenuli priču u korist svojega šurjaka, zar ne?"
Cope im se nasmiješi. Oni mu ne uzvrate.
"Gospodo, imate li još kakvih primjedbi? Nemate. Dobro. Onda, natrag na posao. Frank, ostatak dana uzmi slobodno. Želim da razmisliš o mogućnostima koje su pred tobom i možda proučiš neke od fantastičnih mirovinskih paketa koje nudimo."

10.

Kada se Mike vratio kući, baci pogled na kuću Lorimana. Nigdje nikog. Znao je da će morati poduzeti sljedeći korak.
Prvo - nikome ne naškodi. To je bio liječnički kredito.
A drugo?
To je bilo malo složenije.

On baci ključeve i lisnicu na maleni pladanj koji je upravo u tu svrhu stavila Tia jer je Mike stalno gubio stvari. Doista je pomoglo. Tia se javila čim je sletjela u Boston. Sada se pripremala, a poslijepodne je trebala uzeti izjavu od svjedoka. To bi moglo potrajati, ali vratit će se prvim avionom. Rekao joj je da ne mora žuriti.

"Zdravo, tata!"

Jill se pojavi iza ugla. Kada je Mike ugledao njezin osmijeh, Lorimani, kao i svi ostali problemi, lagano skliznu s njegovih pleća i on se opusti.

"Zdravo, dušo. Je li Adam u svojoj sobi?"

"Nije", odgovori Jill.

Opuštanje je upravo završilo.

"Gdje je on?"

"Ne znam. Mislila sam da je tu dolje."

Oni ga pozovu nekoliko puta. Nije bilo odgovora.

"Tvoj te je brat trebao čuvati", reče Mike.

"Bio je ovdje prije deset minuta", odgovori ona.

"A gdje je sad?"

Jill se namršti. Kada se mrštila, kao da je u tome sudjelovalo cijelo njezino tijelo.

"Mislila sam da večeras idete na hokejašku utakmicu."

"Da, idemo."

Jill je izgledala uzrujano.

"Dušo, što se dogodilo?"

"Ništa."

"Kada si posljednji put vidjela brata?"

"Ne znam. Prije nekoliko minuta." Ona počne gristi nokat. "Zar nije trebao biti tu s tobom?"

"Siguran sam da će se brzo vratiti", reče Mike.

Jill baš nije bila uvjerena. Nije ni Mike.

"Hoćeš li me svejedno odvesti kod Yasmin?" upita ona.

"Naravno."

"Samo da uzmem torbu."

"Hajde."

Jill krene uza stube. Mike pogleda na sat. On i Adam su se dogovorili - trebali su krenuti od kuće za pola sata, odvesti Jill do prijateljice i krenuti na Manhattan na utakmicu Rangersa.

Adam je trebao biti kod kuće. Trebao je paziti sestru.

Mike duboko uzdahne. Odluči da nije vrijeme za paničarenje. Ne još. Odluči dati Adamu još deset minuta. Pregleda poštu i ponovno se sjeti Lorimana. Nije imalo smisla odugovlačiti. On i Ilene su odlučili. Bilo je vrijeme da tu odluku provedu u djelo. On uključi kompjutor, otvori telefonski imenik i pritisne na prezime Loriman. Na popisu je bio broj mobitela Susan Loriman. On i Tia nikad nisu zvali taj broj, ali tako je sa susjedima - imate sve njihove brojeve u slučaju nužde.

Ovo je bio jedan od tih slučajeva

On nazove. Susan se javi nakon drugog signala.

"Halo?"

Imala je topao, nježan glas, zvučao je gotovo prigušeno. Mike se nakašlje.

"Ovdje Mike Baye", reče.

"Je li sve u redu?"

"Da. Mislim, nema ništa novo. Jesi li sama?"

Tišina.

"Već smo vratili taj DVD", reče Susan.

On začuje još jedan glas - zvučao je poput Danteova - kako pita: "Tko je to?"

"Videoklub Blockbuster", odgovori ona.

Dobro, zaključiti Mike, nije sama. "Imaš moj broj?"

"Uskoro. Hvala."

Klik.

Mike protrlja lice objema rukama. Divno. Baš divno.

"Jill!"

Ona se pojavi na vrhu stubišta. "Molim?"

"Je li Adam išta rekao kada je došao kući?"

"Rekao je samo - Zdravo, mrvice."

Ona se nasmije dok je to izgovarala.

Mike kao da je čuo sinov glas. Adam je volio svoju sestru i ona je voljela njega. Većina braće i sestara se svađaju, ali oni su to rijetko činili. Možda su se upravo zbog različitih karaktera dobro slagali. Koliko god je Adam znao biti hladan ili mrzovoljan, nikad se nije iskaljivao na mlađoj sestri.

"Imaš li ideju kamo je mogao otići?"

Jill odmahne glavom. "Je li s njim sve u redu?"

"Naravno, ne brini. Odvest ću te k Yasmin za nekoliko minuta, dobro?"

Mike krene uza stube preskačući dvije odjednom. Osjećao je kuckanje u koljenu. Stara ozljeda još iz hokejaških dana. Prije nekoliko mjeseci operirao ju je njegov prijatelj, ortopedski kirurg David Gold. Rekao je Davidu da se ne želi prestati baviti hokejom. Zanimalo ga je je li igranje izazvalo trajnu štetu. David mu je napisao recept za Percocet i odgovorio: "Budući da mi se bivši šahisti baš ne obraćaju - što ti misliš?"

Mike otvori vrata Adamove sobe. Bila je prazna. On pogleda ima li kakvih tragova koji bi mu rekli kamo je njegov sin mogao otići. Nije ih bilo.

"Ne bi se valjda usudio..." reče Mike naglas.

On pogleda na sat. Adam se već svakako trebao vratiti - zapravo, trebao je biti kod kuće cijelo vrijeme. Kako je mogao ostaviti sestru samu? Dobro je znao da to ne smije raditi. Mike izvadi mobitel i pritisne brzo biranje. Čuo je kako zvoni, zatim Adamov glas koji je govorio da se ostavi poruka.

"Gdje si? Trebali bismo uskoro krenuti na utakmicu Rangersa. Kako si mogao ostaviti sestru samu? Smjesta me nazovi."

On pritisne tipku za kraj poziva.

Prođe još deset minuta. Ni glasa od Adama. Mike ga ponovno nazove. Kroz zube procijedi još jednu poruku.

"Tata?" upitno će Jill.

"Da, dušo."

"Gdje je Adam?"

"Siguran sam da će uskoro doći kući. Čuj, odvest ću te k Yasmin pa ću se vratiti po tvog brata. Dobro?"

Mike nazove, ostavi treću poruku na Adamovom mobitelu s objašnjenjem da će se ubrzo vratiti. Iznenada se sjeti posljednjeg puta kada je to učinio - kada je Adam pobjegao od kuće i nije im se javio dva dana. Mike i Tia su poludjeli tražeći ga, ali na kraju je sve dobro završilo.

Bilo bi mu bolje da ponovno ne izvodi tako nešto, pomisli Mike. Ali tada, u isti mah preleti mu mislima: Bože, nadam se da izvodi to isto.

Mike uzme list papira, na brzinu napiše poruku i ostavi je na kuhinjskom stolu:

ADAME

OTIŠAO SAM ODVESTI JILL, BUDI SPREMAN KAD SE VRATIM

Jillina je naprtnjača imala straga znak New York Rangersa. Njoj nije bilo posebno stalo do hokeja, ali naprtnjača je nekoć pripadala njezinom starijem bratu. Jill je voljela stvari koje je od njega nasljeđivala. U posljednje vrijeme voljela je nositi preveliku zelenu vjetrovku koju je Adam nosio kada je igrao hokej u maloj ligi. Adamovo je ime bilo ispisano s desne strane na prsima.

"Tata?"

"Što je, dušo?"

"Brinem se zbog Adama."

Ona to nije rekla kao malena djevojčica koja pokušava izigravati odraslu osobu. Rekla je to kao dijete prepametno za svoje godine.

"Zašto to govoriš?"

Ona slegne ramenima.

"Je li ti on išta rekao?"

"Nije."

Mike skrene u Yasmininu ulicu, nadajući se da će Jill još nešto reći, ali nije.

Kada je Mike bio mali ostavili biste dijete i odvezli se, ili biste čekali u automobilu da se otvore prednja vrata. Sada ste morali pratiti svoje potomstvo do ulaza. Mikeu nije bilo drago što to mora raditi, ali kada se radilo o spavanju u gostima, pogotovo tako mladog djeteta, Mike je volio sve provjeriti. On pokuca na vrata. Otvori im Guy Novak, Yasminin otac.

"Zdravo, Mike."

"Hej, Guy."

Guy je još uvijek bio u odijelu, iako je razvezao kravatu. Nosio je vrlo moderne naočale s okvirima od kornjačevine, kosa mu je bila znalački raskuštrana. Guy je bio još jedan od očeva iz njihovog grada koji su radili na Wall Streetu i Mike ni za živu glavu nije mogao dokučiti čime se svi oni bave. Hedge fondovima, štednim računima ili kreditiranjem, IPO-om. Bilo da su radili na burzi, trgovali vrijednosnim papirima ili prodavali obveznice, Mikeu se sve to činilo kao veliko zamršeno klupko financija.

Guy je već godinama bio razveden, a sudeći po onome što je Mike načuo od svoje jedanaestogodišnje kćeri, često je mijenjao cure.

"One se uvijek ulizuju Yasmin", rekla mu je Jill. "Baš smiješno."

Jill se progura pokraj njih dvojice. "Bog, tata."

"Doviđenja, dušo."

Mike pričekava trenutak. Gledao je kako ona nestaje, zatim se okrene prema Guyu Novaku. Možda je to bilo seksistički, ali radije je ostavljao svoje dijete s neudatom majkom. Smetalo ga je što njegova kći, koja tek treba ući u pubertet, provodi noć u kući gdje je jedina odrasla osoba samac - ali takve stvari ne bi trebale biti problem. I Mike je povremeno brinuo o curama kad nije bilo Tije. Ipak...

Obojica su samo stajali. Mike prekine tišinu.

"I tako", reče Mike. "Što imaš u planu za večeras?"

"Možda ih odvedem u kino", odgovori Guy. "Na sladoled u Cold Stone Creamery. Ovaj, nadam se da nemaš ništa protiv. Navečer mi dolazi cura. I ona će s nama."

"Ma nema problema", reče Mike i pomisli: Još bolje.

Guy baci pogled iza sebe. Kada se uvjerio da cure nisu u blizini, ponovno se okrene prema Mikeu. "Imaš li malo vremena?" upita.

"Svakako. Samo reci."

Guy izađe na prag. Pusti da se vrata za njime zatvore. Zagleda se niz ulicu i gurne ruke duboko u džepove. Mike ga je gledao iz profila.

"Je li sve u redu?" upita Mike.

"Jill se divno ponaša", reče Guy.

Mike nije bio siguran kako da to komentira, zato nastavi šutjeti.

"Ne znam što da radim. Mislim, kao roditelji, radimo sve što možemo, zar ne? Trudimo ih se odgojiti što je moguće bolje, brinemo se o njima, dajemo im naobrazbu. Yasmin se kao vrlo mala morala suočiti s rastavom roditelja, ali prilagodila se. Bila je sretna, otvorena i popularna. I onda se dogodi ovako nešto."

"Misliš na ono s gospodinom Lewistonom?"

Guy kimne. Ugrize se za usnu, brada mu zadrhti. "Primijetio si da se Yasmin promijenila, zar ne?"

Mike odluči biti iskren. "Izgleda da se povukla u sebe."

"Znaš li što joj je Lewiston rekao?"

"Zapravo ne."

On zatvori oči, duboko udahne i ponovno ih otvori. "Izgleda da se Yasmin zafrkavala na satu, nije obraćala pažnju, tako nešto, ne znam. Kad sam pitao Lewistona, rekao je da ju je dvaput upozorio. Uglavnom, Yasmin ima izraženije dlačice na licu. Ne jako, ali znaš, onako kao brčice. To nije nešto što očevi primjećuju, njezina majka ne živi s nama, a meni nije palo na pamet da je odvedem na elektrolizu, ili kako se to već zove. Bilo kako bilo, on je držao lekciju o kromosomima, ona se došaptavala u dnu razreda i Lewiston je napokon puknuo. Rekao je: 'Neke žene imaju muška obilježja poput dlačica na licu - slušaš li, Yasmin?' ili tako nešto."

"Grozno", reče Mike.

"Neoprostivo, zar ne? Objasnio mi je da se nije smjesta ispričao jer nije želio privlačiti još više pažnje na ono što je rekao, ali sva su se djeca u razredu počela cerekati. Yasmin se osjećala krajnje poniženom. Počeli su je zvati Bradata gospođa i XY - zbog muškog kromosoma. On se sutradan ispričao, zamolio djecu da prestanu, ja sam otišao do škole, vikao na ravnatelja, ali to je kao da pokušavaš zaustaviti eho, razumiješ li što hoću reći?"

"Razumijem."

"Djeca."

"Hm, da."

"Jill se nastavila družiti s Yasmin - ona jedina. Nevjerojatno ponašanje za jedanaestogodišnjakinju. Znam da je sigurno zafrkavaju zbog toga."

"Zna se ona s time nositi", reče Mike.

"Ona je dobro dijete."

"Yasmin isto tako."

"Trebali biste biti ponosni na nju, samo sam to htio reći."

"Hvala", reče Mike. "Sve će biti u redu, Guy. Pusti da prođe malo vremena."

Guy je djelovao uzrujano. "Kada sam išao u treći razred, bio je jedan dječak po imenu Eric Hellinger. Eric je uvijek na licu imao široki osmijeh. Odijevao se poput pravog štrebera, ali činilo se kao da on toga uopće nije svjestan. Vječito se smješkao. Jednog je dana povratio usred sata. Bilo je gadno. Tako je smrdjelo da smo morali izaći iz učionice. Uglavnom, nakon toga su ga klinici počeli zafrkavati. Prozvali su ga Smellinger². Nisu mu dali mira. Ericov se život promijenio. Nestalo je osmijeha s lica, a ako hoćeš iskreno, čak i kad sam ga poslije u srednjoj viđao samog u školskim hodnicima, činilo mi se da se osmijeh nikad nije vratio."

Mike nije ništa rekao, ali znao je sličnu priču. Imalo ju je svako djetinjstvo, kao što je imalo svojeg Erica Hellingera ili Yasmin Novak.

"Ništa se neće promijeniti, Mike. Zato sam odlučio prodati kuću. Ne želim se seliti, ali ne znam što mi drugo preostaje."

"Ako Tia ili ja možemo bilo kako pomoći..." počne Mike.

"Hvala vam, a cijenim i to što ste dopustili da Jill prespava kod nas večeras. Yasmin to puno znači. Meni isto. Hvala."

"Ma nema na čemu."

"Jill je rekla da večeras vodiš Adama na hokejašku utakmicu."

"To smo imali u planu."

"Onda te više neću zadržavati. Hvala što si me saslušao."

"Nema na čemu. Imaš li moj broj mobitela?"

² Igra riječi. Smell engl, miris, smrad. Smellinger - smrdljivko.

Guy kimne. Mike ga potapše po ramenu i krene prema autu.

Takav je život. Nastavnik izgubi strpljenje na deset sekundi i u životu jedne djevojčice sve se promijeni. Nenormalno, kad čovjek bolje razmisli. Zato se Mike zapita što je s Adamom.

Možda se nešto slično dogodilo njegovom sinu? Je li neki incident, koliko god beznačajan bio, promijenio Adamov životni put?

Mike se sjeti filmova o putovanju kroz vrijeme u kojima se junaci vrate u prošlost, promijene samo jedan događaj i više ništa nije isto, poput domino efekta. Kada bi se Guy mogao vratiti u prošlost i taj dan zadržati Yasmin kod kuće, bi li sve bilo isto kao i sada? Bi li Yasmin bila sretnija - ili ako se bude morala preseliti i tako naučiti lekciju da ljudi mogu biti okrutni, hoće li joj to pak učiniti život boljim?

Tko bi k vragu znao?

Kada se Mike vratio, kuća je još uvijek bila prazna. Od Adama ni traga, ni poruke.

Ne prestajući razmišljati o Yasmin, Mike se uputi u kuhinju. Poruka koju je ostavio bila je na stolu, netaknuta. Na hladnjaku, u okvirima na magnet, uredno je bilo poredano desetak fotografija. Mike se zagleda u fotografiju s prošlogodišnjeg putovanja u zabavni park Six Flags Great Adventure, na kojoj su bili on i Adam. Mike se strahovito plašio opasnih vožnji, ali sin ga je nekako uspio nagovoriti da idu na vožnju koja se prikladno nazivala 'Jeza'. Mikeu se jako svidjela.

Poslije vožnje, otac i sin pozirali su za smiješnu fotografiju s tipom odjevenim kao Batman. Obojici je od vožnje kosa bila raskuštrana, zagrlili su Batmana i blesavo se smiješili.

Ondonda nije prošla ni godina dana.

Mike se sjeti kako je sjedio u vagončiću i čekao da vožnja počne dok mu je srce ubrzano tuklo. On se okrenuo prema Adamu koji mu se vragolasto nasmiješio i rekao: "Ne puštaj me". U tom se trenutku Mike sjetio nečega što se dogodilo prije više od deset godina. Adam je imao četiri godine, bili su u istom tom zabavnom parku i gomila ljudi je ulazila na kaskadersku predstavu. Gužva je bila neopisiva. Mike je snažno držao sina za ruku, rekao mu je da ga ne pušta i osjećao kako malena ruka stiže njegovu. Ali gužva je bila sve veća, ručica je iskliznula iz njegove i Mikea je obuzela jeziva panika. Kao da ih je na plaži pogodio val i odnosio njegovu djetešce s osekom. Bili su razdvojeni samo nekoliko sekundi, najviše deset, ali Mike nikad neće zaboraviti kakvom mu je brzinom krv pojurila tijelom i stravu koju je osjećao tih nekoliko kratkih trenutaka.

Mike je piljio preda se cijelu minutu. Zatim uzme telefon i ponovno nazove Adama na mobitel.

"Molim te, sine, javi se kući. Brinem se. Uvijek ću biti uz tebe, ma što da se dogodi. Volim te. Nazovi me. Dobro?"

On prekine vezu i počne čekati.

* * *

Adam poslušava posljednju očevu poruku i umalo zaplače.

Pomisli da bi mu se trebao javiti. Mogao bi ga nazvati, reći mu da dođe po njega pa da odu na utakmicu Rangersa sa stricem Moom. Možda bi im Adam tada sve ispričao. Držao je mobitel u ruci. Očev je broj bio na brzom biranju pod brojem jedan. On je držao prst nad tipkom. Samo ga je trebao spustiti.

Iza njega se začuje glas: "Adame?"

On makne prst.

"Krenimo."

11.

Betsy Hill je gledala kako njezin muž Ron sprema Audi u garažu.

Još uvijek je bio vrlo zgodan muškarac. Prosijeda kosa sada je bila nešto sjeda, ali plave oči, tako nalik na oči mrtvoga sina, još su imale sjaj. Lice mu je bilo glatko. Za razliku od mnogih svojih kolega nije imao trbuščić, vježbao je upravo onoliko koliko je bilo potrebno, pazio je što jede.

Fotografija koju je ispisala s MySpacea ležala je na stolu ispred nje. Sjedila je tako već sat vremena pitajući se što da radi. Blizanke su bile kod njezine sestre. Nije željela da u ovom trenutku budu kod kuće.

Čula je kako se otvaraju vrata garaže, onda Rona kako je zove: "Bets?"

"U kuhinji sam, dušo."

Ron uleti u prostoriju s osmijehom na licu. Već ga dugo nije vidjela kako se smije, zato brzo gurne fotografiju pod časopis kako je on ne bi vidio. Željela je da barem nekoliko minuta zadrži taj osmijeh.

"Zdravo", reče on.

"Zdravo. Kako je bilo na poslu?"

"Dobro." Još uvijek se smješкао. "Imam iznenađenje."

"Da?"

Ron joj priđe, sagne se, poljubi je u obraz i baci brošuru na kuhinjski stol. Betsy je uzme.

"Jednotjedno krstarenje", reče on. "Pogledaj rutu, Bets. Papirićem sam obilježio stranicu."

Ona otvori brošuru i pogleda. Krstarenje je počinjalo u Miami Beachu pa se nastavljalo preko Bahama i St Thomasa sve do privatnog otoka u vlasništvu broda.

"Ista ruta", reče Ron. "Potpuno ista kakvu smo imali na medenom mjesecu. Samo je brod drugi, naravno. Ona stara olupina više ne plovi. Ovo je novi brod. Dobio sam gornju palubu, kabinu s balkonom. Čak sam pronašao tko će čuvati Bobby i Kari."

"Ne možemo tek tako ostaviti blizanke tjedan dana."

"Naravno da možemo."

"Još su vrlo osjetljive, Rone."

Osmijeh se počne gasiti. "One će biti dobro."

Ron želi da se o onome događaju više ne govori, pomisli ona. To je, naravno, bilo u redu. Život se nastavlja. To je bio njegov način da se nosi s time. Želio je da to nestane iz njihovih života. A na koncu, znala je, poželjet će da i ona nestane. On možda ostane zbog blizanki, ali sve lijepe uspomene - prvi poljubac ispred knjižnice, noć provedena na plaži, prekrasno sunčano krstarenje za vrijeme medenog mjeseca, struganje groznih tapeta sa zidova njihove prve kuće, ono jednom kada su se tako smijali na tržnici da su im potekle suze - sve je to nestalo.

Sada, kada Ron gleda nju, vidi svojeg mrtvog sina.

"Bets?"

Ona kimne. "Možda si u pravu."

On sjedne pokraj nje i primi je za ruku. "Danas sam razgovarao sa Syem. Traže menadžera za novi ured u Atlanti. Bila bi to sjajna prilika."

On želi pobjeći, pomisli ona ponovno. Zasad je želi uza se, ali ona će mu uvijek pričinjavati bol. "Volim te, Rone."

"I ja tebe volim, dušo."

Željela je da on bude sretan. Željela ga je pustiti od sebe, jer Ron je bio u stanju otići. Morao je pobjeći. Nije se mogao suočiti s činjenicama. Nije mogao pobjeći s njom. Ona će ga uvijek podsjećati na Spencera, na onu stravičnu noć na krovu škole. Ali ona ga je voljela, ona ga je trebala. Bilo to sebično ili ne, strahovito se plašila da bi ga mogla izgubiti.

"Što misliš o Atlanti?" upita on.

"Ne znam."

"Svidjet će ti se."

I ona je razmišljala o preseljenju, ali Atlanta je bila tako daleko. Ona je cijeli život provela u New Jerseyju.

"Znam da je sve ovo previše odjednom", reče on. "Hajdemo korak po korak. Najprije krstarenje, dobro?"

"Dobro."

On želi biti bilo gdje, samo ne ovdje. Želi se vratiti u prošlost. Ona će pokušati, ali neće uspjeti. Ne mogu se vratiti u prošlost. Nikad više. Pogotovo ne sad kad imaju blizanke.

"Idem se presvući", reče Ron.

On je ponovno poljubi u obraz. Usne su mu bile hladne. Kao da je već otišao. Izgubit će ga. Možda za tri mjeseca, možda za dvije godine, ali jedini muškarac kojega je ikada voljela jednoga će dana otići. Osjećala je kako se on udaljava, čak i dok ju je ljubio.

"Rone?"

On zastane s rukom na ogradi stubišta. Kada se osvrnuo, izgledao je kao da je uhvaćen, kao da je upravo propustio priliku da se lagano izvuče. Ramena mu se opuste.

"Moram ti nešto pokazati", reče Betsy.

* * *

Tia je sjedila u dvorani za sastanke hotela Four Seasons, dok je Brett, kompjutorski guru iz njihovog ureda, prčkao po prijenosnom računalu. Ona pogleda na ekran mobitela tko je zove. Bio je to Mike.

"Jeste li krenuli na utakmicu?"

"Nismo", odgovori on.

"Što se dogodilo?"

"Nema Adama."

"Uopće nije dolazio kući?"

"Svratio je, bio je neko vrijeme u svojoj sobi i nekamo otišao."

"Ostavio je Jill samu?"

"Da."

"On se obično tako ne ponaša."

"Znam."

"Mislim, u posljednje vrijeme je neodgovoran, ali da bi ostavio sestru samu..."

"Znam."

Tia se zamisli. "Jesi li ga pokušao dobiti na mobitel?"

"Naravno da jesam. Misliš da sam blesav?"

"Hej, nemoj se istresati na meni", reče Tia.

"Onda mi nemoj postavljati pitanja kao da sam kreten. Naravno da sam ga zvao i to ne jedanput. Čak sam mu, zamisli čuda, ostavio nekoliko poruka da mi se javi."

Tia primijeti kako se Brett pravi da ne prisluškuje razgovor. "Oprosti", reče ona.

"Nisam mislila..."

"Nisam ni ja. Oboje smo napeti."

"Što da radimo?"

"A što možemo raditi?" upita Mike. "Ja ću ga čekati kod kuće."

"A ako se ne pojavi?" Nastane stanka.

"Ne želim da ide na onu zabavu", reče Mike.

"Slažem se."

"Ali ako odem onamo i pokušam ga spriječiti..."

"To će biti čudno."

"Što onda predlažeš?" upita on.

"Mislim da bi svejedno trebao otići onamo po njega. Možeš to izvesti nekako suptilno."

"Kako, molim te?"

"Ne znam. Tulum je najvjerojatnije tek za nekoliko sati. Imamo vremena da razmislimo."

"Da, dobro. Možda mi se posreći pa ga dotad pronađem."

"Jesi li probao nazvati njegove prijatelje na kućni broj? Clarka ili Oliviju?"

"Tia."

"Da, naravno da jesi. Da se vratim kući?"

"I što ćeš tu raditi?"

"Ne znam."

"Nema potrebe. Držim sve pod kontrolom. Nisam te trebao zvati."

"Da, trebao si. Nemoj me pokušavati štititi od ovakvih stvari. Želim znati sve što se događa."

"Znat ćeš, ne brini."

"Nazovi me čim ti se on javi."

"Dobro."

Ona prekine vezu.

Brett digne pogled s kompjutora. "Problemi?"

"Jesi li slušao?"

Brett slegne ramenima. "Zašto ne pogledate E-SpyRight izvještaj?"

"Možda kažem Mikeu da to poslije napravi."

"Možete to učiniti odavde."

"Mislila sam da to mogu samo sa svog kompjutora."

"Ma ne. Možete to učiniti s bilo kojeg mjesta gdje imate internet."

Tia se namršti. "To baš ne garantira privatnost."

"U svakom slučaju, morate znati ID i lozinku. Otvorite E-SpyRight stranicu i prijavite se. Možda je vaš sin dobio e-mail ili tako nešto."

Tia se zamisli.

Brett ode do svojeg prijenosnog kompjutora i nešto utipka. Okrene ga prema njoj. Bio je otvoren na stranici E-SpyRight. "Idem dolje kao po neko piće", reče on. "Želite li vi nešto?"

Ona odmahne glavom.

"Kompjutor je vaš", reče Brett.

On krene prema vratima. Tia sjedne i počne tipkati. Klikne na izvještaj i zatraži sve što je stiglo toga dana. Nije bilo puno toga, samo nekoliko instant poruka, razgovor s tajanstvenim CeeJay8115.

CeeJay8115: Što se dogodilo?

HockeyAdam1117: Njegova mi se majka obratila poslije škole.

CeeJay8115: Što ti je rekla?

HockeyAdam1117: Ona nešto zna.

CeeJay8115: Što si ti njoj rekao?

HockeyAdam1117: Ništa. Pobjegao sam.

CeeJay8115: Pričat ćemo večeras.

Tia pročita još jedanput. Zatim uzme mobitel i pritisne brzo biranje. "Mike?"

"Što je?"

"Pronađi ga. Pronađi ga kako znaš."

* * *

Ron je držao fotografiju.

Piljio je u nju, ali Betsy je znala da je više ne vidi. Govor njegova tijela bio je krajnje alarmantan. Počeo se trzati, zatim se ukočio. Odložio je fotografiju na stol pa prekrizio ruke na prsima. Ponovno je uzeo fotografiju.

"I, kako ovo mijenja bilo što?" upita on.

Ron počne ubrzano treptati, onako kako rade mucavci kada žele izgovoriti posebno tešku riječ. Taj prizor prestraši Betsy. Ron godinama nije tako treptao. Svekrva joj je objasnila da se to događalo zato što su Rona često tukli u drugome razredu. On je to od nje tajio. Tada je počelo treptanje. Kako je odrastao, tako se smanjivalo. Sad se javljalo vrlo rijetko. Čak i kada su čuli što se dogodilo Spenceru, Betsy ga nije vidjela da trepće.

Ona požali što mu je pokazala fotografiju. Ron je došao kući, pokušao joj se približiti, a ona ga je odbila. "Spencer nije bio sam one noći", reče ona. "Pa?"

"Ti ne čuješ što ti govorim?"

"Možda je najprije izašao s prijateljima.

"Pa što onda?"

"Zašto nam oni nisu ništa rekli?"

"Tko zna? Bili su prestrašeni, možda im je Spencer rekao da nam ne govore, najvjerojatnije si pobrkala datume. Možda ih je vidio samo nakratko, a onda izašao nekamo drugdje. Možda je ova fotografija snimljena ranije tog dana."

"Nije. Otišla sam do škole i pitala Adama Bayea..."

"Što si učinila?"

"Čekala sam da završi nastava. Pokazala sam mu fotografiju."

Ron je samo odmahivao glavom.

"Pobjegao je. Očito je imao neki razlog."

"Na primjer?"

"Ne znam. Ali sjeti se, kada ga je policija pronašla, Spencer je imao modricu ispod oka."

"To su nam objasnili. Najvjerojatnije se onesvijestio i pao na lice."

"A možda ga je netko udario."

Ronov glas postane nježan: "Nitko ga nije udario, Bets."

Betsy ne odgovori. Treptanje se pogorša. Niz Ronove obraze poteku suze. Ona ispruži ruku prema njemu, ali on se povuče.

"Spencer je miješao tablete i alkohol. Razumiješ li, Betsy?"

Ona je šutjela.

"Nitko ga nije natjerao da ukrade onu bocu votke iz našeg bifea. Nitko ga nije natjerao da uzme tablete iz mog ormarića s lijekovima. Tamo gdje sam ih ostavio. Dostupne svima. I svi dobro znamo, zar ne, da su to bile moje tablete. Tablete koje sam nastavio tražiti od liječnika, iako je bol već trebala proći."

"Rone, ne radi se o tome da..."

"Ne radi se o čemu? Zar misliš da ne shvaćam?"

"Ne shvaćaš što?" ona upita. Ali znala je. "Ne krivim tebe, kunem se."

"Da, kriviš me."

Ona odmahne glavom, ali Ron to nije vidio. Izašao je iz kuće.

12.

Nash je bio spreman za napad.

Čekao je na parkiralištu trgovačkog centra Palisades u Nyacku. Centar je bio oličenje američke megalomanije. Da, Mall of America u predgrađu Minneapolisa bio je veći, ali ovaj je mega-centar bio noviji, prepun golemih dućana. Ni traga zgodnim malenim buticima kakvi su bili u trendu osamdesetih. Bilo je tu trgovačkih lanaca s

veleprodajnim cijenama, mega-knjižara, IMAX kino, AMC s petnaest ekrana, Best Buy s elektronikom, Staples, veliki kotač-vidikovac. Hodnici su bili široki. Sve je bilo veliko. Reba Cordova je svratila u Target.

Ostavila je svoju zelenu Acuru MDX daleko od ulaza. To će mu ići na ruku, ali će svejedno biti riskantno. Parkirali su kamionet pokraj njezine Acure, do strane vozača. Nash je osmislio plan. Pietra je bila u centru, slijedila je Rebu Cordovu. Nash je nakratko svratio u Target da nešto kupi.

Sada je čekao da mu Pietra pošalje poruku.

Premišljao je da li da stavi lažne brkove, ali odluči da nije potrebno. Nash je trebao izgledati kao iskrena, otvorena osoba, kao netko u koga možete imati povjerenje. Brkovi, pogotovo gusti i čupavi kakve je nosio u slučaju s Marianne, dominirali su licem. Pitate li nekoga za opis, malo će se svjedoka sjetiti ičeg osim brkova. Zato je to često palilo.

Ali u ovom slučaju nije bilo potrebno.

Nash je ostao u kamionetu da se pripremi. Namjestio je kosu u retrovizoru i prešao električnim brijaćem preko brade.

Cassandra je voljela kada je bio glatko izbrijan. Brada mu je znala biti jaka pa ju je grebala čim bi malo izrasla.

"Molim te, obrij se za mene, ljepotane", rekla bi mu Cassandra i pogledala ga iskosa, od čega bi ga od zadovoljstva prošli trnci. "A ja ću onda prekriti tvoje lice poljupcima." On se sada toga sjeti. Sjeti se njezina glasa. Još uvijek ga je boljelo srce. Već odavno se pomirio s time da će ga uvijek boljeti. Da će živjeti s tom boli. Da će praznina uvijek biti tu.

Sjedio je na mjestu vozača i gledao kako ljudi prolaze parkiralištem. Svi su bili živi i zdravi, a njegova Cassandra bila je mrtva. Njezina ljepota je sigurno već istrunula. Bilo je to teško zamisliti.

Mobitel mu zazuj. Poruka od Pietre:

Na blagajni. Uskoro izlazi.

On protrlja oči palcem i kažiprstom i izađe iz vozila. Otvori stražnja vrata kamioneta. Podesiva dječja sjedalica za auto Cosco Scenera, najjeftinija u dućanu, koju je kupio po cijeni od četrdeset dolara, bila je izvan kutije.

Nash pogleda iza sebe.

Reba Cordova je gurala crvena kolica s nekoliko plastičnih vrećica. Izgledala je preopterećeno, ali i sretno, kao mnoge ovčice iz predgrađa. Čudilo ga je to, ta sreća. Je li bila stvarna ili su te žene same sebi dale u zadatak da budu sretna? Imale su sve što su samo poželjeti mogle. Lijepu kuću, dva automobila, financijsku sigurnost, djecu. Pitao se je li to sve što im je potrebno. Kako li je bilo muškarcima koji su cijele dane provodili u uredima kako bi im to omogućili. Jesu li i oni željeli isto?

Iza Rebe Cordove on ugleda Pietru. Držala je rastojanje. Nash pogleda uokolo. Debeli muškarac s hipi frizurom i raščupanom bradom u batik majici popravi hlače iz kojih mu je virilo pola stražnjice i krene prema ulazu. Odvratno. Nash ga je vidio kako kruži u izubijanom Chevy Capriceu i troši vrijeme tražeći mjesto bliže ulazu. Sve samo zato da ne bi morao hodati dodatnih deset sekundi. Debela Amerika.

Nash se parkirao tako da bočna vrata kamioneta budu što bliže lijevoj strani Acure. Nagnuo se u kamionet i počeo petljati sa sjedalicom. Retrovizor sa suvozačke strane namjestio je tako da može vidjeti Rebu kad bude prilazila. Reba pritisne tipku na daljinskom upravljaču i njezin prtljažnik se otvori. On pričekava sve dok nije bila blizu.

"K vragu!" Rekao je to dovoljno glasno da Reba čuje, ali tonom kao da ga sve to zabavlja, a ne ljuti. On se uspravi i počese po glavi kao da je zbunjen. Pogleda Rebu Cordovu i nasmiješi se najbezazlenijim mogućim osmijehom.

"Sjedalica za auto", reče joj.

Reba Cordova bila je zgodna žena lijepih crta lica, kao u lutke. Ona ga pogleda i suosjećajno kimne.

"Ma tko je napisao ove naputke?" nastavi on. "Inženjeri NASA-e?"

Reba se sad sažaljivo smješkala. "Blesavo, zar ne?"

"Potpuno. Neki dan sam slagao Rogerov Pack 'n Play vrtić - Roger je moj dvogodišnji sin. Imate li ga i vi? Mislim Pack 'n Play."

"Naravno."

"Predviđeno je da se lagano rastavlja i sprema, ali Cassandra - to je moja supruga - kaže da za mene nema nade kada su takve stvari u pitanju."

"Moj je muž isti."

On se nasmije. Ona se nasmije. Kakav ugodan smijeh, pomisli Nash. Pitao se cijeni li to Rebin muž. Je li on duhovit muškarac, voli li nasmijavati svoju zgodnu ženu lijepih crta lica, zastane li ikad kako bi se divio zvuku tog smijeha.

"Ne bih vas htio gnjaviti", reče on izigravajući i dalje gospodina Srdačnog, opuštenih, raširenih ruku, "ali moram pokupiti Rogera iz igraonice, a Cassandra i ja jako držimo do sigurnosti."

"O, ja isto."

"Ni u snu ga ne bih vozio bez sjedalice. Zaboravio sam je prebaciti iz drugog auta. Zato sam svratio ovamo i kupio još jednu... znate kako je."

"Znam."

Nash podigne naputke i samo odmahne glavom. "Što kažete, biste li mogli barem pogledati?"

Vidio je da Reba oklijeva. Bila je to iskonska reakcija - više refleks. Napokon, on je bio stranac. Svi smo mi biološki programirani i naučeni od strane društva da se bojimo stranaca. Ali evolucija nam je dala i uljudno ponašanje. Oni su se nalazili na javnom parkiralištu, on se doimao kao pošten čovjek, bilo bi nepristojno odbiti, zar ne?"

Sve te kalkulacije trajale su samo nekoliko sekundi, ne više od dvije, tri, i pristojnost nadvlada nagon za samoodržanjem.

To je često bio slučaj.

"Svakako."

Ona stavi vrećice u prtljažnik i krene prema njemu. Nash se nagne u kamionet.

"Mislim da je problem samo u ovom jednom remenu..."

Reba mu priđe. Nash se uspravi da joj napravi više mjesta. Osvrne se oko sebe. Debeljko s bradom kao u Jerryja Garcie u batik majici još se uvijek gegao prema ulazu, ali on ionako neće obratiti pažnju na nešto što nema veze s hranom. Ponekad je doista najlakše sakriti se naočigled svih. Ne paničariti, ne žuriti, ne dizati galamu.

Reba Cordova se nagne i to je bio početak njezina kraja.

Nash se zagleda u otkriveni dio njezina vrata. Trebalo mu je svega nekoliko sekundi.

On pruži ruku i pritisne točku iza ušne resice, drugom rukom joj zaklopivši usta. Pritisak djelotvorno zaustavi dotok krvi u mozak.

Noge su joj se slabašno trzale, ali samo nekoliko sekundi. On pritisne jače i Reba Cordova se umiri. On je spusti u kamionet, uskoči za njom i zatvori vrata. Pietra nastavi provoditi njihov plan u djelo. Ona zatvori vrata Rebinog auta. Nash uzme ključeve iz Rebine ruke. Daljinskim upravljačem zaključa njezin auto. Pietra sjedne za upravljač kamioneta.

Uključi motor.

"Čekaj", reče Nash.

Pietra se okrene. "Zar ne bismo trebali požuriti?"

"Samo mirno."

On se zamisli.

"Što je?"

"Ja ću voziti kamionet", reče on. "A ti njezin auto."

"Molim? Zašto?"

"Ako ga ostavimo ovdje, bit će jasno da smo je tu i oteli. Ako ga pomaknemo, možda ih uspijemo zbuniti."

On joj dobaci ključeve, pa plastičnim vrpčama splita Rebu. Gurne joj krpu u usta. Ona se počne otimati.

On objema rukama primi njezino fino, lijepo lice, kao da će je poljubiti.

"Pobjegneš li", reče on gledajući njezine oči kao u lutke, "zgrabit ću Jamie, a onda joj se loše piše. Je li ti jasno?"

Kada je čula ime svog djeteta, Reba se ukoči.

Nash se prebaci na prednje sjedalo. Pietri reče: "Samo me slijedi. Vozi normalno."

I oni krenu.

* * *

Mike se pokušava opustiti uz pomoć iPoda. Osim hokeja, to mu je bio jedini ispušni ventil. Ništa ga nije moglo doista opustiti. Volio je svoju obitelj, volio je svoj posao, volio je hokej, ali hokej će uskoro postati stvar prošlosti. Sustizale su ga godine, bilo je to teško priznati. Njegov se posao često sastojao od višesatnog stajanja u operacijskoj dvorani. U prošlosti mu je hokej pomagao da održi kondiciju. Najvjerojatnije mu je još uvijek koristio za dobar rad srca, ali tijelo je stradavalo. Boljeli su ga zglobovi. Zatezanje mišića i manja iščašenja bili su sve češći i dugotrajniji.

Prvi put je Mike počeo osjećati da se nalazi na silaznoj strani tobogana života - na desetoj rupi³, kako su govorili njegovi prijatelji golferi. Svaki čovjek je toga naravno svjestan. Kada napuni trideset petu ili četrdesetu, u neku ruku zna da mu tijelo više nije u nekadašnjoj snazi. Ali moć nijekanja je nevjerojatna. On je sada, u nježnoj dobi od četrdeset šest godina znao da, ma što poduzimao, klizanje nizbrdo ne samo da će se nastaviti, već će se i ubrzati.

Kakve vedre misli.

Minute su polako prolazile. Više se nije ni trudio zvati Adama. On će dobiti poruke ili neće. Iz iPoda se čulo kako Mat Kearny, vrlo primjereno trenutku, pjevajući pita 'Kako ćemo dalje?' On zatvori oči, pokušavajući se izgubiti u glazbi, ali nije mu uspijevalo. Počne nervozno hodati amo-tamo. Ni to nije pomoglo. Padne mu na pamet da bi se mogao voziti po naselju u potrazi za sinom, ali to mu se učini glupim. Gledao je hokejašku palicu. Možda mu pomogne ako pođe ispred kuće pucati na gol.

Zazvoni mu mobitel. On ga zgrabi ne gledajući tko zove. "Halo?"

"Je li se javio?"

Bio je to Mo.

"Nije."

"Evo me, stižem."

"Pođi na utakmicu."

"Ma neću."

"Mo..."

"Dat ću karte nekom drugom prijatelju."

"Ti nemaš drugih prijatelja."

"To je istina", reče Mo.

"Čuj, hajdemo mu dati još pola sata. Ostavi karte na blagajni."

Mo ne odgovori.

"Mo?"

"Što si sve spreman učiniti da ga pronađeš?"

"Kako to misliš?"

³ Misli se na golf teren s 18 rupa. U nekim slučajevima golf turnir čak može i početi od 10 rupe.

"Sjećaš se kada sam te tražio da mi pokažeš svoj mobitel?"

"Da."

"Tvoj model ima GPS."

"Nisam siguran da te slijedim."

"GPS. Kratica za sustav za globalno pozicioniranje."

"Znam što ta kratica znači, Mo. Kakve to ima veze s mojim mobitelom?"

"Mnogi novi modeli imaju ugrađen GPS čip."

"Tako se s odašiljačem radi ono trianguliranje, kao što vidamo na TV-u?"

"Ne. Tako je na TV-u. To je stara tehnologija. Sve je počelo prije nekoliko godina sa SIDSA osobnim lokatorima. Dosad su se uglavnom koristili kod pacijenata s Alzheimerovom bolešću. Lokator veličine otprilike kao špil igraćih karata stavi im se u džep. Ako čovjek odluta mogu ga lakše pronaći. Zatim je uFindKid počeo nuditi usluge lociranja djece putem mobitela. Sada gotovo sve telefonske kompanije ugrađuju lokator u većinu mobitela."

"Adamov mobitel ima GPS?"

"Da. Kao i tvoj. Mogu ti dati Web adresu. Uključenje platiš kreditnom karticom. Vidjet ćeš kartu kao na svakom GPS lokatoru - kao na MapQuest tražilici - s imenima ulica i svime ostalim. Reći će ti točno gdje se mobitel nalazi."

Mike je šutio.

"Jesi li čuo što sam ti rekao?"

"Jesam."

"I?"

"Smjesta ću to učiniti."

Mike spusti slušalicu. Uključi internet i pronađe svojeg operatera. Utipka broj mobitela i lozinku. Pronađe GPS program i pritisne poveznicu, nakon čega mu se prikaže gomila opcija. Mogao je dobiti mjesec dana GPS-a za \$49.99, šest mjeseci za \$129.99 ili cijelu godinu za \$199.99. Mike je bio tako blesav da uopće počne razmatrati opcije, automatski računajući koja bi bila najbolja, a onda odmahne glavom i pritisne mjesec dana. Nije želio ni pomisliti da će mu to još uvijek trebati za godinu dana, koliko god povoljnije bilo.

Bilo je potrebno nekoliko minuta da bi dobio odobrenje, zatim se prikaže još jedan popis opcija. Mike klikne da želi kartu. Pojave se cijele Sjedinjene Države i točkica u njegovoj državi, New Jerseyju. Ma krasno, to mu je baš bilo od velike pomoći. On klikne na ikonicu 'uvećaj' označenu povećalom, i karta se polako, gotovo dramatično počne mijenjati, najprije u regionalnu, zatim državnu, gradsku i napokon on dobije ulicu.

GPS lokator ucrtao je veliku crvenu točku u ulici blizu mjesta na kojem je Mike sjedio. U jednoj je kućici pisalo: NAJBLIŽA ADRESA. Mike to pritisne, ali zapravo nije morao. Već je znao tu adresu.

Adam je bio kod Huffovih.

13.

DJ devet navečer. Na kuću Huffovih spustila se tama.

Mike se zaustavi uz rub pločnika s druge strane ulice. Unutra su gorjela svjetla. Dva automobila bila su parkirana na kolnom prilazu. Razmišljao je kako da to izvede. Ne izlazeći iz auta još jedanput nazove Adama. Nije se javljao. Broj Huffovih nije bio u imeniku, vjerojatno zato što je Daniel Huff bio policajac. Mike nije imao broj mobitela njegovog sina DJ-a.

Zapravo, nije imao izbora.

Pokuša smisliti izgovor zašto je svratio, a da ne oda pravi razlog. Nije se ničega mogao sjetiti.

I što sad?

Možda da se vrati kući? Dječak je bio maloljetan. Bilo je opasno piti, da, ali nije li i Mike radio slične stvari kada je bio klinac? Pili su pivo u šumi. Na tulumima kod Pepea Feldmana trusili su žestoka pića. On i njegovi prijatelji baš i nisu konzumirali droge, ali znao je odlaziti kod svog dobrog frenda Weeda⁴ kada su njegovi roditelji odlazili na put. Koristan podatak za roditelje: ako je vašem djetetu nadimak Weed, to vjerojatno nema nikakve veze s uobičajenim vrtlarenjem.

Mike se iz svega toga uspio vratiti na pravi put. Bi li on sada bio bolje 'prilagođen' da su se njegovi roditelji ovako miješali u njegov život?

Mike pogleda ulazna vrata. Možda bi samo trebao pričekati vani. Pustiti ga da pije, tulumari, radi što god se tamo radilo, a kad izađe, Mike će ga samo gledati s udaljenosti, uvjeriti se da je dobro. Tako ga neće posramiti ili izgubiti sinovo povjerenje.

Ma kakvo povjerenje?

Adam je ostavio sestru samu. Adam se nije htio javiti na telefon. A što je najgore - barem što se Mikea ticalo - on je već naveliko špijunirao sina. On i Tia nadzirali su što Adam radi na kompjutoru. Kontrolirali su ga na najagresivniji mogući način.

On se sjeti pjesme Bena Foldsa. "Ako nemaš povjerenja, ne može ti se ni vjerovati."

Još uvijek je razmišljao što da učini, kada su se otvorila prednja vrata Huffovih. Mike se spusti u sjedalu, zbog čega se osjećao još gluplje. Ali iz kuće nije izašlo dijete. Bio je to zapovjednik livingstonške policije Daniel Huff.

Otac koji je navodno bio na putu.

Mike nije bio siguran kako da se ponaša, ali to više nije bilo važno. Daniel Huff odlučno je koračao. Išao je ravno prema Mikeu. Nije oklijevao. Huff je na umu imao određeni cilj.

Mikeov automobil.

Mike se uspravi. Njihovi se pogledi sretnu. Huff mu nije mahnuo, nije mu se nasmiješio, ali nije se ni mrštio niti je izgledao zabrinuto. Možda baš zato što je Mike znao čime se Huff bavi, Huff ga podsjeti na one policajce koji su vas zaustavljali s neutralnim izrazom lica i čekali da im sami priznate da ste prebrzo vozili ili da imate skrivenu zalihu droge u prtljažniku.

Kada je Huff prišao dovoljno blizu, Mike spusti prozor i nekako se uspije nasmiješiti.

"Hej, Dane", reče Mike.

"Mike."

"Jesam li prebrzo vozio, pozorniće?"

Huff se ukočeno nasmiješi toj ne baš duhovitoj šali. Priđe autu. "Vozačku i prometnu, molim."

Oboje se nasmiju, ali nijednome to nije bilo posebno duhovito. Huff stavi ruke na bokove. Mike pokuša nešto reći. Znao je da Huff čeka objašnjenje, ali on baš nije bio siguran da mu ga želi dati.

Nakon što je usiljeno smijuljenje utihnulo i prošlo nekoliko nelagodnih sekundi, Daniel Huff prijeđe na stvar. "Vidio sam da si se parkirao, Mike."

On zastane. "Aha", odgovori Mike.

"Je li sve u redu?"

"Naravno."

Mike se pokušavao ne naljutiti. Tip je murjak, velika stvar. Tko ovako prilazi prijateljima na ulici, osim nekog nadmoćnog pametnjakovića? Ali opet, možda je doista bilo neobično vidjeti poznanika kako pred vašom kućom nekoga nadzire.

"Želiš li ući?"

"Tražim Adama."

⁴ Weed, engl - korov, drač, marihuana.

"Zato si se ovdje parkirao?"

"Da."

"Zašto nisi jednostavno pokucao na vrata?"

Ponašao se kao da je Columbo.

"Htio sam najprije nazvati."

"Nisam primijetio da se služiš telefonom."

"Kako dugo si me gledao, Dane?"

"Nekoliko minuta."

"Auto ima telefon sa zvučnikom. Znaš, ne moraš ga držati u ruci. Tako je po zakonu, nije li?"

"Ne ako si parkiran. Kada si parkiran, slobodno možeš staviti telefon na uho."

Mikea počne zamarati ta igra. "Je li Adam kod DJ-a?"

"Nije."

"Jesi li siguran?"

Huff se namršti. Mike ušuti.

"Mislio sam da se dečki ovdje sastaju večeras", reče Mike.

"Zašto si to mislio?"

"Stekao sam takav dojam. Da ti i Marge idete na put i da će se oni ovdje naći."

Huff se ponovno namršti. "Da ja idem na put?"

"Za vikend. Tako nešto."

"Zar si mislio da ću dopustiti tinejdžerima da se bez nadzora sastaju u ovoj kući?"

Razgovor nije išao u dobrom smjeru.

"Zašto ne nazoveš Adama?"

"Već jesam. Izgleda da mu mobitel ne radi. Često zaboravlja puniti bateriju."

"I zato si se dovezao ovamo?"

"Da."

"I sjedio si u autu i nisi pokucao na vrata?"

"Hej, Dane, znam da si policajac, ali nemoj mi to raditi, molim te. Ja samo tražim svojeg sina."

"On nije tu."

"A DJ? Možda on zna gdje je Adam."

"Nema ni njega."

On pričekava da Huff ponudi da nazove svojeg sina. On to ne učini. Mike nije želio inzistirati. Dosta su razgovarali. Ako je kod Huffovih i bio planiran tulum s puno alkohola i droga očito je otkazan. Mike više nije želio o tome raspravljati s njime dok ne sazna više. Nikad nije previše volio Huffa, a sada ga je volio još manje.

Ali što je s GPS lokatorom?

"Drago mi je što smo razgovarali, Dane."

"I meni, Mike."

"Ako se Adam javi..."

"Obavezno ću mu reći da te nazove. Želim ti ugodnu večer. Pazi kako voziš."

* * *

"Mačji brkovi", reče Nash.

Pietra je sada bila na stražnjem sjedalu. Slijedila je Nasha otprilike četrdeset pet minuta. Ostavili su Acuru na parkiralištu blizu Ramade u East Hanoveru. Kada je pronađu, prvi će zaključak biti da je Reba tamo nestala. Policija će se zapitati zašto se udana žena parkirala kod hotela tako blizu njezine kuće. Zaključit će da je možda imala spoj s ljubavnikom. Njezin će muž tvrditi da je to nemoguće.

Na kraju će, kao u slučaju s Marianne, otkriti istinu, ali to će potrajati.

Sa sobom su uzeli stvari koje je Reba kupila u Targetu. Da su ih ostavili u prtljažniku, možda bi policiji bilo jasnije što se dogodilo. Nash je prekopao vrećice. Kupila je donje rublje, knjige, čak i nekoliko DVD-a sa starim filmovima za cijelu obitelj.

"Jesi li čula što sam rekao, Reba?" On podigne kutiju s DVD-om. "Mačji brkovi."

Rebine ruke i noge bile su sputane. Profinjene crte lica još uvijek su izgledale tako nježno, poput porculana. Nash joj izvadi krpu iz usta. Ona ga pogleda i zastenje.

"Nemoj se otimati", reče on. "Samo će te jače boljeti. Poslije ćeš ionako dosta patiti."

Reba proguta knedlu. "Što... što želite?"

"Pitao sam te nešto u vezi s filmom koji si kupila." Nash podigne kutiju s DVD-om.

"Moje pjesme, moji snovi. Klasik."

"Tko ste vi?"

"Postaviš li mi još samo jedno pitanje, počet ću ti odmah nanositi bol. To znači da ćeš više patiti i prije umrijeti. A budeš li me previše ljutila, zgrabit ću Jamie pa ću i njoj učiniti isto. Je li ti jasno?"

Malene oči treptale su kao da ju je ošamario. Ispune se suzama. "Molim vas..."

"Sjećaš li se filma *Moje pjesme, moji snovi*, da ili ne?"

Ona pokuša prestati plakati, pokuša otjerati suze.

"Reba?"

"Da."

"Što da?"

"Da", uspije ona protisnuti. "Sjećam se."

Nash joj se nasmiješi. "I stiha: Mačji brkovi. Sjećaš li ga se?"

"Da."

"Iz koje je to pjesme?"

"Molim?"

"Pjesma. Sjećaš li se kako se zove ta pjesma?"

"Ne sjećam."

"Naravno da se sjećaš, Reba. Razmisli malo."

Ona pokuša, ali on je znao da strah na nju djeluje paralizirajuće.

"Zbunjena si", reče Nash. "To je u redu. Stih je iz pjesme *Najdraže stvari*. Jesi li se sada sjetila?"

Ona kimne. Zatim se sjeti da mora odgovoriti: "Da."

Nash se nasmije, bio je zadovoljan. "Zvonce na vratima", reče on.

Ona je izgledala potpuno izgubljeno.

"Sjećaš li se tog dijela? Julie Andrews sjedi sa svom onom djecom, jer su imali noćne more ili ih je prestrašila grmljavina, tako nešto, i ona ih pokušava utješiti, pa im kaže da razmišljaju o onome što najviše vole. Želi im odvratiti misli od straha. Ma sjećaš se, zar ne?"

Reba ponovno zaplače, ali uspije kimnuti.

"I svi pjevaju: Zvonce na vratima. Zvonce na vratima, za Boga miloga. Pokušaj si to zamisliti. Pitam li milijun ljudi da nabroje pet stvari koje najviše vole i nitko - nitko! - neće odgovoriti: Zvonce na vratima. Mislim, zamisli ovo: Što najviše volim? Pa, očito zvonce na vratima. Da, to mi je najdraže. Prokleta zvonce na vratima. Da, kada stvarno želim biti sretan, kada želim osjetiti oduševljenje, ja pozvonim na vrata. Čovječe, to je to. Znaš što me doista uzbuđuje? Ona din-don zvonca. O, da. To je sve što mi je potrebno."

Nash zašuti, počne se smijuljiti, pa odmahne glavom. "Gotovo da možeš to zamisliti na kvizu Family Feud, zar ne? Top deset odgovora na pitanje što najviše volim? Ti odgovoriš: Zvonce na vratima i voditelj, Richard Dawson pokaže iza sebe i kaže: "Sudeći po anketama..."

Nash proizvede zvuk kao da zuji, pa rukama pokaže X.

On se nasmije. I Pietra se smijala.

"Molim vas", reče Reba. "Molim vas, recite mi što želite?"
"Doći ćemo i do toga, Reba. Svakako hoćemo. Ali, dat ću ti natuknicu."
Ona je čekala.
"Znači li ti išta ime Marianne?"
"Molim?"
"Marianne."
"Što je s njom?"
"Ona ti je nešto poslala."
Strah koji se čitao u njezinim očima utrostruči se.
"Molim vas, nemojte me ozlijediti."
"Žao mi je, Reba. Moram. Moram te ozlijediti i to jako."
On se zatim zavuču u stražnji dio kamioneta i ispuni svoje obećanje.

14.

Mike se vratio kući, zalupio ulazna vrata i krenuo na kompjutor.
Želio je pogledati stranicu sa GPS-om gdje se Adam točno nalazi. Pitao se što se događa. GPS je davao približne, a ne točne podatke. Je li Adam možda bio negdje u susjedstvu? Možda ulicu dalje? U obližnjoj šumi ili u stražnjem dvorištu Huffovih?
Upravo se spremao uključiti tu stranicu, kada začuje kucanje na ulaznim vratima. On uzdahne, ustane i pogleda kroz prozor. Susan Loriman.
On joj otvori vrata. Imala je spuštenu kosu, bila je nenašminkana i on je ponovno mrzio sebe jer razmišlja o tome kako je zgodna. Neke žene jednostavno imaju ono nešto. Ne možete točno odrediti što i zašto djeluje. Lice i tijelo im je odlično, ponekad sjajno, ali imaju i nešto neopipljivo, što čini da muškarcu zadrhte koljena. Mike nikada ne bi pustio da ga ponesu porivi, ali kad čovjek to ne prepozna i ne shvati da je prisutno, može biti još opasnije.
"Zdravo", reče ona.
"Zdravo."
Ona nije ulazila. Ako netko od susjeda gleda, to bi moglo izazvati lavinu ogovaranja, a u ovakvim je susjedstvima uvijek netko gledao. Susan je stajala na pragu, prekrivenih ruku, kao susjeda koja je došla po šalicu šećera.
"Znaš li zašto sam te zvao?" upita on.
Ona odmahne glavom.
On se pitao kako da počne. "Kao što znaš, moramo testirati najbliže krvne srodnike tvog sina." "Dobro."
On se sjeti kako ga je Daniel Huff otpilio, sjeti se kompjutora na katu, GPS-a u sinovu mobitelu. Mike joj je želio sve priopćiti polako, oprezno, ali nije bio trenutak za suptilnost.
"To znači", reče on, "da moramo testirati Lucasovog biološkog oca."
Susan trepne kao da ju je pljusnuo.
"Nisam imao namjeru to tek tako izlanuti..."
"Testirali ste njegovog oca. Rekli ste da ne odgovara."
Mike je pogleda. "Potreban nam je biološki otac", reče on.
Ona trepne i povuče se korak natrag.
"Susan?"
"To nije Dante?"
"Ne. To nije Dante."
Susan Loriman zatvori oči.
"O, Bože", reče ona. "To nije moguće."
"Moguće je."
"Jeste li sigurni?"

"Jesmo. Zar ti nisi znala?"

Ona ne odgovori.

"Susan?"

"Hoćete li reći Danteu?"

Mike se pitao kako da odgovori na to pitanje. "Ne vjerujem."

"Ne vjeruješ?"

"Još uvijek pokušavamo shvatiti sve etičke i pravne posljedice..."

"Ne smijete mu reći. Poludjet će." Mike zastane. Čekao je. "On obožava tog dječaka. Ne smijete mu to oduzeti."

"Naš je prioritet Lucasova dobrobit."

"A mislite da će mu pomoći ako kažete Danteu da on nije njegov pravi otac?"

"Ne, ali poslušaj me, Susan. Najvažnije nam je Lucasovo zdravlje. To je prioritet broj jedan, dva i tri. To je važnije od svega ostalog. U ovome trenutku to znači pronalaženje najboljeg donora za transplantaciju. Nisam naćeo ovu temu zato što sam radoznao ili što ti želim razoriti obitelj. Naćeo sam je kao zabrinuti lijećnik. Moramo testirati biološkog oca."

Ona spusti glavu. Oći su joj bile pune suza. Ugrize se za donju usnicu.

"Susan?"

"Moram razmisliti", reće ona.

On bi nastavio inzistirati, ali u tom trenutku nije imalo smisla. Ništa se neće dogoditi večeras, a imao je i svojih briga. "Morat ćemo testirati oca."

"Dopusti mi da razmislim, dobro?"

"Dobro."

Ona ga tužno pogleda. "Nemoj reći Danteu. Molim te, Mike."

Nije čekala da on odgovori. Okrenula se i otišla. Mike zatvori vrata i uputi se na kat. Ona je doista imala nekoliko 'krasnih' tjedana. "Susan Loriman, vaš sin možda ima smrtonosnu bolest, potrebna mu je transplantacija. O, da. I vaš će muž uskoro saznati da mali nije njegov! Što je sljedeće? Idemo u Disneyland!"

U kući je bilo tako tiho. Mike nije bio na to naviknut. Pokuša se sjetiti kada je posljednji put u njoj bio sam - bez djece, bez Tije - ali nije mogao. On je volio provoditi slobodno vrijeme u samoći. Tia je bila potpuna suprotnost. Željela je stalno biti okružena ljudima. Potjecala je iz velike obitelji i nije voljela biti sama. Mike je u tome uživao.

On se vrati za kompjutor i klikne ikonicu za GPS koji je već ranije zabilježio. Bilo je pohranjeno i njegovo korisnićko ime, ali je Mike morao upisati lozinku, što i učini. U glavi mu je neki glas vrištao da prestane. Adam mora voditi svoj život. Mora raditi vlastite greške i na njima se učiti.

Je li ga Mike previše štutio kako bi nadoknađio ono što sam nije imao u djetinjstvu?

Mikeov je otac vjećito bio odsutan. Ne svojom krivnjom, naravno. Bio je imigrant iz Mađarske, iz koje je pobjegao 1956., malo prije pada Budimpešte. Mikeov otac, Antal Baye - izgovaralo se baj, a ne bej i bilo je francuskog podrijetla, premda nitko nije mogao utvrditi rodoslovno stablo tako daleko u prošlost - nije znao ni rijeći engleskoga kada je stigao na Ellis Island. Poćeo je kao perać suđa, uspio je s mukom skrpati dovoljno da otvori malenu zalogajnicu na autoćesti McCarter u Newarku, radio je kao magarac sedam dana u tjednu i uspio omogućiti normalan život sebi i svojoj obitelji.

U zalogajnici su posluživali tri obroka dnevno, prodavali stripove i bejzbolske kartice, novine i časopise, cigare i cigarete. Prodaja loto listića bila je vrlo unosan posao, iako to Antal nikad nije volio. Smatrao je da šteti zajednici time što potiće svoje goste koji su naporno radili, da bacaju novac na lažne snove. Nije imao problema s prodajom cigareta - to je bio osobni izbor svakoga, znali su u što se upuštaju. Ali nešto ga je smetalo u tome da prodaje lažni san o laganom stjecanju novca.

Mikeov otac nikad nije imao vremena ići na hokejaške utakmice male lige u kojima je on igrao. Ali to nije bilo ništa neuobičajeno. Muškarci kao on jednostavno to nisu radili. Zanimalo ga je sve u vezi sa sinom, neprekidno se o njemu raspitivao, želio je znati svaku pojedinost, ali radno vrijeme mu nije dopuštalo nikakve slobodne aktivnosti, pogotovo ne da besposleno sjedi i gleda. Jedini put kada je došao, Mikeu je bilo devet godina, igrali su utakmicu na otvorenom. Otac je bio toliko iscrpljen od posla da je zaspao naslonjen na drvo. Čak ni toga dana Antal nije skinuo bijelu pregaču prošaranu masnim mrljama od slanine, koju je tog jutra ispekao za sendviče.

Mike ga se uvijek takvog sjećao, s bijelom pregačom, iza pulta, kako prodaje klincima slatkiše, pazi na kradljivce, na brzinu priprema sendviče i hamburgere za doručak.

Kada je Mike imao dvanaest godina njegov je otac pokušao zaustaviti mjesnog razbojnika u krađi. Razbojnik je pucao u njegovog oca i ubio ga. Samo tako.

Zalogajnicu su zaplijenili vjerovnici i prodali je. Mama se propila. Pila je sve dok je nije naćeo Alzheimer, a onda više i nije bilo neke razlike. Sada je živjela u staraćkom domu u Caldwellu. Mike ju je posjećivao jednom mjesećno. Njegova majka nije imala pojma tko je on. Ponekad ga je zvala Antal, pitala bi ga treba li pripremiti salatu od krumpira za rućak - tada je uvijek bila gužva.

Takav je život. Čovjek donese tešku odluku, napusti dom i sve ljude koje voli, odrekne se svega što ima, otpuće na drugi kraj svijeta u nepoznatu zemlju, izgradi novi život - i onda to jednim povlaćenjem okidaća uništi bezvrijedno smeće.

Taj gnjev iz djetinjstva kod Mikea se pretvorio u odlučnost. Mogao ga je sabiti u sebi ili usmjeriti na postizanje svojih ciljeva. Postao je bolji hokejaš. Postao je bolji ućenik. Studirao je, naporno radio i trudio se uvijek biti zaposlen, jer kad si zaposlen, ne razmišljaš o onome što je moglo biti.

Na ekranu se pojavi karta. Ovoga je puta crvena toćka treperila. To je znaćilo, kako je Mike saznao iz kratkih uputa, da je osoba u pokretu, najvjerojatnije da se vozi. Prema onome što je pisalo na stranici, GPS lokatori troše bateriju. Kako se ne bi brzo praznila, signal se ne šalje stalno, već svake tri minute. Ako se osoba ne kreće više od pet minuta, GPS se sam iskljući i ponovno ukljući kad se kretanje nastavi.

Njegov je sin prelazio preko mosta Georgea Washingtona.

Zašto je Adam to radio?

Mike je čekao. Adam se oćito vozio u automobilu. U ćijem? Mike je gledao kako crvena toćka treperi preko autoceste Cross Bronx, pa niz autocestu Major Deegan u Bronx. Kamo se to on uputio? To nije imalo nikakvog smisla. Dvadeset minuta poslije, crvena toćka kao da se zaustavila u Ulici Tower. Mike uopće nije poznao taj kraj.

Što sad?

Da ostane tu gdje je i da nastavi pratiti crvenu toćku? To baš nije imalo nekog smisla. Ali ako se odveze onamo i pokuša pronaći Adama, on možda krene nekamo drugdje.

Mike je piljio u crvenu toćku.

Klikne na ikonicu da dobije adresu. 128 Ulica Tower. Klikne ponovno. Radilo se o stambenoj zgradi. Zatraži satelitsku sliku. Karta se upravo u to pretvori - u fotografiju ulice iz satelita. Prikazivala je jako malo, krovove zgrada na sredini gradske ulice. On krene niz blok i klikne na druge zgrade kako bi saznao što je u njima. Ništa posebno.

Kod koga je ili gdje Adam bio?

Mike zatraži broj telefona za broj 128 u Ulici Tower. Bila je to stambena zgrada, nije imala jedinstveni broj, morao je upisati broj stana.

Što sad?

On otvori MapQuest. Poćetna adresa se zvala 'kuća'. Ta jednostavna rijeć iznenada mu se ućini tako toplom i osobnom. Prema ispisu, do odredišta mu je trebalo ćetrdeset devet minuta.

Odlući poći onamo i pogledati o ćemu se radi.

Mike uzme prijenosno računalo s modemom za bežični internet. Ako Adam više ne bude na toj adresi, on će se voziti sve dok se ne uspije priključiti na nečiju bežičnu mrežu kako bi ponovno, uz pomoć GPS-a, pronašao gdje se Adam nalazi. Dvije minute poslije, Mike uđe u svoj automobil i krene.

15.

Kada je skrenuo u Ulicu Tower, blizu mjesta na kojem je po GPS-u bio Adam, Mike pogledom pretraži cijeli blok ne bi li ugledao svojeg sina, neko poznato lice ili automobil. Je li itko od njih imao vozačku dozvolu? Možda Olivia Burchell. Je li već napunila sedamnaest godina? Nije bio siguran. On odluči pogledati GPS i vidjeti je li Adam još na istom području. Zaustavi se uz rub ceste i uključi prijenosni kompjutor. Nije ulovio nijednu bežičnu mrežu.

Oko njegovog automobila bila je gomila uglavnom mladih ljudi odjevenih u crno, blijedih lica, crno namazanih usana, s maškarom na očima. Nosili su lance, imali su neobične piercinge na licu (vjerojatno i po tijelu) i naravno tetovaže. Željeli su pokazati koliko su neovisni i sablažnjivi zapravo se uklapajući i radeći isto što i svi njihovi prijatelji. Nitko se nije osjećao dobro u vlastitoj koži. Siromašni su klinci htjeli izgledati kao da su bogati, pa su nosili skupe tenisice, blještavi napadni nakit i sve što uz to ide. Bogati su željeli izgledati siromašno, kao okorjeli pripadnici bandi, kao da se ispričavaju za svoju nježnost i za ono što su smatrali roditeljskom neumjerenošću, koju će bez sumnje jednoga, ne tako dalekog dana oponašati. A možda se radilo o nečem manje dramatičnom. Možda im se jednostavno činilo da je trava u tuđem vrtu zelenija. Mike nije bio siguran.

U svakom slučaju, bilo mu je drago što je od svega toga Adam izabrao samo crnu odjeću. Zasad nije bilo piercinga, tetovaža i šminkanja. Zasad.

Emeri - Jill mu je objasnila da se više ne zovu gotičari, iako je njezina prijateljica Yasmin tvrdila da su to dvije zasebne skupine, što je izazvalo veliku raspravu - su dominirali tim dijelom ulice. Vukli su se naokolo razjapljenih usta, praznih pogleda, pogrbljeni. Na jednom je uglu nekoliko ljudi čekalo u redu za ulazak u noćni klub, na drugom su ulazili u bar. Bio je tu i lokal koji je reklamirao 'non stop 24 sata go-go plesačice' i Mike se nije mogao ne zapitati je li istina da djevojke tamo doista plešu bez prekida, čak i u četiri ujutro ili u dva poslije podne. A na božićno jutro ili 4. srpnja na Dan neovisnosti? I tko su bili ti tužni ljudi koji su tada radili i zalazili na takva mjesta?

Je li možda Adam unutra?

Otkud je mogao znati. Desetak sličnih lokala ispunilo je ulice. Krupni izbacivači sa slušalicama kakve obično nose pripadnici tajnih službi ili zaštitari, stajali su na ulazima. Prije su samo neki klubovi imali izbacivače. Sada su, čini se, svi na vratima imali barem dvojicu nabildanih tipova, obično odjevenih u pripijene crne majice koje su isticale nabrekle bicepse, obrijanih glava, kao da je kosa znak slabosti.

Adam je imao šesnaest godina. Ti lokali nisu smjeli puštati unutra nikog mlađeg od dvadeset jedne godine. Bilo je malo vjerojatno da bi Adam, čak i s lažnom ispravom, uspio ući. Ali tko zna? Možda je u tom kvartu postojao klub poznat po tome što zažmiri na jedno oko. To bi objasnilo zašto su se Adam i njegovi prijatelji vozili ovako daleko. Satin Dolls, poznati klub za gospodu koji se u seriji The Sopranos zove Buda Bing!, nalazio se svega nekoliko kilometara od njihove kuće. Ali teško da bi Adam uspio onamo ući.

Sigurno je to bio razlog zbog kojega je došao čak ovamo.

Mike se vozio niz ulicu s prijenosnim računalom na suvozačkom sjedalu. On se zaustavi na uglu i pritisne VIEW WIRELESS NETWORKS. Pojave se dvije, ali obje su imale sigurnosnu zaštitu. Nije se mogao na njih priključiti. Mike se odveze sto metara

dalje i pokuša ponovno. Treći put mu uspije. Pojavi se Netgear mreža bez ikakve zaštite. Mike brzo pritisne tipku CONNECT i uključi se na internet.

Već je prije zabilježio GPS početnu stranicu i pohranio na njoj svoje korisničko ime. Sada klikne na nju i utipka jednostavnu lozinku - ADAM. Čekao je.

Pojavi se karta. Crvena se točka nije pomaknula. Međutim, GPS je davao podatke samo u radijusu do dvanaestak metara. Stoga je bilo teško odrediti gdje se točno Adam nalazi, ali bez sumnje je bio u blizini. Mike zatvori kompjutor.

Dobro i što sad?

Malo dalje on pronađe parkirno mjesto. Kvant se, najblaže rečeno, mogao opisati kao otrcan. Na većini prozora bile su daske, svega nekoliko ih je imalo nešto nalik na staklo. Zidovi od opeke bili su blatnjavosmeđe boje i u različitim stadijima raspadanja ili rušenja. Zrak je bio zasićen smradom znoja i nečeg što je bilo teško definirati. Na izlozima trgovina bile su spuštene metalne rolete, išarane grafitima. Mikeu se učini da mu je dah postao topao. Izgledalo je kao da se svi znoje.

Djevojke su nosile majice s tankim naramenicama i kratke hlače. Koliko god to zvučalo neizlječivo staromodno i politički nekorektno, on više nije mogao ocijeniti jesu li to mlade 'partijanerice' ili 'zaposlene' dame.

Mike izađe iz auta. Priđe mu visoka crnkinja i reče: "Hej, stari, želiš li se zabaviti s Laticom?"

Njezin je glas bio dubok. Šake široke. Mike više nije bio siguran da izraz 'njezin' odgovara.

"Ne, hvala."

"Jesi li siguran? Otvorili bi ti se novi vidici."

"Uopće ne sumnjam, ali moji su vidici već dovoljno otvoreni."

Sve je bilo obilježeno plakatima nepoznatih bendova s imenima kao Papa Test ili Triper čir. Na stubištu ispred jedne zgrade stajala je majka s djetetom na boku, lice joj je blistalo od znoja, iza nje se njihala gola žarulja. U napuštenoj uličici Mike ugleda improvizirano parkiralište. Na ploči je pisalo 10 DOLARA ZA CIJELU NOĆ. Latinoamerikanac u 'siledžijki' i vrlo kratkim hlačama stajao je na kolniku i brojao novac. On odmjeri Mikea i upita: "Što tražiš, stari?"

"Ništa."

Mike nastavi hodati. Pronađe adresu koju mu je pokazivao GPS. Bila je to zgrada bez dizala stiješnjena između dva glasna kluba. On pogleda unutra. U hodniku je bilo najmanje deset zvona bez imena, na svakom samo broj i slovo.

Što sad?

Nije imao pojma.

Mogao je čekati Adama vani. Ali koja korist? Bilo je deset navečer. Klubovi su se tek počeli puniti. Ako je njegov sin, unatoč izričitoj zabrani, došao ovamo tulumariti, možda prođu sati dok ne izađe. Što onda? Mike će skočiti pred Adama i njegove prijatelje i uzviknuti: "Aha, ulovio sam vas!" Hoće li to pomoći? Kako će Mike uopće objasniti kako se tu našao?

Što su on i Tia ovime željeli postići?

To je bio još jedan problem kod špijuniranja. Zaboravimo na trenutak očito narušavanje privatnosti. Pitanje je bilo kako postupiti? Što da čovjek poduzme kada otkrije da se nešto događa? Hoće li uplitanje, a time i gubitak povjerenja vlastitog maloljetnog djeteta, učiniti istu ili veću štetu od večeri opijanja?

Zavisi.

Mike se želio uvjeriti da je njegov sin na sigurnom. To je bilo sve. On se sjeti što je Tia rekla - njihov je zadatak da djecu što je moguće sigurnije doprate do odrasle dobi. To je djelomice bila istina. Tinejdžerske su godine ispunjene tolikom tjeskobom, igrom hormona, potiskivanim osjećajima koji su znali eksplodirati deseterostrukom jačinom - ali sve je to bilo tako prolazno. Tinejdžerima to ne možete objasniti. Kada biste im

mogli prenijeti barem jednu mudrost ona bi glasila: Proći će - i to jako brzo. Oni vam, naravno, neće povjerovati, ali u tome i jest ljepota i nepromišljenost mladosti.

Mike se sjeti Adamova dopisivanja s CeeJay8115. Sjeti se Tijine reakcije i onoga što mu je instinkt govorio. On nije bio religiozan, nije vjerovao u predosjećaje i slično, ali ni u osobnom ni u profesionalnom životu nije volio ići protiv onoga što je nazivao 'vibra'. Bilo je trenutaka kada mu se činilo da nešto nije u redu, bilo da se radilo o medicinskoj dijagnozi ili o odluci kojom cestom da krene na dugi put automobilom. Nešto se osjećalo u zraku, neko pucketanje ili muk, ali Mike je povremeno to znao zanemariti na vlastitu štetu.

U tom su trenutku sve vibre vrištale da je njegov sin u ozbiljnoj opasnosti.

Pa pronađi ga onda.

Kako?

Nije imao pojma. On se vrati niz ulicu. Nekoliko mu prostitutki ponudi svoje usluge. Činilo se da su 'one' većinom muškarci. Tip u odijelu tvrdio je da 'predstavlja' različite vruće dame, Mike je samo trebao reći kakve fizičke attribute priželjkuje. Dotični predstavnik će mu pronaći željenu partnericu ili partnere. Mike je odslušao ponudu, a onda zahvalio.

Pogled mu je lutao naokolo. Nekoliko se mlađih djevojaka namrštilo kad su osjetile da ih on gleda. Mike se osvrne oko sebe i shvati da je stariji od svih u toj krcatoj ulici, za otprilike dvadeset godina. Primijetio je da svaki klub pušta klijente da čekaju na ulazu najmanje nekoliko minuta. Ispred jednog kluba visjelo je otrcano baršunasto uže dugačko možda metar, a tip na ulazu je tjerao svakoga tko je želio ući da stoji iza njega deset sekundi prije nego što bi otvorio vrata.

Mike se upravo okretao udesno kada mu nešto zapne za oko.

Srednjoškolska sportska jakna.

On se brzo okrene i ugleda maloga Huffa kako se udaljava u suprotnome smjeru.

Ili je barem sličio DJ Huffu. Bio je u školskoj jakni kakvu je mali Huff uvijek nosio. Možda je to ipak bio on. Vjerojatno jest.

Da, pomisli Mike uvjeren. Bio je to DJ Huff.

Huff je nestao u pokrajnjoj ulici. Mike ubrza korak i krene za njim. Kada ga je izgubio iz vida on potrči.

"Hej, uspori malo, djedice!"

Sudario se s kincem obrijane glave kojemu je s donje usnice visio lanac. Njegovi su se prijatelji nasmijali na primjedbu o djedici. Mike se namršti i krene dalje. Ulica je sada bila krcata, sa svakim korakom kao da je bilo sve više ljudi. Kada je stigao do sljedećeg ugla gotičari u crnom - pardon, emeri - su se prorijedili, bilo je više latinosa. Mike je čuo kako govore španjolski. Blijedu bijelu kožu zamijenile su različite nijanse maslinaste. Muškarci su nosili raskopčane košulje da se bolje vidi sjajna bijela rebrasta potkošulja. Žene su bile vrlo seksi, nazivale su muškarce 'conos'⁵ i nosile su odjeću koja im je prijanjala uz tijelo kao druga koža.

Mike primijeti kako naprijed DJ Huff skreće desno u drugu ulicu. Izgledalo je kao da na uhu drži mobitel. Mike požuri kako bi ga sustigao... ali što će onda? Zgrabit će ga i viknuti: "Aha!". Možda. Možda će ga samo slijediti da vidi kamo ide. Mike nije znao što se događa, ali mu se to nije nimalo sviđalo. Osjeti kako mu u dnu mozga počinje kuckati strah.

On skrene desno.

Mali Huff je nestao.

Mike zastane. Pokuša odrediti kojom se brzinom kretao. Na četvrtini puta niz ulicu nalazio se klub. Jedino je tamo Mike vidio vrata. DJ Huff je sigurno ušao onamo. Red

⁵ Cono, španjolski, idiom, zavisno od govornog područja i konteksta znači: frajer, idiot, kurvar, pizda, žensko spolovilo. Može biti i uzvik iznenađenja: k vragu!

ispred lokala bio je dugačak - najduži koji je Mike vidio. Najmanje stotinjak klinaca. Bilo ih je svakojakih - emera, latinosa, afroamerikanaca, čak i nekoliko, kako su ih nekoć nazivali, yuppieja.

Zar i Huff ne bi morao čekati u redu?

Možda ne bi. Iza baršunastog užeta stajao je vrlo krupni tjelehoranitelj. Ispred ulaza se zaustavi produžena limuzina. Iz nje izađu dvije djevojke dugih nogu. Između njih, na mjestu koje mu je izgleda po pravu pripadalo, bio je muškarac, niži kojih tridesetak centimetara od dugonogih cura. Krupni izbacivač makne baršunasto uže široko oko tri metra i propusti ih unutra.

Mike potrči prema ulazu. Izbacivač - visoki crnac ruku širokih otprilike kao prosječno deblo stogodišnje sekvoje - s izrazom dosade pogleda Mikea, kao da je neki predmet. Stolac recimo. Britvica za jednokratnu upotrebu.

"Moram unutra", reče Mike.

"Ime."

"Nisam ni na kakvom popisu."

Izbacivač nastavi piljiti u njega.

"Mislim da je moj sin unutra. On je maloljetan."

Izbacivač je šutio.

"Čujte", reče Mike. "Ne želim nevolje..."

"Onda stanite na kraj reda. Iako, ne vjerujem da ćete uspjeti ući."

"Radi se o jako važnoj stvari. Njegov je prijatelj ušao prije nekoliko sekundi. Zove se DJ Huff."

Izbacivač se primakne još bliže. Najprije prsima, dovoljno velikim da se na njima igra squash, zatim i ostatkom tijela. "Morat ću vas zamoliti da se maknete."

"Moj je sin maloljetan."

"Čuo sam."

"Moram ga izvući odavde, inače biste mogli imati velikih nevolja."

Izbacivač prijeđe šakom veličine rukavice za bejzbol preko glatko izbrijane crne glave nalik na kupolu. "Velikih nevolja, kažete?"

"Da."

"Bože, sad sam se stvarno zabrinuo."

Mike otvori novčanik i izvadi novčanicu.

"Nemojte se ni truditi", reče izbacivač. "Nećete ući."

"Ali vi ne razumijete."

Izbacivač mu priđe još korak. Njegova su prsa gotovo dodirivala Mikeovo lice. Mike zatvori oči, ali ne ustukne. Hokejaški dril - nikad se ne povlači. On otvori oči i zapilji se u diva.

"Odstupi", reče Mike.

"Vrijeme je da nas napustite."

"Rekao sam, odstupi."

"Nikamo se ja ne mičem."

"Došao sam ovamo kako bih pronašao sina."

"Nema ovdje maloljetnika."

"Želim unutra."

"Onda stanite na kraj reda."

Mike nije skidao pogled s očiju tog diva. Nijedan od njih se ne pomakne. Izgledali su kao dva profesionalna boksača, iako različitih težinskih kategorija, koji stoje usred ringa i slušaju naputke prije početka borbe. Mike osjeti pucketanje u zraku, trnce u udovima. On se umio tući. Ne bi dogurao tako daleko u hokeju da se nije znao koristiti šakama. Pitao se je li taj tip stvarno hrabar ili su mišići bili samo za hvalisanje.

"Ja ulazim", reče Mike.

"Vi to ozbiljno?"

"Imam prijatelje u policiji", reče Mike blefirajući. "Prevrnut će vam lokal naglavce. Pronađu li maloljetnike, gotovi ste."

"Bože, opet sam se prepao."

"Miči mi se s puta."

Mike krene udesno. Krupni tjelohranitelj se pomakne i ponovno mu prepriječi put.

"Jeste li svjesni", reče visoki izbacivač, "da ovo tek što nije prešlo u fizički obračun?"

Mike je znao glavno pravilo: Nikad ne pokazuj strah. "Aha."

"Opaki momak vidim."

"Jesi li spreman?"

Izbacivač se nasmiješi. Imao je predivne zube. Bisernobijele u kontrastu s tamnom kožom. "Nisam. Želite znati zašto? Čak ako ste snažniji nego što mislim, u što sumnjam, imam uza se Reggieja i Tyronea." On palcem pokaže na dva krupna momka odjevena u crno. "Nije nam cilj dokazivati muškost tako što ćemo se baciti na neku nepromišljenu budalu. Mi se ne moramo boriti pošteno. Ako se vi i ja 'okušamo'", reče on glasom koji je posprdno imitirao Mikeov, "njih dvojica će nam se pridružiti. Reggie ima policijski elektrošoker. Je li vam jasno?"

Izbacivač prekriži ruke na grudima i tada Mike ugleda tetovažu.

Zeleno slovo D na podlaktici.

"Kako se zoveš?" upita Mike.

"Molim?"

"Tvoje ime", reče Mike izbacivaču. "Kako se zoveš?"

"Anthony."

"A prezime?"

"Što vas briga?"

Mike pokaže na njegovu ruku. "Ovo tetovirano D."

"To nema nikakve veze s mojim imenom."

"Dartmouth?"

Izbacivač Anthony piljio je u njega. Zatim polako kimne. "Vi isto?"

"*Voxclamantis in deserto*", reče Mike recitirajući fakultetski moto.

Anthony prevede. "Glas koji doziva u divljini." On se nasmiješi. "Nikad to nisam baš shvatio."

"Ni ja", reče Mike. "Što si igrao?"

"Nogomet. U sveučilišnoj ligi. Vi?"

"Hokej."

"U sveučilišnoj ligi?"

"I nacionalnoj", odgovori Mike. Anthony zadivljeno podigne obrvu. "Imaš li djece, Anthony?"

"Imam trogodišnjeg sina."

"Kad bi mislio da je tvoje dijete u nevolji, bi li te Reggie i Tyron mogli spriječiti da uđeš?"

Anthony duboko uzdahne. "Zašto ste tako sigurni da je vaš klinac unutra?"

Mike mu reče kako je vidio DJ Huffa u školskoj jakni. "Taj mali?" Anthony odmahne glavom. "On nije ušao ovamo. Ne mislite valjda da bih pustio nekog žutokljunca u školskoj jakni? Mali je otrčao u onu uličicu."

On pokaže desetak metara dalje. "Znaš li kamo ona vodi?" upita Mike.

"Mislim da je slijepa. Ne zalazim onamo. Nemam zašto. U njoj se okupljaju narkici i njima slični. Sada bih ja vas zamolio za uslugu." Mike je čekao.

"Svi gledaju kako se prepiremo. Ako vas samo tako pustim, izgubit ću kredibilitet - a ovdje je to sve. Shvaćate me?"

"Da."

"Zato ću vam zaprijetiti šakom, a vi ćete pobjeći kao prestrašena curica. Možete u onu uličicu ako želite. Jesmo li se dogovorili?"

"Smijem li te prije nešto pitati?"

"Što?"

Mike otvori novčanik.

"Već sam vam rekao, ne želim..." započne Anthony.

Mike mu pokaže Adamovu sliku.

"Jesi li vidio ovog dečka?"

Anthony proguta knedlu.

"Ovo je moj sin. Jesi li ga vidio?"

"On nije unutra."

"Nisam te to pitao."

"Nikad ga nisam vidio. Hoćemo li?"

Anthony zgrabi Mikea za rever i zamahne šakom. Mike se zguri i vikne. "Nemojte, molim vas! Žao mi je, dobro? Odlazim!" On se povuče. Anthony ga pusti. Mike potrči.

Iza sebe začuje Anthonyja: "Da, žgoljavi, bolje bi ti bilo..."

Nekoliko gostiju zaplješće. Mike potrči i skrene u uličicu. Gotovo se saplete o izubijane kante za smeće. Slomljeno staklo škripalo mu je pod nogama. On naglo zastane, pogleda naprijed i ugleda još jednu prostitutku. Barem je mislio da je prostitutka. Bila je naslonjena na smeđi kontejner za smeće, koji kao da je bio dio nje, još jedan ud, i kada bi on nestao ona bi se srušila i više se nikad ne bi digla. Njezina je vlasulja imala ljubičasti preljev, te izgledala kao da je ukradena sedamdesetih iz ormara Davida Bowieja. Ili možda iz Bowiejeve izubijane kante za smeće. Izgledalo je kao da po njoj gmižu kukci.

Žena mu se bezubo nasmiješi.

"Hej, srce."

"Je li neki mladić protrčao ovuda?"

"Mnogi su mladići protrčali ovuda, šećeru."

Da je dala malo živosti glasu, mogao bi proći kao bezvoljan. Bila je mršava i blijeda pa, iako joj na čelu nije bilo tetovirano 'ovisnica', vidjelo se da je upravo to.

Mike je tražio izlaz. Nije ga bilo. Nije bilo izlaza, nije bilo vrata. On ugleda nekoliko požarnih stubišta, ali izgledala su prilično zahrđalo. Ako je Huff doista skrenuo ovamo, kako je izašao? Kamo je otišao - možda se iskrao dok se on prepirao s Anthonyjem? Možda mu je Anthony lagao, pokušavajući ga se riješiti?

"Tražiš onog srednjoškolca, šećeru?"

Mike stane i okrene se prema narkomanki.

"Srednjoškolca. Tako mladog i zgodnog. O, srce, uzbudim se čim govorim o njemu."

Mike joj oprezno priđe, kao da se plašio da bi veći korak mogao izazvati vibracije od kojih bi se ona raspala i nestala u hrpi krhotina koja je bila pod njezinim nogama.

"Da."

"Priđi, šećeru, pa ću ti reći gdje je."

Još jedan korak.

"Bliže, šećeru. Ne grizem. Osim ako to nije ono što voliš."

Smijeh joj je zvučao kao košmarno cerekanje. Kada je otvorila usta gornji joj most padne. Zvakala je žvakaću - Mike ju je nanjušio - ali ona nije uspjela ubiti smrad truleži od nekog nmrtvog zuba.

"Gdje je on?"

"Imaš novca?"

"Dosta, ako mi kažeš gdje je on."

"Daj da vidim."

Mikeu se sve to nije sviđalo, ali nije znao što mu drugo preostaje. On izvadi novčanicu od dvadeset dolara. Ona ispruži koščatu ruku. Ta ruka podsjeti Mikea na njegove prastare stripove iz serije Priče iz kriptu, na kostur koji je pružao ruku iz lijesa.

"Najprije mi reci."

"Ne vjeruješ mi?"

Mike nije imao vremena za ovo. On podere novčanicu i pruži joj polovicu. Ona je uzme, uzdahne.

"Dat ću ti drugu polovicu kad mi kažeš", reče Mike. "Gdje je on?"

"Pa, šećeru", odgovorio ona, "točno iza tebe."

Mike se počne okretati kad ga netko udari ravno u jetra.

Jak udarac u jetra u istom trenu obori protivnika i privremeno ga paralizira. Mike je to znao. Taj udarac nije bio dovoljno jak, ali bio je blizu. Bol je bila gotovo neizdrživa. Mike otvori usta, ali ne ispusti ni zvuk. Sruši se na jedno koljeno. Drugi je udarac doletio sa strane i pogodio ga u uho. U glavi mu je sijevalo. Mike se pokušava pribitati, pokušava se obraniti od snažne navale, ali pogodi ga još jedan udarac, ovoga puta nogom pod rebra. On padne na leđa.

Njime počne rukovoditi nagon.

Pomakni se, pomisli on.

Mike se okrene u stranu i osjeti kako mu se nešto oštro zabada u ruku. Najvjerojatnije slomljeno staklo. On pokušava otpuzati odatle, ali još ga jedan udarac pogodi u glavu. Gotovo osjeti kako mu se mozak pomaknuo ulijevo. Nečija ga ruka zgrabi za gležanj.

Mike zamahne nogom. Peta mu udari u nešto meko i podatno. "K vragu!" začuje se vrisak.

Netko skoči na njega. Mike se i prije tukao, istina uvijek na ledu. Ipak, naučio je nekoliko stvari. Na primjer, ne udaraš šakom ako nije potrebno. Tako se može slomiti ruka. Udarac izdaleka, to da, ali sada je bio stiješnjen. On savije ruku i zamahne naslijepo. Podlakticom udari u nešto. Čulo se krckanje, kao da se nešto gnječi, i krv potekne mlazom.

Mike shvati da je nekoga pogodio u nos.

On primi još jedan udarac, pokušava uzvratiti. Počne udarati na sve strane. Bilo je mračno, čulo se kako svi stenju od silnog naprezanja. Zamahne glavom unatrag, pokušava njome udariti protivnika.

"Upomoć!" vikne Mike. "Upomoć! Policija!"

Nekako se uspije osoviti na noge. Nije razaznavao lica, ali bilo ih je više. Više od dvojice, nagađao je. Svi su ga zaskočili istovremeno. On se sudari s kantama za smeće. Nekoliko njih, uključujući i njega, padnu na tlo. Mike se žestoko borio, ali navalili su sa svih strana. On uspije nekoga ogrepsti po licu. Netko mu razdere košulju.

Iznenada Mike ugleda oštricu.

To ga sledi. Koliko dugo, nije mogao odrediti, ali dovoljno. Ugledao je oštricu, sledio se, zatim osjetio tupi udarac postrance u glavu. On padne natraške i udari lubanjom o kolnik. Netko mu priklješti ruke o tlo. Netko ga pak zgrabi za noge. On osjeti kako mu nešto pada na grudi. Zatim udarci, kao da su zapljuštali sa svih strana. Mike se pokušava pomaknuti, pokušava se zaštititi, ali ruke i noge ga nisu slušale.

Osjećao je kako tone. Kako se predaje.

Udarci prestanu. Mike osjeti kako težina s prsa popušta. Netko se ili digao ili je srušen s njega. Noge su mu bile slobodne.

Mike otvori oči, ali vidio je samo sjene. Posljednji udarac, vrhom stopala, pogodi ga postrance u glavu. Počne mu se mračiti, dok napokon nije sve nestalo.

16.

U tri ujutro Tia ponovno nazove Mikea.

Nije se javljao.

Bostonski hotel Four Seasons bio je prekrasan i njoj se jako sviđala soba. Tia je voljela odsjedati u finim hotelima - a tko nije? Obožavala je njihovu posteljinu, poslugu u sobi

i mogućnost da po volji mijenja televizijske programe. Naporno je radila do ponoći, potpuno se posvetivši pripremi za sutrašnje uzimanje iskaza. Mobitel joj je bio u džepu, namješten na vibriranje. Budući da se ništa nije događalo, Tia ga je vadila iz džepa da provjeri je li sve u redu s linijom i da se uvjeri da nije previdjela vibriranje.

Ali poziva nije bilo.

Gdje je, k vragu, bio Mike?

Zvala ga je, naravno. Zvala je kućni broj. Zvala je Adamov mobitel. Pomalo ju je hvatala panika, ali trudila se ne dopustiti da je obuzme cijelu. Jedno je bio Adam, posve drugo Mike. Mike je bio odrastao muškarac. Do boli kompetentan u svemu. To ju je, između ostalog, isprva i privuklo njemu. Koliko god to zvučalo antifeministički, pored Mikea Bayea osjećala se sigurnom, voljenom i potpuno zaštićenom. On je bio stijena.

Tia se pitala što da radi.

Mogla je sjesti u auto i odvesti se kući. Stigla bi za četiri, možda pet sati. Bila bi kod kuće do jutra. I što onda? Mogla bi nazvati policiju - hoće li je oni poslušati, budući da je prošlo tako malo vremena? Što bi doista mogli učiniti u ovo doba noći?

Tri ujutro. Sjeti se samo jedne osobe koju je mogla nazvati.

Imala je njegov broj u svojem BlackBerryju, iako ga nikad prije nije koristila. Ona i Mike imali su zajednički Outlook program s adresarom, telefonskim imenikom i rokovnikom. Sinkronizirali su BlackBerryje pa su tako, barem u teoriji, mogli znati tko kada ima sastanke. Znali su osobne i poslovne podatke jedno drugoga.

To je pokazivalo da nemaju tajni, zar ne?

Tia promisli o tome - o tajnama i osobnim mislima, o potrebi svakog čovjeka da ih ima, koliko ih se kao majka i supruga plašila. Ali sad za to nije bilo vremena. Ona pronađe broj i pritisne tipku.

Ako je Mo i spavao, nije tako zvučao.

"Halo?"

"Tia je."

"Što se dogodilo?"

Čula je strah u njegovu glasu. Taj čovjek nije imao ni ženu, ni djecu. U neku ruku imao je samo Mikea. "Jesi li se čuo s Mikeom?"

"Ne poslije pola devet." Zatim ponovi: "Što se dogodilo?"

"Pokušavao je pronaći Adama."

"Znam."

"Razgovarali smo o tome, čini mi se, oko devet. Odonda od njega ni riječi."

"Jesi li ga zvala na mobitel?"

Tia shvati kako se osjećao Mike kada mu je ona postavila slično idiotsko pitanje.

"Naravno."

"Već se odijevam", reče Mo. "Odvest ću se do vaše kuće i pogledati što se događa. Još uvijek skrivate ključ u lažnom kamenu kod stupa ograde?"

"Da."

"Dobro. Evo krećem."

"Što misliš, da zovem policiju?"

"Pričekaj dok ne stignem onamo. Treba mi dvadeset, trideset minuta najviše. Možda je Mike jednostavno zaspao pred televizorom, tako nešto."

"Stvarno u to vjeruješ, Mo?"

"Ne. Nazvat ću te čim stignem onamo."

On prekine vezu. Tia spusti noge s kreveta. Iznenada je soba izgubila svu svoju draž. Ona je mrzila spavati sama, čak i u ekskluzivnim hotelima s plahtama od najfinijeg pamuka. Bilo joj je potrebno da njezin muž bude pokraj nje. Uvijek. Rijetko su provodili noći odvojeno i on joj je nedostajao više nego što je željela priznati. Mike nije bio osobito krupan, ali je bio čvrsto građen. Voljela je osjetiti toplinu njegovog tijela

pokraj svojeg, način na koji bi je poljubio u čelo svaki put kada bi ustao, dodir njegove jake ruke na njezinim leđima dok je spavala.

Sjetila se kako je jedne noći Mike počeo otežano disati. Nakon što ga je bezbroj puta pitala što mu je, on je priznao da osjeća stezanje u prsima. Tia, koja je željela biti snažna za svojeg muškarca, skoro se onesvijestila kada je to čula. Ispostavilo se da se radilo samo o lošoj probavi, ali ona je otvoreno plakala na samu pomisao što je moglo biti. Zamišljala je svojega muža kako se hvata za prsa i pada na pod. Tada je shvatila. U tom joj je trenutku postalo jasno da bi se to jednoga dana moglo dogoditi, možda tek za trideset, četrdeset ili pedeset godina, ali da će se dogoditi, to ili nešto jednako grozno, jer to se događalo svakome paru, sretnom ili ne, i da ona jednostavno neće preživjeti ako se to dogodi njemu. Ponekad bi kasno noću, dok ga je gledala kako spava, Tia šapnula njemu i nekoj višoj sili: "Obećaj mi da ću ja otići prva. Obećaj mi." Nazovi policiju.

Ali što će oni poduzeti? Još ništa. Na TV-u FBI pojuri u akciju. Tia je znala da je nedavno došlo do promjena u kaznenom zakonu po kojem odraslu osobu iznad osamnaest godina niste mogli tako brzo proglašiti nestalom, jedino ako biste imali ozbiljnih dokaza da je oteta ili da joj prijete opasnost.

Ona nije imala nikakvih dokaza.

Uostalom, nazove li odmah, u najboljem će slučaju poslati policajca do njihove kuće. Mo možda bude tamo. Moglo bi doći do nesporazuma.

Zato je bolje pričekati dvadeset, trideset minuta.

Tia poželi nazvati kućni broj Guya Novaka, porazgovarati s Jill, samo da joj čuje glas. Da se nekako utješi. K vragu! Tia je bila tako sretna zbog ovog putovanja, zbog luksuzne sobe, zbog mogućnosti da odjene glomazni ogrtač od frotira, naruči da je posluže u sobi, a sada je samo željela ono svakodnevno. Ova soba nije imala života, nije imala topline. Ona zadrhti od osjećaja samoće. Tia ustane i smanji hlađenje.

Sve je tako prokleta krhko, u tome je problem. Da, uglavnom blokiramo takve misli - ne želimo razmišljati s kakvom se lakoćom naš život može slomiti, jer kad bismo to priznali, poludjeli bismo. Što je s onima koji se stalno plaše, koji moraju uzimati lijekove kako bi funkcionirali? Oni su ti koji shvaćaju realnost, koji shvaćaju koliko je malo potrebno da se sve promijeni. Ne radi se o tome da ne mogu prihvatiti istinu - oni je jednostavno ne mogu blokirati.

Tia je znala biti takva. Bila je toga svjesna i svim se silama borila da to kontrolira. Iznenada, ona pozavidi svojoj šefici, Hester Crimstein, jer nije imala nikoga. Možda je tako bolje. Svakako, ako se gleda šire, bilo je zdravije okružiti se ljudima do kojih vam je stalo više nego do sebe samih. Ona je to znala. Ali uvijek je bio prisutan taj bijedni strah da ćete ih izgubiti. Kažu da smo robovi stvari. To nije istina. Robovi smo osoba koje volimo. Kad vam je toliko stalo, zauvijek ste talac.

Sat kao da se nije želio pomaknuti.

Tia je čekala. Ona uključi televizor. Noćnim su programom dominirale promidžbene emisije. Reklame kako povisiti kvalifikaciju, pronaći posao, školu - ali jedini ljudi koji su gledali televiziju u taj ludi sat, nagađala je ona, nisu imali ni kvalifikacije, ni posao, ni školu.

Bilo je gotovo četiri ujutro kad je telefon napokon zazujao. Tia ga zgrabi, ugleda Moov broj na zaslonu i javi se.

"Halo?"

"Nema traga ni Mikeu", reče Mo. "Ni Adamu."

* * *

Na vratima ureda Loren Muse pisalo je GLAVNA ISTRAŽITELJICA OKRUGA ESSEX. Svaki put kada bi ih otvorila ona bi zastala i u sebi pročitala natpis. Njezin je ured bio

u kutu zdesna. Njezini su istražitelji imali stolove na istom katu. Lorenin je ured bio ostakljen i ona nikad nije zatvarala svoja vrata. Htjela se osjećati kao da im pripada, ali ipak biti iznad njih. Kada je željela privatnost, što je bilo rijetko, koristila je neku od mnogobrojnih soba za saslušavanje.

Kada je stigla u postaju u šest i trideset ujutro, tamo je zatekla samo dvojicu istražitelja. Obojica su se spremali krenuti kući kad im u sedam završi smjena. Loren pogleda na ploču da provjeri nije li se dogodilo još koje ubojstvo. Nije. Nadala se da su iz NCIC-a stigli podaci o otiscima prstiju NN, navodne prostitutke koja se nalazila u mrtvačnici. Ona provjeri na kompjutoru. Još ništa.

Policija u Newarku pronašla je ispravnu nadzornu kameru blizu mjesta na kojem je NN ubijena. Ako je tijelo onamo dovezeno - ništa nije upućivalo na to da ga je netko donio na rukama - možda je kamera snimila to vozilo. Naravno, bit će vraški teško odrediti o kojem se točno vozilu radi. Na snimci će najvjerojatnije biti stotine auta i Loren je sumnjala da će neki od njih na stražnjem dijelu imati naljepnicu s tekстом TIJELO U PRTLJAŽNIKU.

Ona pogleda na kompjutoru. Da, snimka je bila učitana. U uredu je bilo mirno pa ona pomisli: Zašto ne? Upravo se spremala pritisnuti tipku PLAY kada netko lagano pokuca na njezina vrata.

"Imate li sekundu, šefice?"

Pred vratima je stajao Clarence Morrow, gurnuvši glavu u njezin ured. Približavao se šezdesetoj. Taj crnac s oštrim crnobijelim brkovima i licem na kojem je sve djelovalo pomalo natečeno, izgledao je kao da se s nekim upravo tukao. Ali bilo je u njemu i neke nježnosti a, za razliku od svih ostalih tipova u odjelu, nikada nije psovao i pio.

"Svakako, Clarence. Što je?"

"Sinoć sam vas zamalo nazvao kod kuće."

"Da?"

"Mislio sam da sam otkrio kako se zove vaša NN."

Na te se riječi Loren uspravi. "Ali?"

"Zvali su nas iz policije u Livingstoneu u vezi s nekim gospodinom Neilom Cordovom. On živi u tom gradiću, vlasnik je lanca brijačnica. Oženjen, ima dvoje djece, nije kažnjavan. Uglavnom, on je prijavio nestanak svoje žene, Rebe, a ona u osnovnim crtama sliča vašoj NN."

"Ali?" ponovi Muse.

"Ali ona je nestala jučer - nakon što smo pronašli tijelo NN."

"Jesi li siguran?"

"Sto posto. Muž je rekao da ju je vidio ujutro prije nego što je otišao na posao."

"Možda laže."

"Ne vjerujem."

"Je li netko to istražio?"

"Nije odmah, ali evo što je neobično. Cordova poznaje nekoga u mjesnoj policiji. Znae kako je to. Svatko poznaje svakoga. Pronašli su njezin automobil. Bio je parkiran kod Ramade u East Hanoveru."

"Ah", reče Muse. "Kod hotela."

"Točno."

"Znači, gospoda Cordova zapravo i nije nestala?"

"Pa", reče Clarence trljajući bradu. "To i jest ono neobično."

"Što to?"

"Policajac u Livingstoneu je zaključio isto što i vi. Gospođa Cordova se sastala s ljubavnikom, kasni s povratkom kući, tako nešto. Tada me nazvao - mislim, onaj policajac iz Livingstonea. Nije želio biti taj koji će reći svojem prijatelju, njezinom mužu, novost. Nazvao me je da ja to učinim, kao uslugu."

"Nastavi."

"I što ću - nazvao sam Cordovu. Objasnio sam mu da smo pronašli automobil njegove supruge pokraj mjesnog hotela. On mi je rekao da je to nemoguće. Ja sam mu odgovorio da je tamo, pa ako želi, neka pođe provjeriti." On zastane. "K vragu."

"Što je?"

"Jesam li mu to trebao reći? Mislim, kad bolje razmislim, možda sam time narušio njezinu privatnost? Zamislite ako se on tamo pojavi s pištoljem? Čovječe, nisam baš dobro promislio." Clarence se namršti pod oštrim brkom. "Jesam li trebao prešutjeti to s autom, šefice?"

"Neka te to ne brine."

"Dobro, što se može. Kako god, Cordova nije htio povjerovati u ono na što sam aludirao."

"Kao što ne bi većina muškaraca."

"Da, naravno, ali onda je rekao nešto zanimljivo. Navodno ga je uhvatila panika kada ona nije pokupila njihovu devetogodišnju kćer s posebnog tečaja klizanja u Airmontu. Kaže da joj to nije nalik. Navodno je namjeravala svratiti u trgovački centar Palisades u Nyacku - voli kupovati djeci stvari u Targetu - a zatim je trebala poći po djevojčicu."

"A onda se majka nije pojavila."

"Tako je. S klizališta su nazvali oca na mobitel kada nisu mogli dobiti nju. Cordova se dovezao, pokupio malu. Zaključio je da mu je žena možda zapela u prometu, tako nešto. Ranije toga dana na cesti 287 dogodila se saobraćajna nesreća, njegova supruga ne puni redovito mobitel pa se on zabrinuo, ali nije počeo paničariti kada je nije mogao dobiti. Kako je vrijeme odmicalo on se sve više brinuo."

Muse se zamisli. "Ako se gospođa Cordova našla s dečkom u hotelu, možda je jednostavno zaboravila pokupiti malu."

"Slažem se, samo ima jedno 'ali'. Cordova je na internetu provjerio ženine kartice. Ona je poslijepodne stvarno bila u trgovačkom centru Palisades i stvarno je nešto kupila u Targetu. Potrošila je četrdeset sedam dolara i osamnaest centi."

"Hmm." Muse pokaže Clarenceu da sjedne. On to učini. "Znači ispada da se odvezla sve do centra Palisades, zatim se vratila blizu mjesta otkud je i krenula da se nađe s ljubavnikom i zaboravila na dijete koje je bilo na satu klizanja nedaleko od trgovačkog centra?" Ona ga pogleda. "Stvarno zvuči čudno."

"Trebali ste mu čuti glas, šefice. Mislim na muža. Bio je izbezumljen."

"Možda bi bilo dobro da se raspitaš u Ramadi, vidiš hoće li je netko prepoznati."

"Već jesam. Rekao sam mužu da skenira fotografiju i pošalje mi je. Nitko je se ne sjeća."

"To ništa ne znači. Najvjerojatnije je stigla nova smjena. Ona se mogla ušuljati, recimo nakon što je njezin ljubavnik uzeo sobu. Auto je još uvijek tamo?"

"Aha. I to je čudno, nije li, što je auto još uvijek tamo? Kad se završi spoj, čovjek sjedne u auto i odveze se kući ili kamo god. Čak ako se radilo o vezi, ne biste li zaključili da je nešto pošlo po zlu? Možda ju je oteo, ozlijedio..."

"... ili je ona s njime pobjegla."

"Točno, možda je to. Ali auto je lijep. Acura MDX, stara četiri mjeseca. Zar bi je ostavili?"

Muse razmisli, pa slegne ramenima.

"Volio bih istražiti o čemu se radi, dobro?" upita Clarence.

"Samo daj." Ona još malo razmisli. "Učini mi uslugu. Provjeri je li prijavljen nestanak još koje žene iz Livingstonea i okolice. Pa makar nestale nakratko. Čak ako policija to i nije shvaćala previše ozbiljno."

"Već sam i to učinio."

"I?"

"Ništa. Ah da, ali zvala je neka žena da prijavi nestanak muža i sina." On pogleda u notes. "Ona se zove Tia Baye. Muž Mike, sin Adam."

"Istražuje li mjesna policija?"

"Valjda, ne znam."

"Da nije i klinac nestao", reče Muse, "pomislila bih da je taj Baye pobjegao s gospođom Cordova."

"Da provjerim jesu li ikako povezani?"

"Možeš. Ako je tako, to više nije zločin. Dvoje punoljetnih osoba smije na neko vrijeme zajedno nestati."

"Da, dobro, ali šefice?"

Muse je voljela što je tako zove. Šefice. "Što je?"

"Imam predosjećaj da nije tako jednostavno."

"Drži ga se, Clarence. I obavještavaj me što se događa."

17.

U snu se čuo zvučni signal, zatim riječi: "Tako mi je žao, tata..."

U stvarnosti je Mike čuo kako netko govori španjolski.

On ga je dovoljno dobro govorio - ne možete raditi u bolnici u 168. ulici i ne znati barem medicinske izraze na španjolskome - pa je shvatio da se žena usrdno moli. Mike pokuša okrenuti glavu, ali ona se nije željela pomaknuti. Nema veze. Sve je bilo obavijeno mrakom. U sljepoočnicama mu je kuckalo dok je žena u tami uporno ponavljala molitve.

U međuvremenu, Mike je ponavljao vlastitu mantru:

Adam, gdje je Adam?

Mike polako shvati da su mu oči zatvorene. On ih pokuša otvoriti. To se ne dogodi odmah. On nastavi oslušivati, pokušavajući se usredotočiti na svoje kapke, na jednostavan zadatak da ih podigne. Malo je potrajalo, ali napokon oni počnu treptati. Kuckanje u sljepoočnicama sada je sličilo udarcima malja. On podigne ruku i pritisne glavu, nastojeći obuzdati bol.

Kroz napola stisnute kapke gledao je u fluorescentno svjetlo na stropu. Molitva na španjolskome nije prestajala. Zrak je bio zasićen poznatim mirisom koji je činila mješavina oporih sredstava za čišćenje, tjelesnih izlučevina, uvenulog cvijeća, nije bilo nikakve prirodne cirkulacije zraka. Glava mu klone ulijevo. On ugleda leđa žene pogrbljene nad krevetom. Njezini su prsti prebirali krunicu.

Glava kao da joj je bila naslonjena na prsa muškarca. Smjenjivali su se jecaji i molitve, a zatim se stapali.

On pokuša ispružiti ruku, reći joj nešto utješno. Ponašao se kao liječnik, ali u ruci je imao infuziju i polako mu svane da je i on pacijent. Pokuša se sjetiti što se dogodilo, kako je uopće tu završio. To potraje. Misli su mu bile maglovite. On se borio da ih razbistri.

Kad se probudio osjećao je strahovitu tjeskobu. Pokušao ju je otjerati, ali kako bi mu se vratilo pamćenje on pusti da ga ponovno obuzme. Čim je to učinio sjeti se mantre, ovoga puta bila je to samo jedna riječ:

Adam.

Ostalo ga preplavi kao bujica. Pošao je tražiti Adama. Razgovarao je s onim izbacivačem, Anthonyjem. Skrenuo je u uličicu. Tamo je bila ona zastrašujuća žena s groznom vlasuljom...

Sjeti se noža.

Jesu li ga uboli?

Činilo mu se da nisu. On se okrene na drugu stranu. Još jedan pacijent. Crnac zatvorenih očiju. Mike pogledom potraži svoju obitelj, ali njemu nitko nije došao u posjet. Ništa čudno - možda je tek kratko bio u nesvijesti. Morali bi kontaktirati Tiju.

Ona je bila u Bostonu. Trebat će joj nešto vremena da stigne ovamo. Jill je bila kod Novakovih. A Adam...?

U filmovima, čim se pacijent probudi, obično je u zasebnoj sobi, liječnici i medicinske sestre su uz njega, kao da su čekali cijelu noć, smješaju se i odgovaraju mu na brojna pitanja. Ovdje nije bilo nijednog medicinskog radnika na vidiku. Mike je znao rutinu. Potraži zvono, pronađe ga omotano oko prečke kreveta i pritisne kako bi dozvao sestru.

To potraje. Bilo je teško odrediti koliko dugo. Vrijeme je mililo. Glas žene koja se molila polako utihne. Ona se uspravi i obriše oči. Mike je sada mogao vidjeti muškarca na krevetu. Bio je bitno mlađi od žene. Majka i sin, zaključio on. Pitao se što ih je dovelo ovamo.

On pogleda kroz prozor iza nje. Rolete su bile podignute, vani je sjalo sunce.

Bio je dan.

On je noću ostao bez svijesti. Prije više sati, ili možda dana. Tko zna. Nastavi pritiskati gumb, premda je znao da to neće pomoći. Počne ga hvatati panika. Bol u glavi je uporno rasla - kao da mu je netko prislonio pneumatski čekić na desnu sljepoočnicu.

"Ma tko bi rekao?"

On se okrene prema vratima. U sobu ušeta medicinska sestra, krupna žena s naočalama za čitanje, koje su se naslanjale na njezine goleme grudi. Na pločici s imenom pisalo je BERTHA BONDY. Ona ga pogleda i namršti se.

"Dobro došli u slobodan svijet, pospanko. Kako se osjećate?"

Mikeu je trebala sekunda-dvije da pronađe glas. "Kao da sam poljubio šleper."

"To bi vjerojatno bilo higijenskiije od onoga što ste vi radili. Jeste li žedni?"

"Grlo mi je potpuno suho."

Bertha kimne i prinese čašicu s komadićima leda. Nagne je prema njegovim usnama. Led je imao okus po kemikalijama, ali, čovječe, kakav je to dobar okus bio.

"Nalazite se u bolnici Bronx-Lebanon", reče Bertha. "Sjećate li se što se dogodilo?"

"Napali su me. Gomila nekih tipova, čini mi se."

"Aha. Kako se zovete?"

"Mike Baye."

"Možete li mi reći prezime slovo po slovo?"

On to učini zaključivši kako se radi o kognitivnom testu, zato sam ponudi nekoliko podataka. "Ja sam liječnik", reče on. "Transplantolog u bolnici New York-Presbyterian."

Ona se još više namršti, kao da joj je dao krivi odgovor. "Stvarno?"

"Da."

Još mrštenja.

"Jesam li prošao?" upita on.

"Prošli?"

"Na kognitivnom testu."

"Ja nisam liječnica. Liječnik će uskoro doći. Pitala sam vas kako se zovete jer ne znamo tko ste. Kod sebe niste imali ni novčanik ni mobitel ni ključeve, ništa. Tko god vas je napao, sve vam je uzeo."

Mike je htio još nešto reći kada mu kroz lubanju sijevne bol. On je pokušao svladati, stisne zube, izbroji u sebi do deset. Kada je bol prošla, ponovno progovori.

"Koliko sam dugo bio u nesvijesti?"

"Cijelu noć. Šest do sedam sati."

"Koliko je sada sati?"

"Osam ujutro."

"Znači, nitko nije obavijestio moju obitelj?"

"Upravo sam vam rekla. Nismo znali tko ste."

"Treba mi telefon. Moram nazvati svoju ženu."

"Nazvat ćete svoju ženu? Jeste li sigurni?"

Mikeu u glavi nije bilo baš sve bistro. Vjerojatno od lijekova. Možda zato nije mogao razumjeti zašto ona pita nešto tako glupo.

"Naravno da sam siguran."

Bertha slegne ramenima. "Telefon je pokraj kreveta, ali morat ću zamoliti da ga uključe. Vjerojatno će vam biti potrebna pomoć s biranjem broja, zar ne?"

"Mislim da hoće."

"Ah, da. Imate li zdravstveno osiguranje? Treba ispuniti neke upitnike."

Mike se poželi nasmijati. Prvo je trebalo riješiti ono najvažnije. "Imam."

"Poslat ću nekoga s prijemnog da vam uzme podatke. Vaš će liječnik uskoro doći, pa možete popričati s njime o vašim ozljedama."

"Jesu li ozbiljne?"

"Dobro su vas istukli, a budući da ste tako dugo bili u nesvijesti, očito je došlo do potresa mozga i traume glave. Ako nemate ništa protiv, neka vam radije liječnik objasni sve pojedinosti. Idem vidjeti mogu li ga požuriti."

On je to razumio. Odjelna sestra nije ta koja mu treba govoriti dijagnozu.

"Imate bolove?" upita Bertha.

"Srednje."

"Već ste na lijekovima protiv bolova, pa će vam postati gore prije nego postane bolje. Spojit ću vam pumpicu s morfijetn."

"Hvala."

"Uskoro se vraćam."

Ona krene prema vratima. Mike se nečega sjeti. "Sestro?"

Ona se okrene prema njemu.

"Zar nitko iz policije ne želi razgovarati sa mnom?"

"Molim?"

"Napadnut sam. Iz onoga što ste mi rekli izgleda i opljačkan. Zar to ne bi trebalo zanimati policiju?"

Ona prekriži ruke na grudima. "A što ste mislili, da će oni ovdje sjediti i čekati da se vi probudite?"

To što je govorila imalo je smisla - nisu čekali, kao što nije ni doktor iz TV serija.

Zatim Bertha doda: "Većina ljudi ionako ne prijavljuje takve stvari."

"Kakve stvari?"

Ona se ponovno namršti. "Želite li da pozovem i policiju?"

"Najprije ću nazvati suprugu."

"Da", reče ona. "Mislim da bi to bilo najbolje."

On ispruži ruku prema upravljaču s kojim se namještao krevet. Kroz prsni koš mu sijevne bol. Pluća mu stanu. Pipajući pronađe upravljač i pritisne gornju tipku. Njegovo se tijelo svijalo zajedno s krevetom. On se pokuša uspraviti. Polako ispruži ruku prema telefonu. Uspije staviti slušalicu na uho. Još nisu uključili liniju.

Tia je sigurno u panici.

Je li se Adam vratio kući?

Tko ga je, k vragu, napao?

"Gospodine Baye?"

Na vratima se ponovno pojavila sestra Bertha.

"Doktor Baye", ispravi je on.

"Baš sam blesava, zaboravila sam."

On se nije želio praviti važan, ali smatrao je da nije naodmet da bolničko osoblje zna da je i on liječnik. Kada murjaka zaustave zbog brze vožnje, on uvijek murjaku koji ga je zaustavio kaže čime se bavi. Arhivirajte to pod: "Ne može škoditi."

"Pronašla sam policajca koji je ovamo došao zbog drugog slučaja", reče ona. "Želite li razgovarati s njim?"

"Da, hvala, ali biste li mi mogli uključiti i telefon?"

"Sad će ga uključiti, svaki tren."

Policajac u odori uđe u sobu. Bio je to nizak latino muškarac s tankim brkovima. Mike ocijeni da ima oko trideset pet godina. On mu se predstavi kao pozornik Gutierrez.

"Doista želite prijaviti slučaj?" upita ga.

"Naravno."

Policajac se namršti.

"U čemu je problem?"

"Ja sam policajac koji vas je dovezao ovamo."

"Hvala."

"Nema na čemu. Znete li gdje smo vas pronašli?"

Mike se zamisli. "Vjerojatno u uličici iza onog kluba. Zaboravio sam kako se zove."

"Upravo tako."

Gledao je Mikea i čekao. Mike napokon shvati.

"Nije ono što mislite", reče Mike.

"A što ja mislim?"

"Da me je operušala prostitutka."

"Operušala?"

Mike slegne ramenima. "Često gledam TV."

"Nisam od onih koji zaključuju naprečac, ali evo što znam: Pronašli smo vas u uličici u kojoj se okupljaju prostitutke. Stariji ste dobrih dvadeset ili trideset godina od prosječnog posjetitelja klubova u tom kraju. Oženjeni ste. Zaskočili su vas, orobili i pretukli onako kako sam viđao i prije, kada mušteriju" i on tu napravi znakove navoda prstima, "operuša prostitutka ili njezin svodnik."

"Ja nisam bio tamo u potrazi za prostitutkom", reče Mike.

"Ma ne, ne, nikako. Uvjeren sam da ste zašli u tu uličicu zbog njezine ljepote. Stvarno je posebna. Nemojte samo da počnem opisivati predivne miomirise. Čovječe, ne morate mi objašnjavati. Potpuno mi je jasno što vas je privuklo."

"Tražio sam sina."

"Baš u toj uličici?"

"Da. Vidio sam njegovog prijatelja..." Bol se vrati. On shvati kamo sve to vodi. Trebat će mu dosta vremena da objasni što se dogodilo, a što onda? Što će taj murjak uopće otkriti?

Morao je nazvati Tiju.

"Jako me boli", reče Mike.

Gutierrez kimne. "Razumijem. Čujte, evo vam moja posjetnica. Nazovite me ako mi poželite još nešto reći ili prijaviti slučaj. Dobro?"

Gutierrez spusti posjetnicu na noćni ormarić i izađe iz sobe. Mike je čak i ne pogleda. Unatoč boli, on dohvati telefon i nazove Tijin mobitel.

18.

Loren Muse je gledala nadzornu snimku ulice blizu mjesta na kojem je ostavljeno tijelo NN. Ništa joj nije upalo u oči, ali opet, što je očekivala? U to se doba noći nekoliko desetaka automobila provezlo onuda. Nije mogla eliminirati nijedno vozilo. Tijelo je moglo biti u prtljažniku čak i najmanjeg auta.

Ipak, ona puna nade nastavi gledati, ali kada se snimka završila, unatoč trudu, dobila je jedno veliko ništa.

Clarence kucne i ponovno gurne glavu u prostoriju. "Šefice, nećete vjerovati što sam otkrio."

"Slušam."

"Prvo, zaboravite onog nestalog muškarca. Bayea. Pogodite gdje je."

"Gdje?"

"U bolnici u Bronxu. Žena mu je pošla na službeni put, on se pošao zabaviti, ali ga je opljačkala prostitutka."

Muse napravi grimasu. "Tip iz Livingstonea išao je onamo tražiti uličarku?"

"Što da vam kažem - neki ljudi vole posjećivati sirotinjske četvrti. Ali to nije najvažnija vijest." Clarence sjedne iako mu to nije bilo ponuđeno, što mu nikako nije bilo nalik. Rukavi njegove košulje bili su podvijeni, na mesnatom se licu počeo nazirati osmijeh.

"Acura MDX gospođe Cordova još uvijek je na parkiralištu hotela", reče on. "Mjesni policajci pokucali su na više vrata. Nisu je pronašli. Zato sam se vratio korak natrag."

"Natrag?"

"Na posljednje mjesto gdje znamo da je bila. U Palisades. To je ogromni trgovački centar s prilično dobrom čuvarskom službom. Nazvao sam ih."

"Njihovu čuvarsku službu?"

"Točno, i evo što sam otkrio: Jučer, oko pet poslije podne, obratio im se neki tip i rekao da je vidio ženu kako prilazi zelenoj Acuri MDX, stavlja stvari u prtljažnik, zatim prilazi bijelom kamionetu nekog muškarca, parkiranom pokraj njezinog auta. Rekao je da je ona ušla u kamionet, ne na silu, ali onda su se vrata zatvorila. Tip je zaključio da se ne događa ništa posebno, ali uto se pojavljuje druga žena i sjeda u Acuru. Zatim su se oba automobila istovremeno odvezla."

Muse se nasloni. "Kamionet i Acura?"

"Točno."

"Acuru je vozila neka druga žena?"

"Tako je. Bilo kako bilo, tip je to prijavio čuvarima, a oni su mu rekli nešto u stilu - pa? Nisu ništa poduzeli - mislim, što su uopće mogli učiniti? Ipak sve su zapisali. Kada sam ih nazvao, sjetili su se i pronašli izvještaj. Kao prvo, sve se odigravalo točno ispred Targeta. Tip je prijavio događaj u pet i petnaest poslije podne. Mi znamo da je Reba Cordova platila u Targetu u četiri i pedeset dvije minute poslije podne. Na računu su podaci o vremenu."

Zvona zazvone, ali Muse nije bila sigurna odakle dolazi zvuk.

"Nazovi Target", reče ona. "Kladim se da imaju nadzorne kamere."

"Već smo stupili u kontakt s glavnim uredom Targeta. Dobit ćemo sve za nekoliko sati. Još nešto. Možda je važno, možda nije. Uspjeli smo otkriti što je ona kupila u Targetu. Dječje DVD-e, dječje donje rublje, odjeću - sve stvari za klince."

"Ne baš ono što netko kupuje kad ima namjeru pobjeći s ljubavnikom."

"Točno, osim ako nema namjeru uzeti i djecu sa sobom, što ona nije učinila. Štoviše, otvorili smo njezinu Acuru na hotelskom parkiralištu i u njoj nema vrećica iz Targeta. Muž je pogledao kod kuće, za slučaj da je onamo svratila. Ni tamo nema stvari iz Targeta."

Muse osjeti kako joj se hladni trnci penju vratom.

"Što je?" upita on.

"Želim izvještaj čuvara. Pronađi broj telefona onog tipa koji je prijavio da ju je vidio kako ulazi u kamionet. Vidi hoće li se sjetiti još čega - vozila, opisa putnika. Uvjerena sam da ga čuvar nije to pitao. Želim znati sve."

"Dobro."

Razgovarali su još minutu-dvije dok joj je mozak grozničavo radio, a puls jurio. Kada je Clarence otišao, Muse uzme telefon i nazove svojega šefa, Paula Copelanda na mobitel.

"Halo?"

"Gdje si?" upita Muse.

"Upravo sam vozio Caru."

"Moram se s tobom o nečemu posavjetovati, Cope."

"Kada?"

"Što je moguće prije."

"Morao bih se naći sa svojom mladenkom u nekom restoranu kako bismo dogovorili konačan razmještaj gostiju za stolovima."

"Razmještaj gostiju?"

"Da, Muse. Razmještaj gostiju. Kako bi ljudi znali gdje će sjediti."

"I tebi je to važno?"

"Ni najmanje."

"Pa pusti neka Lucy to obavi."

"Ma nemoj. Kao da ona to već ne radi. Tjera me da idem na sva ta mjesta, ali ja ne smijem progovoriti. Ona kaže da me vodi sa sobom samo zato što sam zgođan."

"I jesi, Cope."

"Da, istina, ali ja imam i mozak."

"To i jest ono što mi od tebe treba", reče ona.

"Zašto, što se dogodilo?"

"Spopala me jedna od onih mojih ludih slutnji pa bih voljela da mi kažeš jesam li stvarno na nešto nabasala ili sam se zaletjela."

"Je li to važnije od onoga tko će sjediti za istim stolom s tetom Carol i tetkom Jerryjem?"

"Ne, ovdje se samo radi o ubojstvu."

"Žrtvovat ću se. Stižem."

* * *

Zvonjava telefona probudi Jill.

Bila je u Yasmininoj sobi. Yasmin se pretjerano trudila uklopiti među ostale djevojčice, praveći se da je posebno luda za dječacima. Na jednom je zidu bio plakat Zacka Efrona, vrućeg komada iz filmova *Mjuzikl u srednjoj školi*, te plakat blizanaca Sprouse iz serije *The Suite Life*. Bio je tu i plakat Miley Cyrus iz serije *Hannah Montana* - dobro, ona je bila cura, a ne vrući tip, no ipak, sve je izgledalo kao Yasminin očajnički pokušaj da se uklopi.

Yasminin je krevet bio blizu vrata, a Jill je spavala kod prozora. Oba su kreveta bila pretrpana plišanim životinjama. Yasmin je jednom rekla Jill kako je najbolje u vezi s razvodom bilo to što su se roditelji natjecali tko će je više razmaziti - oboje su se naročito trudili oko darova. Yasmin je viđala majku četiri, pet puta godišnje, ali ona joj je neprekidno slala stvari. Bilo je tu najmanje deset Build-a-Bear medvjedića, jedna je medvjedica čak bila odjevena kao navijačica, druga, naslonjena uz Jillin jastuk bila je dotjerana kao pop zvijezda s kratkim hlačama optočenim lažnim dragim kamenjem, majicom s naramenicama i slušalicama s mikrofonom oko krznene glave. Bilo je tu i puno Webkins životinjica, uključujući i tri nilska konja koji su se rasprostrli po podu. Stari brojevi časopisa J-14, Teen People i Popstar! bili su razbacani na noćnom ormariću. Tepih je bio čupav. Roditelji su joj objasnili da su slični tepisi izašli iz mode još sedamdesetih, ali izgleda da su ponovno postali popularni među tinejdžerima. Na radnom je stolu bio novi iMac.

Yasmin je, kao i Jill, bila vješta s kompjutorima.

Jill se uspravi. Yasmin trepne i pogleda je. U daljini je Jill čula nerazgovijetni glas kako telefonira. Gospodin Novak. Na noćnom ormariću između kreveta bio je sat s Homerom Simpsonom. Pokazivao je sedam i petnaest ujutro.

Rano za poziv, znala je Jill, pogotovo vikendom.

Djevojčice su sinoć dugo ostale budne. Najprije su s gospodinom Novakom i njegovom dosadnom novom djevojkom Beth išle na večeru i sladoled. Beth je imala oko četrdeset godina i smijala se svemu što je gospodin Novak govorio, baš kao i dosadne

djevojčice u njihovoj školi, zalučene dječacima, kada su se željele svidjeti nekome od njih. Jill je mislila da se to preraste u nekoj dobi. Možda ipak ne.

Yasmin je u sobi imala plazma televizor. Njezin im je otac dopuštao da gledaju koliko god filmova žele. "Vikend je", rekao je Guy Novak sa širokim osmijehom. "Samo dajte." Napravile su kokice u mikrovalnoj pećnici i gledale filmove koji su inače predviđeni za gledanje uz pratnju roditelja, čak i jedan film neprimjeren za njihovu dob, što bi vjerojatno izbezumilo Jilline roditelje.

Jill ustane iz kreveta. Morala je u zahod, ali u tom se trenutku zapita što se dogodilo prethodne noći, je li njezin otac pronašao Adama. Bila je zabrinuta. I ona je zvala Adama na mobitel. Bilo joj je jasno da se ne želi javiti mami i tati, ali nikad joj ne bi palo na pamet da neće odgovoriti na pozive i poruke mlađe sestre. Adam joj se uvijek javljao.

Ali ne i ovaj put.

Zato se Jill još više zabrinula.

Ona provjeri mobitel.

"Što to radiš?" upita Yasmin.

"Provjeravam je li me Adam zvao."

"I?"

"Nije. Nema ničeg."

Yasmin ušuti.

Na vratima se začuje lagano kucanje i ona se otvora. Gospodin Novak poviri u sobu i šapne: "Hej, cure, zašto ste budne?"

"Probudio nas je telefon", odgovori Yasmin.

"Tko je zvao?" upita Jill.

Gospodin Novak je pogleda. "Tvoja mama."

Jill se ukoči. "Što se dogodilo?"

"Ništa se nije dogodilo, dušo", odgovori gospodin Novak, ali Jill je shvatila da je to jedna velika laž. "Samo je pitala možeš li još malo ostati kod nas. Mislio sam da poslije pođemo do tržnog centra ili možda u kino. Kako vam se čini?"

"Zašto ona želi da ostanem kod vas?" upita Jill.

"Ne znam, dušo. Samo je rekla da je nešto iskrsnulo i zamolila me tu uslugu. Ali rekla mi je da ti prenesem da te voli i da je sve u redu."

Jill je šutjela. On je lagao. Ona je to znala. Yasmin je to znala. Ona pogleda Yasmin. Neće pomoći bude li navaljivala da joj on kaže što se dogodilo. Ionako im neće ništa reći. On ih je štiti zato što njihovi jedanaestogodišnji umovi nisu mogli podnijeti istinu, ili iz nekog sličnog glupavog razloga koji su odrasli koristili kako bi lagali.

"Moram nakratko van", reče gospodin Novak.

"Kamo?" upita Yasmin.

"U ured. Moram uzeti neke stvari. Ali Beth je upravo svratila. Ako vam nešto zatreba dolje je, gleda televiziju."

Yasmin frkne: "Upravo je svratila?"

"Da."

"Kao, nije spavala ovdje? Da baš. Tata, što ti misliš, koliko mi imamo godina?"

On se namršti. "Bilo bi dosta, mlada damo."

"Kako god."

On zatvori vrata. Jill sjedne na krevet. Yasmin joj priđe.

"Što misliš, što se dogodilo?" upita Yasmin.

Jill ne odgovori, ali nije joj se sviđalo kamo su je misli odvele.

Cope uđe u Musein ured. Izgleda vrlo elegantno u novom modrom odijelu, pomisli Muse.

"Danas imaš konferenciju za tisak?" upita Muse.

"Kako si pogodila?"

"Izgledaš kao kicoš."

"Zar ljudi još uvijek koriste taj izraz?"

"Trebali bi."

"Slažem se. Baš sam slika i prilika kicoš. Kicoš na kvadrat." Loren Muse mu pruži list papira. "Pogledaj što mi je upravo stiglo na stol."

"Kaži."

"Ostavka Franka Tremonta. On odlazi u mirovinu."

"Kakav gubitak."

"Da."

Muse ga pogleda. "Što je?"

"Zašto si jučer izveo onaj štos s novinarom?"

"O čemu ti to?"

"Bilo je malo pokroviteljski", reče Muse. "Ne trebaš me spašavati."

"Nisam te spašavao. Upravo suprotno, nastojao sam ti smjestiti."

"Kako to misliš?"

"Trebala si dokazati možeš li se nositi s Tremontom i istjerati ga na čistac ili ne. Jedno od vas dvoje trebalo je ispasti budala."

"On ili ja, o tome se radilo?"

"Točno. Iako, Tremont je cinker i samo smeta ovome odjelu. Iz sebičnih sam razloga želio da ode."

"Što bi bilo da se nisam snašla?"

Cope slegne ramenima. "Onda bi ti bila ta koja bi ponudila ostavku."

"Bio si spreman na taj rizik?"

"Koji rizik? Tremont je lijeni kreten. Ako te on može nadmudriti, onda nisi zaslužila biti šefica."

"Imaš pravo."

"Dosta o tome. Nisi me zvala kako bismo razgovarali o Franku Tremontu. Što ima novo?"

Ona mu ispriča sve o nestanku Rebe Cordove - o svjedoku u Targetu, o kamionetu, parkiralištu hotela Ramada u East Hanoveru. Cope je sjedio u naslonjaču i gledao je tim sivim očima. Imao je prekrasne oči, onakve koje mijenjaju boju s promjenom svjetla. Loren Muse je bila pomalo zatreskana u Paula Copelanda, ali opet, bila je pomalo zatreskana i u njegovog prethodnika koji je bio znatno stariji i izgledao posve drukčije od Copea. Možda je padala na likove s autoritetom.

Ta je zanesenost bila bezazlena, više uvažavanje, a ne neka stvarna čežnja. Zbog njega nije imala besane noći, patila, imala fantazije, seksualne ili bilo koje druge vrste. Svidjalo joj se kako on izgleda, ali nije čeznula za njime. Željela je da slične osobine ima muškarac s kojim bi izlazila, iako sam Bog zna da takvog dosad nije pronašla.

Muse je znala sve o prošlosti svojega šefa, o obiteljskoj tragediji koja mu se nedavno dogodila. Čak mu je pomogla da je lakše prebrodi. Poput mnogih muškaraca koje je poznavala, Paul Copeland je bio 'oštećena roba', ali to mu je nekako išlo u prilog. Mnogi muškarci u politici - a njegov je posao bio upravo to, političko naimenovanje - ambiciozni su, ali nisu upoznali patnju. Cope jest. To ga je kao tužitelja učinilo suosjećajnijim, ali istovremeno manje sklonim da prihvati izgovore obrane.

Muse mu izloži sve činjenice o nestanku Rebe Cordove, izostavljajući svoje teorije. On ju je pažljivo gledao u lice i polako kimao.

"Daj da pogodim", reče Cope. "Ti misliš da je Reba Cordova na neki način povezana s tvojom NN."

"Da."

"Misliš da se radi o serijskom ubojici?"

"Možda, iako serijski ubojice obično rade sami. U ovo je bila upletena još jedna žena."

"Dobro, daj da čujem zašto misliš da su slučajevi povezani."

"Prvo *modus operandi*."

"Dvije bjelkinje otprilike istih godina", reče Cope. "Jedna je pronađena u Newarku odjevena kao uličarka. Druga, pa... ne znamo gdje je ona."

"Djelomice to, ali evo što mi je najviše privuklo pažnju. Korištenje obmane i diverzije."

"Ne slijedim te."

"Imamo dvije dobrostojeće žene u četrdesetima koje su nestale u razmaku od dvadeset četiri sata. To je već neobična sličnost. Ali važnije od toga, znamo da se u prvom slučaju, s NN, ubojica posebno potrudio da nas prevvari, zar ne?"

"Da."

"Pa, isto je učinio u slučaju Rebe Cordove."

"Tako što je parkirao automobil kod motela?"

Ona kimne. "U oba slučaja, on se svim silama potrudio da nas skrene s pravog puta, ostavljajući nam lažne tragove. U slučaju NN sve je namjestio tako da zaključimo kako je ona uličarka. U slučaju Rebe Cordove učinio je da izgleda kao da je ona žena koja vara muža i bježi s ljubavnikom."

"Eh", Cope se namršti. "Malo ti je nategnuta ta teorija."

"Da, ali ima tu nešto. Ne želim ispasti rasist, ali kako često zgodne žene, kućanice iz predgrađa kao što je Livingstone, tek tako pobjegnu s ljubavnikom?"

"Događa se."

"Možda, ali onda bi sve bolje isplanirala, zar ne? Ne bi se odvezla u trgovački centar blizu mjesta na kojem joj kćer ima satove klizanja, kupila dječje donje rublje, a onda što? Sve bacila i pobjegla s ljubavnikom? Imamo i svjedoka, tipa po imenu Stephen Errico, koji ju je vidio kako ulazi u kamionet ispred Targeta. Vidio je i kako se druga žena odvozi u njezinom autu."

"Ako se doista tako dogodilo."

"Jest."

"Dobro, ali čak i da je tako. Kako još možeš povezati Rebu Cordovu s našom NN?"

Muse podigne obrvu. "Najbolje sam ostavila za kraj."

"Hvala Bogu."

"Vratimo se Stephenu Erricu."

"Svjedoku iz trgovačkog centra?"

"Točno. Errico je prijavio slučaj. Baš i ne krivim zaštitare u Palisadesu. Zvučalo je kao da nije ništa važno. Ali potražila sam ga na internetu. Tip ima blog s fotografijom - krupan, deblji muškarac raščupane brade u majici Grateful Deada. Kad sam razgovarala s njim učinilo mi se da je pomalo opsjednut teorijama zavjere. Errico je od onih ljudi koji se vole umiješati u cijelu priču. Znaš, od onih koji odlaze u trgovačke centre u nadi da će uočiti kradljivca."

"Dobro."

"Ali upravo ga to čini prokletu posebnim. Errico je rekao da je vidio ženu koja po opisu odgovara Rebi Cordovi kako ulazi u bijeli Chevy kamionet. Ne samo to, on je zapisao i registarske pločice kamioneta."

"I?"

"Provjerila sam. Pripadaju ženi po imenu Helen Kasner iz Scarsdalea, država New York."

"Ima li i ona bijeli kamionet?"

"Ima, i jučer je bila u trgovačkom centru Palisades."

Cope kimne. Shvatio je kamo to vodi. "Znači, zaključila si da je netko zamijenio pločice s gospodom Kasner?"

"Točno. Najstariji mogući trik, ali još pali - ukradeš auto kako bi počinio zločin i zamijeniš pločice u slučaju da to netko vidi. Želiš zbuniti. Ali mnogi kriminalci ne znaju da je najefikasnije zamijeniti pločice s vozilom koje je iste marke kao i tvoje. To još više zbuni."

"Znači, misliš da je kamionet koji je bio na parkiralištu Targeta ukraden?"

"Ti ne?"

"Pa valjda", reče Cope. "To svakako čini priču gospodina Errica vjerodostojnijom. Shvatio sam zašto bismo se trebali zabrinuti za Rebu Cordovu, ali ne vidim kako je ona povezana s našom NN."

"Pogledaj ovo."

Ona okrene monitor svojeg kompjutora prema njemu. Cope se zagleda u ekran.

"Što je to?"

"Snimka sigurnosne kamere sa zgrade blizu mjesta ubojstva NN. Kada sam to jutros gledala mislila sam da uludo gubim vrijeme. Ali sada..." Muse je pripremila snimku. Ona pritisne tipku PLAY. Pojavi se bijeli kamionet. Ona pritisne pauzu i snimka stane.

Cope se primakne. "Bijeli kamionet."

"Aha, bijeli Chevy kamionet."

"Sigurno ima milijun bijelih Chevy kamioneta registriranih u New Yorku i New Jerseyju", reče Cope. "Jesi li uspjela odgonetnuti registarski broj?"

"Jesam."

"Je li možda isti kao onaj gospođe Kasner?"

"Nije."

Cope je pogleda kroz poluspuštene kapke. "Nije?"

"Ne. Potpuno se razlikuje."

"U čemu je onda stvar?"

Ona pokaže na ekran. "Registarske pločice JYL-419 pripadaju izvjesnom gospodinu Davidu Pulkinghamu iz Armonka, New York."

"Ima li i gospodin Pulkingham bijeli kamionet?"

"Da."

"Je li možda on naš počinitelj?"

"Čovjek ima sedamdeset tri godine i nikad nije kažnjavan."

"Zaključila si da su pločice dvaput zamijenjene?"

"Aha."

Clarence Morrow poviri u ured. "Šefice?"

"Da."

On ugleda Paula Copelanda i uspravi se kao da će salutirati. "Dobro jutro, gospodine istražitelju."

"Hej, Clarence." Clarence je čekao.

"U redu je, samo reci. Što si otkrio?" upita Muse.

"Upravo sam razgovarao s Helen Kasner."

"I?"

"Zamolio sam je da pogleda registarske pločice na svom kamionetu. Bili ste u pravu. Zamijenjene su. Ona to uopće nije primijetila."

"Još nešto?"

"Da, nećete vjerovati. Pločice koje su sada na kamionetu", Clarence pokaže bijeli kamionet na ekranu, "pripadaju gospodinu Davidu Pulkinghamu."

Muse pogleda Copea, nasmiješi se i digne dlanove prema nebu. "Jesu li sad slučajevi dovoljno povezani?" "Da", reče Cope. "Jesu."

19.

"Hajdemo", šapne Yasmin.

Jill pogleda prijateljicu. Na licu više nije imala brčić koji je izazvao sve one nevolje, ali iz nekog razloga, Jill kao da ga je još mogla vidjeti. Yasminina majka je doputovala u posjet iz mjesta u kojem je sada živjela, negdje dolje na jugu, možda u Floridi i povela Yasmin u neku otmjenu liječničku ordinaciju da joj naprave elektrolizu. To je poboljšalo Yasminin izgled, ali nije pomoglo da joj škola postane manje strašna.

Sjedile su za kuhinjskim stolom. Beth 'djevojka tjedna', kako ju je Yasmin zvala, pokušala ih je impresionirati doručkom koji se sastojao od omleta s prženim kobasicama i njezinih 'znamenitih palačinki', ali na Bethino očito razočaranje djevojčice su radije izabrale smrznute vafle Eggos s komadićima čokolade.

"Kako želite, djevojke, dobar tek", procijedila je Beth kroz stisnute zube. "Ja idem u vrt malo se sunčati."

Čim je Beth izašla, Yasmin ustane od stola i prišulja se izbočenom prozoru. Beth nije bilo nigdje na vidiku. Yasmin pogleda lijevo, zatim desno pa se nasmiješi.

"Što je?" upita Jill.

"Pogledaj", reče Yasmin.

Jill ustane i pridruži se prijateljici.

"Tamo u kutu, iza onog velikog stabla."

"Ništa ne vidim."

"Pažljivije gledaj", reče Yasmin.

Trebalo joj je trenutak-dva, ali Jill napokon ugleda nešto sivo, pramen dima, i shvati na što je Yasmin mislila. "Beth puši?"

"Aha. Sakrila se iza drveta i pripalila."

"Zašto se skriva?"

"Možda ne želi pušiti pred povodljivom mladeži", reče Yasmin i zajedljivo se naceri. "A možda Beth ne želi da moj tata sazna. On mrzi pušaće."

"Hoćeš li je izdati?"

Yasmin se nasmiješi i slegne ramenima. "Tko zna? Izdajemo sve ostale, zar ne?" Ona počne prekapati po torbici. Jill zastane dah.

"Je li to Bethino?"

"Da."

"Ne bismo to smjele činiti."

Yasmin samo napravi grimasu i nastavi prekapati.

Jill joj priđe i pogleda u torbicu. "Ima li štogod zanimljivo?"

"Nema", Yasmin prestane kopati. "Dođi, htjela bih ti nešto pokazati."

Ona ostavi torbicu na pult i krene uza stube. Jill ju je slijedila. U kupaonici na odmorištu bio je prozor. Yasmin pogleda van. Jill učini isto. Beth je doista bila iza drveta - sada su je dobro vidjele - i povlačila dimove cigarete kao da je pod vodom napokon pronašla crijevo s kisikom. Zatvorenih je očiju dugo i duboko udisala, crte lica su joj se opustile.

Yasmin se bez riječi udalji. Mahne Jill da je slijedi. Uđu u sobu Yasminina oca. Yasmin pođe ravno do njegovog noćnog ormarića i otvori ladicu.

Jill baš i nije bila šokirana. To im je, istini za volju, bilo zajedničko. Obje su voljele istraživati. Sva djeca to donekle vole, pretpostavljala je Jill, ali nju je otac čak zvao 'špijunka Harriet'. Uvijek se šuljala tamo gdje ne treba. Kada je Jill imala osam godina, u maminoj je ladici pronašla stare fotografije. Bile su sakrivene u stražnjem dijelu ispod hrpe starih razglednica i kutijica za lijekove koje je kao studentica za vrijeme ljetnih praznika kupila u Firenci.

Na jednoj je fotografiji bio dječak koji je izgledao kao njezin vršnjak - imao je osam ili devet godina. Stajao je pokraj djevojčice mlađe godinu ili dvije. Djevojčicu je Jill odmah prepoznala, bila je to njezina majka. Ona je okrenula fotografiju. Netko je finim rukopisom napisao: "Tia i Davey" i godinu.

Ona nikad prije nije čula za Daveyja, ali je saznala tko je. Njuškajući, naučila je vrijednu lekciju. I roditelji vole imati tajne.

"Pogledaj", reče Yasmin.

Jill pogleda u ladicu. Na vrhu je gospodin Novak imao paketić kondoma. "Fuj, gnjusno."

"Misliš li da ih je koristio s Beth?"

"Ne želim razmišljati o tome."

"A što misliš kako se ja osjećam? On mi je otac." Yasmin zatvori ladicu i otvori sljedeću. Glas joj se iznenada pretvori u šapat.

"Jill?"

"Što je?"

"A gle ovo."

Yasmin je rukom kopala iza starih džempera, nekakve metalne kutije, složenih čarapa. Iznenada zastane. Izvuče nešto van i nasmiješi se.

Jill skoči unatrag. "Kog Boga...?"

"To je pištolj."

"Znam što je to!"

"Napunjen je."

"Spremi ga. Ne mogu vjerovati da ti otac ima napunjeni pištolj."

"Imaju ga mnogi očevi. Hoćeš da ti pokažem kako se otkoči?"

"Neću."

Ali Yasmin to svejedno učini. Obje su sa strahopoštovanjem gledale u oružje. Yasmin ga pruži Jill. Jill podigne ruku kao da će odbiti, ali onda je privuče nešto u njegovom obliku i boji. Ona ga stavi na dlan. Divila se njegovoj težini, hladnoći, jednostavnosti.

"Smijem li ti reći nešto u povjerenju?" upita Yasmin.

"Naravno."

"Obećavaš da nećeš nikome reći?"

"Naravno da neću."

"Kada sam ga pronašla, maštala sam o tome da upucam gospodina Lewistona."

Jill pažljivo spusti oružje.

"Znaš, kao da sam sve vidjela pred sobom. Ušla bih u razred. Pištolj bi bio u mojoj naprtnjači. Ponekad maštam da čekam dok se nastava ne završi, upucam ga kad nema nikog, obrišem otiske s oružja i glatko se izvučem. Ili odlazim do njegove kuće - znam gdje stanuje u West Orangeu - ubijem ga tamo, tako da nitko ne posumnja u mene. Ponekad razmišljam da to učinim u učionici, dok su svi tamo, da sva djeca vide. Možda bih čak uperila pištolj u njih, ali onda brzo pomislim - ne, to bi previše sličilo na Columbine, a ja nisam poput nekog gotičara izopćenika."

"Yasmin?"

"Da?"

"Pomalo me strašiš."

Yasmin se nasmiješi. "Ma to mi je samo onako palo na pamet, znaš. Bezazleno je. Neću to napraviti."

Tišina.

"Već će on platiti", reče Jill. "Ti to znaš, zar ne? Mislím na gospodina Lewistona."

"Da, znam", reče Yasmin.

One začuju kako se na kolnom prilazu zaustavlja automobil. Gospodin Novak se vratio kući. Yasmin mirno uzme oružje, stavi ga na dno ladice i vrati sve kako je bilo. Radila je to polako, nije se žurila, čak ni kada su se otvorila kućna vrata i kada su čuli kako njezin otac doziva: "Yasmin? Djevojčice?"

Yasmin zatvori ladicu, nasmiješi se i krene prema vratima.

"Stižemo, tata!"

Tia se nije zamarala s pakiranjem.

Čim je završila telefonski razgovor s Mikeom, otrčala je u predvorje hotela. Brett je još uvijek sanjivo trljao oči, kosa mu je bila raščupana kao da je nikad nije ni češljao. Ponudio se da je odveze u Bronx. Brettov kamionet bio je natrpan kompjutorskom opremom, smrdio je kao nargila, ali on je pritisnuo papučicu gasa i nije puštao. Tia je sjedila pokraj njega i telefonirala. Probudila je Guya Novaka, ukratko mu objasnila da se Mikeu dogodila nezgoda i zamolila ga da još nekoliko sati pričuva Jill. On je bio pun razumijevanja i odmah je pristao.

"Što da joj kažem?" upitao je Guy Novak.

"Samo joj reci da je nešto iskrsnulo. Ne želim da brine."

"Nema problema."

"Hvala, Guy."

Tia se uspravi i zapilji u cestu kao da će to skratiti put. Iz onog što je čula pokuša shvatiti što se dogodilo. Mike joj je rekao da je pomoću GPS-a otkrio da se Adam nalazi na nekoj neobičnoj lokaciji u Bronxu. Odvezao se onamo, učinilo mu se da je vidio maloga Huffa, a onda su ga napali.

Adam je nestao - ili se možda, kao zadnji put, jednostavno odlučio pritajiti na dan, dva.

Nazvala je Clarkove. Razgovarala s Olivijom. Nitko od njih nije vidio Adama. Nazvala je i Huffove, ali tamo se nitko nije javljao. Veći dio noći, pa čak i jutro, pripreme za uzimanje iskaza djelomice su onemogućile da osjeti stravu - sve dok Mike nije nazvao iz bolnice. Ali više nije išlo. Potpuno je obuzme strah. Ona se počne meškoljiti u sjedalima.

"Jeste dobro?" upita Brett.

"Jesam."

Ali nije bilo dobro. Misli su joj se neprekidno vraćale na onu noć kada je Spencer Hill nestao i izvršio samoubojstvo. Sjeti se kako ju je Betsy nazvala...

"Je li Adam vidio Spencera...?"

Sjeti se panike u Betsynom glasu. Čistog straha, ne samo nemira. Bila je zabrinuta, na kraju se ispostavilo s pravom.

Tia zatvori oči. Iznenada joj postane teško disati. Osjeti kako joj je nešto zapelo u grudima. Na silu je gutala zrak.

"Da otvorim prozor?" upita Brett.

"Dobro sam."

Ona se pribere i nazove bolnicu. Uspije dobiti liječnika, ali nije saznala ništa novo. Mike je pretučen i opljačkan. Koliko je shvatila, skupina muškaraca je u nekoj uličici napala njezinog muža. Imao je jaki potres mozga i bio je bez svijesti nekoliko sati, ali sada se odmarao i bit će dobro.

Uspije dobiti Hester Crimstein na kućni broj. Njezina je šefica pokazala umjereni interes za Tijinog muža i sina i maksimalnu zabrinutost za svoj slučaj.

"Tvoj je sin već bježao od kuće, nije li?" upita Hester.

"Jedanput."

"Znači, vjerojatno je to ponovio, ne misliš li?"

"Možda se radi o nečem ozbiljnijem."

"Na primjer?" upita Hester. "Čekaj, u koliko si sati rekla da će svjedok davati iskaz?"

"U tri poslije podne."

"Tražit ću odgodu. Ako je ne dobijem, morat ćeš se vratiti onamo."

"Recite da se šalite."

"Kako mi se čini, svojima ionako ne možeš pomoći. Budi s njima u telefonskoj vezi. Osigurat ću ti privatni zrakoplov, pa možeš otputovati s aerodroma Teterboro."

"Ali radi se o mojoj obitelji."

"Da, a ja ti govorim da ćeš biti razdvojena od njih samo nekoliko sati. Njima nećeš nikako olakšati stvari, sada se vraćaš kući samo kako bi se ti osjećala bolje. Istovremeno, imamo nevinog čovjeka koji će možda provesti dvadeset pet godina u zatvoru ako mi zeznemo."

Tia je taj čas htjela dati otkaz, ali nešto je zaustavi i dovoljno smiri da kaže: "Hajdemo vidjeti što je s odgodom."

"Nazvat ću te."

Tia prekine vezu, pogleda telefon u ruci kao da je neka neobična nova izraslina. Je li se taj razgovor doista dogodio?

Kada je stigla do Mikeove sobe, Mo je već bio tamo. On s druge strane sobe pojuri prema njoj, šaka čvrsto stisnutih uz tijelo. "On je dobro", reče Mo čim je ušla. "Upravo je ponovno zaspao."

Tia pođe na drugi kraj prostorije. U njoj su bila još dva kreveta, oba zauzeta. U tom trenutku nijedan od te dvojice pacijenata nije imao posjetitelje. Kada je Tia pogledala dolje i ugledala Mikeovo lice kao da joj je cementni blok pao na trbuh.

"Bože dragi..."

Mo priđe i spusti ruke na njezina ramena. "Izgleda gore nego što jest."

Ona se nadala da je tako. Nije znala što da očekuje, ali ovo? Desno mu je oko bilo potpuno natečeno. Preko jednog je obraza imao ranu, kao da su ga porezali britvom, preko drugog veliku modricu. Usna mu je bila rasječena. Jedna ruka je bila pod pokrivačem, a na drugoj podlaktici vidjele su se dvije velike modrice.

"Što su mu to napravili?" šapne ona.

"Mrtvi su, čovječe", reče Mo. "Čuješ li me? Pronaći ću ih i neću ih samo izmlatiti - ubit ću ih."

Tia spusti ruku na muževa podlakticu. Svojeg muža. Svojeg prekrasnog, zgodnog, snažnog muža. Zaljubila se u tog muškarca još u Dartmouthu. Dijelila je s njime postelju, imala s njime djecu, odabrala je da joj on bude životni pratilac. To nije nešto o čemu često razmišljamo, ali tako je. Svatko od nas izabere jedno ljudsko biće s kojim će dijeliti život - kada čovjek bolje razmisli, to je zastrašujuće. Kako je dopustila da se barem malo udalje? Kako je dopustila da se u njihove život uvuče rutina i nije iskoristila svaku sekundu zajedničkog života da ga poboljša, učini strastvenijim?

"Tako te volim", šapne ona.

On trepne i otvori oči. Ona ugleda strah i u njima - možda je to bilo najgore od svega. Otkako je poznavala Mikea nikad nije primijetila da se nečega plaši. Nikad ga nije vidjela kako plače. On je to činio, nagađala je, ali bio je od onih koji to ne pokazuju. Želio je biti snažno rame za oslonac i, koliko god to staromodno zvučalo, i ona je željela da on to bude.

On se zagledao nekamo gore, razrogačenih očiju kao da vidi nekog imaginarnog napadača.

"Mike", reče Tia. "Tu sam."

On okrene oči prema njoj, pogledi im se sretnu, ali strah nije popuštao. Ako mu je njezina prisutnost donijela utjehu, nije ni to pokazivao. Tia ga primi za ruku.

"S tobom će biti sve u redu", reče ona.

On ju je netremice gledao u oči i ona shvati. Znala je što će reći, čak i prije nego što je otvorio usta.

"Što je s Adamom? Gdje je on?"

20.

Dolly Lewiston je gledala kako pokraj njezine kuće ponovno vozi onaj automobil. Vozilo uspori. Kao i zadnji put. Kao i onaj put prije toga.

"Evo ga opet", reče ona.

Njezin muž, Joe Lewiston, nastavnik koji je predavao petome razredu, nije dignuo pogled. Nekako je previše usredotočeno ispravljao zadaće.

"Joe?"

"Čuo sam te, Dolly", prasne on. "Što želiš da učinim?" "On nema pravo to raditi." Gledala je kako automobil odlazi, kao da se rastvorio u daljini. "Možda bismo trebali pozvati policiju."

"Što ćemo im reći?"

"Da nas on progoni."

"Samo se vozi našom ulicom. To nije protuzakonito."

"On usporava."

"Ni to nije protuzakonito."

"Možeš im ispričati što se dogodilo."

On frkne ne dižući pogled s radova. "Uvjeren sam da će policajci biti jako suosjećajni."

"I mi imamo dijete."

Ona je upravo na ekranu gledala malenu Allie, njihovu trogodišnjakinju. Igraonica K-Little Gym imala je web stranicu na kojoj ste mogli gledati svoje dijete. Web kamera ih je snimala dok su uživali, igrali se Lego kockama, čitali, samostalno nešto radili, pjevali, bilo što - tako ste uvijek mogli provjeriti što se s njima događa. Zato je Dolly izabrala igraonicu K-Little.

I ona i Joe su radili kao nastavnici u osnovnoj školi. Joe je predavao učenicima petog razreda u školi Hillside. Ona je predavala drugašima u Paramusu. Dolly Lewiston je htjela dati otkaz, ali bile su im potrebne obje plaće. Njezin je muž još uvijek volio predavati, ali za Dolly je ta ljubav s vremenom nekako izbljedjela. Moglo bi se zaključiti da je strast prema predavanju nestala upravo kada se Allie rodila, ali ona je smatrala da to nije jedini razlog. Nastavila je raditi svoj posao, uspijevala je izlaziti nakraj sa zahtjevnim roditeljima, ali zapravo, sve što je željela, bilo je da gleda web stranicu K-Littlea kako bi se uvjerila da je njezino djetešce dobro.

Guy Novak, muškarac koji se upravo provezao ispred njihove kuće, nije uspio pripaziti na svoju kćer i osigurati da joj se ne dogodi ništa loše. Tako ga je u neku ruku Dolly jako dobro shvaćala, čak je imala razumijevanja za njegove frustracije. Ali to nije značilo da će mu dopustiti da naudi njezinoj obitelji. U životu se često radilo o izboru: 'mi ili oni' i neka bude prokleta ako dopusti da strada njezina obitelj.

Ona se okrene i pogleda Joea. Oči su mu bile zatvorene, glava spuštena.

Ona mu priđe odostraga i spusti ruke na njegova ramena. On se trgne na njezin dodir. Iako je taj trzaj trajao sekundu, ne više, ona osjeti kako joj u valovima struji cijelim tijelom. Bio je tako napet posljednjih nekoliko tjedana. Ona zadrži ruke na ramenima, nije ih maknula, i on se opusti. Počne mu masirati ramena. Nekoć je to jako volio. Bilo je potrebno nekoliko minuta, ali i ramena mu se napokon počnu opuštati.

"Sve je u redu", reče ona.

"Jednostavno sam izgubio živce."

"Znam."

"Zanio sam se, kao i uvijek, a onda..."

"Razumijem."

Doista je razumjela. To je činilo Joea Lewistona dobrim nastavnikom - bio je pun strasti. Umio je zadržati pažnju učenika, pričao im je viceve, ponekad čak prelazeći granicu umjesnog, ali upravo su ga zato učenici voljeli. Zato su obraćali više pažnje pa bi više i naučili. Već se znalo dogoditi da se roditelji pomalo naljute zbog Joeovih štosova, ali on je imao dovoljno pobornika da ga štite. Većina roditelja se svim silama trudila da gospodin Lewiston predaje baš njihovom djetetu. Sviđalo im se što djeca vole školu i što imaju nastavnika koji pokazuje istinski entuzijizam, a ne obavlja svoj posao samo površno. Kao Dolly na primjer.

"Doista sam povrijedio tu djevojčicu", reče on.

"Nisi to učinio namjerno. Sva te ostala djeca i roditelji još uvijek vole."

On je šutio.

"Oporavit će se ona. Sve će to proći, Joe. Bit će sve u redu."

Njemu zadrhti donja usna. Pucao je po šavovima. Koliko god da ga je voljela, koliko god da je znala da je on puno bolji učitelj i osoba nego što će ona ikada biti, Dolly je također znala da njezin muž nije od snažnijih muškaraca. Svi su mislili da jest. Potjecao je iz velike obitelji u kojoj je odrastao kao najmlađe od šestero braće i sestara, s ocem tiraninom. Omalovažavao je svojeg najmlađeg, najnježnijeg sina, pa je Joe pronašao spas tako što je postao duhovit i zabavan. Joe Lewiston je bio najbolji muškarac kojega je ikad srela, ali je također bio slabić.

To joj nije smetalo. Njoj je dopalo u zadatak da bude snažna. Na Dolly je bilo da se brine o dobrobiti i muža i cijele obitelji.

"Žao mi je što sam prasnuo", reče Joe.

"Nema veze."

"U pravu si. Sve će ovo proći."

"Tako je." Ona ga poljubi u vrat, zatim u određeno mjesto iza ušne resice. To je najviše volio. Ona jezikom počne kružiti po tom mjestu. Čekala je da on tiho zastenje, ali uzalud. Dolly šapne: "Možda bi se trebao malo odmoriti od ispravljanja radova, ha?"

On se malo odmakne. "Ja, ovaj, doista moram ovo dovršiti."

Dolly se uspravi i zakorači unatrag. Joe Lewiston shvati što je učinio, pa pokuša popraviti stvar.

"Može drugi put?" upita.

To je obično ona govorila kada nije bila raspoložena. To je bio uobičajeni izgovor 'supruge', nije li? Inače je on uvijek navaljivao - u tom pogledu nije bio slabić - ali u posljednjih nekoliko mjeseci, otkako je, oprostite na izrazu, djevojčici ono skresao u brk, promijenio se i u tom pogledu.

"Nema problema", reče ona.

Dolly se okrene.

"Kamo ćeš?" upita on.

"Odmah se vraćam", reče Dolly. "Moram do dućana, a onda idem po Allie. Samo ti završi s ispravljanjem zadaća."

Dolly Lewiston otrči na kat, uključi internet, potraži adresu Guya Novaka i upute kako se do tamo dovesti. Također pogleda svoju školsku e-mail adresu - uvijek je pisao neki roditelj da se na nešto požali - ali ona već dva dana nije radila. Nije bilo ničega.

"E-mail mi je još uvijek u kvaru", vikne ona.

"Pogledat ću o čemu se radi", odgovori on.

Dolly isprinta upute kako da se doveze do kuće Guya Novaka, presavije papir na četiri dijela i gurne ga u džep. Na izlasku poljubi muža u tjeme. On joj reče da je voli. Odgovori mu da i ona njega voli.

Ona uzme ključeve i krene u potragu za Guyem Novakom.

* * *

Tia je vidjela na njihovim licima: Policajci nisu vjerovali da je Adam nestao.

"Zar ne biste mogli objaviti u medijima da je nestao ili nešto slično?" upita Tia.

Policajci su izgledali gotovo komično jedno pokraj drugoga. Sitni latino u odori po imenu Gutierrez i visoka crnkinja koja se predstavila kao istražiteljica Clare Schlich.

Schlich odgovori na njezino pitanje: "Slučaj vašega sina ne zadovoljava kriterije za takvu vrstu potrage."

"Zašto?"

"Mora postojati barem neki dokaz da je otet."

"Ali on ima šesnaest godina i nestao je."

"Dobro."

"Pa kakav vam još dokaz treba?"

Schlich slegne ramenima. "Bilo bi lijepo imati svjedoka."

"Pa nema svjedoka kod svake otmice."

"To je istina, gospodo, ali morate imati barem neki dokaz da se radi o otmici ili fizičkoj prijetnji. Imate li ga?"

Tia ih ne bi okarakterizirala kao nepristojne; odnosili su se prema njoj pokroviteljski. S dužnim su poštovanjem zapisali sve podatke. Uvažili su njihovu zabrinutost, ali nije im padalo na pamet da obustave sve ostale istrage i svim raspoloživim ljudstvom počnu raditi na njihovom slučaju. Clare Schlich je pitanjima i komentarima na ono što su joj Mike i Tia ispričali otvoreno pokazala što misli:

"Nadzirali ste sve što vaš sin radi na kompjutoru?"

"Aktivirali ste GPS na njegovom mobitelu?"

"Bili ste toliko zabrinuti njegovim ponašanjem da ste ga pratili u Bronx?"

"Bježao je i prije?"

I tako redom. U neku ruku Tia nije zamjerala murjacima, ali jedino o čemu je razmišljala bilo je to da je Adam nestao.

Gutierrez je već ranije razgovarao s Mikeom. On doda: "Rekli ste da ste vidjeli Daniela Huffa mlađeg - DJ Huffa - na ulici? Da je on možda bio s vašim sinom?"

"Da."

"Upravo sam razgovarao s njegovim ocem. Zna li da je on policajac?"

"Znam."

"Rekao je da je njegov sin cijelu noć bio kod kuće."

Tia pogleda Mikea. Primijeti kako mu je nešto eksplodiralo u očima. Zjenice mu se stisnu. Vidjela je takav pogled i ranije. Ona ga primi za ruku, ali nije ga mogla smiriti.

"On laže", reče Mike.

Policajac slegne ramenima. Tia je gledala kako se Mikeovo natečeno lice mrači. On pogleda prvo nju, zatim Moa i reče: "Idemo odavde. Smjesta."

Liječnik je htio da Mike ostane još jedan dan, ali nije bilo šanse. Tia je dobro znala da nije trenutak da izigrava zabrinutu suprugu. Znala je da će se Mike oporaviti od tjelesnih ozljeda. Bio je tako prokleta izdržljiv. To mu je bio već treći potres mozga - prva je dva zadobio na hokeju. Mike je ostao bez nekoliko zuba, imao je više šavova na licu nego što bi prosječan čovjek trebao imati, dvaput je slomio nos, jedanput čeljust ali nikad, nijedanput, nije propustio utakmicu - u većini slučajeva ako je bio i ozlijeđen, igrao je do kraja.

Tia je također znala da s njezinim mužem ne vrijedi o tome raspravljati - i ona to nije željela. Željela je da se on digne iz postelje i pođe tražiti njihova sina. Više će ga boljeti, znala je, ne bude li radio ništa.

Mo pomogne Mikeu da sjedne. Tia mu pomogne da se odjene. Na odjeći su bile krvave mrlje. Mikeu se fućkalo. On ustane. Već su gotovo izašli iz sobe kad Tia osjeti kako joj vibrira mobitel. Molila se da je Adam. Nije bio.

Hester Crimstein nije se zamarala pozdravima.

"Ima li vijesti o tvojem sinu?"

"Nema. Policajci su zaključili da je sam pobjegao."

"Zar nije?"

Tia se ukoči.

"Ne vjerujem."

"Brett mi je rekao da ga špijuniraš", reče Hester.

Brett i njegova jezičina, pomisli ona. Krasno. "Kontroliram što radi na internetu."

"Nije šija nego vrat."

"Adam ne bi tek tako pobjegao."

"Ma daj. To prvi put čujem od nekog roditelja."

"Ja poznajem svojega sina."

"I to", doda Hester. "Imam loše vijesti: Nismo dobili odgodu."

"Hester..."

"Prije nego što mi kažeš da se nećeš vratiti u Boston, saslušaj me. Već sam organizirala da po tebe dođe limuzina. Upravo je pred bolnicom."

"Ne mogu..."

"Samo slušaj, Tia. Barem mi to duguješ. Vozač će te odvesti na aerodrom Teterboro koji je blizu tvoje kuće. Ja imam privatni avion. Ti imaš mobitel. Bude li kakvih vijesti, moj te vozač može odvesti kamo god treba. I u avionu postoji telefon. Čuješ li nešto dok si u zraku, moj te pilot također može u rekordnom vremenu odvesti kamo god treba. Možda pronađu Adama, ne znam, u Philadelphiji. Isplatilo bi ti se imati privatni avion na raspolaganju."

Mike upitno pogleda Tiu. Tia odmahne glavom i pokaže im da nastave hodati. Oni je poslušaju.

"Kad stigneš u Boston", produži Hester, "uzmi izjavu od svjedoka. Ako se nešto dogodi dok on bude davao izjavu, prekini taj čas i vrati se kući mojim avionom. Let od Bostona do Teterboroa traje četrdeset minuta. Tvoj će se sin najvjerojatnije pojaviti na vratima s nekom tinejdžerskom isprikom zato što je vani pio s prijateljima. Bilo kako bilo, vratit ćeš se kući za nekoliko sati."

Tia se uštipne za hrbat nosa.

Hester reče: "To što govorim ima smisla, zar ne?"

"Ima."

"Dobro."

"Ali ja ne mogu."

"Zašto?"

"Ne bih se mogla usredotočiti."

"Ma to su gluposti. Ti točno znaš što želim dobiti od tog iskaza."

"Želite da se ponašam kao koketa dok je moj muž u bolnici, a..."

"Već su ga otpustili. Ja sve znam, Tia."

"Dobro, mog su muža napali, sin je nestao. Mislite li da ću imati dovoljno snage da koketno uzimam iskaz?"

"Hoćeš li imati dovoljno snage? Koga je, k vragu, briga? Jednostavno to moraš učiniti. Na kocki je sloboda jednog čovjeka, Tia."

"Morate pronaći nekog drugog."

Tišina.

"Je li to tvoj konačni odgovor?" upita Hester.

"Da, konačni", reče Tia. "Hoće li me to stajati posla?"

"Danas neće", odgovori Hester. "Ali uskoro hoće, jer sada znam da se u tebe ne mogu pouzdati."

"Naporno ću raditi da vratim vaše povjerenje."

"Nećeš uspjeti. Nisam od onih koji vole pružiti još jednu priliku. Imam previše odvjetnika kojima druga prilika nikad neće biti potrebna. Zato ću ti davati da radiš beznačajne poslove sve dok sama ne daš otkaz. Šteta. Mislila sam da imaš potencijala." Hester Crimstein prekine vezu.

Oni pronađu izlaz. Mike je još uvijek gledao svoju ženu. "Tia?"

"Ne želim razgovarati o tome." Mo ih odveze kući. Tia upita: "Što da radimo?"

Mike popije tabletu protiv bolova. "Možda bi trebala poći po Jill."

"Dobro, a kamo ćeš ti?"

"Najprije", reče Mike, "želim popričati sa zapovjednikom Danielom Huffom i pitati ga zašto je lagao."

21.

"Taj Huff, on je murjak, zar ne?" upita Mo.

"Da."

"Znači, neće se dati lako zastrašiti?"

Parkirali su se ispred kuće Huffovih, gotovo na istom mjestu gdje je i Mike bio prethodne noći, prije nego što je sve krenulo po zlu. Mike nije slušao Moa. On pojuri prema vratima. Mo ga je slijedio. Mike pokuca. Čekao je. Ponovno pozvoni pa još malo pričeka.

Nitko im ne otvori.

Mike krene oko kuće. Lupao je i po stražnjim vratima. Nije bilo odgovora. On prisloni glavu na prozor, stavi dlanove oko očiju i poviri unutra. Prazno. On stisne i kvaku. Vrata su bila zaključana.

"Mike?"

"On laže, Mo."

Oni se vrate do auta.

"Kamo ćemo?" upita Mo.

"Pusti da ja vozim."

"Neću. Kamo ćemo?"

"U policijsku postaju u kojoj Huff radi."

Vožnja je bila kratka, malo više od kilometra. Mike se zamisli o tome, o kratkom putu koji je Daniel Huff gotovo svakodnevno prelazio kako bi došao na posao. Baš mu se posrećilo, nije se morao dugo voziti. Mike se sjeti izgubljenih sati koje je proveo u zastojima na mostu, onda se zapita zašto razmišlja o nečemu tako beznačajnom, pa shvati da čudno diše i da ga Mo gleda krajičkom oka.

"Mike?"

"Što je?"

"Nemoj gubiti glavu."

Mike se namršti. "To mi ti kažeš."

"Da, to ti ja kažem. Možeš uživati u neopisivoj ironiji što upravo ja prizivam da ne gubiš zdrav razum ili možeš shvatiti da, ako ja zagovaram razboritost, onda za to očito postoji dobar razlog. Ne smiješ tako napet banuti u policijsku postaju i konfrontirati se s časnikom."

Mike je šutio. Policijska postaja se nalazila u bivšoj knjižnici na vrhu brda i imala je grozno parkiralište. Mo počne kružiti u potrazi za mjestom.

"Jesi li mi čuo?"

"Da, Mo, čuo sam te."

Ispred zgrade nije bilo slobodnih mjesta.

"Daj da probam na južnom parkiralištu."

"Nemamo za to vremena", reče Mike. "Sam ću to obaviti."

"Nema šanse."

Mike se okrene prema njemu.

"Boga mu, Mike, izgledaš jezivo."

"Želiš li me voziti, dobro, ali ti nisi moja dadilja, Mo. Zato me samo ostavi gdje treba. Ionako s Huffom moram razgovarati nasamo. Budeš li prisutan samo će postati sumnjičav. Nasamo mogu s njim razgovarati kao otac s ocem."

Mo skrene u stranu. "Imaj na umu ono što si upravo rekao."

"Što s time?"

"Otac s ocem. I on je nečiji otac."

"A to bi trebalo značiti..."

"Razmisli malo."

Kada je ustao, Mike osjeti kako mu bol probada rebra. Fizička je bol bila krajnje neobična stvar. On je znao da je dobro podnosi. Ponekad mu je čak bila ugodna. Volio je osjetiti mišiće poslije napornog vježbanja. Volio ih je natjerati da bole. Na ledu, mnogi su dečki pokušavali zastrašiti jakim udarcima, ali na njega je to imalo suprotan učinak. Kada bi ga dobro odalabili iz njega je gotovo zračilo: Daj još!

Očekivao je da će u postaji biti mirno. Bio je tu samo jedanput, kako bi ishodio dopuštenje da noću parkira auto na cesti ispred kuće. Grad je imao uredbu po kojoj se nije smjelo parkirati na ulici pred kućom poslije dva ujutro. Mijenjali su im asfalt na kolnom prilazu, pa je on svratio kako bi dobio dopuštenje da taj tjedan parkira aute na ulici. Tada je za prijamnim pultom bio jedan murjak, dok su svi ostali stolovi bili prazni.

Danas je bilo najmanje petnaest policajaca i svi su bili užurbani.

"Kako vam mogu pomoći?"

Policajac u odori izgledao je premlado da radi na prijamnom pultu. Možda je to bio još jedan primjer kako televizija formira naše mišljenje, ali Mike je očekivao da na takvom mjestu bude prosijedi veteran nalik na onog tipa iz Hill Street Bluesa, koji je na kraju sastanka govorio kolegama: "Pazite što radite tamo vani." Mali je izgledao kao da ima dvanaest godina. S neskrivenim je iznenađenjem piljio u Mikea pokazujući prstom na njegovo lice.

"Jeste li došli zbog tih modrica?"

"Nisam", odgovori Mike. Ostali se policajci još više užurbaju. Dodavali su si papire, dozivali jedan drugoga, pridržavajući telefonsku slušalicu između brade i ramena.

"Došao sam vidjeti časnika Huffa."

"Mislite na zapovjednika Huffa?"

"Da."

"Smijem li vas pitati u vezi s čime?"

"Recite mu da je došao Mike Baye."

"Kao što i sami vidite, prilično smo zauzeti u ovom trenutku."

"Da, vidim", reče Mike. "Nešto se važno dogodilo?"

Mladi ga policajac značajno pogleda, jasno mu dajući na znanje kako to nije njegova briga. Mike ulovi djeliće razgovora, nešto o automobilu parkiranom kod hotela Ramada, ali to je bilo sve.

"Molim vas, sjednite tamo dok ja pokušam pronaći zapovjednika Huffa."

"Nema problema."

Mike pođe do klupe i sjedne. Pored njega je sjedio muškarac u odijelu i popunjavao upitnik. Jedan od policajaca vikne: "Ispitali smo cjelokupno osoblje. Nitko je nije vidio." Mike se dokono upita o čemu se radi, ali samo kako se ne bi još više uzrujavao. Huff je lagao.

Mike nije skidao pogled s mladog policajca. Kada je mali spustio slušalicu, digne pogled i Mike je znao da vijesti nisu dobre.

"Gospodine Baye?"

"Doktor Baye", ispravi ga Mike. Možda će sada zvučati arogantno, ali događalo se da se ljudi drukčije ponašaju prema liječniku. Ne često, ali događalo se.

"Doktore Baye, žao mi je, ali jutros smo pretrpani poslom. Zapovjednik Huff mi je poručio da vam prenesem da će vas nazvati čim bude mogao."

"Neće ići", reče Mike.

"Molim?"

Policajska postaja gotovo nije imala zidove, samo pregradu od kojih metar i pol - zašto ih sve postaje imaju? Koga će to zaustaviti? - s vratašcima koja su se mogla bez problema širom otvoriti. U dnu prostorije Mike ugleda vrata na kojima je jasno pisalo: ZAPOVJEDNIK. Munjevito se pokrene, od čega mu u rebrima i po licu bljesne cijeli niz različitih bolova. On zaobiđe prijamni pult.

"Gospodine?"

"Ne brinite. Znam put."

On otvori zasun na vratašcima i požuri prema uredu zapovjednika.

"Smjesta stanite!"

Mike je bio siguran da mali neće pucati, pa produži dalje. Stigao je do vrata prije negoli ga je itko uspio sustići. Zgrabi kvaku i pritisne je. Bilo je otključano. On širom otvori vrata.

Huff je sjedio za radnim stolom i telefonirao.

"Kojeg vruga...?"

Mali s prijamnog pulta slijedio ga je spreman skočiti na njega, ali Huff mu samo odmahne rukom.

"Sve je u redu."

"Oprostite, zapovjedniče. Iznenada je potrčao ovamo."

"Ne brini. Samo zatvori vrata. Dobro?"

Mali nije djelovao sretno zbog toga, ali poslušao. Jedan je zid bio zastakljen. On stane pokraj njega i zagleda se van. Mike ga strogo pogleda, zatim se usredotoči na Huffa.

"Lagao si", reče.

"U gužvi sam, Mike."

"Vidio sam tvog sina prije nego što su me napali."

"Ne, nisi. On je bio kod kuće."

"Sereš."

Huff nije ustao. Nije ponudio Mikeu da sjedne. On prekriži ruke na potiljku i zavalj se u naslonjač. "Doista nemam vremena za ovo."

"Moj je sin bio u tvojoj kući. Zatim se odvezao u Bronx."

"Otkud znaš, Mike?"

"Mobitel mog sina ima GPS."

Huff podigne obrvu. "Nemoj reći."

On je to izgleda već znao. Sigurno su mu rekli kolege iz New Yorka. "Zašto lažeš, Huff?"

"Koliko je precizan taj GPS?"

"Molim?"

"Možda Adam uopće nije bio s DJ-em. Možda je bio kod nekog od susjeda. Mali Lubetkin stanuje dvije kuće od nas. Ili možda je, k vragu, doista bio kod mene prije nego što sam stigao kući. Možda je bio negdje u blizini, razmišljao da uđe, ali se predomislio."

"Ti to ozbiljno?"

Začuje se kucanje na vratima. Policajac poviri u prostoriju. "Stigao je gospodin Cordova."

"Odvedi ga u sobu A", reče Huff. "Smjesta dolazim."

Policajac kimne i pusti da se vrata zatvore. Huff ustane. Bio je visok muškarac kose zalizane unatrag. Kao tipični policajac izigravao je smirenost, kao onda kad su se sreli ispred njegove kuće prethodne večeri. Još uvijek je djelovao mirno, ali vidjelo se da ga taj napor umara. On pogleda Mikea u oči, a Mike ne odvraća pogled.

"Moj je sin cijele noći bio kod kuće."

"To je laž."

"Moram ići. Neću više s tobom razgovarati o tome."

On krene prema vratima. Mike mu prepriječi put.

"Moram razgovarati s tvojim sinom."

"Makni mi se s puta, Mike."

"Neću."

"Tvoje lice."

"Što je s njim?"

"Izgleda mi da si već dobio dovoljno batina", reče Huff.

"Želiš se i ti okušati?"

Huff ne odgovori.

"Ma daj, Huff. Već sam ozlijeđen. Želiš li ponovno pokušati?"

"Ponovno?"

"Možda si i ti bio tamo."

"Molim?"

"Tvoj je sin bio. To znam. Hajdemo onda. Ali ovoga puta licem u lice. Jedan na jedan, a ne da me zaskoči nekoliko njih dok ne pazim. Hajde, daj. Makni pištolj i zaključaj vrata ureda. Reci svojim kolegama vani da nam ne smetaju. Da vidimo koliko si snažan."

Huff se nasmiješi. "Misliš da će ti to pomoći da pronađeš sina?"

U tom trenutku Mike shvati ono što mu je Mo govorio. Mike mu se obraćao licem u lice, jedan na jedan, ali trebao mu se obratiti onako kako mu je Mo rekao: kao otac ocu. Iako, možda to ne bi dirnulo Huffa. Upravo suprotno. Mike je pokušavao spasiti svoje dijete - a Huff je radio isto. Mikeu nije uopće bilo stalo do DJ Huffa - kao što Huffu nije bilo stalo do Adama Bayea.

Obojica su nastojali zaštititi svoje sinove. Huff se neće predati bez borbe. Pobijedio ili izgubio, Huff neće izdati svoje dijete. Isto je s ostalim roditeljima - Clarkovim, Olivijinim ili bilo čijim - tu je Mike pogriješio. On i Tia su se obraćali odraslima koji su bili spremni skočiti na granatu da zaštite svoje potomstvo. Zapravo su trebali zaobići roditelje čuvare.

"Adam je nestao", reče Mike.

"To sam shvatio."

"Razgovarao sam s njujorškim policajcima o tome. Ali kome da se obratim ovdje da mi pomogne da pronađem sina?"

* * *

"Reci Cassandri da mi nedostaje", šapne Nash.

I tada je konačno, napokon, sve bilo gotovo za Rebu Cordovu.

Nash se odveze do skladišta U-Store-It na Cesti 15 u okrugu Sussex.

Kamionetom uđe u rikverc u svoj skladišni prostor nalik na garažu. Smračilo se. Nikoga nije bilo u blizini, nitko nije gledao. Tijelo je ipak ubacio u kantu za smeće, da ga slučajno netko ne vidi. Skladišta su bila idealna za takve stvari. On se sjeti kako je čitao o otmičarima koji su držali žrtvu u sličnom skladištu. Žrtva je slučajno umrla od gušenja. Ali Nash je znao i druge priče - priče od kojih bi vam zastalo srce. Vidite plakate s nestalima, pitate se što je s njima, s tom djecom čije su fotografije na tetrapacima s mlijekom, o ženama koje su, ništa ne sluteći, izašle iz svojih domova, a ponekad, češće nego što želite znati, njih drže sputane, s povezom preko usta, čak i žive na mjestima kao što je bilo ovo.

Murjaci su, znao je to Nash, vjerovali da se kriminalci pridržavaju određenih obrazaca ponašanja. Možda je tako - većina kriminalaca su idioti - ali Nash je učinio upravo suprotno. Pretukao je Marianne do neprepoznatljivosti, ali Rebino lice nije dirao. Djelomice iz logističkih razloga. Znao je da može sakriti Mariannein pravi identitet, ali s Rebom je bilo drukčije. Suprug je vjerojatno već prijavio njezin nestanak. Pronađu li svježi leš, čak iako bude krvav i izubijan, policajci će zaključiti da se vjerojatno radi o Rebi Cordovi.

Znači, trebalo je promijeniti *modus operandi*. Ne dopustiti da ikad pronađu tijelo.

To je bio ključ. Nash je ostavio Marianneino tijelo tamo gdje su ga mogli pronaći, ali Reba će jednostavno nestati. Ostavio je njezin automobil na hotelskom parkiralištu. Policija će zaključiti da je otišla onamo na tajni spoj. Oni će se na to usredotočiti,

istraga će krenuti tim putem, potrudit će se saznati sve o njezinom životu, da otkriju je li imala dečka. Možda se Nashu posebno posreći. Možda je Reba doista imala nekoga sa strane. Policija će se bez sumnje usredotočiti na njega. Bilo kako bilo, ne pronađu li tijelo, neće moći nastaviti istragu, pa će zaključiti da je pobjegla od kuće. Ništa neće povezivati Rebu i Marianne.

Zato će je držati ovdje. Barem neko vrijeme.

Pietrin je pogled ponovno bio mrtav. Prije puno godina, bila je prekrasna mlada glumica u zemlji koja se zvala Jugoslavija. Došlo je do etničkog čišćenja. Njezin muž i sin ubijeni su njoj naočigled, na tako jeziv način da je teško uopće zamisliti. Pietra nije bila te sreće - preživjela je. Nash je tada bio plaćenik. On ju je spasio. Barem ono što je od nje ostalo. Odonda, Pietra bi živnula samo kada je morala glumiti, kao u onome baru, kada su oteli Marianne. U ostalim prilikama u njoj je bila pustoš. Sve su iščupali srpski vojnici.

"Obećao sam Cassandri", rekao joj je. "Ti to razumiješ, zar ne?"

Pietra je izgledala neraspoloženo. On je proučavao njezin profil.

"Žao ti je ove, zar ne?"

Pietra ne odgovori. Rebino tijelo stave u mješavinu piljevine i gnojiva. To će privremeno poslužiti. Nash nije želio riskirati i ukrasti još jedne registarske pločice. S crnom vrpcom za izoliranje on promijeni F u E - možda to bude dovoljno. U kutu spremišta imao je hrpu stvari s kojima je mogao kamuflirati kamionet. Magnetski natpis s reklamom za Tremesis boje. Na drugom je pisalo INSTITUT CAMBRIDGE. On ipak izabere naljepnicu koju je prošlog listopada kupio na vjerskoj konferenciji Gospodinova ljubav. Na naljepnici je pisalo:

BOG NE VJERUJE U ATEISTE

Nash se nasmiješi. Kakav plemenit, pobožan stav. Ali ključno je bilo to što su ljudi takve stvari primjećivali. On pričvrsti naljepnicu dvostranom ljepljivom vrpcom kako bi je, ako poželi, lakše skinuo. Ljudi će pročitati natpis na naljepnici, uvrijedit će ih ili će ih se dojmiti. U svakom slučaju primijetit će ga. A kada primijete tako nešto, ne obraćaju pažnju na registarske pločice.

Oni se vrate u vozilo.

Dok nije sreo Pietru, Nash nije vjerovao u izreku da su oči ogledalo duše. Ali u njezinom je slučaju to bilo očito. Imala je prekrasne plave oči s blistavim žutim točkicama, ali ipak ste mogli vidjeti da u njima nema ničega, da je netko ugasio svijeće i da više nikad neće biti upaljene.

"To smo morali učiniti, Pietra. Ti to razumiješ."

Ona napokon progovori. "Uživao si u tome."

Nije ga osuđivala. Predugo je poznavala Nasha i on nije mogao lagati.

"Pa?"

Izgledala je uznemireno.

"Što je, Pietra?"

"Znam što se dogodilo s mojom obitelji", reče ona.

Nash je šutio.

"Gledala sam kako moj muž i sin strahovito pate. I oni su gledali kako ja patim. To je posljednje što su vidjeli prije nego što su umrli - mene kako patim zajedno s njima."

"Znam", reče Nash. "Kažeš da sam uživao. Ali obično i ti uživaš, zar ne?"

Ona ne oklijevajući odgovori. "Da."

Mnogi misle da je upravo suprotno - da se žrtve stravičnog nasilja prirodno gnušaju kad vide krvoproliće. Ali istina je da u stvarnome životu nije tako. Nasilje rađa nasilje - ali ne samo na očit način, kao što je osveta. Zlostavljano dijete u odrasloj dobi postane zlostavljač. Sin koji je traumatiziran jer je gledao kako njegov otac maltretira majku, vjerojatno će jednoga dana i sam tući suprugu.

Zašto?

Zašto mi ljudi nikad ne naučimo lekcije koje bismo trebali naučiti? Što je to u našoj prirodi što nas privlači onome što bi nam se trebalo gaditi?

Nakon što ju je Nash spasio, Pietra je žudjela za osvetom. Dok se oporavljala, samo je o tome razmišljala. Tri tjedna nakon otpuštanja iz bolnice, Nash i Pietra ušli su u trag jednom vojniku koji je mučio njezinu obitelj. Uspjeli su ga namamiti nasamo. Nash ga je sputao i začepio mu usta. Dao je Pietri vrtne škare i ostavio je nasamo s njim. Trebala su tri dana da vojnik umre. Krajem prvog, vojnik je preklinjao Pietru da ga ubije. Ali ona to nije učinila.

Uživala je u svakome trenutku.

Na kraju, većina ljudi otkrije da žudnja za osvetom ne donosi ništa. Osjećaju prazninu nakon što su učinili nešto tako odvratno drugom ljudskom biću, čak i ako je zaslužilo. Ali ne i Pietra. To je iskustvo samo učinilo da žudnja bude još veća. To je bio jedan od važnijih razloga zašto je još uvijek bila s njime.

"Što je drukčije ovaj put?" upita on.

Nash je čekao. Ona se nije žurila, ali napokon odgovori.

"To što on neće znati", tiho reče Pietra. "Nikad neće saznati. Nanijeti fizičku bol... mi to radimo bez problema." Ona pogleda natrag prema spremištu. "Ali učiniti da muškarac proživi ostatak života pitajući se što se dogodilo sa ženom koju voli..." Ona odmahne glavom. "Mislim da je to puno gore."

Nash spusti ruku na njezino rame. "U ovom trenutku ne možemo ništa promijeniti. Ti to razumiješ, zar ne?"

Ona kimne i zagleda se preda se. "Možda jednoga dana?"

"Da, Pietra, jednoga dana. Kada završimo s ovim, on će saznati istinu."

22.

Kada je Guy Novak skrenuo na kolni prilaz, ruke na upravljaču bile su mu na '10' i '2'. Toliko ga je stezao da su mu zglobovi pobijeljeli. Sjedio je s nogom na kočnici i želio osjećati sve samo ne tu strahovitu nemoć.

On baci pogled na svoj odraz u retrovizoru. Kosa mu se tanjila. Puštao je da mu razdjeljak polako klizi prema uhu. Još nije češljanjem skrivao ćelu, ali zar tako ne misle svi koji to rade? Razdjeljak se tako polako pomiče prema dolje da to ne primijetite ni za nekoliko dana, ali ni za nekoliko tjedana, samo odjednom shvatite da vam se ljudi smijulje iza leđa.

Guy je piljio u muškarca u ogledalu i nije mogao vjerovati da je to on. Unatoč svemu, razdjeljak će nastaviti kliziti prema dolje. Znao je to. Bolje čuperki kose nego sjajna ćela.

On makne ruku s upravljača, stavi mjenjač u položaj za natrag i okrene ključ. Baci još jedan pogled na muškarca u retrovizoru.

Patetično.

Uopće se nije ponašao kao muškarac. Vozio se pokraj nečije kuće, zastajao. Kakva hrabrost! Pokaži da imaš muda, Guy - ili se previše bojiš učiniti nešto tom smeću koje je uništilo tvoje dijete?

Kakav je to otac? Kakav je to muškarac?

Patetičan.

Da, naravno, Guy se požalio ravnatelju, kao prava tužibaba. Ravnatelj je sućutno coktao, ali nije ništa poduzeo. Lewiston je još uvijek predavao djeci. Lewiston je navečer odlazio kući gdje bi poljubio svoju lijepu ženu i najvjerojatnije digao u zrak svoju malenu djevojčicu i slušao kako se smije. Guyeva supruga, Yasminina majka, napustila ih je kada je Yasmin imala manje od dvije godine. Većina je krivila njegovu bivšu ženu što je napustila obitelj, ali zapravo, Guy nije bio dovoljno muško za nju.

Zato je počela spavati s drugim muškarcima, a nakon nekog vremena nije više marila hoće li on saznati.

Takva je bila njegova žena, a on nije bio dovoljno snažan da je zadrži. Dobro, to je bilo nešto drugo.

Ali sada se radilo o njegovom djetetu.

Yasmin. Njegova prelijepa kći. Jedina muževna stvar koju je uspio napraviti u životu. Postao je otac. Podizao je dijete. Bio je njezin glavni skrbnik.

Zar nije njegova najvažnija zadaća bila da je štiti?

Sjajno obavljen posao, Guy.

A sad čak nije bio ni dovoljno hrabar da se bori za nju. Što bi na to rekao Guyev otac? Podrugljivo bi se nasmiješio i dobacio mu onaj pogled od kojega se Guy uvijek osjećao tako bezvrijedno. Nazvao bi ga slabićem, jer da je bilo tko učinio nešto slično njemu bliskim ljudima, George Novak bi ga složio na pod.

Guy je to očajnički želio učiniti.

On izađe iz auta i krene stazom prema kući. Živio je tu već dvanaest godina. Sjećao se kako je bivšu suprugu držao za ruku kada su joj prvi put prilazili, kako mu se ona samo smiješila. Je li se tad već naokolo ševala njemu iza leđa? Najvjerojatnije da. Godinama, nakon što ga je napustila, Guy se pitao je li Yasmin doista njegova. Pokušavao je o tome ne razmišljati, uvjeravati samoga sebe da to nije važno, nastojao je ignorirati tu sumnju koja ga je izjedala. Ali nakon nekog vremena više nije mogao izdržati. Prije dvije godine Guy je potajno napravio test na očinstvo. Trebala su tri bolna tjedna da dobije odgovor, ali na kraju se isplatilo.

Yasmin je bila njegova.

Možda će i to zvučati patetično, ali to saznanje ga je učinilo boljim ocem. Potrudio se da ona bude sretna. Njezine je potrebe stavljao ispred svojih. Volio je Yasmin, brinuo se o njoj i nikad je nije omalovažavao, kao što je njegov otac njega.

Ali nije je uspio zaštititi.

On zastane i pogleda kuću. Bude li je ponudio na prodaju ne bi je bilo loše oličiti. Trebat će podrezati živicu.

"Hej!"

Taj mu ženski glas nije bio poznat. Guy se okrene i skoro zažmiri zbog sunca. Zaprepastio se ugledavši Lewistonovu ženu kako izlazi iz automobila. Lice joj je bilo izobličeno od srdžbe. Ona krene prema njemu.

Guy je nepokretno stajao.

"Što si vi umišljate", reče ona, "pa se vozikate pokraj moje kuće?"

Guy, nikad vješt s brzim odgovorima, reče: "Ovo je slobodna zemlja."

Dolly Lewiston nije zastala. Tako mu se brzo približavala da se uplašio da bi ga mogla udariti. Čak je podigao ruke pred sobom i odstupio korak. Ponovno kao patetični mekušac. Ne samo da se plašio braniti vlastito dijete, plašio se i supruge njezina mučitelja.

Ona zastane i uperi mu prstom u lice. "Držite se podalje od moje obitelji, čujete?"

Trebao mu je trenutak da se pribere. "Znate li što je vaš muž napravio mom djetetu?"

"Pogriješio je."

"Podsmijevao se jedanaestogodišnjoj djevojčici."

"Znam što je učinio. To je bilo glupo i njemu je jako žao. Nemate pojma koliko."

"On je pretvorio život moje kćeri u pakao."

"I što sad? Vi isto želite napraviti nama?"

"Vaš bi muž trebao dati otkaz", reče Guy.

"Zato što mu se jedanput omaklo?"

"On joj je oduzeo djetinjstvo."

"Baš ste melodramatični."

"Zar se doista ne sjećate kako je bilo kada ste išli u školu - kako se osjeća dijete kojega svaki dan zafrkavaju? Moja je kći bila sretno dijete. Ne savršeno, ali sretno. A sada..."

"Gledajte, žao mi je. Doista. Ali želim da se držite podalje od moje obitelji."

"Da ju je udario - mislim, ošamario ili tako nešto - više ne bi tamo radio, zar ne? Ono što je on učinio Yasmin puno je gore."

Dolly Lewiston napravi grimasu. "Vi to ozbiljno?"

"Neću pustiti da to tek tako prođe."

Ona zakorači prema njemu. Ovaj put nije ustuknuo. Lica su im bila udaljena kojih tridesetak centimetara jedno od drugog, ne više. Njezin glas pređe u šapat. "Vi stvarno mislite da je najgora stvar koja joj se može dogoditi to da joj se netko ruga?"

On otvori usta, ali iz njih ništa ne izađe.

"Nasrnuli ste na moju obitelj, gospodine Novak. Na moju obitelj. Na ljude koje volim. Moj muž je pogriješio. Ispričao se. Ali vi nas i dalje želite napadati. Ako je tako, mi ćemo se braniti."

"Ako me namjeravate tužiti..."

Ona se počne smijuljiti. "A, ne", nastavi ona šapatom. "Nisam mislila na sud."

"Što onda?"

Dolly Lewiston nakrivi glavu udesno. "Je li vas ikada netko fizički napao, gospodine Novak?"

"Je li to prijetnja?"

"To je pitanje. Rekli ste da je ono što je moj muž učinio gore od fizičkog napada. Uvjeravam vas, gospodine Novak, nije. Ja poznajem određene ljude. Samo jedna moja riječ - samo natuknica da mi netko pokušava nauditi - i oni će vas posjetiti jedne noći dok spavate. Dok vaša kći spava."

Guy osjeti kako mu se suše usta. Pokuša spriječiti da mu ne popuste koljena.

"To definitivno zvuči kao prijetnja, gospođo Lewiston."

"Nije. To je činjenica. Ne prestanete li nas progoniti, mi nećemo mirno sjediti i to dopuštati. Napast ću vas svim raspoloživim sredstvima. Razumijete li?"

On ne odgovori.

"Učinite sebi uslugu, gospodine Novak. Neka vas zaokupi briga oko kćeri, a ne oko toga kako ćete srediti mog muža. Odustanite više."

"Neću."

"Onda je vaša patnja tek počela."

Dolly Lewiston se okrene i ode bez riječi. Guy Novak osjeti podrhtavanje u nogama. Stajao je na mjestu, gledao je kako ona ulazi u automobil i odvozi se. Nije se osvrnula, ali na licu joj je mogao vidjeti osmijeh.

Ona je luda, pomisli Guy.

Ali znači li to da bi on trebao odustati? Nije li odustajao cijeli svoj prokleti život? Nije li upravo to bio problem - to što je bio muškarac po kojemu se moglo gaziti?

On otvori ulazna vrata i uđe.

"Je li sve u redu?"

Bila je to Beth, njegova najnovija djevojka. Previše se trudila da mu ugoditi. Sve su to radile. Vladala je nestašica muškaraca njegove dobi pa su se jako trudile da udovolje, ali i da ne djeluju kao da su očajne. Nijednoj nije baš uspijevalo. Takav je bio očaj. Mogli ste ga pokušati prikriti, ali smrad je prodirao kroz sve velove.

Guy je želio da to može zanemariti. Želio je da i žene to zanemare, pa da mogu vidjeti njega kakav doista jest. Ali tako je bilo pa su sve te veze ostajale samo površne. Žene su htjele više. Trudile su se ne raditi pritisak, ali već je i to djelovalo kao pritisak. Žene su bile gnjezdarice. Željele su veću bliskost. On nije, ali svejedno su ostajale s njim sve dok on ne bi prekinuo vezu.

"Da, sve je u redu", odgovori Guy. "Oprosti što sam se toliko zadržao."

"Nema veze."

"Jesu li cure dobro?"

"Da. Jillina je mama svratila po Jill. Yasmin je u svojoj sobi."

"U redu, odlično."

"Jesi li gladan, Guy? Želiš li da ti priprelim nešto za jelo?"

"Samo ako mi se pridružiš."

Beth kao da je malo zasjala i njega zbog nečega zapeče savjest. Žene s kojima je izlazio činile su da se on istovremeno osjeća i bezvrijedno i nadmoćno. Ponovno ga je izjedao osjećaj gađenja prema samom sebi.

Ona mu priđe i poljubi ga u obraz. "Idi, odmori se, ja ću početi pripremati objed."

"Odlično. Idem samo na brzinu pogledati svoj e-mail." Ali kada je Guy pogledao poštu, čekao ga je samo jedan novi e-mail. Stigao je s anonimne Hotmail adrese. Od te kratke poruke Guy u se sledi krv u žilama.

Molim Vas, poslušajte me - Morate bolje sakriti pištolj.

Tia gotovo požali što nije prihvatila ponudu Hester Crimstein. Sjedila je kod kuće pitajući se je li se ikad u životu osjećala tako bespomoćno. Nazvala je Adamove prijatelje, ali nitko nije ništa znao. U glavi joj je bujao strah. Jill, koja je dobro znala ocijeniti raspoloženje roditelja, shvaćala je da nešto ozbiljno nije u redu.

"Gdje je Adam, mamice?"

"Ne znamo, dušo."

"Zvala sam ga na mobitel", reče Jill. "Nije se javio."

"Znam. Pokušavamo ga pronaći."

Ona se zagleda kćeri u lice. Kako je samo bila zrela. Drugo dijete odrasta puno drukčije od prvog. Prvo dijete previše štite. Nadgledate svaki njegov korak. Smatrate da je svaki njegov dah dio Božanskog plana. Zemlja, Mjesec, zvijezde, Sunce - svi se okreću oko prvorođenog djeteta.

Tia se zamisli nad tajnama, skrivenim mislima, strahovima, nad time kako je pokušala saznati misli svojega sina. Pitala se potvrđuje li njegov nestanak da je bila u pravu ili ne. Svi imaju probleme, znala je. Tia je imala problem sa strahovima. Pobožno je tjerala djecu da nose kacige kad su se bavili sportom - čak i zaštitne naočale kad je bilo potrebno. Stajala je na autobusnoj stanici sve dok ne bi ušli u autobus. Čak i kada je Adam postao prestar za tako nešto i nije volio da ona to radi, Tia se sakrivala i gledala. Nije voljela kada su prelazili prometne ceste ili se biciklom vozili u centar. Nije voljela da ih voze druge majke, jer nije znala koliko su oprezne u prometu. Slušala je svaku priču o svakoj dječjoj tragediji - o svakoj automobilskoj nesreći, o svakom utapanju u bazenu, o svakoj otmici, svakom padu aviona, baš sve. Slušala je, zatim bi došla kući, potražila to na internetu i pročitala svaki članak. Mike bi uzdahnuo, pokušao bi je utješiti objašnjavajući koliko su male šanse da se tako nešto dogodi i dokazati joj da su njezini strahovi neutemeljeni, ali uzalud.

Koliko god šanse bile male, sve se to ipak nekome događalo. A sada se dogodilo i njoj. Je li njezin strah bio nerazuman - ili je Tia cijelo vrijeme bila u pravu?

Tijin mobitel ponovno zazvoni i ona ga ponovno brzo zgrabi, nadajući se svim svojim bićem da je to Adam. Nije bio on. Broj je bio skriven.

"Halo?"

"Gospodo Baye? Ovdje istražiteljica Schlich."

Visoka policajka iz bolnice. Tiju ponovno probode strah. Čini se nemogućim svaki put iznova osjetiti istu zebnju, ali ništa nije moglo otupjeti osjećaje. "Da?"

"Pronašli smo mobitel vašega sina u kanti za smeće blizu mjesta na kojem je vaš muž napadnut."

"Znači, ipak je bio tamo?"

"Pa da, to smo i pretpostavili."

"I očito mu je netko ukrao mobitel."

"To je već upitno. Najvjerojatniji razlog zbog kojega je mobitel odbačen je taj što je netko - vjerojatno vaš sin - ugledao vašega muža i shvatio kako ga je uspio pronaći."

"Ali vi ne znate je li doista tako."

"Ne, gospodo Baye, ne znam."

"Hoće li takav razvoj događaja učiniti da ozbiljnije shvatite slučaj?"

"Mi ga od početka smatramo ozbiljnim", reče Schlich.

"Dobro znate na što mislim."

"Znam. Gledajte, mi tu ulicu nazivamo Alejom vampira jer danju nema nikoga. Baš nikoga. Zato, kad se večeras ponovno otvore klubovi i barovi, da, poći ćemo onamo i postavljat ćemo pitanja."

Dotad je preostalo još mnogo sati. Trebalo je čekati sumrak.

"Bude li kakvih novosti, javit ću vam."

"Hvala."

Tia je upravo prekinula vezu kada primijeti kako automobil skreće na njihov kolni prilaz. Ona ode do prozora. Gledala je kako Betsy Hill, Spencerova majka, izlazi iz vozila i ide prema njezinim vratima.

* * *

Ilene Goldfarb se probudila rano ujutro i uključila aparat za kavu. Odjenula je kućni ogrtač i papuče i polako krenula niz kolni prilaz po novine. Njezin muž, Herschel, još uvijek je bio u krevetu. Njezin sin, Hal, sinoć je dokasna bio vani, kao što i priliči tinejdžeru, učeniku posljednjeg razreda srednje škole. Hala su već primili na Princeton, njezino nekadašnje sveučilište. Naporno je radio da se onamo upiše. Sada se malo opuštao i ona nije imala ništa protiv toga.

Jutarnje je sunce grijalo kuhinju. Ilene sjedne u svoj najdraži slolac podvijenih nogu. Odgurne medicinske časopise. Bilo ih je puno. Ne samo da je ona bila ugledni transplantolog, već je i njezin muž bio na glasu kao najbolji kardiolog u sjevernom New Jerseyju. Radio je u bolnici Valley u Ridgewoodu.

Ilene je pijuckala kavu. Čitala je novine. Razmišljala je o sitnim životnim radostima i kako im se rijetko prepuštala. Pomisli na Herschela, gore u spavaćoj sobi, kako je samo bio zgodan kada su se upoznali na studiju medicine. Kako su preživjeli nenormalnu satnicu i neumoljiv studij, stažiranje, specijalizaciju, postdiplomski sludij kirurgije, posao. Razmisli o svojim osjećajima prema njemu, kako su s prolaskom godina ti osjećaji prerasli u nešto što joj je bilo ugodno, kako ju je nedavno Herschel zamolio za razgovor te predložio 'probnu rastavu' budući da se Hal spremio napustiti gnijezdo.

"Što je preostalo?" pitao ju je Herschel šireći ruke. "Kada nas doista pogledaš kao par, što je preostalo, Ilene?"

Dok je tako sjedila u kuhinji, svega nekoliko koraka od mjesta na kojem ju je njezin muž, s kojim je bila u braku dvadeset i četiri godine, to upitao, činilo joj se da još uvijek čuje eho njegovih riječi.

Ilene je samu sebe tjerala, naporno je radila, pokušavala je sve postići i u tome je uspjela: imala je nevjerojatnu karijeru, prekrasnu obitelj, veliku kuću, poštovanje kolega i prijatelja. A sada se njezin muž pitao što je preostalo. Doista - što? Njihovi su se osjećaji promijenili tako polako, tako postupno, da nije ni primijetila. Možda joj nije bilo stalo da primijeti. Ili nije željela nešto više. Ma tko će, k vragu, znati?

Ona pogleda prema stubištu. Bila je u napasti da se istog trenutka vrati gore, uvuče u krevet Herschelu i satima s njim vodi ljubav, kao što su običavali davno prije i tako

izbije te 'što je preostalo' sumnje iz njegove glave. Ali nije se mogla natjerati čak ni da ustane. Jednostavno nije. Zato je čitala novine, pijuckala kavu i brisala oči.

"Hej, mama."

Hal otvori hladnjak i počne piti sok od naranče ravno iz boce. Prije ga je znala ukoriti zbog toga - radila je to godinama - ali koja korist, Hal je bio jedini koji je pio sok od naranče; uostalom, previše se sati gubi na takve stvari. Uskoro će otići na fakultet. Njihovo je zajedničko vrijeme istjecalo. Zašto ga trošiti na gluposti?

"Hej, dušo. Jesi li dugo bio vani?"

On popije još malo, slegne ramenima. Bio je odjeven u kratke hlače i sivu majicu. Pod rukom je imao košarkašku loptu.

"Ideš igrati u školsku dvoranu?" upita ona.

"Ne, u Heritage." On otpije još jedan gutljaj pa je upita: "Jesi dobro?"

"Ja? Naravno. Zašto ne bih bila?"

"Oči kao da su ti crvene."

"Dobro sam."

"A vidio sam i one tipove koji su tu bili."

Mislio je na agente FBI-a. Svratili su, raspitali se o njezinoj praksi, o Mikeu, o stvarima koje za nju jednostavno nisu imale smisla. Obično bi o takvim stvarima razgovarala s Herschelom, ali on je izgleda bio zauzet pripremama za ostatak svojeg života bez nje.

"Mislila sam da si već izašao", reče ona.

"Stao sam da pokupim Rickyja, ali sam se vratio niz ulicu. Izgledali su kao murjaci ili nešto slično."

Ilene Goldfarb ne reče ništa.

"I jesu li?"

"Nije ništa važno. Ne brini oko toga."

On nije inzistirao. Udari loptom nekoliko puta o pod i krene van. Dvadeset minuta poslije zazvoni telefon. Ona pogleda na sat. Osam ujutro. U to doba su je sigurno zvali iz bolnice, iako nije bila dežurna. Operateri su često griješili i usmjeravali pozive krivim doktorima.

Ona pogleda tko zove i ugleda prezime LORIMAN.

Ilene se javi, reče halo.

"Ovdje Susan Loriman", reče glas.

"Da, dobro jutro."

"Ne želim razgovarati s Mikeom o..." Susan Loriman zastane, kao da traži odgovarajuću riječ. "O situaciji u kojoj se nalazim. O pronalaženju donora za Lucasa."

"Razumijem", reče ona. "Ako želite možete doći u utorak, kada primam pacijente..."

"Možemo li se danas naći?"

Ilene se upravo htjela pobuniti. Posljednje što je u tom trenutku željela bilo je da štiti ili čak pomaže ženi koja se uvalila u takvu nevolju. Ali tu se nije radilo o Susan Loriman, podsjeti ona samu sebe. Radilo se o njezinome sinu, Ileneinom pacijentu, Lucasu.

"Valjda možemo."

23.

Tia otvori vrata prije nego što je Betsy Hill stigla pozvoniti i bez uvoda upita: "Znaš li gdje je Adam?"

Pitanje prestraši Betsy Hill. Oči joj se rašire i ona zastane. Ugleda Tijino lice i brzo odmahne glavom. "Ne znam", odgovori ona. "Nemam pojma gdje je."

"Kako to da si svratila?"

Betsy Hill je odmahivala glavom. "Adam je nestao?"

"Da."

Boja iščezne iz Betsyna lica. Tia je mogla samo pretpostaviti kakve je stravične uspomene ovo izazivalo. Nije li i Tia već pomislila kako je to sve slično onome što se dogodilo Spenceru?

"Tia?"

"Da?"

"Jesi li ga tražila na krovu škole?"

Tamo gdje su pronašli Spencera.

Daljnji argumenti i razgovori nisu bili potrebni. Tia vikne Jill da će se brzo vratiti - Jill će uskoro biti dovoljno odrasla da je mogu nakratko ostavljati samu, a sad nije bilo druge - zatim obje žene potrče prema Betsynom automobilu.

Betsy je vozila. Tia je ukočeno sjedila na mjestu suvozača. Prošle su dva bloka kuća kada Betsy reče: "Jučer sam razgovarala s Adamom."

Tia je čula riječi, ali njihov smisao nije sasvim dopirao do nje. "Molim?"

"Znaš li za stranicu sjećanja koju su otvorili za Spencera na MySpaceu?"

Tia je pokušavala plivati kroz izmaglicu, obratiti pažnju. Stranica sjećanja na MySpaceu. Sjeti se da je prije nekoliko mjeseci čula za nju. "Da."

"Tamo se pojavila jedna nova fotografija."

"Ne razumijem."

"Snimljena je malo prije nego što je Spencer umro."

"Mislila sam da je on bio sam one noći kada je umro", reče Tia.

"I ja."

"Još uvijek te ne slijedim."

"Mislim", reče Betsy Hill, "da je Adam bio sa Spencerom one noći."

Tia se okrene prema njoj. Betsy Hill je gledala u cestu. "I ti si jučer o tome s njim razgovarala?"

"Da."

"Gdje?"

"Na školskom parkiralištu, poslije nastave."

Tia se sjeti dopisivanja s CeeJay8115: *Što se dogodilo?*

Njegova mi se majka obratila poslije škole.

Tia upita: "Zašto nisi došla k meni?"

"Zato što nisam htjela čuti tvoje objašnjenje, Tia", reče Betsy. Glas joj je sada bio napet. "Htjela sam čuti Adamovo."

Srednja škola, velika građevina od opeke, nazirala se u daljini. Betsy je jedva uspjela stati, Tia je već izašla iz auta i potrčala prema zgradi od opeke. Spencerovo je tijelo, sjećala se, pronađeno na jednom od nižih krovova, tada poznatom mjestu za pušenje. Ispod jednog je prozora bila izbočina. Na nju su djeca izlazila i penjala se po oluku. "Čekaj", vikne Betsy.

Ali Tia je već gotovo stigla do zgrade. Bila je subota, ali na parkiralištima je bilo dosta automobila. Sve karavani i minivani. Igrale su se košarkaške utakmice, djeca su trenirala nogomet. Roditelji su stajali uz rub igrališta stišćući čaše iz Starbucks; brbljali su na mobitelima, snimali djecu teleobjektivima, prčkali po BlackBerryjima. Tia nikad nije voljela ići na Adamova sportska nadmetanja jer bi se, koliko god to nije željela, previše uživjela. Prezirala je one naporene roditelje, kojima je djetetov sportski uspjeh bio životna hrana. Smatrala je da su uskogrudni, ali i vrijedni sažaljenja, pa im nije htjela biti nimalo nalik. Ali kada je gledala kako se njezin sin nadmeće, toliko bi je obuzeli osjećaji, toliko se brinula za Adamovu sreću, da su je njegovi usponi i padovi iznurivali.

Tia treptanjem otjera suze i nastavi trčati. Kada je stigla do prozora ukoči se u mjestu. Izbočine više nije bilo.

"Maknuli su je nakon što su pronašli Spencera", reče Betsy prilazeći joj s leđa. "Željeli su spriječiti djecu da se penju onamo. Zao mi je. Potpuno samo zaboravila."

Tia pogleda gore. "Djeca uvijek pronađu novi put", reče ona.

"Znam."

Tia i Betsy su užurbano tražile novi prilaz, ali ga nisu mogle pronaći. Trčeći običu zgradu do glavnog ulaza. Vrata su bila zaključana pa su lupale po njima, sve dok se nije pojavio čuvar na čijem je odijelu pisalo KARL.

"Zatvoreno je", reče Karl kroz staklena vrata.

"Moramo na krov", vikne Tia.

"Na krov?" On se namršti. "Zašto zaboga?"

"Molim vas", reče Tia. "Morate nas pustiti."

Čuvar pogled skrene udesno i kada je ugledao Betsy Hill on se trgne. Nije bilo sumnje, prepoznao ju je. Bez daljnje rasprave on uzme ključeve i širom otvori vrata.

"Ovuda", reče.

Svi su trčali. Tijino je srce lupalo tako jako da je bila sigurna kako će joj iskočiti iz prsa. Oči su joj i dalje bile pune suza. Karl otvori vrata i uperi prstom u kut. Uza zid su bile pričvršćene ljestve, nalik na one u podmornicama. Tia nije oklijevala. Ona potrči prema njima i počne se penjati. Betsy Hill ju je slijedila u stopu.

Popnu se na krov, ali bile su na suprotnoj strani od one koja im je trebala. Tia je trčala po katranu i šljunku, Betsy za njom. Krovovi su bili na različitim razinama. S jednog su morali skočiti gotovo kat niže. Obje su to učinile bez oklijevanja.

"Iza ovog ugla", vikne Betsy.

One skrenu na krov koji su tražile i zastanu.

Nije bilo tijela.

To je bilo najvažnije. Adama nije bilo, ali netko je tu dolazio.

Bilo je razbijenih pivskih boca. Bilo je opušaka od cigareta i nešto nalik na opuške od marihuane. Kako su ono zvali te opuške? Žohari. Ali to nije bio razlog zbog kojeg se Tia ukočila.

Svijeće.

Desetine svijeća. Od većine je ostala tek gomila voska. Tia im priđe i dotakne ih. Na većini se vosak već bio stvrdnuo, ali jedna ili dvije su još bile mekane, kao da su nedavno izgorjele.

Tia se okrene. Betsy Hill je samo stajala. Nije se micala. Nije plakala. Samo je stajala i piljila u svijeće.

"Betsy?"

"Tu su pronašli Spencerovo tijelo", reče ona.

Tia čučne, pogleda svijeće, shvati da joj izgledaju poznato.

"Točno tu gdje su svijeće. Točno na tom mjestu. Popela sam se ovamo prije nego što su odnijeli Spencera. Inzistirala sam na tome. Htjeli su ga odnijeti dolje, ali rekla sam ne. Najprije sam ga željela vidjeti. Željela sam vidjeti gdje je moj dječak umro."

Betsy priđe još jedan korak. Tia se ne pomakne.

"Popela sam se preko izbočine, one koju su srušili. Jedan od policajaca pokušao mi je pomoći. Rekla sam mu da me prokleta ostavi na miru. Natjerala sam ih sve da se povuku. Ron je mislio da sam poludjela. Pokušao me odgovoriti od toga, ali ja sam se popela. Spencer je bio točno ovdje. Točno tu gdje ti stojiš. Ležao je na boku. Noge su mu bile skvrčene, kao u fetusa. Tako je i spavao. Skvrčen kao fetus. Do desete je godine sisao palac dok je spavao. Gledaš li ikad svoju djecu dok spavaju, Tia?"

Tia kimne. "Mislim da svi roditelji to rade."

"Što misliš, zašto?"

"Zato što izgledaju tako nevino."

"Možda." Betsy se nasmiješi. "Ali ja mislim da je to zato što ih tada možemo gledati i diviti im se i ne osjećati se čudno zbog toga. Zapiljiš li se tako u njih danju, oni će pomisliti da si luda. Ali kad spavaju..."

Njezin glas se polako utiša. Ona se počne osvrutati oko sebe. "Ovaj je krov prilično velik."

Tiju zbuni promjena teme. "Izgleda."

"Krov", ponovi Betsy. "Velik je. Posvuda ima razbijenih boca."

Ona pogleda Tiju. "Dobro..." reče Tia ne znajući što da odgovori.

"Oni koji su palili svijeće", nastavi Betsy, "izabrali su točno ono mjesto na kojem je Spencer pronađen. Taj podatak nikad nije objavljen u novinama. Kako su onda znali? Ako je one noći Spencer bio sam, kako su znali upaliti svijeće točno na mjestu na kojem je umro?"

* * *

Mike pokuca na vrata.

Stajao je na stubištu i čekao. Mo je ostao u autu. Bili su možda kilometar od mjesta na kojem je Mike sinoć napadnut. On se htio vratiti u onu uličicu, vidjeti može li se ičega sjetiti, išta pronaći. Doista nije znao što da radi. Ispipavao je gdje je mogao, nadajući se da će ga nešto već odvesti bliže k sinu.

Možda je ovo bila njegova najbolja šansa.

Nazvao je Tiju i rekao joj da mu se s Huffom nije posrećilo. Tia mu je ispričala o njezinom i Betsynom posjetu školi. Betsy je još uvijek bila kod njih doma.

Tia reče: "Adam se od Spencerovog samoubojstva još više povukao u sebe."

"Znam."

"Znači, možda se one noći dogodilo još nešto."

"Na primjer?"

Tišina.

"Betsy i ja još moramo razgovarati", reče Tia.

"Pazi se, dobro?"

"Kako to misliš?"

Mike ne odgovori, ali oboje su znali. Istina je, koliko god to grozno bilo, da njihovi interesi i interesi Hillovih možda više nisu bili isti. Ni on ni ona nisu to željeli izgovoriti. Ali oboje su znali.

"Hajdemo ga najprije pronaći", reče Tia.

"To i pokušavam. Ti nastavi tražiti tamo, a ja ću ovdje."

"Volim te, Mike."

"I ja tebe volim."

Mike pokuca još jednom. Nitko nije odgovarao. On podigne ruku da treći put pokuca kada se vrata otvore. Izbacivač Anthony ispuni prolaz. On prekrži svoje krupne ruke i reče: "Očajno izgledate."

"Hvala, baš mi je drago."

"Kako ste me pronašli?"

"Na internetu sam pogledao novije fotografije nogometne momčadi Dartmoutha. Diplomirao si prošle godine pa je tvoja adresa navedena na studentskoj stranici."

"Pametno", reče Anthony i nasmiješi se. "Mi momci s Dartmoutha jako smo pametni."

"Napali su me u onoj uličici."

"Da, znam. Što mislite, tko je pozvao policiju?"

"Ti?"

On slegne ramenima. "Dajte, idemo prošetati."

Anthony zatvori vrata za sobom. Bio je odjeven kao da je vježbao, u kratke hlače i jednu od onih uskih majica bez rukava, koje su iznenada postale moderne ne samo

među momcima kao Anthony, kojima je to pristajalo, već i među tipovima Mikeovih godina kojima jednostavno nije.

"To mi je samo ljetna gaža", reče Anthony. "Onaj posao u klubu. Ali sviđa mi se. Najesen upisujem studij prava na Columbiji."

"Moja je žena pravica."

"Da, znam. A vi ste liječnik."

"Otkud pak to znaš?"

On se naceri. "Niste vi jedini koji ima veze s fakulteta."

"Potražio si me na internetu?"

"Ma ne. Nazvao sam sadašnjeg trenera hokeja. Tip se zove Ken Karl. Prije je trenirao obrambene igrače nogometne momčadi. Opisao sam mu kako izgledate i da tvrdite da ste igrali u sveučilišnoj momčadi. Odmah je rekao 'Mike Baye'. Kaže da ste bili jedan od najboljih hokejaša koje je škola ikad imala. Još uvijek držite neki rekord."

"Znači li to da smo uspostavili neku vezu, Anthony?"

Krupni muškarac ne odgovori.

Oni krenu niza stube. Anthony skrene udesno. Muškarac koji im je prilazio iz suprotnog smjera vikne: "Jo, Ant!" pa njih dvojica izvedu zamršeno rukovanje, zatim svaki nastavi svojim putem.

Mike reče: "Ispričaj mi što se dogodilo sinoć."

"Dvojica, možda trojica tipova ubili su boga u vama. Čuo sam neko komešanje. Kada sam stigao onamo, dali su se u bijeg. Jedan od njih je imao nož. Mislio sam da ste gotovi."

"Ti si ih otjerao?"

Anthony slegne ramenima.

"Hvala."

On slegne ramenima još jedanput.

"Jesi li vidio kako izgledaju?"

"Nisam im vidio lica, ali bili su bijelci s puno tetovaža. Odjeveni u crno. Prljavi, mršavi i kladim se ušlagirani do daske. Bili su jako ljuti. Jedan se držao za nos i psovao." Anthony se ponovno nasmije. "Mislim da ste mu ga slomili."

"Ti si zvao policiju?"

"Aha. Ne mogu vjerovati da ste već na nogama. Mislio sam da su vas izbacili iz stroja najmanje na tjedan dana."

Oni nastave hodati.

"Onaj dečko od sinoć, u školskoj jakni", reče Mike, "jesi li ga viđao prije?"

Anthony ne odgovori.

"Prepoznao si i mog sina po fotografiji."

Anthony stane. Skine sunčane naočale s ovratnika i stavi ih na nos. Skrivale su mu oči. Mike je čekao.

"Naša veza s fakulteta proteže se samo dovde, Mike."

"Rekao si da te čudi što sam već na nogama."

"Jesam."

"Želiš znati zašto?" Anthony slegne ramenima.

"Još uvijek nisam pronašao sina. On se zove Adam. Ima šesnaest godina i mislim da je u velikoj opasnosti."

Anthony nastavi hodati. "Žao mi je što to čujem."

"Potrebne su mi informacije."

"Izgledam li vam ja kao služba koja ih daje? Ja ovdje živim i ne govorim o onome što vidim."

"Nemoj mi sad početi s tim sranjem o 'kodeksu ulice'." Mike primi krupnoga muškarca za nadlakticu. "Potrebna mi je tvoja pomoć."

Anthony oslobodi ruku, ubrza hod. Mike ga sustigne. "Neću odustati, Anthony."

"Nisam ni mislio da hoćete", reče on. Zastane. "Je li vam se sviđalo tamo?"

"Gdje?"

"Na Dartmouthu?"

"Aha", reče Mike. "Jako mi se sviđalo."

"I meni. Bilo je kao da sam u nekom potpuno drugom svijetu. Shvaćate što mislim, zar ne?"

"Da."

"Nitko iz ovog susjedstva nije znao za taj fakultet."

"Kako si se uspio upisati?"

On se nasmiješi i popravi naočale. "Mislite kako to da je veliki crni brat s ulice pohađao snježnobijeli Dartmouth?"

"Da", odgovori Mike. "Upravo to mislim."

"Dobro sam igrao nogomet, možda čak sjajno. Uzeli su me u Diviziju 1A. Mogao sam čak završiti u Velikoj desetki."

"Ali?"

"Ali također sam znao svoja ograničenja. Nisam bio dovoljno dobar da postanem profesionalni igrač. U čemu bi onda bio smisao? Dobio bih nikakvo obrazovanje, neku beznačajnu svjedodžbu. Zato sam se upisao u Dartmouth. Dobio sam cjelovito obrazovanje i svjedodžbu iz humanitarnih znanosti. Kako god bilo, uvijek ću biti diplomac elitnog sveučilišta."

"A sada ćeš još upisati i pravo na Columbiji."

"Aha."

"A onda? Mislim, kad diplomiraš."

"Ostat ću u ovom kvartu. Ne radim to da se izvučem odavde. Ovdje mi se sviđa. Samo si želim poboljšati život."

"Dobro je biti lojalan čovjek."

"Da, a loše je cinkati."

"Ne možeš se ograditi od ovoga, Anthony."

"Da, znam."

"Da su okolnosti drukčije bilo bi mi zadovoljstvo nastaviti razgovor o našem sveučilištu", reče Mike.

"Ali morate spasiti svoje dijete."

"Tako je."

"Mislim da sam i prije viđao vašega sina. Iako, svi mi oni izgledaju jednako u toj crnoj odjeći, namrgođenih lica u stilu - život im je sve pružio pa ih to razdražuje. Teško mi je suosjećati s njima. Ovdje se ljudi fiksaju kako bi pobjegli. Od čega, k vragu, ta djeca moraju bježati - od lijepe kuće, roditelja koji ih vole?"

"Nije sve tako jednostavno", reče Mike.

"Valjda."

"I ja sam potekao ni iz čega. Ponekad mislim da je tako lakše. Ambicija dolazi sama kad nemaš ništa. Znaš čemu težiš."

Anthony je šutio.

"Moj sin je dobro dijete. Sada prolazi kroz neku fazu. Moj zadatak je da ga štitim dok ga to ne prođe."

"To je vaš posao, ne moj."

"Jesi li ga sinoć vidio, Anthony?"

"Možda. Ne znam puno. Stvarno ne znam."

Mike ga je netremice gledao.

"Postoji jedan klub za maloljetnike. Navodno je siguran za tinejdžere. Imaju savjetnike, terapije i slično, ali to je izgleda samo paravan za tulumarenje."

"Gdje se nalazi?"

"Dva-tri bloka od mog kluba."

"A kad kažeš 'paravan za tulumarenje', na što točno misliš?"

"Kako vam se čini? Droga, opijanje i slično. Kruže glasine o ispiranju mozgov a i sličnim sranjima. Ja u to ne vjerujem, ali jedno je sigurno - oni koji tamo ne pripadaju, drže se podalje."

"Što to znači?"

"To znači da su na glasu i kao vrlo opasni. Možda povezani s mafijom, ne znam. Ali nitko ih ne dira. To je sve."

"I ti misliš da je moj sin išao onamo?"

"Ako je bio u okolici i ako ima šesnaest godina, da, mislim da je najvjerojatnije išao onamo."

"Ima li to mjesto neko ime?"

"Mislim da se zove klub Jaguar. Imam njihovu adresu."

On mu je dade. Mike mu pruži svoju posjetnicu.

"Tu su svi moji brojevi telefona", reče Mike.

"Aha."

"Ako vidiš mog sina..."

"Ja nisam dadilja, Mike."

"Nema veze. Nije ni moj sin beba."

* * *

Tia je držala fotografiju Spencera Hilla.

"Ne znam kako možeš biti tako sigurna da je to Adam."

"I nisam bila", reče Betsy Hill. "Ali onda sam se suočila s njime."

"Možda se samo izbezumio jer je vidio fotografiju svojeg mrtvog prijatelja."

"Možda", složi se Betsy tonom koji je jasno značio: Nema teorije.

"I ti si uvjeren da je ovo fotografirano one noći kada je on umro?"

"Jesam."

Tia kimne. Među njima zavlada tišina. Ponovno su bile u kući Bayeovih. Jill je na katu gledala televiziju. Zrakom su se pronosili zvuci serije *Hannah Montana*. Tia je sjedila, kao i Betsy Hill.

"I što misliš, kakvo to ima značenje, Betsy?"

"Svi su govorili da te noći nisu vidjeli Spencera. Da je bio sam."

"I ti misliš da ovo znači da su se s njim vidjeli?"

"Da."

Tia je malo pritisne. "A ako nije bio sam, kakvo to značenje ima?"

Betsy se zamisli. "Ne znam."

"Ti si dobila oprostajno pismo, zar ne?"

"SMS-om. To je mogao poslati bilo tko."

Tiju ponovno obuzme onaj osjećaj. U neku ruku dvije se majke sada nisu slagale. Ako je ono što je Betsy Hill tvrdila u vezi s fotografijom bilo istina, onda je Adam lagao. A ako je Adam lagao, tko zna što se doista dogodilo one noći?

Zato joj Tia nije ništa rekla o porukama koje je Adam izmijenio s CeeJay8115, a u kojima se spominje majka koja mu se obratila. Ne još. Ne dok ne sazna više.

"Neki su mi znakovi promakli", reče Betsy.

"Na primjer?"

Betsy Hill zatvori oči.

"Betsy?"

"Jednom sam ga špijunirala. Mislim, nisam stvarno špijunirala... Spencer je bio na kompjutoru i kada je izašao iz sobe, ja sam se ušuljala unutra. Da vidim što radi. Znaš? Nisam trebala. Nije u redu na taj način nekome zadirati u intimu."

Tia nije komentirala.

"Bilo kako bilo, kliknula sam na strelicu, onu pri vrhu ekrana na tražilici."

Tia kimne.

"I... on je posjećivao stranice o samoubojstvima. Tamo je bilo priča o djeci koja su se ubila i sličnim stvarima. Nisam dugo čitala. Ali nisam ništa ni poduzela u vezi s time. Samo sam to isključila iz misli."

Tia pogleda Spencera na fotografiji. Tražila je znakove koji bi odali da će mladić biti mrtav za nekoliko sati, kao da se to nekako trebalo čitati na njegovom licu. Nije bilo ničega, ali što je to značilo?

"Jesi li pokazala Ronu ovu fotografiju?" upita'ona.

"Jesam."

"Što on misli o tome?"

"Pita se kako to mijenja bilo što. Naš se sin ubio, rekao je, što još pokušavaš otkriti, Betsy? On misli da ja sve to radim kako bih mogla napokon staviti točku na i."

"Nije li tako?"

"Točku na i", ponovi Betsy gotovo ispljunuvši te riječi, kao da imaju loš okus. "Što to uopće znači? Kao da će Spencer, kad to učinim, nekamo nestati. Ja to ne želim, Tia. Možeš li zamisliti nešto bestidnije od toga?"

Ponovno su ušutjele, čuo se samo dosadni nasnimljeni smijeh Jilline serije.

"Policija misli da je tvoj sin pobjegao", reče Betsy. "Misle da se moj ubio."

Tia kimne.

"Ali što ako griješe? Što ako griješe u vezi s obojicom naših dječaka?"

24.

Nash je sjedio u kamionetu i pokušavao odlučiti koji će biti njegov sljedeći korak.

Nashov je odgoj bio normalan. Znao je da bi se psihijatri rado pozabavili tom izjavom, tražeći neki prizvuk seksualnog napastovanja, neumjerenosti ili crtu vjerskog konzervativizma. Nash je mislio da ne bi ništa pronašli. Imao je dobre roditelje, braću i sestre. Možda predobre. Štitili su ga onako kako samo obitelji umiju. Kada se pogleda unatrag, netko bi to mogao smatrati pogreškom, ali svakoj obitelji treba puno da prihvati istinu o nekom svome.

Nash je bio inteligentan pa je rano shvatio da je, kako neki kažu, rođen 's greškom'. Ima jedna kvaka po kojoj mentalno nestabilna osoba ne može znati da je nestabilna, jer je to dio njezine bolesti. Ali to je pogrešno. Još kako možete znati i imati uvid u vlastitu ludost. Nash je znao da mu nisu sve na broju ili da ima neku grešku u sustavu. Znao je da je drukčiji, da nije kao obični ljudi. Zbog toga se nije osjećao inferiorno, ali ni superiorno. Bio je svjestan da njegov um zna odlutati na vrlo mračna mjesta i da mu se tamo sviđa. Nije osjećao što i drugi, nije suosjećao s ljudskom patnjom kao što su se drugi pretvarali da suosjećaju.

Tu je glavna riječ bila: pretvarali.

Pietra je sjedila pokraj njega.

"Zašto čovjek misli da je tako poseban?" upita je on.

Ona ne odgovori.

"Zaboravi činjenicu da je ovaj planet - ma cijeli sunčev sustav - toliko beznačajno mali da to čak nismo u stanju shvatiti. Pokušaj ovo. Zamisli da si na velikoj plaži. Zamisli da si uzela jedno sićušno zrno pijeska. Samo jedno. Zatim pogledaš lijevo i desno po toj dugačkoj plaži koja se prostire u oba smjera dokle ti god pogled seže. Što misliš je li naš cijeli sunčev sustav tako mali u odnosu na svemir kao što je zrnce pijeska maleno u odnosu na tu plažu?"

"Ne znam."

"Kad bi mislila da je tako, bila bi u krivu. Puno, ali puno je manji. Pokušaj ovako: Zamisli da još uvijek držiš u ruci to sićušno zrno pijeska. Zamisli plažu, ali ne samo

onu na kojoj se nalaziš, već sve plaže na planetu, baš sve, od kalifornijske do istočne obale, od Mainea do Floride, od obala Indijskog oceana i Afrike. Zamisli sav taj pijesak, sve te plaže po cijelome svijetu, zatim pogledaj zrno pijeska koje držiš. Naš cjelokupni sunčev sustav - možeš zaboraviti naš planet - još je uvijek, još uvijek manji od njega, ako ga se usporedi s ostatkom svemira. Možeš li uopće pojmiti koliko smo beznačajni?" Pietra nije progovarala.

"Ali zaboravi to na trenutak", nastavi Nash. "Jer čovjek je beznačajan čak i na ovom planetu. Svedimo na trenutak cijelu ovu raspravu samo na Zemlju, dobro?" Ona kimne.

Znaš li da su dinosauri živjeli na Zemlji duže od ljudi?"

"Znam."

"Ali to nije sve. To je tek jedan od dokaza da ljudska vrsta nije posebna - sama činjenica da na ovom beskrajno malom planetu nismo mi bili gospodari većinu vremena. Pođimo korak dalje - znaš li koliko su duže dinosauri vladali planetom od nas? Dvaput? Pet puta? Deset?" Ona ga pogleda. "Ne znam."

"Četrdeset i četiri tisuće puta duže." Divlje je gestikulirao, izgubljen u blaženstvu svoje rasprave. "Daj samo zamisli. Četrdeset i četiri tisuće puta duže. To je više od sto dvadeset godina za svaki naš dan. Možeš li to uopće pojmiti? Misliš li da ćemo poživjeti četrdeset tisuće puta duže nego dosad?"

"Ne", odgovori ona.

Nash se zavalio u naslon. "Mi smo ništa. Čovjek je ništa. Ipak, imamo osjećaj da smo posebni. Mislimo da nešto značimo ili da nas Bog smatra svojim ljubimcima. Kakva smijurija."

Na fakultetu je Nash proučavao ideju prirodnog stanja Johna Lockeja - sukladno njemu, ako se pojednostavi, najbolja država je ona koja najmanje upravlja, jer se tako postiže stanje najbliže prirodnome, ili onakvo kakvo je Bog zamislio. Ali tada se mi ponašamo poput životinja. Misli da smo nešto više prava je besmislica. Kako je glupo vjerovati u to da je čovjek uzvišen i da su ljubav i prijateljstvo nešto više od tlapnji nešto inteligentnijeg uma, uma koji je u stanju vidjeti svu tu beznačajnost, pa mora izmišljati načine da se utješi i odvraća misli od toga.

Je li Nash bio normalan zato što vidi tamu - ili je većina ljudi zavaravala sama sebe? Pa ipak.

Pa ipak, Nash je godinama žudio za normalnim životom.

Vidio je da postoji bezbrižnost i čeznuo je za njom. Shvaćao je da je natprosječno inteligentan. Bio je odlikaš s gotovo savršenim ocjenama na prijamnom za fakultet. Upisao se na koledž Williams, gdje mu je glavni predmet studija bila filozofija i cijelo vrijeme je pokušavao sputati svoje ludilo. Ali ono je htjelo van.

Pa zašto ga onda ne pustiti?

U njemu je postojao neki primitivni nagon da zaštiti roditelje, braću i sestre, ali ostatak ljudi na zemlji nije mu bio važan. Oni su za njega bili poput pozadinske dekoracije, kazališnih rekvizita, ništa više. Istina je bila - a tu je istinu on shvatio rano u životu - da neopisivo uživa u nanošenju boli drugima. Tako je bilo oduvijek. Nije znao zašto. Neki ljudi crpe užitak iz laganog povjetarca, toplog zagrljaja ili pobjedničkog koša. Nash je pronalazio zadovoljstvo kada bi oslobodio planet od još jednog njegovog stanovnika. On nije želio biti takav, ali je znao da je to u njemu. Ponekad se mogao izboriti protiv toga, ponekad nije.

A onda je sreo Cassandra.

Bilo je to poput naučnog pokusa koji počne s prozirnom tekućinom kojoj netko doda kapljicu - katalizator - i sve se promijeni. Promijenjene se i boja i izgled i sastav. Koliko god to zvučalo sladunjavu, Cassandra je bila katalizator.

On ju je ugledao, ona ga je dotaknula i to ga je promijenilo.

Iznenada je sve imao. Imao je ljubav. Imao je nadu i snove i želju da se uvijek budi kraj iste osobe i provede s njome život. Upoznali su se na drugoj godini studija na koledžu Williams. Cassandra je bila prelijepa, ali to nije bilo sve. Svakome se mladiću pomalo sviđala, ali ona nije bila samo dijelom studentskih seksualnih maštarija. Cassandra, zanosna hoda i mudra osmijeha, bila je ona koju ste željeli zauvijek voljeti. Zbog djevojke kao što je Cassandra počnete maštati o kupnji kuće i košnji trave, o zidanju roštilja, o tome kako joj brišete čelo dok ona rađa vaše dijete. Oborila vas je s nogu njezina ljepota, da, ali vas je još više oduševila njezina prirodna dobrotu. Bila je posebna, nesposobna bilo kome nauditi i vi ste to nagonski znali.

Vidio je to u Rebi Cordovi, tek djelić, pa je osjetio grižnju savjesti kad ju je ubio. Nije ga jako pekla savjest, ali svejedno. Razmišljao je o njezinome mužu, o svemu kroz što će morati proći, pa iako mu nije bilo iskreno stalo, Nash je znao nešto o tome.

Cassandra.

Imala je petero braće i svi su je obožavali. I roditelji su je obožavali, a kad biste prošli pokraj nje i ona bi vam se nasmiješila, čak iako ste bili stranac, osjetili biste kako vas je to dirnulo duboko u srce. Njezini su je zvali Cassie. Nashu se to nije sviđalo. Ona je za njega bila Cassandra, on ju je volio i onoga dana kada ju je oženio shvatio je što ljudi misle kad kažu da su 'blagoslovljeni'.

Odlazili su u Williams na svečani početak školske godine i na zabave bivših studenata. Odsjedali su u Porches Innu u North Adamsu. Mogao ju je zamisliti tamo, u svratištu u sivoj kući, glave naslonjene na njegov trbuh, kako ga je podsjetila jedna novija pjesma, kako netremice gleda u strop. On je gladi po kosi dok razgovaraju o ničemu i svačemu. Upravo ju je takvu vidio kad bi je se sjetio, takvu ju je zamišljao - prije nego što se razboljela, prije nego što su rekli da je rak i razrezali njegovu prelijepu Cassandru, koja je umrla kao svaki drugi beznačajni organizam na tom sićušnom beznačajnom planetu.

Da, Cassandra je umrla i tada je on definitivno shvatio da je sve bilo sranje, neka šala, a kad je nje nestalo, Nash više nije imao snage da se brine o sputavanju svojeg ludila. Nije bilo potrebe za tim. Zato je pustio ludilo van, dokraja, i ono ga je zapljusnulo poput poplave. A jednom kada je izašlo, nije ga više mogao vratiti natrag.

Njezina ga je obitelj pokušala utješiti. Oni su imali 'vjeru', ponavljali su mu da je bio 'blagoslovljen' što ju je uopće imao i da će ga ona čekati na nekom prekrasnom mjestu na kojem će zajedno provesti vječnost. To im je bilo potrebno, nagađao je. Obitelj se tek bila oporavila od još jedne tragedije - Cassandrin najstariji brat, Curtis, ubijen je tri godine prije toga za vrijeme pljačke koja je pošla po zlu. Ali ako ništa drugo, Curtis je imao problematičan život. Cassandru je gotovo ubila smrt brata, plakala je danima i Nash je skoro pustio ludilo na volju samo kako bi pronašao način da joj olakša bol, ali na kraju su oni koji su vjerovali racionalizirali Curtisovu smrt. Vjera im je omogućila da to objasne kao dio nekog većeg plana.

Ali kako možete objasniti gubitak nekog tako punog ljubavi i topline kao što je bila Cassandra?

Ne možete. Njezini su roditelji govorili o zagrobnom životu, ali nisu u to doista vjerovali. Nije nitko. Zašto bismo inače plakali kad netko umre ako vjerujemo da će provesti vječnost u blaženstvu? Zašto bismo za nekim žalili ako je ta osoba otišla na neko bolje mjesto? Zar to nije grozno sebično - sprječavati da voljena osoba ode na neko bolje mjesto? Da doista vjerujemo da ćemo provesti vječnost u raju s voljenom osobom, ne bismo se nikad ničega plašili - jer život je tek kraći od uzdaha u odnosu na vječnost.

Plaćemo i žalimo, znao je Nash, jer duboko u sebi znamo da je sve to glupost.

Cassandra se nije zajedno s bratom Curtisom kupala u jarkoj svjetlosti. Ono što je ostalo od nje, što nisu uništili rak i kemoterapija, trunulo je u zemlji.

Na ukopu, njezina je obitelj govorila o sudbini i višim planovima i svim tim glupostima; da je to bio usud njegove ljubljene - da živi kratko, dotakne svakoga tko bi je sreo, a njega uzdigne do prekrasnih visina i pusti ga da s treskom lupi o tlo. To je bila i njegova sudbina. Pitao se je li doista tako. Čak i kad je bio s njom, bilo je trenutaka kada je savladavanje njegove prave prirode - onog istinitog božanskog prirodnog stanja - bilo teško. Bi li uspio sačuvati unutarjni mir? Ili je bio programiran od samoga početka da se vrati u tamu i izazove razaranje, pa čak i da je Cassandra poživjela? Sad je to bilo nemoguće saznati ali, bilo kako bilo, ovo je bila njegova sudbina.

"Ona nikad ne bi ništa odala", reče Pietra.

Znao je da misli na Rebu.

"Mi to ne znamo."

Pietra pogleda kroz bočni prozor.

"Policija će kad-tad utvrditi Mariannein identitet", reče on. "Ili će netko shvatiti da je nestala. Policija će se time pozabaviti. Razgovarat će s njezinim prijateljima. Reba bi im tad sigurno rekla."

"Žrtvuješ puno života."

"Zasad dva."

"A oni koji iza njih ostaju? I njihovi su životi promijenjeni."

"Da."

"Zašto?"

"Znaš zašto."

"Zar ćeš tvrditi da je Marianne sve sama počela?"

"Počela nije prava riječ. Ona je promijenila dinamiku događaja."

"I zato je umrla?"

"Donijela je odluku koja je mogla promijeniti, čak uništiti živote."

"I zato je umrla?" ponovi Pietra.

"Sve naše odluke imaju određenu težinu, Pietra. Svi mi svakodnevno izigravamo Boga. Žena kupi par skupocjenih cipela, a mogla je tim novcem nahraniti nekoga tko umire od gladi. U neku ruku, te joj cipele više znače nego nečiji život. Svi mi ubijamo kako bismo si učinili život udobnijim. Ne gledamo na svoje postupke tako, ali mi to radimo."

Ona mu nije proturječila.

"Što se događa, Pietra?"

"Ništa. Zaboravi."

"Obećao sam Cassandri."

"Da, već si rekao."

"Moramo spriječiti da se ovo nekako ne proširi, Pietra."

"Misliš li da možemo?"

"Da, možemo."

"Koliko ih još trebamo ubiti?"

Njega to pitanje zbuni. "Je li ti doista stalo? Zar ti je dosta?"

"Ja te samo pitam o ovome što se događa sad. Danas. U vezi s ovim slučajem. Koliko ćemo ih još ubiti?"

Nash se zamisli. Shvatio je da mu je Marianne možda od početka govorila istinu. U tom je slučaju morao krenuti od početka i uništiti problem u korijenu.

"Ako nam se posreći", reče on, "još samo jednog."

* * *

"Moj Bože", reče Loren Muse. "Može li ova žena biti dosadnija?"

Clarence se nasmiješi. Pregledavali su račune Rebe Cordove plaćene kreditnom karticom. Nije bilo apsolutno nikakvih iznenađenja. Kupovala je mješovitu robu, školske potrepštine i odjeću za djecu. Kupila je usisavač u Searsu i vratila ga. Kupila je

mikrovalnu pećnicu u P.C. Richardu. Kineski restoran Baumgarts, u kojem je svakog utorka navečer naručivala hranu, imao je broj njezine kreditne kartice.

Njezini su e-mailovi bili jednako dosadni. Dopisivala se s drugim roditeljima i dogovarala kad će se njezina djeca igrati s njihovom. Dopisivala se s učiteljem plesa jedne kćeri i trenerom nogometa druge. Dobivala je poštu od škole Willard. Bila je u vezi sa svojom grupom iz tenisa, dogovarala se s njima o rasporedu igranja i uskakanju na mjesto onih koji ne stignu doći. Bila je na popisu Williams-Sonome, Pottery Barna i PetSmarta od kojih je dobivala okružnicu s novostima. Pisala je sestri da joj pošalje ime nekog stručnjaka za učenje čitanja, jer je jedna od njezinih kćeri, Sarah, imala problema.

"Nisam znala da ovakvi ljudi stvarno postoje", reče Muse.

Ali znala je. Viđala ih je u Starbucksu, preopterećene žene srnećih pogleda koje su smatrale da je kafić idealno mjesto za 'Mama i ja' druženje, te su sa sobom vukle Brittany, Madison i Kylea koji su trčali naokolo dok su mamice - nekadašnje intelektualke sa završenim fakultetima - bez prestanka brbljale o svojem potomstvu kao da druga djeca ne postoje. Raspredale su o njihovim kacicama - da, bez šale, o radu njihovih crijeva - o prvoj riječi koju su izgovorili, o njihovoj sposobnosti socijalizacije, o Montessori školama, gimnastici, Baby Einstein DVD-ima i sve su na usnama imale blesavi osmijeh, kao da im je kakav vanzemaljac isisao sadržaj glave. S jedne strane, Muse ih je prezirala, čak i žalila, ali također se prokleta silno trudila da im ne zavidi.

Loren Muse se, naravno, zaklela da, ako ikad bude imala djecu, nikad neće biti poput tih mamica. Ali tko zna? Takve uopćene izjave podsjećale su je na ljude koji su govorili da će kad ostare radije umrijeti nego ići u dom ili pasti na teret svojoj odrasloj djeci - a sada su gotovo svi koje je poznavala imali roditelje koji su bili u domu umirovljenika ili su im bili na teretu i nitko od tih starih ljudi nije želio umrijeti.

Kad se na bilo što gleda sa strane, lako je donositi preopćenite i nelijepe zaključke.

"Što je s muževim alibijem?" upita ona.

"Policija u Livingstoneu ispitala je Cordovu. Čini se da ima čvrst alibi."

Muse bradom pokaže na papire. "Je li i muž dosadan kao i žena?"

"Još uvijek pregledavam njegove e-maileve, telefonske izvatke i kreditne kartice, ali zasad da."

"Što još imamo?"

"Pod pretpostavkom da je isti ubojica, ili ubojice, oteo Rebu Cordovu i NN, poslali smo pozornike da kontroliraju mjesta na kojem se okupljaju prostitutke, da vidimo hoće li odbaciti još jedno tijelo."

Loren Muse nije vjerovala da će se to dogoditi, ali vrijedilo je pokušati. Jedan od mogućih scenarija bio je da serijski ubojica, s dobrovoljnom ili nevoljnom pomoći suučesnice, otima žene iz prigradskih naselja, ubija ih i želi da izgleda kao da su bile prostitutke. Sada su pomoću kompjutera provjeravali odgovara li neka žrtva iz susjednih gradova tom opisu. Zasad ništa.

Muse ionako nije vjerovala u tu teoriju. Psiholozi i profajleri bi imali orgazam na samu pomisao da serijski ubojica sređuje mame iz predgrađa i odijeva ih kao prostitutke. Pompozno bi tvrdili da se radi o očiglednoj vezi majka-kurva, ali Muse nije u to vjerovala. Nešto se nije uklapalo u taj scenarij, jedno ju je pitanje mučilo od trenutka kada je shvatila da NN nije bila uličarka: Zašto nitko nije prijavio nestanak NN?

Postojala su dva moguća razloga. Prvi, nitko nije ni znao da je nestala. NN je bila na odmoru, možda na službenom putu ili nešto slično. Drugi, ubio ju je netko tko ju je poznao. I taj netko nije želio prijaviti njezin nestanak.

"Gdje je muž sada?"

"Cordova? Još uvijek je u policiji u Livingstoneu. Oni će pretražiti susjedstvo da vide je li netko primijetio bijeli kamionet. Znaš uostalom, uobičajeni postupak."

Muse uzme olovku. Gurne u usta kraj s gumicom i počne žvakati.

Netko pokuca na njezina vrata. Ona digne pogled i ugleda kako uskoro umirovljeni Frank Tremont ispunjava prolaz.

Treći dan zaredom u istom smeđem odijelu, pomisli Muse. Impresivno.

On ju je gledao i čekao. Ona za njega nije imala vremena, ali najbolje da završi s time.

"Clarence, možeš li nas, molim te, ostaviti nasamo?"

"Da, šefice, svakako."

Clarence kimne Franku Tremontu dok je izlazio. Tremont mu ne uzvratila. Kada je Clarence nestao s vidika, on odmahne glavom i reče: "Je li on to tebe nazvao šeficom?"

"Malo sam u gužvi, Frank."

"Jesi li dobila moje pismo?"

Njegovo pismo ostavke. "Jesam."

Tišina.

"Ima nešto za tebe", reče Tremont.

"Molim?"

"Odlazim tek krajem idućeg mjeseca", reče on. "Znači, dotad moram nešto raditi, zar ne?"

"Da, tako je."

"Nešto sam otkrio."

Ona se nasloni nadajući se da će se on požuriti.

"Počeo sam istraživati sve u vezi s onim bijelim kamionetom koji je bio na oba mjesta događaja."

"Dobro."

"Ne vjerujem da je ukraden, osim ako se to nije dogodilo u drugom okrugu. Nitko nije prijavio nešto slično. Zato sam počeo tražiti po rent-a-car kompanijama da vidim je li netko unajmio kamionet sličan onome koji tražimo. Ima ih nekoliko, ali sam većini brzo ušao u trag i otkrio da je sve po propisu."

"Znači - slijepa ulica."

Frank Tremont se nasmiješi. "Smijem li sjesti na trenutak?"

Ona mahne prema stolcu.

"Pokušao sam još nešto", reče on. "Vidiš li, taj je tip jako pametan. Kao što si rekla, napravio je da prva žrtva izgleda kao kurva. Auto druge žrtve je ostavio na hotelskom parkiralištu. Promijenio je registarske pločice. Ne radi stvari na uobičajeni način. Zato sam se zapitao: Što bi bilo još bolje, čemu bi se teže ušlo u trag nego ukradenom ili unajmljenom vozilu?"

"Slušam."

"Rabljenom vozilu kupljenom preko interneta. Jesi li vidjela te stranice?"

"Zapravo i nisam."

"Preko njih prodaju na tisuće vozila. Ja sam tako prošle godine kupio auto na autoused.com. Možeš pronaći aute po jako niskim cijenama - a budući da je prodaja izravna, između dvije osobe, papirologija je vrlo sumnjiva. Mislim, auto-dilere možemo provjeriti, ali tko će ući u trag vozilu koje je kupljeno preko interneta?"

"I?"

"I, nazvao sam dvije velike online kompanije. Zatražio sam da pogledaju je li u ovome kraju u proteklih mjesec dana prodan koji bijeli Chevy kamionet. Pronašli su šest. Nazvao sam bivše i sadašnje vlasnike. Četiri auta su plaćena čekovima pa smo dobili i adrese. Dvoje je platilo gotovinom."

Muse se nasloni. Kraj olovke s gumicom još je uvijek bio u njezinim ustima. "Vrlo pametno. Kupiš rabljeni automobil. Platiš gotovinom. Daš lažno ime, ako ga uopće i spomeneš. Dobiješ ispravu o vlasništvu, ali ga ne registriraš i ne osiguraš. Ukradeš registarske pločice sa sličnog modela i spreman si za akciju."

"Aha." Tremont se smiješio. "Osim..."

"Što?"

"Tip koji im je prodao auto..."

"Im?"

"Aha. Muškarcu i ženi. Kaže da imaju oko trideset pet godina. Tražit ću potpuniji opis, ali možda dobijemo nešto bolje. Tip koji je prodao auto, Scott Parsons iz Kasseltona, radi u Best Buyu. Oni tamo imaju prilično dobar sustav video nadzora. Sve se digitalno snima i pohranjuje. On misli da imaju snimku to dvoje ljudi. Rekao je tehničaru da sve pregleda. Poslao sam auto po njega. Neka pogleda fotografije iz naše arhive, da dobijem od njega najbolji mogući opis.

"Imamo li crtača?"

Tremont kimne. "Već je sređeno."

Bio je to valjani trag, najbolji dosad. Muse nije bila sigurna što da kaže.

"Što se još događa?" upita Tremont.

Ona mu ispriča kako iz bankovnih i telefonskih izvadaka i iz e-mailova nisu ništa saznali. Tremont se naslonio i spustio ruke na trbušćić.

"Kad sam ušao", reče Tremont, "uporno si žvakala tu olovku. O čemu si razmišljala?"

"Sadašnja je pretpostavka da možda imamo posla sa serijskim ubojicom."

"A ti u to ne vjeruješ", reče on.

"Ne."

"Ni ja", reče Tremont. "Hajdemo ponoviti što imamo."

Muse ustane i polako počne koračati amo-tamo po uredu. "Dvije žrtve. Zasad je to sve - barem u ovom kraju. Naši ljudi traže i dalje, ali pretpostavimo da nećemo pronaći više žrtava. Recimo da je to sve. Recimo da se radilo samo o Rebi Cordovi - koja je možda čak i živa - i N.N."

"Dobro", reče Tremont.

"Pođimo korak dalje. Recimo da postoji razlog zašto su baš te dvije žene žrtve."

"Na primjer?"

"Ne znam još, ali daj, samo me slijedi. Ako postoji razlog... zaboravi to. Čak ako i ne postoji razlog, a mi pretpostavimo da se ne radi o serijskome ubojici, mora postojati neka veza između naše dvije žrtve."

Tremont kimne, uvidjevši što ona želi dokazati. "Pa ako među njima postoji veza", reče on, "najvjerojatnije su se poznavale."

Muse se ukoči. "Točno."

"A, ako je Reba Cordova poznavala N.N..." Tremont joj se nasmiješi.

"Onda možda i Neil Cordova poznaje N.N. Nazovi policiju u Livingstoneu. Reci im da dovedu Cordovu. Možda je on može identificirati."

"Već sam krenuo."

"Frank?"

On se ponovno okrene prema njoj.

"Odlično obavljen posao", reče ona.

"Ja jesam dobar policajac", primijeti on.

Ona na to ne odgovori.

On uperi prstom u nju. "I ti si dobra policajka, Muse. Možda čak izvrsna. Ali nisi dobra šefica. Vidiš li, dobra bi šefica uspjela izvući ono najbolje iz svojih dobrih policajaca. Ti nisi. Morala bi naučiti kako treba upravljati ljudima."

Muse odmahne glavom. "Da, Frank, u tome je problem. Moja nesposobnost da upravljam učinila je da ti zezneš stvar i zaključiš da je N.N. prostitutka. Moja greška."

On se nasmiješi. "Ja sam prvi počeo istraživati taj slučaj", reče on.

"I zasrao."

"Možda sam u početku pogriješio, ali još sam tu. Nije važno što mislim o tebi. Nije važno što ti misliš o meni. Samo je važno da dobijemo pravdu za moju žrtvu."

25.

Mo ih je odvezao u Bronx. Parkirao je ispred zgrade čiju im je adresu dao Anthony.

"Nećeš vjerovati", reče Mo.

"Što?"

"Prate nas."

Mike je znao da se ne smije naglo okrenuti i pogledati. Zato je sjedio i čekao.

"Plavi Chevy s četvero vrata parkiran je na kraju bloka paralelno s drugim autom. U njemu su dvojica s Yankee kapama i sunčanim naočalama."

Prošle je noći ta ulica vrvjela od ljudi. Sada gotovo nije bilo nikog. Oni koji su bili tamo, ili su spavali na stubištima, ili su se kretali s nevjerojatnom letargijom, drvenih nogu, opuštenih mlitavih ruku. Mike je gotovo očekivao da će vidjeti kako se sredinom ulice kotrljaju lopte suhog korova gonjene vjetrom.

"Ti pođi unutra", reče Mo. "Imam jednog prijatelja. Dat ću mu broj registarskih pločica pa da vidimo što će otkriti."

Mike kimne. On izađe iz auta pokušavajući diskretno pogledati ono vozilo. Jedva ga je vidio, ali nije želio riskirati i ponovno pogledati. Krene prema ulazu, sivim metalnim vratima na kojima je pisalo CLUB JAGUAR. Mike pritisne zvono. Začuje se zujanje i on gurne ulazna vrata.

Zidovi su bili jarkožuti, što je podsjećalo na McDonald's ili na dječji odjel bolnice koja se previše trudila. S desne je strane visjela oglasna ploča prekrivena papirima na kojima su zainteresirani za savjetovališta, satove glazbe, književnu kritiku, terapijske grupe za ovisnike o drogama i alkoholu, fizički i psihički zlostavljane, mogli upisati svoja imena. Bilo je tu i oglasa. Netko je tjažio cimera za stan, a broj telefona na koji je trebalo nazvati mogao se otrgnuti s donjeg dijela oglasa. Netko je za sto dolara prodavao kauč. Netko je pak pokušavao prodati pojačala za gitaru.

On prođe pokraj ploče do prijamnog pulta. Djevojka s ringom u nosu pogleda ga i upita: "Kako vam mogu pomoći?"

Držao je u ruci Adamovu fotografiju. "Jeste li vidjeli ovog mladića?" On pred nju spusti fotografiju.

"Ja sam samo recepcionarka", reče ona.

"I recepcionarke imaju oči. Pitao sam jeste li ga vidjeli?"

"Ne smijem ništa govoriti o našim klijentima."

"Ja i ne tražim da mi o njima govorite. Pitao sam jeste li ga vidjeli."

Ona stisne usnice. On tada primijeti da ona ima još piercinga oko usana. Ona se ne pomakne, samo ga je gledala. Ovo ga, zaključio on, ne vodi nikamo.

"Mogu li porazgovarati sa šefom?"

"To bi bila Rosemary."

"Odlično. Mogu li porazgovarati s njom?"

Recepcionarka puna piercinga nazove neki broj. Pokrije donji dio slušalice rukom i nešto promrmlja. Deset sekundi poslije ona mu se nasmiješi i reče: "Gospođica McDevitt će vas sada primiti. Treća vrata zdesna."

Mike nije znao što da očekuje, ali Rosemary McDevitt je svakako bila iznenađenje. Mlada, sitna i graciozna sa sirovom senzualnošću, podsjećala je na pumu. Imala je ljubičasti pramen u tamnoj kosi i tetovažu koja se protezala preko ramena pa uz vrat. Bila je odjevena u crni kožni prsluk. Ruke su joj bile mišićave, a oko bicepsa je nosila nešto nalik na kožne narukvice.

Ona ustane, nasmiješi se i pruži mu ruku. "Dobro došli."

On se s njome rukuje.

"Kako vam mogu pomoći?"

"Zovem se Mike Baye."

"Zdravo, Mike."

"Ovaj, zdravo. Tražim sina."

On je stajao blizu nje. Mike je sa svojih metar osamdeset bio gotovo dvadesetak centimetara viši. Rosemary McDevitt pogleda Adamovu fotografiju. Njezin izraz lica nije mu ništa govorio.

"Poznajete li ga?" upita Mike.

"Vi dobro znate da vam ne smijem odgovoriti."

Ona mu pokuša vratiti fotografiju, ali Mike je nije htio uzeti. Agresivan mu pristup nije baš pomogao, pa se smiri i duboko udahne.

"Ne tražim da izdate nečije povjerenje..."

"Da, Mike, tražite." Ona mu se slatko nasmiješi. "Upravo to želite da učinim."

"Ja samo pokušavam pronaći sina. To je sve."

Ona raširi ruke. "Izgleda li ovo kao ured za izgubljeno-nađeno?"

"On je nestao."

"Ovo mjesto je utočište, Mike. Razumijete li što vam govorim? Klinci dolaze ovamo kako bi pobjegli od roditelja."

"Bojim se da bi on mogao biti u opasnosti. Izašao je i nikome se nije javio. Sinoć je bio ovdje..."

"Samo trenutak." Ona digne ruku kako bi mu pokazala da stane.

"Što?"

"Sinoć je bio ovdje. To ste rekli, Mike, zar ne?"

"Da."

Ona ga pogleda kroz poluspuštene kapke. "Otkud znate, Mike?"

Smetalo ga je što ona stalno ponavlja njegovo ime.

"Molim?"

"Otkud znate da je vaš sin bio ovdje?"

"To uopće nije važno."

Ona se nasmiješi i povuče korak unatrag. "Naravno da je važno."

Bilo je vrijeme da promijeni temu. On pogleda naokolo. "Kakvo je uopće ovo mjesto?"

"Mi smo neka vrsta hibrida." Rosemary ga još jedanput značajno pogleda, kako bi mu dala do znanja da shvaća što on pokušava postići tim pitanjem. "Centar za mlade, ali nešto moderniji."

"U kojem smislu?"

"Sjećate li se akcije 'Noćna košarka'?"

"Devedesetih godina, da. Kada su pokušavali maknuti klince s ulice."

"Točno. Neću ulaziti u to je li uspjela ili nije, ali ta je akcija bila orijentirana na siromašnu gradsku djecu - i neki su smatrali da je u svemu tome prisutna nota rasizma. Mislim - zna se tko igra košarku u tim dijelovima grada."

"A vi ste drukčiji?"

"Kao prvo, mi nismo orijentirani samo na siromašne. Ovo će možda zvučati pomalo desničarski, ali ja mislim da mi nismo ti koji najbolje mogu pomoći afroameričkim tinejdžerima i onima iz siromašnih gradskih četvrti. Oni to moraju riješiti unutar svojih zajednica. A na duže staze, ne vjerujem da takve stvari pomažu u suprotstavljanju raznim iskušenjima. Oni moraju biti svjesni da se neće izvući iz takvog života uz pomoć oružja ili droge, a sumnjam da će im igranje košarke pomoći da to shvate."

Skupina dječaka-muškaraca, stružući cipelama po podu, prođe pokraj njezinog ureda. Svi u crnom, odjeveni kao tipični gotičari, s raznovrsnim ukrasima iz reda 'lanci i čavli'. Njihove su hlače imale ogromne manšete, pa im se nisu vidjele cipele.

"Hej, Rosemary."

"Hej, dečki."

Oni produže dalje. Rosemary se ponovno okrene prema Mikeu. "Gdje vi stanujete?"

"U New Jerseyju."

"U predgrađu, zar ne?"

"Da."

"U kakve nevolje upadaju tinejdžeri u vašem gradu?"

"Ne znam. Drogiraju se, piju."

"Točno. Žele tulumariti. Misle da im je dosadno - možda im je stvarno dosadno, tko zna? - pa žele izaći, napušiti se, otići u klub, oćijukati s nekim i slično. Oni ne žele igrati košarku. Zato smo im mi na raspolaganju."

"Vi ih drogirate?"

"Nije onako kako mislite. Dođite, pokazat ću vam."

Ona krene niz jarkožuti hodnik. On se nije odvajao od nje. Hodala je ispravljenih ramena i visoko podignute glave. U ruci je držala ključ. Ona otključa vrata i krene niza stube. Mike ju je slijedio.

Bio je to noćni klub, disko ili kako se god to danas zove. Imao je tapecirane klupe, okrugle stolove s osvjetljenjem i niske stolce bez naslona. Bila je tu i kabina za DJ-a, te drveni podij. Nije bilo kugle sa stakalcima, već gomila svjetiljki u boji koje su se okretale u određenom ritmu. Na stražnjem zidu bojom u spreju u stilu grafita bilo je napisano CLUB JAGUAR.

"Evo što tinejdžeri žele", reče Rosemary McDevitt. "Mjesto na kojem si mogu dati oduška. Gdje mogu tulumariti i družiti se s prijateljima. Mi ne toćimo alkohol, samo bezalkoholna pića koja izgledaju kao alkoholna. Imamo zgodne barmene i konobarice. Radimo isto što i najbolji klubovi. Ali osnovno je da pazimo na sigurnost tinejdžera. Razumijete? Klinci poput vašega sina dolaze u grad i pokušavaju nabaviti lažne isprave. Žele kupiti drogu ili pronaći način da piju alkohol, iako su maloljetni. Mi to pokušavamo spriječiti tako što njihove potrebe zadovoljavamo na zdraviji način."

"U ovom klubu?"

"Djelomice. Također nudimo savjetovanje ako im je potrebno. Imamo književne klubove, terapijske grupe, imamo prostoriju s Xboxom i Playstationom 3 i sve ostalo što obićno možete pronaći u tinejdžerskom centru. Ali klub je ključ svega. On nas čini 'kul', oprostite na tinejdžerskom slengu."

"Prića se da toćite alkohol."

"Krivo se prića. Većinu glasina su pokrenuli drugi klubovi, jer im uzimamo mušterije."

Mike nije komentirao.

"Ćujte, recimo da vaš sin dođe u grad tulumariti. Mogao bi poći tamo, u Treću aveniju i kupiti kokain u nekoj od pokrajnjih ulićica. Pedeset metara odavde tip prodaje heroin u stubištu ispred zgrade. Ćega god se možete sjetite, klinci to kupuju. Ili će kradom ući u klub, napiti se do besvijesti ili nešto gore. Mi ih ovdje štitim. Mogu se ispuhati na sigurnom."

"Primate li i djecu beskućnike?"

"Nećemo ih odbiti, ali postoje druge organizacije koje su bolje osposobljene za rad s njima. Mi ne pokušavamo promijeniti njihove živote u tom smislu, jer iskreno, ne vjerujem da je to moguće. Djetetu koje je krenulo lošim putem ili potjeće iz razorene obitelji, treba više od onog što mi nudimo. Naš je cilj da sprijećimo da dobra djeca ne posrnu. Danas kao da postoji obrnuti problem - roditelji su previše angažirani. Vise na djeci dvadeset četiri sata i tako sedam dana u tjednu. Djeca nemaju prostora za bunt."

Upravo je taj argument u proteklih nekoliko godina on puno puta navodio Tiji. Previše ih štitim. Mike je kao dijete sam šetao ulicama. Subotom se cijeli dan igrao u parku Branch Brook i nije se vraćao kući dokasna. Sada, njegova vlastita djeca nisu mogla ni preći preko ceste, a da on ili Tia pozorno ne gledaju, plašći se... Ćega toćno?"

"A vi im dajete prostora?"

"Toćno."

On kimne. "Tko vodi ovaj centar?"

"Ja. Otvorila sam ga prije tri godine, nakon što je moj brat umro od predoziranja. Greg je bio dobar klinac. Imao je šesnaest godina. Nije se bavio sportom pa nije bio popularan. Naši su ga roditelji i društvo u općenitom previše nadzirali. Dogodilo se to možda drugi put kad je uzeo drogu."

"Žao mi je."

Ona slegne ramenima i krene prema stubama. On ju je slijedio u tišini.

"Gospođice McDevitt?"

"Rosemary", reče ona.

"Rosemary. Ja ne želim da moj sin postane dio statistike. On je bio ovdje prošle noći, a sada ne znam gdje je."

"Ne mogu vam pomoći."

"Jeste li ga prije viđali?"

Ona je još uvijek bila okrenuta leđima prema njemu. "Ja ovdje imam važniju misiju, Mike."

"Znači, moj sin je nebitan?"

"Nisam to rekla. Ali mi ne razgovaramo s roditeljima. Nikad. Ovo je mjesto za tinejdžere. Ako se pročuje da..."

"Neću nikome reći."

"To je jedno od naših osnovnih pravila."

"A što ako je Adam u opasnosti?"

"Onda bih pomogla da mogu. Ali to ovdje nije slučaj."

Mike se upravo htio usprotiviti, ali u dnu hodnika ugleda grupu gotičara.

"Jesu li i oni vaši klijenti?" upita on ulazeći u njezin ured.

"Klijenti i pomagači."

"Pomagači?"

"U neku ruku, oni sve rade. Pomažu održavati ovo mjesto čistim. Noću tulumare, ali i paze na klub."

"Kao izbacivači?"

Ona odmahne glavom. "To je vjerojatno prejak izraz. Oni pomažu novim članovima da se uklope. Pomažu da se održava red. Motre što se događa, paze da nitko ne puši ili se drogira u WC-ima, i slično."

Mike se namršti. "Kao zatvorenici koji održavaju red u zatvoru."

"To su dobra djeca."

Mike pogleda prvo njih, zatim Rosemary. Proučavao ju je nekoliko sekundi. Izgledala je fascinantno. Imala je lice manekenke i nevjerojatno izražene jagodične kosti. On baci još jedan pogled na gotičare. Bilo ih je četvero, možda petero, neodređena mješavina crnog i srebrnog. Pokušavali su ostaviti opak dojam, ali potpuno bezuspješno.

"Rosemary?"

"Da?"

"U vašoj priči nešto ne štima", reče Mike.

"U mojoj priči?"

"U tome kako mi pokušavate predstaviti ovo mjesto. S jedne strane sve se čini logičnim."

"A s druge?"

On se okrene i pogleda je ravno u oči. "Mislim da je sve samo gomila sranja. Gdje je moj sin?"

"Vrijeme je da pođete."

"Ako ga skrivate, rastavit ću ovo mjesto ciglu po ciglu dok ga ne pronađem."

"Od ovog trenutka smatrajte da neovlašteno ometate posjed, doktore Baye." Ona pogleda niz hodnik u skupinu gotičara i lagano im kimne. Oni polako krenu prema Mikeu i okruže ga. "Molim vas, smjesta otidite."

"Hoćete li zapovjediti svojim", i tu on prstima pokaže znakove navoda, "'pomagačima' da me izbace?"

Najviši se gotičar priglupo nasmiješi i reče: "Čini se da su te već s nekoliko mjesta izbacili, starkeljo."

Ostali se gotičari počnu cerekati. Tom mješavinom crne boje, blijede kože, maškare i metala željeli su pokazati koliko su opaki, ali nije im uspijevalo. Možda su zato djelovali zastrašujuće, zbog tog očaja, te silne želje da budu nešto što nisu.

Mike se dvoumio što da učini. Visoki gotičar imao je oko dvadeset godina, bio je koščat, s izraženom Adamovom jabučicom. Mike ga poželi udariti bez upozorenja - složiti na pod tog kurvinog sina, izbaciti iz stroja vođu i pokazati im da se ne šali. Ili je bolje da ga udari podlakticom u to drhtavo grlo, pa da gotičara dva tjedna bole glasnice. Ali onda bi se vjerojatno ostali umiješali. Možda bi se mogao nositi s dvojicom, trojicom, ali ne s tolikom skupinom.

Još uvijek je razmišljao o svojem sljedećem koraku kad mu nešto zapne za oko. Začuje se zujanje i teška se metalna vrata otvore. Uđe još jedan gotičar. Ovoga puta se Mike nije ukočio zbog njegove crne odjeće.

Razlog su bile crne oči.

Pridošli je gotičar također imao zavoj preko nosa.

Preko nedavno razbijenog nosa, pomisli Mike.

Nekoliko gotičara se dogega do pridošlice pa lijeno podignu ruku na 'daj pet' pozdrav. Kretali su se kao da plivaju kroz sirup. I govor im je bio usporen, letargičan, kao da su pod utjecajem Prozaca. "Jo, Carstone", uspije jedan promrmljati. "Carstone, prijatelju", grakne drugi. Podigli su ruke kako bi ga pljesnuli po leđima, naizgled je to bio veliki napor. Carson je prihvaćao njihovu pažnju kao da je na nju naviknut i kao da mu ona po pravu pripada.

"Rosemary?" obrati joj se Mike.

"Da?"

"Vi ne samo da poznajete mog sina, vi znate i tko sam ja."

"Kako to?"

"Oslovili ste me s 'doktoře Baye'." On nije skidao pogled s gotičara slomljenog nosa.

"Otkud ste znali da sam liječnik?"

On nije čekao odgovor. Nije imalo smisla. Mike požuri prema vratima, odgurnuvši putem visokog gotičara. Onaj sa slomljenim nosom - Carson - ugleda ga kako mu prilazi. Crne se oči rašire. Carson ponovno izađe. Mike ubrza korak, zgrabi metalna vrata prije nego što su se zatvorila i krene van.

Carson slomljena nosa bio je možda tri-četiri metra ispred njega.

"Hej!" vikne Mike.

Dripac se okrene. Njegova kao ugljen crna kosa visjela mu je preko oka poput tamnog zastora.

"Što ti se dogodilo s nosom?"

Carson pokuša podrugljivim tonom izbjeći odgovor. "A što se tebi dogodilo s licem?"

Mike pojuri prema njemu. Ostali su gotičari već izašli. Šestorica na jednoga. Krajičkom oka Mike primijeti kako Mo izlazi iz auta i prilazi im. Šestorica protiv dvojice - ali Mo je bio jedan od dvojice. Mike ocijeni da im izgledi nisu loši.

On se unese Carsonu u lice, bliže slomljenom nosu i reče: "Nisam pazio, pa me zaskočilo nekoliko kukavica mlitavih kita. Eto to mi se dogodilo s licem."

Carson pokuša zadržati razmetljivi ton. "Baš mi je žao."

"Hvala. Ali, gle ironije. Možeš li zamisliti da si baš ti toliki pušioničar da u gomili kukavica koje su me zaskočile završiš sa slomljenim nosom?"

Carson slegne ramenima. "Bilo kome se može dogoditi da slučajno pogodi."

"To je istina. Možda pušioničar mlitave kite želi još jednu priliku. Da se okušamo kao muškarac s muškarcem. Licem u lice."

Vođa gotičara pogleda oko sebe da se uvjeri kako su njegovi pomagači na mjestu. Ostali mu gotičari kimnu, poprave metalne narukvice, stisnu šake. Pretjerano su se trudili izgledati spremno.

Prije nego što se itko stigao pomaknuti, Mo priđe visokom gotičaru i zgrabi ga za grlo. Gotičar pokuša ispljunuti neki zvuk, ali Moov stisak to nije dopuštao.

"Ako se bilo tko pokrene", reče mu Mo, "ozlijedit ću tebe. Ne onoga koji se pomakne. Ne onoga koji se umiješa. Tebe. Ozlijedit ću te gadno, razumiješ?"

Visoki gotičar pokuša kimnuti.

Mike ponovno pogleda Carsona. "Hoćemo li?"

"Hej, ja s tobom nemam nikakvih problema."

"Ali ja imam s tobom."

Mike ga gurne, kao školarca na igralištu. Izazivao ga je. Ostali su gotičari djelovali zbunjeno, nisu znali kako da reagiraju. Mike ponovno gurne Carsona.

"Hej!"

"Što ste učinili s mojim sinom?"

"Ha? S kim?"

"S mojim sinom, Adamom Bayeom. Gdje je on?"

"Misliš da ja znam?"

"Ti si me napao sinoć, zar ne? Ako ne želiš popiti najgore batine svog života bolje ti je da progovoriš."

Uto se začuje još jedan glas: "Stoj! FBI!"

Mike digne pogled. Bila su to ona dvojica s bejzbol kapama koji su ih ranije pratili. U jednoj su ruci držali oružje, u drugoj značke.

Jedan od agenata reče: "Michael Baye?"

"Da?"

"Darryl LeCrué, FBI. Morat ćete poći s nama."

26.

Nakon što se pozdravila s Betsy Hill, Tia zatvori vrata i krene na kat. Tiho hodajući niz hodnik prošla je Jillinu sobu i ušla u sobu svojeg sina. Ona otvori ladicu Adamovog radnog stola i počne po njoj kopati. Kada su priključili softver za špijuniranje na njegov kompjutor osjećala je da postupaju ispravno - zašto se sad ovo činilo pogrešnim? Gadila se sama sebi. Sad joj se sve činilo pogrešnim, cijelo to zadiranje u tuđu intimu.

Ali nije prestala tražiti.

Adam je ipak još uvijek bio dijete. Ladica nije očišćena cijelu vječnost, pa je u njoj bilo svakojakih ostataka iz prethodnih Adamovih perioda, poput stvari pronađenih u arheološkom nalazištu. Bejzbol sličice, Pokemon sličice, Yu-Gi-Oh!, Yamaguchi s davno umrlom baterijom, Crazy Bones - sve 'in' stvari koje su klinci sakupljali, a zatim ih odbacivali. Adam je bio bolji od većine djece u vezi sa stvarima koje se 'obavezno moraju imati'. Nije stalno moljakao da mu se kupi nešto novo, niti je to odbacivao čim bi moda prošla.

Ona odmahne glavom. Te su stvari još uvijek bile u njegovoj ladici.

Bilo je tu kemijskih i običnih olovaka, njegova stara kutijica za ortodontski aparat (Tia mu je neprestano prigovarala što ga ne nosi), značke iz Disney Worlda u kojem su bili prije četiri godine, desetine ulaznica s utakmica Rangersa. Ona uzme ulaznice u ruku i sjeti se mješavine radosti i usredotočenosti koja mu se mogla čitati na licu kada je gledao hokej. Sjeti se kako su on i njegov otac proslavljali svaki pogodak Rangersa. Ustali bi, udarili jedan drugoga dlanom o dlan i pjevali blesavu pjesmu u čast pogotka koja je išla nešto kao "Oh, oh, oh" s pljeskanjem.

Ona počne plakati.

Ma daj se sredi, Tia.

Ona pogleda u kompjutor. To je sada bio Adamov svijet. Sada su kompjutori općenito bili najvažnija stvar u dječjim sobama. Adam je na njemu on-line igrao najnoviju verziju Halo-a. Razgovarao je s nepoznatima i s prijateljima na chatu. Kontaktirao je stvarne i cyber prijatelje na Facebooku i MySpaceu. Neko vrijeme je igrao on-line poker, ali mu je na Mikeovu i Tijinu radost dosadio. Bilo je tu i smiješnih filmića na YouTubeu, filmskih najava, glazbenih videospotova i da, pikantnih sadržaja. Bilo je mnoštvo pustolovnih igara, simulatora stvarnosti ili kako se već zovu, u kojima se on mogao izgubiti isto onako kako se Tia znala izgubiti u knjizi, i bilo je jako teško odrediti je li to dobro ili nije.

A sav taj seks u današnje doba - to ju je upravo izluđivalo. Želite postupiti ispravno, kontrolirati djeci dotok informacija, ali to je nemoguće. Uključite li ujutro bilo koju radiostanicu čut ćete mačo frajere kako pričaju o cicama, nevjeri i orgazmu. Otvorite li bilo koji časopis ili pogledate bilo koju televizijsku emisiju... ma već je postalo staromodno žaliti se da su pretjerali. I kako da se s time nosite? Trebate li objasniti djetetu da to nije u redu? I što točno nije u redu?

Nije ni čudo što ljudi zato pronalaze utjehu u krajnostima, pa su lako pronašli rješenje u prakticiranju apstinencije, ali dajte, to ne pali. Uostalom, nije cilj prikazati seks kao nešto loše, neko zlo ili čak tabu - a ipak, ne želite da se djeca seksaju. Želite im objasniti da je seks nešto dobro i zdravo - ali da ga ipak još uvijek ne trebaju upražnjavati. Kako da roditelj pronađe sredinu? Čudno, ali svi želimo da naša djeca imaju naš pogled na svijet, kao da je taj pogled, unatoč kiksevima naših roditelja, najbolji i najzdraviji. Ali zašto? Jesmo li mi odgajani kako treba ili smo nekako pronašli tu ravnotežu sami? Hoće li i oni?

"Hej, mama."

Jill je stajala na vratima. Zbunjeno je pogledala majku, iznenađena, pretpostavi Tia, što je vidi u Adamovoj sobi. Nastane tajac. Trajao je nekoliko sekundi, ne duže, ali Tia osjeti hladan nalet vjetra preko prsa.

"Hej, dušo."

Jill je u ruci držala Tijin BlackBerry. "Mogu li igrati BrickBreaker?"

Ona je obožavala igrati igrice na maminom BlackBerryju. U normalnim bi okolnostima Tia nježno izgrdila kćer jer je uzela telefon bez pitanja. Poput većine djece, Jill je to svejedno radila. Koristila bi se BlackBerryjem, posudila bi Tijin iPod, služila se kompjutorom u spavaćoj sobi zato što njezin nije bio tako brz ili je ostavljala bežični telefon u svojoj sobi, a onda ga Tia ne bi mogla pronaći.

Sada pak nije bio trenutak za uobičajenu lekciju iz odgovornosti.

"Svakako. Ali ako zazvoni, molim te smjesti mi ga donesi."

"Dobro." Jill pogleda po sobi. "Što to radiš?"

"Nešto tražim."

"Što?"

"Ne znam. Možda neki trag po kojem bih shvatila gdje je tvoj brat."

"S njim će sve biti u redu, zar ne?"

"Naravno, molim te, ne brini." Uto se Tia sjeti da život ne staje i, poželjevši da bude barem malo normalan upita: "Imaš li kakvu zadaću?"

"Već sam je napravila."

"Dobro. Je li sve ostalo u redu?"

Jill slegne ramenima.

"Želiš li popričati o nečemu?"

"Ne, dobro sam. Samo se brinem zbog Adama."

"Znam, dušo. Kako je u školi?"

Još jedno slijeganje ramenima. Glupo pitanje. Tia ga je tijekom godina postavila nekoliko tisuća puta svakome od svoje djece i nikad, nijedanput, nije dobila drukčiji odgovor od slijeganja ramenima, 'dobro', 'u redu', 'škola k'o škola'.

Tia izađe iz sobe svojega sina. Tamo nije bilo ničega. Čekao ju je ispis izvještaja E-SpyRighta. Ona zatvori vrata svoje sobe i prelista ga. Adamovi prijatelji, Clark i Olivia, toga su mu jutro poslali e-mail, iako su poruke bile prilično tajanstvene. Oboje su željeli znati gdje je on, te su spomenuli kako ga roditelji posvuda traže.

Od DJ Huffa nije bilo e-mailova.

Hmm. DJ i Adam su dosta komunicirali. Iznenada od DJ-a nije bilo mailova, kao da je možda znao da Adama neće biti da na njih odgovori.

Začuje se tiho kucanje na vratima. "Mama?"

"Slobodno uđi."

Jill pritisne kvaku. "Zaboravila sam ti reći. Zvali su iz ordinacije doktora Fortea. Naručili su me za utorak."

"Dobro, hvala."

"Zašto uopće moram doktoru Forteu? Nedavno sam bila na čišćenju zuba."

Svakodnevne stvari. Ponovno. Tia se tome razveseli. "Možda će ti uskoro trebati aparatić."

"Već?"

"Da. Adam je bio tvojih..." Ona zastane.

"Mojih što?"

Ona se okrene natrag prema izvještaju E-SpyRighta na krevetu, onom najnovijem, ali taj joj neće pomoći. Trebao joj je onaj s e-mailom u kojem se spominje zabava u kući Huffovih.

"Mama? Što se događa?"

Tia i Mike pazili su da svi stari izvještaji završe u sjeckalici papira, ali ona je sačuvala taj izvještaj kako bi ga pokazala Mikeu. Kamo ga je stavila? Ona pogleda pokraj svog kreveta. Tamo je bila hrpa papira. Ona je počne prekapati.

"Mogu li ti nekako pomoći", upita Jill.

"Ne, u redu je, dušo."

Nema ga. Ona ustane. Nema veze.

Tia se brzo vrati na internet. Link na stranicu E-SpyRight već je bio u pospremljen u favorite. Ona otvori tu stranicu i klikne na arhivu. Pronađe odgovarajući datum i zatraži stari izvještaj.

Nije bilo potrebe da ga ispiše. Kada se pojavio na ekranu, Tia ga preleti pogledom sve dok nije stigla do e-maila o zabavi kod Huffovih. Nije je zanimao sam sadržaj maila u kojem se govorilo kako Huffovi neće biti kod kuće, o tulumu i drogiranju - ali kad bolje razmisli, što je zapravo bilo s time? Mike je svratio onamo i ne samo da nije bilo tulumu, već je i Daniel Huff bio kod kuće.

Jesu li Huffovi promijenili planove?

Ali to sad nije bilo bitno. Tia pomakne kursor kako bi provjerila ono što bi većina smatrala nebitnim.

Podatke o vremenu i datumu.

E-SpyRight ne samo da je davao podatke o vremenu i datumu kada je e-mail poslan, već i o vremenu i datumu kada ga je Adam otvorio.

"Mama, što se događa?"

"Samo trenutak, dušo."

Tia uzme telefon i nazove doktora Fortea. Bila je subota, ali ona je znala da su zbog svih izvannastavnih aktivnosti koje su djeca imala, mjesni stomatolozi radili i vikendom. Pogleda na sat dok je slušala kako zvoni već treći put, zatim četvrti. Srce joj potone na peti signal, a onda, spas:

"Ordinacija doktora Fortea."

"Dobro jutro, ovdje Tia Baye, Adamova i Jillina mama."

"Da, gospodo Baye, kako vam mogu pomoći?"

Tia se pokušava sjetiti imena Forteove recepcionarke. Radila je kod njega godinama, poznavala je svakoga, zapravo je ona vodila ordinaciju. Ona je bila glavna i odgovor je bio u njezinim rukama. "Jeste li to vi, Caroline?"

"Da."

"Zdravo, Caroline. Čujte, ovo će vam se možda učiniti neobičnim, ali očajnički mi treba vaša usluga."

"Pa, pokušat ću vam pomoći, ali idući smo tjedan prilično popunjeni."

"Ma ne, ne radi se o tome. Adam je bio naručen osamnaestog, poslije škole, u tri četrdeset pet."

Nije bilo odgovora.

"Želim znati je li bio kod vas."

"Mislite, je li preskočio termin?"

"Da."

"Nije. Pa ja bih vas nazvala. Adam je sigurno bio ovdje."

"Znate li je li došao na vrijeme?"

"Mogu vam reći točno kada je došao, ako će vam to pomoći. Upisao se kad je došao."

"Da, to bi bilo sjajno."

Još malo čekanja. Tia je čula kako prsti udaraju po tipkovnici, zatim šuškanje papira.

"Adam je stigao ranije, gospođo Baye - upisao se u tri i dvadeset poslije podne."

Logično, pomisli Tia. Obično je onamo išao pješice odmah poslije škole.

"Primili smo ga na vrijeme - točno u tri četrdeset. Je li to ono što vas je zanimalo?"

Tia gotovo ispusti telefon iz ruke. Nešto stvarno nije bilo u redu. Tia ponovno pogleda ekran - stupac u kojem su bili upisani vrijeme i datum.

E-mail o tulumu kod Huffovih poslan je u 3:32 poslije podne. Pročitao je u 3:37 poslije podne.

Adam u to vrijeme nije bio kod kuće.

To nije imalo smisla, osim ako...

"Hvala vam, Caroline." Ona brzo nazove Bretta, stručnjaka za kompjutore. On se javi s: "Jo!"

Tia ga odluči natjerati da se brani. "Hvala ti što si me izdao pred Hester."

"Tia? Gle, žao mi je zbog toga."

"Da, mogu si misliti."

"Ne, stvarno. Hester zna sve što se ovdje događa. Shvaćaš li da ona nadzire svaki kompjutor u uredu? Ponekad, onako iz zabave, čita osobne e-maile. Rukovodi se time da, ako si na njezinom posjedu, onda..."

"Ja nisam bila na njezinom posjedu."

"Znam, žao mi je."

Bilo je vrijeme da krene dalje. "Sudeći po izvještaju E-SpyRighta, moj je sin pročitao e-mail u tri i trideset sedam poslije podne."

"Pa?"

"U to vrijeme on nije bio kod kuće. Je li ga mogao pročitati negdje drugdje?"

"Podatke si dobila od E-SpyRighta, zar ne?"

"Da."

"Onda je odgovor: ne. E-SpyRight prati samo ono što on radi na tom kompjutoru. Znači, ako se logirao negdje drugdje i pročitao e-mail, toga neće biti u izvještaju."

"Kako je onda ovo moguće?"

"Hmm. Prvo, jeste li sigurni da nije bio kod kuće?"

"Sto posto."

"Pa, netko je bio. I taj je netko bio na njegovom kompjutoru."

Tia ponovno pogleda u izvještaj. "Ovdje piše da je poruka izbrisana u tri trideset osam poslije podne."

"Znači, netko je bio na kompjutoru vašeg sina, pročitao je e-mail, a onda ga izbrisao."

"To znači da ga Adam nije ni vidio, zar ne?"

"Najvjerojatnije nije."

Ona odmah prekriži najočitije 'sumnjivce': ona i Mike su tog dana bili na poslu, a Jill je odšetala s Yasmin do Novaka da se tamo igraju.

Nitko od njih nije bio kod kuće.

Kako je bilo tko mogao ući i ne ostaviti tragove provale? Ona se sjeti ključa, onoga koji su skrivali vani, u lažnom kamenu kod stupa u ogradi.

Zatim začuje signal, imala je još jedan poziv. Bio je to Mo.

"Brette, morat ću te nazvati poslije." Ona prebaci na drugu liniju. "Mo?"

"Nećeš vjerovati što se dogodilo", reče on. "FBI je upravo uhitio Mikea."

* * *

Loren Muse je sjedila u improviziranoj sobi za saslušavanje i pažljivo motrila Neila Cordovu.

Bio je to nešto niži sitniji muškarac kompaktne građe i gotovo savršeno naočit. Kad je stajao uz suprugu bili su čak pomalo slični. Muse je to znala zato što je Cordova donio njihove zajedničke fotografije, puno njih - oni na krstarenjima, na plažama, na primanjima, na zabavama, u stražnjem dvorištu. Neil i Reba Cordova bili su fotogenični, izgledali su zdravo i voljeli su pozirati obraz uz obraz. Na svakoj su fotografiji izgledali sretno.

"Molim vas, pronađite je", reče Neil Cordova već treći put otkako je ušao u prostoriju.

Ona mu je već dvaput odgovorila: "Poduzimamo sve što je u našoj moći", pa je zato sad odšutjela.

"Želim pomoći kako god mogu", doda on.

Neil Cordova bio je kratko podšišan, odjeven u blejzer i kravatu, kao da se to od njega očekuje, kao da će mu odijelo pomoći da ostane pribran. Njegove su cipele imale lijepi sjaj. Muse se zamisli nad time. Njezin je otac također volio ulaštene cipele. "Čovjeka možeš ocijeniti prema sjaju njegovih cipela", običavao je govoriti svojoj mladoj kćeri. Lijepo je to bilo znati. Kada je četrnaestogodišnja Loren Muse pronašla očevu tijelo u garaži - kamo je on otišao da si prosvira mozak - njegove su se cipele doista lijepo sjajile.

Dobar savjet, tata. Hvala ti što si mi pokazao kako izgleda protokol samoubojstva.

"Ja znam kako to ide", nastavi Cordova. "Muža se uvijek smatra sumnjivcem, zar ne?"

Muse ne odgovori.

"Vi mislite da je Reba imala ljubavnika zato što joj je auto bio parkiran ispred motela - ali ja vam se kunem, nije bilo tako. Morate mi vjerovati."

Museino je lice bilo kao od kamena. "Nismo još odbacili, ali ni prihvatili nijednu verziju."

"Testirajte me na poligrafu, ne tražim odvjetnika, učinit ću što god treba. Samo ne želim da gubite vrijeme tražeći u krivom smjeru. Reba nije pobjegla ni s kim, ja to znam. A ja nemam nikakve veze s njezinim nestankom."

Nikad i nikom ne vjeruj, pomisli Muse. To je bilo pravilo. Ona je ispitivala sumnjivce čije su glumačke sposobnosti mogle ostaviti De Nira bez posla. Ali dokazi su zasad potvrđivali njegove riječi, a i ona je cijelom nutrinom osjećala da Neil Cordova govori istinu. Uostalom, u ovome trenutku to nije bilo važno.

Muse je pozvala Cordovu da identificira tijelo N.N. Bio on neprijatelj ili saveznik, u ovome je trenutku očajnički trebala jedno.

Njegovu suradnju. Zato reče: "Gospodine Cordova, ja ne mislim da ste vi ozlijedili svoju suprugu."

On smjesta osjeti olakšanje, ali ono istom brzinom nestane. Vidjela je da se on ne brine zbog sebe. Brnuo se samo za prelijepu ženu na onim prekrasnim fotografijama.

"Je li u posljednje vrijeme nešto mučilo vašu suprugu?"

"Pa baš i nije. Sarah - naša osmogodišnja kći", on zastane, ugrize se za stisnutu šaku, zatvori oči. "Sarah ima problema s čitanjem. Rekao sam to i policajcima u Livingstoneu. Rebu je to brinulo."

To nije bilo ni od kakve pomoći, ali on je barem počeo govoriti.

"Dopustite da vas pitam nešto, što će vam možda zvučati malo neobično", reče Muse.

On kimne i nagne se naprijed, očajnički želeći biti od koristi.

"Je li vam Reba možda spominjala da neka od njezinih prijateljica ima problema?"

"Nisam siguran što podrazumijevate pod imati problem."

"Dobro, počet ću s ovim. Pretpostavljam da nitko koga poznajete nije nestao."

"Mislite, kao moja žena?"

"Mislim na bilo kakvu odsutnost. Idemo korak dalje. Je li netko od vaših prijatelja otputovao ili je na godišnjem odmoru?"

"Friedmanovi su na tjedan dana otputovali u Buenos Aires. Gospoda Friedman i Reba su vrlo bliske."

"Dobro, u redu." Ona je znala da Clarence sve zapisuje. On će provjeriti i uvjeriti se je li gospoda Friedman tamo gdje bi trebala biti. "Još netko?"

Neil je razmišljao o pitanju, žvačući obraz iznutra.

"Pokušavam se sjetiti", reče on.

"Opustite se, sve je u redu. Je li se nekom vašem prijatelju dogodilo nešto neobično, kakva neprilika, bilo što?"

"Reba mi je ispričala da Coldersi imaju bračnih problema."

"Dobro. Još nešto?"

"Tonya Eastman je nedavno dobila loš nalaz mamografije, ali još nije rekla mužu. Brine se da će je ostaviti. Tako mi je Reba rekla. Takve vas stvari zanimaju?"

"Aha. Nastavite."

On brzo nabroji još nekoliko primjera. Clarence je zapisivao. Kada se činilo da će Neil Cordova posustati, Muse prijeđe na ono glavno.

"Gospodine Cordova?"

Ona ga značajno pogleda u oči.

"Morala bih vas zamoliti za uslugu. Zaista ne želim ulaziti u dugačka objašnjenja zašto i što bi to moglo značiti..."

On je prekine. "Istražiteljice Muse?"

"Da?"

"Nemojte gubiti vrijeme i štedjeti me. Što želite?"

"Ovdje imamo jedno tijelo. To definitivno nije vaša supruga. Razumijete li? Nije vaša supruga. Ta je žena pronađena mrtva noć prije. Mi ne znamo tko je ona."

"I mislite da bih ja mogao znati?"

"Voljela bih da je pogledate."

Ruke su mu bile skrštene u krilu, sjedio je malo previše uspravno. "Dobro", reče on. "Hajdemo."

Muse je razmišljala da mu radije pokaže fotografije i poštedi ga užasa gledanja pravog leša, ali ovdje to neće ići. Možda kada bi imala dobru fotografiju lica, zašto ne, ali u ovom slučaju lice je izgledalo kao da je kosilica prešla preko njega puno puta. Nije bilo ničega osim ostataka kostiju i iskidanih mišića. Muse mu je mogla pokazati fotografije trupa, reći mu visinu i težinu, ali iskustvo je pokazalo da je tako teško dobiti pravi dojam.

Neil Cordova nije pitao zašto ga ispituju baš na tom mjestu, ali to je bilo razumljivo. Nalazili su se u Ulici Norfolk u Newarku - u okružnoj mrtvačnici. Muse je sve organizirala kako ne bi gubili vrijeme vozeći se ovamo. Ona otvori vrata. Cordova je pokušavao držati glavu uspravno. Hod mu je bio čvrst, ali ramena su govorila više; Muse je kroz blejzer vidjela koliko su napeta.

Tijelo je bilo spremno. Mrtvozornica, Tara O'Neill, omotala je lice gazom. To je prvo što je Neil Cordova primijetio - zavoje, kao iz filmova o mumijama. Pitao je zašto je lice umotano.

"Prilično je unakaženo", reče Muse.

"Kako ću je onda prepoznati?"

"Nadali smo se da ćete to učiniti po građi, visini, bilo čemu."

"Mislim da bi pomoglo kada bih mogao vidjeti lice."

"Ne bi, gospodine Cordova."

On duboko uzdahne i pogleda još jedanput.

"Što joj se dogodilo?"

"Žestoko je pretučena."

On se okrene prema Muse. "Mislite li da se nešto slično dogodilo mojoj ženi?"

"Ne znam."

Cordova na trenutak zatvori oči, pribere se, otvori ih i kimne. "Dobro." Još je malo kimao. "Dobro. Shvaćam."

"Znam da ovo nije lako."

"Dobro sam." Vidjela je kako su mu se oči napunile suzama. On ih obriše rukavom. Kada je to učinio, tako je podsjeti na malenog dječaka da ga Muse umalo zagrlila. Gledala ga je kako se ponovno okreće prema tijelu.

"Znate li tko je ona?"

"Ne vjerujem."

"Nemojte žuriti."

"Problem je u tome što je ona gola." Pogled mu je i dalje počivao na njezinom umotanom licu, kao iz neke pristojnosti. "Mislim, ako je ona netko koga poznajem, nikad je ne bih vidio takvu, ako znate na što mislim?"

"Razumijem. Bi li pomoglo ako je nekako pokrijemo?"

"Ne, u redu je. Samo..." On se namršti.

"Što?"

Neil Cordova je gledao područje oko žrtvina vrata. Zatim pogleda dolje u njezine noge.

"Možete li je okrenuti?"

"Na trbuh?"

"Da. Želio bih samo pogledati stražnji dio njezine noge. Ali da."

Muse baci pogled prema Tari O'Neill koja smjesta pozove tehničara. Oni pažljivo okrenu N.N. licem prema dolje. Cordova zakorači naprijed. Muse se ne pomakne, nije ga željela ometati u koncentraciji.

Tara O'Neill i tehničar se udalje. Pogled Neila Cordove spuštao se niz noge. Zaustavi se na stražnjem dijelu njezinog desnog gležnja.

Tamo je bio madež.

Prođe nekoliko sekundi. Muse napokon reče: "Gospodine Cordova?"

"Znam tko je to."

Muse je čekala. On počne drhtati. Usplahireno pokrije usne rukom. Zatvori oči.

"Gospodine Cordova?"

"To je Marianne", reče on. "Dragi Bože, to je Marianne."

27.

Doktorica Ilene Goldfarb sjedne u separe malenog restorana nasuprot Susan Loriman.

"Hvala vam što ste se pristali naći sa mnom", reče Susan.

Dogovarale su se o tome da se nađu izvan grada, ali na kraju je Ilene odbacila taj prijedlog. Tko god ih vidi, jednostavno će zaključiti da su to dvije gospođe koje su zajedno izašle na ručak, aktivnost u koju se Ilene nikad nije imala ni vremena ni želje upuštati. Imala je predugačko radno vrijeme u bolnici, a nije ni željela postati jedna od onih žena koje 'ručaju'.

Čak i kad su djeca bila mala, tradicionalno majčinstvo nikad je nije privlačilo. Nikad nije osjetila želju da odustane od liječničke karijere kako bi ostala kod kuće i imala tradicionalniju ulogu u životima svoje djece. Upravo suprotno - nije mogla dočekati da prođe porodiljski dopust da se napokon može vratiti na posao. Činilo se da to nije naškodilo njezinoj djeci. Nije im uvijek bila na raspolaganju, ali je zaključila kako je to pomoglo da njezina djeca postanu neovisnija i da imaju zdraviji pogled na život.

Tako je barem ona sebe uvjeravala.

Prošle godine u bolnici je priređena zabava u njezinu čast. Mnogi bivši specijalizanti i stažisti došli su odati priznanje omiljenoj profesoricu. Ilene je slučajno čula kako jedan od njezinih najboljih studenata s oduševljenjem govori Kelci o tome kako je Ilene bila vrlo požrtvovna učiteljica i kako je Kelci sigurno ponosna što joj je Ilene Goldfarb majka. Kelci, koja je već bila popila jedno ili dva pića, odgovorila je: "Toliko je vremena provodila ovdje da nisam ni imala priliku primijetiti kakva je."

Da. Karijera, majčinstvo, sretan brak - ona je žonglirala s to troje sa zapanjujućom lakoćom, nije li?

Samo što je sad, jedno po jedno, počelo odlaziti u krivom smjeru. Čak joj je i karijera bila u opasnosti, ako je ono što su joj agenti rekli bila istina.

"Ima li novosti iz donorskih banaka?" upita Susan Loriman.

"Nema."

"Dante i ja radimo na jednom projektu. Želimo organizirati masovnu potragu za donorom. Bila sam u Lucasovoj osnovnoj školi. I Mikeova kći Jill ide onamo. Razgovarala sam s nekoliko učitelja. Njima se ideja jako svidjela. Održat ćemo skup iduće subote i pokušati nagovoriti sve da se prijave u banku donora."

Ilene kimne. "To bi moglo pomoći."

"A i vi još uvijek tražite, zar ne? Mislim, nije beznadno?"

Ilene jednostavno nije bila raspoložena. "Ali šanse su vrlo male."

Susan Loriman se ugrize za donju usnicu. Bila je prirodno lijepa i na tome joj je bilo teško ne zavidjeti. Muškarci su se, Ilene je znala, ponašali smiješno kada bi se našli u društvu takvih ljepotica. Čak je i Mike govorio čudnim tonom kada se u prostoriji nalazila Susan Loriman.

Priđe im konobarica s lončićem kave. Ilene kimne da joj natoči, a Susan je upita kakve čajeve od ljekovitih trava imaju. Konobarica je pogledala kao da ju je zatražila da joj napravi klistir. Susan reče da joj donese bilo koji čaj. Konobarica se vrati s vrećicom čaja Lipton i natoči joj vruću vodu u šalicu.

Susan Loriman piljila je u napitak kao da se u njemu skriva neka božanska tajna.

"Porod je bio težak. Tjedan dana prije nego što je Lucas rođen dobila sam upalu pluća. Tako sam jako kašljala da mi je napuklo rebro. Stavili su me u bolnicu. Bol je bila nevjerovatna. Dante je bio uz mene cijelo vrijeme. Nije se htio maknuti od moje postelje."

Susan polako prinese čaj usnama, držeći šalicu objema rukama, kao da je ranjena ptica.

"Kada smo otkrili da je Lucas bolestan sazvali smo obiteljski sastanak. Dante se držao naoko vrlo hrabro, govorio kako ćemo mi to pobijediti zajedno, kao obitelj - 'Mi smo Lorimani', ponavljao je - a onda je te večeri izašao u vrt i tako jako plakao da sam mislila da će mu pozliti."

"Gospođo Loriman."

"Molim vas, zovite me Susan."

"Susan, shvatila sam. On je idealan otac. Kupao ga je dok je bio mali. Mijenjao mu je pelene, trenirao je njegovu nogometnu momčad i bio bi shrvan da sazna da mu on nije otac. Je li to ukratko bit svega?"

Susan Loriman otpije još gutljaj čaja. Ilene pomisli na Hershela, na to kako među njima više nije bilo ničega. Pitala se ima li Hershel ljubavnicu - možda je to bila ona zgodna rastavljena recepcionarka koja se smijala svim njegovim vicevima - i zaključi kako vjerojatno ima.

"Što je preostalo, Ilene... ?"

Muškarac koji postavi takvo pitanje već je odavno digao ruke od tog braka. Ilene je sa zakašnjenjem shvatila da je on zapravo već otišao.

"Vi ne razumijete", reče Susan Loriman.

"Nisam sigurna da moram. Vi ne želite da on sazna. To razumijem. Razumijem da bi to povrijedilo Dantea. Razumijem da bi zbog toga vaša obitelj mogla patiti. Zato vas molim da me poštediti daljnjih objašnjenja. Stvarno nemam za to vremena. Mogla bih vam održati predavanje da ste o tome mogli razmišljati devet mjeseci prije nego što se Lucas rodio, ali vikend je, ovo je moje slobodno vrijeme i imam vlastitih problema. A ako baš hoćete otvoreno, nije mi stalo do vaših moralnih posrnuća, gospođo Loriman. Stalo mi je do zdravlja vašega sina. Točka, kraj priče. Kada bi nešto, što bi moglo naškoditi vašem braku, pomoglo da se on izliječi, osobno bih potpisala papire o vašem razvodu. Jesam li dovoljno jasna?"

"Da."

Susan obori pogled. Smjernost - Ilene je tu riječ puno puta čula, ali nikad je nije do kraja shvatila. Sad je to pred sobom gledala. Koliko bi se muškaraca smekšalo - koliko ih se već smekšalo - na takav prizor?

Nije bilo u redu da to doživljava tako osobno. Ilene uzdahne i pokuša ne razmišljati o vlastitoj situaciji - o osjećaju odvratnosti prema preljubu, strahovima vezanim za budućnost bez muškarca s kojim je izabrala provesti život, brigama o praksi i pitanjima koja su joj postavili federalni agenti.

"Ali ja stvarno ne razumijem zašto bi on morao znati", reče Ilene.

Susan podigne pogled i nešto nalik na nadu pojavi se na njezinom licu.

"Trebali bismo se diskretno obratiti biološkom ocu", reče Ilene. 'Zamoliti ga da dade krv na analizu."

Nada nestane. "To nije moguće."

"Zašto?"

"Jednostavno nije."

"Pa, Susan. To vam je najbolja šansa." Ton joj je sada bio oštar. Pokušavam vam pomoći, ali kako bilo, nisam došla ovamo kako biste mi pričali o čudesnom Danteu, mužu rogonji. Važni su mi odnosi u vašoj obitelji, ali samo do određene granice. Ja sam liječnica vašeg sina, a ne vaš psihoterapeut ili svećenik. Ako tražite razumijevanje ili spas duše nemojte se meni obraćati. Tko je otac?"

Susan zatvori oči. "Vi ne razumijete."

"Ne kažete li mi ime, sve ću reći vašem mužu."

Ilene nije namjeravala to reći, ali u njoj je proključala ljutnja i preuzela kontrolu.

"Tajite svoj nepromišljeni postupak nauštrb zdravlja vlastitog sina. To je patetično. Neću to dopustiti."

"Molim vas."

"Tko je otac, Susan?"

Susan Loriman je izgledala uzrujano, grizla je donju usnicu.

"Tko je otac?"

Ona napokon odgovori: "Ne znam."

Ilene Goldfarb trepne. Iznenada je dobila odgovor, ali nije znala kako da premosti jaz između njih. "Razumijem."

"Ne, ne razumijete."

"Imali ste više ljubavnika. Znam, možda vam je zbog toga neugodno, ali onda ih možemo sve testirati."

"Nisam imala više ljubavnika. Nisam uopće imala ljubavnika." Ilene je čekala pitajući se kamo to vodi. "Silovana sam."

28.

Mike je sjedio u prostoriji za saslušavanje i pokušavao zadržati mir. Na zidu ispred njega bilo je veliko pravokutno ogledalo i on zaključio da je to zapravo staklo kroz koje ga s druge strane mogu vidjeti. Ostali su zidovi bili obojani u zeleno, kao školski zahodi. Na podu je bio sivi linoleum.

S njim su u prostoriji bila dvojica muškaraca. Jedan je sjedio u kutu, gotovo kao dijete u kazni. Imao je olovku i notes i imao pognutu glavu. Drugi je tip - agent koji mu je ispred kluba Jaguar pokazao značku i uperio u njega pištolj - bio crnac s briljantom u lijevom uhu. Šetao je amo-tamo, držeći neupaljenu cigaretu u ruci.

"Ja sam specijalni agent Darryl LeCru", reče šetač. "Ono tamo je Scott Duncan - on je koordinator poslova između Ureda za borbu protiv narkotika i Ureda državnog tužitelja. Jeste li upoznati s vašim pravima?"

"Jesam."

LeCru kimne. "I voljni ste razgovarati s nama?"

"Da."

"Na stolu je izjava da se odričete prava na odvjetnika. Potpišite je molim vas."

Mike to učini. U normalnim okolnostima ne bi. Nije bio tako naivan. Mo bi nazvao Tiju. Ona bi došla, bila bi njegova odvjetnica ili bi mu pronašla odvjetnika. On bi dotad trebao šutjeti. Ali u ovome mu trenutku sve to nije bilo važno.

LeCru nastavi šetati. "Znate li zašto ste ovdje?" upita ga.

"Ne znam", reče Mike.

"Nemate ni najmanju ideju?"

"Ne."

"Što ste danas radili u klubu Jaguar?"

"Zašto ste me vas dvojica pratili?"

"Doktore Baye?"

"Da?"

"Ja pušim. Jeste li to znali?"

To pitanje zbuni Mikea. "Vidim da imate cigaretu."

"Je li upaljena?"

"Nije."

"Mislite li da me to čini sretnim?"

"Ne bih znao."

"Upravo tako. Običavao sam pušiti u ovoj prostoriji. Ne zato što sam želio zastrašivati sumnjivce ili im otpuhivati dim u lice, iako sam i to povremeno činio. Ne. Pušio sam zato što mi se to sviđalo. To me opuštalo. Sada, kada su donijeli sve ove nove zakone, ne smijem zapaliti. Razumijete li što vam govorim?"

"Valjda."

"Drugim riječima, zakon ne dopušta čovjeku da se opusti. To mi ide na jetra. Potrebne su mi cigarete. Zato, kada sam ovdje onda sam mrzovoljan. Držim cigaretu i čeznem da je zapalim. Ali ne smijem. To je kao da odvedete konja na vodu, a onda mu ne date da pije. Ja ne tražim vaše razumijevanje, ali želio bih da shvatite kako stoje stvari

jer me već ljutite." On udari šakom o stol, ali ton mu ostane isti. "Nemam namjeru odgovarati na vaša pitanja. Vi ćete odgovarati na moja. Jesmo li se razumjeli?"

"Možda bih ipak trebao pričekati svojega odvjetnika", reče Mike.

"Krasno." On se okrene prema Duncanu u kutu. "Scotte, imamo li dovoljno da ga uhitimo?"

"Imamo."

"Guba. Učinimo to. Ubacimo ga u sustav, vikend je. Što misliš, kad će izaći pred suca da mu odredi jamčevinu?"

Duncan slegne ramenima. "Tek za nekoliko sati. Možda će morati čekati do jutra."

Mike pokuša ne dopustiti da mu se na licu vidi panika. "Za što me optužujete?"

LeCrue slegne ramenima. "Već ćemo nešto smisliti, zar ne, Scotte?"

"Bez sumnje."

"Sad sve ovisi o vama, doktore Baye. Učinilo mi se da vam se maloprije jako žurilo. Zato, počnimo ispočetka pa da vidimo kamo će nas to dovesti. Što ste radili u klubu Jaguar?"

Mike se mogao još malo raspravljati, ali učini mu se da bi to bio krivi potez. Kao i čekati Tiju. Želio je van. Morao je pronaći Adama.

"Tražio sam sina."

Očekivao je da će ga LeCrue nastaviti ispitivati u vezi s time, ali on je jednostavno kimnuo i upitao: "Upravo ste se namjerali potući, zar ne?"

"Da."

"Bi li vam to pomoglo da pronađete sina?"

"Nadao sam se da bi."

"Objasnite mi to."

"Sinoć sam bio u tom kvartu", on počne.

"Da, znamo."

Mike zastane. "Jeste li me i tada pratili?"

LeCrue se nasmiješi, ispruži cigaretu kao podsjetnik i podigne obrvu.

"Ispričajte nam nešto o vašem sinu", reče LeCrue.

Mikeu zazvone zvona na uzburu. Ovo mu se nije sviđalo. Nisu mu se sviđale prijetnje, to što su ga pratili, ma sve skupa, ali naročito mu se nije sviđao način na koji ga je LeCrue pitao za sina. Ali opet, kakve su mu bile opcije?

"Nestao je. Mislio sam da je možda u klubu Jaguar."

"I zato ste sinoć išli onamo?"

"Da."

"Zaključili ste da bi mogao biti ondje?"

"Da."

Mike im sve ispriča. Nije bilo razloga da to ne učini - isto je već ispričao i policajcima u bolnici i u postaji.

"Zašto ste se tako zabrinuli za njega?"

"Sinoć smo trebali ići na utakmicu Rangersa."

"Na hokej?"

"Da."

"Izgubili su."

"Nisam znao."

"Iako, bila je to dobra utakmica. Puno tučnjave." LeCrue se ponovno nasmiješi. "Ja sam jedan od rijetkih crnaca koji prati hokej. Prije sam volio košarku, ali NBA mi je dosadio. Previše faulova, ako znate na što mislim?"

Mike zaključio kako se LeCrue služi nekakvom tehnikom zbunjivanja. Samo odgovori: "Aha."

"I tako, kada se vaš sin nije vratio kući, vi ste ga pošli potražiti u Bronx?"

"Da."

"I tamo su vas napali?"

"Da." Zatim doda: "Ako ste me vi pratili, kako to da mi niste pomogli?"

On slegne ramenima. "Tko je rekao da smo vas pratili?"

Scott Duncan podigne pogled i reče: "Tko kaže da nismo pomogli?"

Tišina.

"Jeste li ikada prije bili tamo?"

"U klubu Jaguar? Ne."

"Nikad?"

"Nikad."

"Samo da razjasnimo: Tvrdite da nikad prije sinoćnje večeri niste bili u klubu Jaguar?"

"Nisam bio ni sinoć."

"Molim?"

"Nisam uspio. Napali su me prije nego što sam došao do njega."

"Kako ste uopće završili u onoj uličici?"

"Slijedio sam nekoga."

"Koga?"

"On se zove DJ Huff. Ide u isti razred s mojim sinom."

"Znači, vi tvrdite da nikad prije današnjeg dana niste bili u klubu Jaguar?"

Mike se trudio da mu glas ne zvuči ljutito. "Tako je. Gledajte, agente LeCruie, možemo li nekako ovo ubrzati? Moj je sin nestao. Brinem se za njega."

"Naravno da se brinete. Zato svakako nastavimo. Što je s Rosemary McDevitt, predsjednicom i osnivačicom kluba Jaguar?"

"Što je s njom?"

"Kada ste se vas dvoje upoznali?"

"Danas."

LeCruie se okrene prema Duncanu. "Vjeruješ li da je to istina, Scotte?"

Scott Duncan podigne ruku s dlanom prema dolje pa mahne u smislu: ne baš.

"I ja imam s time problema."

"Molim vas, poslušajte me", reče Mike trudeći se da mu glas ne zvuči molećivo.

"Moram izaći odavde i pronaći sina."

"Nemate povjerenja u policiju?"

"Imam, samo ne vjerujem da im je moj sin prioritet."

"Pošteno. Dopustite da vas nešto pitam. Znete li što je to farma tulum? Pod farma se ne misli na mjesto s domaćim životinjama."

Mike se zamisli. "Izraz mi nije sasvim nepoznat, ali ne mogu se sjetiti."

"Možda vam mogu pomoći, doktore Baye. Vi ste doktor medicine, nije li tako?"

"Da."

"Znači, vama se mogu obraćati s 'doktore'. Mrzim tako zvati svaku budalu s diplomom - sve te doktore znanosti, kiropraktičare, pa čak i tipa koji mi pomaže kod odabira kontaktnih leća u Pearl Expressu. Znete na što mislim?"

Mike ga pokušava vratiti na prethodnu temu. "Pitali ste me o farma tulumima?"

"Da, tako je. Vi se ono žurite, a ja blebećem i blebećem. Dajte da prijedem na glavno. Vi ste doktor medicine i shvaćate da je cijena lijekova upravo apsurdno visoka, zar ne?"

"Shvaćam."

"Dajte da vam onda objasnim što je to farma tulum. U kratkim crtama - tinejdžeri roditeljima krađu tablete iz ormarića s lijekovima. U današnje se doba u svakom kućanstvu mogu pronaći lijekovi koji se izdaju samo na recept - Vicodin, Adderall, Ritalin, Xanax, Prozac, OxyContin, Percocet, Demerol, Valium, znate na što mislim. Tinejdžeri ih ukradu, naprave tulum, istresu jedan ili više lijekova u zdjelicu - to im dođe kao posuda sa slatkišima. Zatim se time drogiraju."

LeCrue zastane. Prvi put otkako je bio u prostoriji on zgrabi stolac, okrene ga i zajaši. Strogo se zagleda u Mikea. Mike i ne trepne.

Nakon nekoliko trenutaka Mike reče: "I tako, sada znam što je to farma tulum."

"Da, znate. Bilo kako bilo, tako to počne. Gomila klinaca se okupi i zaključa - hej, to su legalni lijekovi, a ne kao marihuana ili kokain. Možda neki od njih imaju mlađeg brata koji uzima Ritalin jer je hiperaktivan. Tata pije OxyContin da ublaži bol poslije operacije koljena, što god. Ti lijekovi očito nisu opasni."

"Shvatio sam."

"Jeste li?"

"Jesam."

"Vidite li kako je to lako? Imate li vi kod kuće lijekove koji se izdaju samo na recept?"

Mike se sjeti svojeg koljena, Percoceta i kako se trudio da ga ne uzima prečesto. Doista ga je držao u ormariću s lijekovima. Bi li uopće primijetio da nestane nekoliko tableta? A što je s roditeljima koji nisu ništa znali o lijekovima? Bi li se oni zabrinuli da nestane nekoliko tableta?

"Kao što ste rekli, ima ih u svim kućanstvima."

"Točno, zato me još trenutak pažljivo slušajte. Vi znate koliko te tablete vrijede. Znae za te tulum. Recimo, da ste još i poduzetni. Što činite? Dižete sve na sljedeću razinu. Pokušavate zaraditi. Recimo još i da ste organizator, onda vam pripada dio zarade. Možda potičete djecu da ukradu više lijekova od kuće, a vi im nabavljate zamjenske tablete."

"Zamjenske tablete?"

"Naravno. Ako su tablete bijele, vi ih zamijenite generičkim aspirinom. Tko će primijetiti razliku? Možete nabaviti šećerne tablete koje nemaju nikakvo djelovanje, ali zato sliča drugim tabletama. Shvaćate? Tko će primijetiti? Postoji veliko crno tržište lijekova koji se izdaju samo na recept. Možete lijepo zaraditi. Ali opet, vi razmišljate kao poduzetnik. Što će vam neka zabavica s osam klinaca? Vama treba nešto veliko. Želite privući stotine, ako ne tisuće njih. Kao što biste privukli, recimo, u noćni klub."

Mike je počeo shvaćati. "Vi mislite da se time bave u klubu Jaguar."

Mike se iznenada sjeti da se Spencer Hill ubio s tabletama koje je uzeo od kuće. Tako se barem pričalo. Ukrao je tablete iz ormarića s lijekovima svojih roditelja i predozirao se.

LeCrue kimne i nastavi: "Vi biste mogli - kada biste bili doista dobar poduzetnik - podići to na još višu razinu. Svi lijekovi imaju određenu vrijednost na crnom tržištu. Možda netko nije popio Amoxicillin dokraja. Ili djed ima u kući nekoliko Viagri viška. Ma tko vodi evidenciju, nije li tako, doktore?"

"Da, to se rijetko radi."

"Točno. Pa kad nekoliko tableta nestane, zaključit ćete da vas ljekarnik potkrada, da ste pobrkali datum ili ste pak uzeli jednu tabletu viška. Gotovo je nemoguće da ćete posumnjati da je to ukrao vaš tinejdžer. Vidite li kako je to genijalno?"

Mike je upravo htio pitati kakve to veze ima s njim ili s Adamom, ali je znao da je pametnije da šuti.

LeCrue se nagne prema njemu i šapne: "Hej, doktore?"

Mike je čekao.

"Znate li koja je sljedeća razina na toj poduzetničkoj ljestvici?"

"LeCrue?" bio je to Duncan.

LeCrue pogleda iza sebe. "Što je, Scotte?"

"Ti baš voliš tu riječ. Poduzetništvo."

"Stvarno je volim." On se ponovno okrene prema Mikeu. "Volite li vi tu riječ, doktore?"

"Sjajna je."

LeCrue mu se smijuljio kao da su stari prijatelji. "Bilo kako bilo, pametno poduzetno dijete može smisliti način kako da nabavi još više lijekova iz svog kućanstva. Kako?"

Unaprijed naruči još. Oba roditelja su na poslu, postoji služba dostave, a dijete dolazi kući prije roditelja. Kad roditelji naruče te iste lijekove, a ljekarnik ih odbije izdati, pa... oni ponovno zaključe da je došlo do greške ili su se zabrojali. Vidite, kad jednom krenete tim putem, postoji puno načina da lako zaradite. Ne možete omanuti."

Mikeu je u glavi počelo odzvanjati pitanje koje se samo nametalo: Je li Adam možda učinio tako nešto?

"Uostalom, koga će policija uhititi? Razmislite. Imate gomilu bogate, maloljetne djece - svi si oni mogu priuštiti najbolje odvjetnike - i što su uopće skrivili? Iz svojih su domova uzimali legalno prepisane lijekove. Koga je briga? Ponavljam, vidite li kako se lako može zaraditi?"

"Pretpostavljam da je tako."

"Vi pretpostavljate, doktore Baye? Dajte, prestanimo se igrati. Vi ne pretpostavljate. Vi znate. Cijeli taj posao gotovo pa nema mane. A evo što mi obično radimo u takvim slučajevima. Mi ne želimo uhititi gomilu glupih tinejdžera koji se drogiraju. Nama treba velika zvjerka. Ali velika je zvjerka u ovom slučaju bila pametna, ona - recimo da je 'ona' kako nas ne bi optužili za seksizam, dobro? - ona je pustila da umjesto nje drogom barataju maloljetnici. Glupavi balavi gotičari koji moraju još puno rasti da uopće dostignu status luzera. To im je pomagalo da se osjećaju važnima, a ako je ženska još i prvoklasni komad, vjerojatno ih je uspjela nagovoriti da učine sve što ona poželi. Razumijete li?"

"Naravno", reče Mike. "Vi mislite da se Rosemary McDevitt time bavi u klubu Jaguar. Ona ima noćni klub, a svi ti maloljetni klinici zalaze u njega legalno. S jedne strane, zvuči logično."

"A s druge strane?"

"Kako to da žena, čiji je brat umro od predoziranja, prodaje lijekove na crno?"

LeCrue se na to nasmije. "Znači, ispričala vam je tu tužnu priču? O bratu koji se nije imao gdje ispuhati, pa je jednom pretjerao s tulumarenjem i umro?"

"Zar to nije istina?"

"Koliko je nama poznato, potpuna izmišljotina. Ona tvrdi da je iz mjesta Breman u Indiani, ali mi smo provjerili u datotekama. Takvog slučaja, kakav ona opisuje, tamo nije bilo."

Mike je šutio.

Scott Duncan na trenutak prestane zapisivati i digne pogled. "Ali zato je ona vrući komad."

"Bez sumnje", složi se LeCrue. "Prvoklasna ženska."

"Muškarac može poblesaviti zbog tako zgodne žene."

"U pravu si, Scotte. To i jest njezin *modus operandi*. Seksom veže muškarca za sebe. Mislim, ne bih imao ništa protiv nakratko biti taj muškarac. Vi me razumijete, zar ne, doktore?"

"Žao mi je, ali ne razumijem."

"Jeste li vi možda gej?"

Mike se savlada da ne zakoluta očima. "Da, dobro, ja sam gej. Možemo li nastaviti?"

"Ona iskorištava muškarce, doktore. Ne samo glupave klince. Iskusnije muškarce. Starije muškarce."

On zastane. Čekao je. Mike pogleda Duncana, a onda ponovno LeCruea. "Je li sada trenutak kada ja trebam u čudu uzviknuti, jer sam iznenada shvatio da govorite o meni?"

"Dajte, pa zašto bismo mi tako nešto mislili?"

"Pretpostavljam da ćete mi sada objasniti."

"Na kraju krajeva", LeCrue raširi ruke kao student prve godine glume, "upravo ste rekli da ste je tek danas upoznali. Je li tako?"

"Tako je."

"I mi vam stvarno vjerujemo. Dajte da vas upitam nešto drugo. Kako je na poslu? Mislim, u bolnici?"

Mike uzdahne. "Idemo se praviti da ste me zbunili iznenadnom promjenom teme. Gledajte, ja stvarno ne znam što vi mislite da sam skrivio. Pretpostavljam da ima neke veze s tim klubom Jaguar, ne zato što sam doista nešto učinio, već zato što bih trebao biti kreten da ne shvatim da je s time povezano. S druge strane, u normalnim bih okolnostima čekao svog odvjetnika, ili barem svoju suprugu, odvjetnicu, da se pojavi. Ali, kao što sam vam puno puta ponovio, moj je sin nestao. Zato, dajte da prestanemo s glupostima. Recite mi što vas zanima, kako bih mogao nastaviti potragu."

LeCruue podigne obrvu. "Sav se uzбудim kada osumnjičenik tako muževno govori. I ti se uzbuđiš, Scotte?"

"Moje bradavice..." kimne Scott. "Upravo su se ukrutile."

"Dobro, prije nego što se raznježimo, imam još nekoliko pitanja i gotovi smo. Imate li vi pacijenta po imenu William Brannum?"

Mike se ponovno upita što da učini, ali ponovno odluči surađivati.

"Koliko znam, nemam."

"Ne sjećate se imena svakog pacijenta?"

"To mi ime ne zvuči poznato, ali možda ga je primila moja kolegica."

"To bi bila Ilene Goldfarb?"

Oni dobro znaju o čemu govore, pomisli Mike. "Da, točno."

"Pitali smo je. Ona ga se ne sjeća."

Mikeu ne izleti očekivana replika: Što? Razgovarali ste s njom? Pokuša zadržati mir. Znači, već su razgovarali s Ilene. Što se to, k vragu, događa?

LeCruue se ponovno naceri. "Jeste li spremni za sljedeću poduzetničku razinu, doktore Baye?"

"Svakako."

"Dobro. Dajte da vam nešto pokažem."

On se okrene prema Duncanu. Duncan mu pruži svijetlosmeđu omotnicu. LeCruue stavi nezapaljenu cigaretu u usta i primi omotnicu prstima žutim od nikotina. Izvuče iz nje list papira i gurne ga preko stola prema Mikeu.

"Je li vam ovo poznato?"

Mike pogleda papir. Bila je to fotokopija recepta. Pri vrhu je bilo otisnuto njegovo i Ileneino ime, adresa ordinacije u bolnici NewYork-Presbyterian, kao i broj njihove licence. Recept za OxyContin bio je isписan na ime Williama Brannuma.

Recept je potpisao doktor Michael Baye.

"Izgleda li vam ovo poznato?"

Mike natjera samoga sebe da šuti.

"Jer, doktorica Goldfarb kaže da to nije njezin recept i da ona ne poznaje tog pacijenta."

On gurne preko stola još jedan papir. Još jedan recept. Ovoga puta za Xanax. Ponovno s potpisom doktora Michaela Bayea. Pa još jedan.

"Je li vam neko od ovih imena poznato?"

Mike je šutio.

"Oh, ovaj je zanimljiv. Želite znati zašto?"

Mike ga pogleda.

"Zato što je naslovljen na Carsona Bledsoea. Znaite li tko je to?"

Mike pomisli da možda ipak zna, ali upita: "Zar bih trebao znati?"

"Tako se zove klinac slomljena nosa s kojim ste onako mило razgovarali kada smo vas uhitili."

Znači, to je bio sljedeći poduzetnički korak, pomisli Mike. Dočepaj se klinca kojemu je roditelj liječnik. Ukradi blok s receptima i sam ih ispisuj.

"U najboljem slučaju - mislim, ako vam se posreći i bogovi vam se nasmiješe - samo ćete ostati bez liječničke licence i nikad se više nećete baviti medicinom. To je najoptimističnije predviđanje. Nećete više biti liječnik."

Mike je sada znao da mora ušutjeti.

"Vidite li, mi već dugo radimo na ovom slučaju. Nadziremo klub Jaguar. Znamo što se tamo događa. Mogli bismo uhititi gomilu bogataške djece, ali opet, ako ne odrežemo glavu, u čemu je smisao? Prošle su nam noći dojavili da će se održati neki važni sastanak. U tome je problem s tom konkretnom poduzetničkom razinom: Potrebni su vam posrednici. Organizirani kriminal ozbiljno nastoji prodrijeti na to tržište. Preprodajom OxyContina mogu zaraditi isto kao i preprodajom kokaina, ako ne i više. I tako, mi smo ih nadgledali. A onda je sinoć tamo nešto pošlo naopako. Pojavljujete se vi, liječnik za kojeg znamo da figurira u cijeloj toj priči. Napali su vas. Danas ste se vratili onamo i napravili gužvu. Zato se mi - Ured za borbu protiv narkotika i Ured državnog tužitelja - plašimo da će cijelo to poduzetno društvo, klub Jaguar, jednostavno zatvoriti svoja vrata, a mi ćemo ostati bez ičega. Zato moramo smjesta nešto poduzeti."

"Nemam vam što reći."

"Naravno da imate."

"Pričekat ću svog odvjetnika."

"Nemojte igrati na tu kartu, mi ionako ne mislimo da ste vi ispisali one recepte. Vidite, imamo i nekoliko vaših pravih recepata. Usporedili smo rukopis. Nije isti. Znači, ili ste dali svoje recepte nekom drugom - što je ozbiljno krivično djelo - ili vam ih je netko ukrao."

"Nemam vam što reći."

"Ne možete ga zaštititi, doktore. Svi vi roditelji mislite da možete. Uvijek to pokušate. Ali nemojte na taj način. Svaki liječnik kojeg poznam drži recepte i kod kuće. Za slučaj da mora propisati lijek izvan radnog vremena. Lako je krasti tablete iz ormarića s lijekovima, ali vjerojatno je još lakše ukrasti blok s receptima."

Mike ustane. "Odlazim."

"Vraga odlazite. Vaš je sin jedno od te bogate djece o kojoj smo pričali, ali zbog ovoga je avanzirao u veliku ribu. Za početak ga možemo optužiti za udruživanje u protuzakonite svrhe i raspacavanje narkotika. Kazna nije mala - dvadeset godina u državnom zatvoru. Ali mi ne želimo vašeg sina. Nama treba Rosemary McDevitt. Možemo se nagoditi."

"Pričekat ću svog odvjetnika", reče Mike.

"Krasno", reče LeCrue. "Jer vaš je očaravajući odvjetnik upravo stigao."

29.

Silovana.

Nakon što je Susan Loriman izgovorila tu riječ nije nastala tišina, već kao da se čuo neki šum, sličan onome kad nestaje tlak iz avionske kabine. Cijela zalogajnica kao da je prebrzo ponirala pa su njihove uši podnosile najveći teret.

Silovana.

Ilene Goldfarb nije znala što da kaže. Dotad je u životu, bez sumnje, čula puno loših vijesti, mnoge je i sama morala reći drugima, ali ovo je bilo tako neočekivano. Ona se ipak odluči za uobičajenu otrcanu frazu kako bi dobila malo vremena da razmisli.

"Žao mi je."

Oči Susan Loriman nisu bile samo zatvorene, stisnula je kapke poput djeteta. Još uvijek je držala šalicu s čajem, kao da je štiti. Ilene pomisli kako bi joj možda trebala stisnuti ruku, utješiti je, ali odustane. Konobarica krene prema njima, ali Ilene odmahne glavom. Susan još nije otvorila oči.

"Nikad nisam rekla Danteu."

Pokraj njih prođe konobar s tacom na kojoj se njihala gomila tanjura. Netko zatraži vodu. Žena za susjednim stolom pokušavala je prislušivati, ali joj Ilene uputi pogled zbog kojeg se ona okrene na drugu stranu.

"Nikome nisam rekla. Kad sam ostala u drugom stanju zaključila sam da je dijete najvjerojatnije Danteovo. Tome sam se barem nadala. Kada se Lucas pojavio mislim da sam ipak znala, ali uspjela sam to isključiti iz misli. Nastavila sam s normalnim životom. Bilo je to davno."

"Niste prijavili silovanje?"

Ona odmahne glavom. "Ne smijete nikome reći. Molim vas."

"Dobro."

Sjedile su u tišini.

"Susan?"

Ona je pogleda.

"Znam da je to bilo davno..." počne Ilene.

"Prije jedanaest godina", reče Susan.

"Točno, ali možda biste ipak razmislili i prijavili to."

"Molim?"

"Ako ga uhvate možemo ga testirati. Možda je već u sustavu. Silovatelji se obično ne zaustavljaju nakon jednog silovanja."

Susan odmahne glavom. "U školi ćemo organizirati skup za pronalaženje donora."

"Znate li kolike su šanse da pronađemo što nam treba?"

"Mora upaliti."

"Susan, morate se obratiti policiji."

"Molim vas, nemojte inzistirati."

Uto, Ilene padne na pamet neobična misao. "Znate li tko je vaš silovatelj?"

"Molim? Ne."

"Trebali biste dobro razmisliti o ovome što vam govorim."

"Neće ga uloviti, je li vam jasno? Moram poći." Susan ustane i stane pred Ilene. "Kada bih mislila da postoji šansa da pomognem svojem sinu učinila bih to. Ali ne postoji. Molim vas, doktorice Goldfarb. Pomognite mi s pronalaženjem novih donora. Pomognite mi da pronađem drugi način. Molim vas, sada kada znate istinu, pustite to na miru."

* * *

Joe Lewiston bio je u svojem razredu i brisao spužvom dasku. S godinama su se mnoge stvari u vezi s učiteljskim poslom promijenile, iako su i zelene ploče po kojima se pisalo kredom zamijenili bijelim metalnim, ali Joe je inzistirao da zadrži taj ostatak prethodnih naraštaja. Bilo je nečeg u toj prašini, u zvuku krede koja udara po ploči, brisanju spužvom što ga je povezivalo s prošlošću i podsjećalo na to tko je i čime se bavi.

Joe je obično koristio veliku spužvu koja je u tom trenutku bila previše mokra. Voda je curila po ploči. On je spužvom lovio slapove brišući ih u pravilnim razmacima gore-dolje, pokušavajući se zadubiti u taj jednostavan posao.

Gotovo mu je uspjelo.

On je tu prostoriju nazvao 'Zemlja Lewiston'. Djeci se sviđalo, ali iskreno, ne onoliko koliko njemu. Očajnički je želio biti drukčiji, ne samo stajati pred njima, rutinski im predavati i učiti ih propisano gradivo, biti netko koga će lako zaboraviti. On je učinio da to bude njihovo carstvo. Učenici su imali dnevnik u koje su sve upisivali, imao ga je i on. Čitao je njihove dnevnik, a oni su smjeli čitati njegov. Nikad nije vikao. Kad god bi neko dijete učinilo nešto dobro ili pohvalno, on bi stavio kvačicu pokraj

njegovog imena. Kada bi se on ili ona loše vladali, izbrisao bi kvačicu. Nikakva posebna mudrost. Nije smatrao da djecu treba izdvajati ili činiti da se osjećaju nelagodno.

Primjećivao je kako drugi učitelji stare, kako njihov entuzijizam blijedi sa svakim nastavnim satom. Ali ne i njegov. Kada je predavao povijest uživljavao se u likove. Priređivao je neobična natjecanja, kao npr. traženje blaga, u kojima su učenici trebali riješiti matematičke zadatke kako bi došli do nagrade. Razred je čak snimio vlastiti film. U toj se prostoriji, u Zemlji Lewiston, događalo toliko dobrih stvari, ali dogodio se i onaj jedan jedini dan, kada bi bilo bolje da je ostao kod kuće zbog crijevne viroze zbog koje ga je bolio trbuh. Pokvario se klima-uređaj, on se grozno osjećao, dobio je temperaturu i...

Zašto je ono rekao? Bože, kako je mogao učiniti nešto tako grozno jednom djetetu?

On uključi kompjutor. Ruke su mu drhtale. Utipka web adresu škole svoje žene. Sada je lozinka bila JoeVoliDolly.

S njezinim je e-mailom bilo sve u redu.

Dolly nije znala puno o kompjutorima i internetu. Zato je Joe nedavno promijenio njezinu lozinku. Zato joj e-mail nije 'radio' kako treba. Kada se pokušavala logirati kompjutor joj to nije dopuštao.

Sada, u sigurnosti prostorije koju je toliko volio, Joe Lewiston pregleda njezinu poštu. Nadao se da neće ponovno vidjeti adresu onog istog pošiljaoca.

Ali opet je bila tu.

On se ugrize za usnu kako ne bi viknuo. Neće moći tako unedogled, Dolly će htjeti znati zašto joj ne radi e-mail. Imao je na raspolaganju možda još jedan dan, ne više, ali se plašio da jedan dan neće biti dovoljan.

* * *

Tia je ponovno odvezla Jill kod Yasmin. Ako Guyu Novaku to nije bilo po volji ili je bio iznenađen, nije to pokazao. Tia ionako nije imala vremena o tome razmišljati. Ona požuri u područni ured FBI-a, u Federal Plazu 26. Hester Crimstein stigla je gotovo u isto vrijeme. Srele su se u čekaonici.

"Idemo podijeliti uloge", reče Hester. "Ti ćeš biti odana supruga, a ja ću se kao omiljena veteranka velikih ekrana pojaviti u epizodnoj ulozi njegove odvjetnice."

"Znam."

"Kad uđemo da nisi progovorila. Pusti me da ja sve sredim."

"Zato sam vas i zvala."

Hester Crimstein krene prema vratima. Tia ju je slijedila. Hester ih otvori i bane u prostoriju. Mike je sjedio za stolom. U sobi su bila još dvojica muškaraca. Jedan je sjedio u kutu. Drugi se nagnuo iznad Mikea. Kada su ušle on se uspravi i reče: "Dobar dan, ja sam specijalni agent Darryl LeCru."

"Baš me briga", odgovori Hester.

"Oprostite?"

"Ne, mislim da neću. Je li moj klijent uhićen?"

"Mi imamo razloga vjerovati da..."

"Baš me briga. Moje pitanje traži 'da' ili 'ne' odgovor. Je li moj klijent uhićen?"

"Nadamo se da neće doći do..."

"Opet... baš me briga." Hester pogleda Mikea. "Doktore Baye, molim vas ustanite i smjesta napustite prostoriju. Vaša supruga će poći s vama u predvorje, gdje me oboje možete pričekati."

"Samo malo, gospođo Crimstein", reče LeCru.

"Znate kako se zovem?"

On slegne ramenima. "Da."

"Kako to?"

"Vidio sam vas na televiziji?"

"Želite moj autogram?"

"Ne."

"Zašto ne? Nema veze - ionako vam ga ne bih dala. Moj klijent je sada slobodan. Da ste ga htjeli uhititi, već biste to učinili. I tako, on će napustiti prostoriju, a vi i ja ćemo lijepo popričati. Ako zaključim da je potrebno, pozvat ću ga da se vrati i razgovara s vama. Je li jasno?"

LeCrue pogleda svojeg partnera u kutu.

Hester reče: "Ispravan odgovor je: Savršeno jasno, gospođice Crimstein." Ona pogleda Mikea i reče: "Idite."

Mike ustane. On i Tia izađu. Za njima se zatvore vrata. Prvo što je Mike upitao bilo je: "Gdje je Jill?"

"Kod Novaka je."

On kimne.

"Možeš li mi reći što se događa?" upita Tia.

On to učini. Sve joj je ispričao - o posjetu klubu Jaguar, susretu s Rosemary McDevitt, o tome kako se gotovo potukao, kako su se federalni agenti umiješali, o saslušanju i farma tulumima.

"Klub Jaguar", reče Mike na kraju priče. "Sjeti se onih instant poruka."

"Od CeeJay8115."

"Točno. To nisu nečiji inicijali. To su početna slova kluba Jaguar."

"A 8115?"

"Ne znam. Možda puno ljudi ima te inicijale."

"Znači, ti misliš da ona stoji iza svega - ta Rosemary, kako se već preziva?"

"Da."

Ona pokušava sve povezati. "U neku ruku ta priča ima smisla. Spencer Hill je krao tablete iz očevog ormarića s lijekovima. S njima se i ubio. Možda je to učinio na jednom od tih farma tulumima. Možda je tulum bio na krovu."

"Znači, misliš da je i Adam bio tamo?"

"Ima logike. Imali su farma tulum. Pomiješali su lijekove, mislili su da nisu opasni..."

Oboje zastanu.

"Je li se onda Spencer uopće ubio?" upita Mike.

"Poslao je one SMS-ove."

Medu njima zavlada tišina. Nisu željeli ni razmišljati o zaključku koji se sam nametao.

"Samo je važno da pronađemo Adama", reče Mike. "Idemo se usredotočiti na to. Dobro?"

Tia kimne. Vrata sobe za saslušanja se otvore i Hester izađe. Priđe im i reče: "Ne ovdje. Razgovarat ćemo vani."

Ona nastavi hodati. Mike i Tia brzo ustanu i pođu za njom. Uđu u dizalo, ali Hester nije željela govoriti. Kada se dizalo otvorilo, Hester dugim koracima priđe rotirajućim vratima i izađe na ulicu. Mike i Tia su je slijedili.

"Idemo u moj auto", reče Hester.

Bila je to produžena limuzina s televizorom, kristalnim čašama i bocom za piće, praznom. Hester im prepusti bolja sjedala, ona u kojima su bili okrenuti prema vozaču. Ona sjedne preko puta.

"Koliko sve nadziru, ne znam više što da očekujem u tim federalnim zgradama", reče ona. Hester se okrene prema Mikeu. "Pretpostavljam da ste sve ispričali supruzi?"

"Jesam."

"Onda vjerojatno pogađate kakvu vam nagodbu nude. Oni imaju desetke naoko krivotvorenih recepata koje ste vi ispisali. Ljudi iz kluba Jaguar bili su dovoljno lukavi pa su lijekove nabavljali u različitim ljekarnama. Podizali su ih u ovoj saveznoj državi,

izvan nje, preko interneta, na sve moguće načine. Koristili su i ponovljive recepte. Očito je što su federalni agenti zaključili."

"Oni misle da ih je Adam ukrao", reče Mike.

"Da, a imaju i dovoljno dokaza za to."

"Na primjer?"

"Znaju da je vaš sin išao na te farma tulumu. Tako barem oni tvrde. Također, sinoć su bili na ulici ispred kluba Jaguar. Vidjeli su da je Adam onamo ušao, a nešto kasnije su spazili i vas."

"Vidjeli su kad sam napadnut?"

"Rekli su da ste nestali u nekoj uličici i da su tek poslije saznali što se dogodilo. Oni su nadzirali klub."

"I Adam je bio tamo?"

"Tako oni tvrde, ali ne žele mi reći ništa više. Na primjer, jesu li ga vidjeli kako odlazi odande. Ali budite uvjereni u jedno: Oni žele pronaći vašega sina. Žele da on svjedoči protiv kluba Jaguar ili osobe koja ga vodi. On je još klinac, kažu. Bude li surađivao dobit će samo packu po prstima."

"Što ste im odgovorili?" upita Tia.

"Najprije sam sve porekla, i to da vaš sin išta zna o tulumima i o receptima. Zatim sam ih upitala što nude u smislu optužbe i presude. Oni još nisu spremni dati konkretan odgovor."

"Adam ne bi ukrao Mikeove blokove s receptima. Nije glup."

Hester je samo blijedo pogleda. Tia shvati koliko je naivno zvučala.

"Dobro znate kako stvari stoje", reče Hester. "Nije važno što vi mislite ili što ja mislim. Ja vam govorim do kakvog su zaključka oni došli. A imaju i nešto što će im pomoći da lakše dostignu svoje ciljeve. Imaju vas, doktore Baye."

"Kako to mislite?"

"Oni se prave da ne vjeruju da vi niste umiješani. Naglasili su, na primjer, da ste se sinoć uputili u klub Jaguar, ali da ste imali žestoki okršaj s nekoliko muškaraca koji se tamo okupljaju. Otkud biste uopće znali za to mjesto, ako niste umiješani? Zašto ste bili u tom kvartu?"

"Tražio sam sina."

"A kako ste znali da je vaš sin tamo? Ne morate odgovoriti, to već svi znamo. Ali shvaćate što vam govorim. Oni mogu ustvrditi da ste bili u dosluhu s tom Rosemary McDevitt. Vi ste odrasla osoba, liječnik. Njihova će operativna grupa zbog toga dobiti dobar publicitet, a vi ozbiljnu zatvorsku kaznu. A ako ste toliko glupi i mislite da biste trebali preuzeti krivnju umjesto svog sina... pa, oni onda mogu reći da ste i vi i Adam bili umiješani. Adam je počeo. Išao je na farma tulumu. On i ženska iz kluba Jaguar smislili su kako mogu dodatno zaraditi uz pomoć liječnika, pa su vam se obratili."

"To je suludo."

"Ne, nije. Oni imaju vaše recepte. Ako njih pitate, to su čvrsti dokazi. Zna li o kakvim se uopće iznosima radi? OxyContin košta cijelo bogatstvo. To postaje problem epidemijskih razmjera. A vi biste, doktore Baye, prekrasno poslužili. Vi biste, doktore Baye, postali primjer svima da treba biti oprezan s izdavanjem recepata. Da, možda vas uspijem osloboditi optužbi. Vjerojatno i hoću. Ali po koju cijenu?"

"I, što nam predlažete?"

"Tako zazirem od suradnje s njima, mislim da bi to na kraju mogla biti naša najbolja opcija. Ali još nije vrijeme za to. Sada moramo pronaći Adama. Porazgovarat ćemo s njim i saznati što se točno tamo događalo. To će nam pomoći da donesemo odluku."

* * *

Loren Muse pruži fotografiju Neilu Cordovi.

"To je Reba", reče on.

"Da, znam", odgovori Muse. "To je snimljeno sigurnosnom kamerom u Targetu, gdje je ona jučer kupovala."

On je pogleda. "I kako nam to pomaže?"

"Vidite li ovu ženu ovdje?"

Muse pokaže kažiprstom.

"Da."

"Je li vam poznata?"

"Ne, mislim da nije. Imate li je snimljenu iz drugog kuta?"

Muse mu pruži još jednu fotografiju. Neil Cordova se usredotoči nadajući se da će pronaći nešto konkretno što bi moglo pomoći, ali samo odmahne glavom. "Tko je ona?"

"Imamo svjedoka koji je vidio kako vaša žena ulazi u neki kamionet, a druga se žena odvozi u Rebinoj Acuri. Dali smo tom svjedoku da pogleda snimak. On kaže da je to ona."

On ponovno pogleda snimak. "Ne poznajem je."

"U redu, gospodine Cordova. Hvala vam. Odmah se vraćam."

"Smijem li zadržati ovu fotografiju? U slučaju da se nečega sjetim."

"Svakako."

On je piljio preda se, još uvijek ošamućen nakon identifikacije tijela. Muse izađe. Krene niz hodnik. Tajnica joj mahne da slobodno prođe. Ona pokuca na vrata Paula Copelanda. On joj vikne da uđe.

Cope je sjedio za stolom na kojem je bio monitor. Okružni ured više nije imao ogledala u sobama za saslušavanje. Koristili su TV kamere. Cope je sve vidio i čuo. Oči su mu još uvijek bile prikovane za ekran. Gledao je Neila Cordovu.

"Upravo smo nešto otkrili", reče joj Cope.

"Što?"

"Marianne Gillespie odsjela je u Travelodgeu u Livingstoneu. Jutros je trebala napustiti hotel. Također, jedan od njihovih zaposlenika vidio je kako Marianne vodi nekog muškarca k sebi u sobu."

"Kada?"

"Nije bio siguran, ali misli da je to bilo prije četiri, pet dana. Ubrzo nakon što je stigla." Muse kimne. "To je važan podatak."

Cope je netremice gledao u monitor. "Možda bismo trebali održati konferenciju za tisak. Povećati fotografiju žene na snimku, da vidimo hoće li je netko prepoznati."

"Možda. Nije mi drago ići s tim slučajem u javnost ako baš ne moramo."

Cope nastavi proučavati muža na TV monitoru. Muse se pitala o čemu razmišlja. Cope se u životu susreo s prokletu puno tragedija, uključujući i smrt svoje prve supruge. Muse se osvrne po uredu. Na stolu je u kutijama bilo pet novih iPoda. "Što je to?" upita ona.

"iPodi."

"To znam. Mislim, što će ti?"

Cope nije skidao pogled s Cordove. "Nekako kao da se nadam da je on to učinio."

"Cordova? Ne, nije."

"Znam. Gotovo možeš osjetiti kako bol izvire iz njega."

Tišina.

"iPodi su za djeveruše", reče Cope.

"Zgodno."

"Možda bih trebao porazgovarati s njim."

"S Cordovom?"

Cope kimne.

"Možda pomogne", reče ona.

"Lucy obožava tužne pjesme", reče on. "Ti to znaš, zar ne?"

Iako je bila njezina djeveruša, Muse nije ni dugo ni u mnogočemu dobro poznavala Lucy. Ona svejedno kimne, ali Cope je još uvijek piljio u monitor.

"Svakog joj mjeseca spržim novi CD. To je sladunjavo, znam, ali njoj se to jako sviđa. Svaki mjesec tražim najtužnije pjesme. One od kojih ti srce puca. Recimo, ovaj mjesec sam pronašao 'Čestitam' od Blue Octobera i 'Sjeme' od Angieja Apara."

"Nikad čula ni za jednog od njih."

On se nasmiješi. "Čut ćeš, još kako. To je moj dar. Imat ćeš sve te pjesme na svom iPodu."

"Sjajna zamisao", reče ona. Muse osjeti kako joj nešto probada srce. Cope je pržio diskove za voljenu ženu. Koja sretnica.

"Pitao sam se zašto Lucy toliko voli te pjesme. Zašto sjedi u mraku, sluša ih i plače. Glazba ima takav utjecaj na nju. Prije to nisam shvaćao, a onda sam prošli mjesec pronašao jednu pjesmu Missy Higgins. Jesi li čula za nju?"

"Nisam."

"Sjajna je. Ima genijalnu glazbu. U toj pjesmi ona govori o bivšoj ljubavi i kako ne može podnijeti misao da ga dotiče tuđa ruka, iako zna da bi se trebala pomiriti s time."

"Tužno."

"Upravo tako. A Lucy je sada sretna, zar ne? Mislim, između nas je sve sjajno. Napokon smo pronašli jedno drugo, vjenčat ćemo se. Zašto onda ona i dalje sluša srcedrapajuće pjesme?"

"Ti to mene pitaš?"

"Ne, Muse. Pokušavam ti objasniti. Sada napokon shvaćam. Tužne pjesme su bezopasna bol. Odvraćanje pažnje. Sve je pod kontrolom. Možda pomažu čovjeku da misli kako je i stvarna bol takva. Ali nije i Lucy to naravno zna. Ništa te ne može pripremiti za stvarnu bol. Jednostavno joj moraš dopustiti da te raskomada."

Njegov telefon zazvoni. Cope napokon odvrati pogled i javi se. Copeland", reče. Zatim pogleda u Muse. "Pronašli su najbliži rod Marianne Gillespie. Najbolje bi bilo da pođeš."

30.

Čim su djevojčice ostale same u sobi, Yasmin počne plakati. "Što te muči?" upita Jill. Yasmin pokaže na kompjutor i sjedne. "Ljudi su grozni."

"Što se dogodilo?"

"Pokazat ću ti. To je tako zločesto."

Jill privuče stolac i sjedne pokraj prijateljice. Počne gristi nokat.

"Yasmin?"

"Što je?"

"Brinem se za brata. A nešto se dogodilo i mom tati. Zato me mama ponovno dovela ovamo."

"Jesi li pitala mamu što se događa?" "Ne želi mi reći."

Yasmin je brisala suze i tipkala. "Oni nas uvijek žele zaštititi, zar ne?"

Jill se pitala je li Yasmin to mislila sarkastično, ozbiljno ili možda pomalo od oboje. Yasmin je ponovno gledala u monitor. Ona joj pokaže prstom.

"Čekaj, evo ga. Pogledaj."

Bila je to stranica MySpacea naslovljena 'Muško ili žensko? - Priča o XY'. Pozadina je bila ispunjena slikama gorila i majmuna. Pod 'najdraži filmovi' bila su upisana dva - Planeta majmuna i Kosa. Svirala je pjesma Petera Gabriela 'Shock the monkey'. Bilo je tu i filmova National Geographica, svi o primatima. Jedan je bio kratki film s YouTubea pod nazivom 'Gorila koji pleše'.

Ali najgore je bilo to, što je na mjestu zadane slike bila školska fotografija Yasmin s nacrtanom bradom.

"Ne mogu vjerovati", šapne Jill.

Yasmin ponovno zaplače.

"Kako si to uopće pronašla?"

"Marie Alexandra, ta kučka, poslala mi je link. Meni i polovici razreda."

"Tko je to napravio?"

"Ne znam. Kladam se da je ona. Poslala mi ga je kao zato što se jako brine za mene, ali znaš, činilo mi se da je mogu čuti kako se hioće."

"I poslala je to i drugima?"

"Da. Heidi i Annie i..."

Jill je odmahivala glavom. "Žao mi je."

"Žao?"

Jill je šutjela.

Yasminino se lice zacrvni. "Netko mora za ovo platiti."

Jill pogleda prijateljicu. Yasmin je prije bila tako nježna. Voljela je svirati glasovir, plesati i smijati se blesavim filmovima. Sada je Jill uglavnom vidjela njezinu srdžbu. To ju je strašilo. U proteklih je nekoliko dana toliko toga pošlo po zlu. Njezin je brat pobjegao od kuće, otac joj je bio u nekakvoj nevolji, a sada je još i Yasmin bila ljuća no ikad.

"Cure?"

To ih je odozdo zvao gospodin Novak. Yasmin obriše suze s lica, otvori vrata i vikne:

"Da, tata?"

"Napravio sam vam kokice."

"Evo, silazimo."

"Beth i ja smo vas mislili povesti u trgovački centar. Možemo pogledati film ili bi možda vas dvije radije igrale video igrice. Što mislite?"

"Sad ćemo sići."

Yasmin ponovno zatvori vrata.

"Moj tata bi morao malo izaći iz kuće. Potpuno je pošizio."

"Zašto?"

"Dogodilo se nešto jako čudno. Svratila je gospođa Lewiston."

"Tu, k vama? Ma daj."

Yasmin kimne. Oči joj se rašire. "Mislim, pretpostavljam da je to bila ona. Nisam je nikad prije vidjela, ali vozila je njegov usrani auto."

"I, što se dogodilo?"

"Počeli su se svađati."

"O, Bože."

"Nisam čula o čemu, ali ona je izgledala jako ljuto."

"Kokice su gotove!" začuje se odozdo.

Dvije djevojčice siđu u prizemlje. Guy Novak ih je čekao. Osmijeh mu je bio usiljen. "U IMAX-u se prikazuje novi film o Spidermanu", reče on.

Na vratima zazvoni zvono.

Guy Novak se okrene prema njima. Tijelo mu se napne. "Tata?"

"Ja ću", reče on.

On krene prema kućnom ulazu. Dvije su ga djevojčice slijedile zadržavajući malu udaljenost. I Beth je bila prisutna. Gospodin Novak pogleda kroz prozorčić, namršti se i otvori vrata. Pred njima je stajala neka žena. Jill pogleda Yasmin. Yasmin odmahne glavom. Ta žena nije bila supruga gospodina Lewistona.

"Kako vam mogu pomoći?" upita gospodin Novak. Žena poviri iza njega, ugleda djevojčice, zatim ponovno pogleda Yasminina oca.

"Jeste li vi Guy Novak?" upita žena.

"Jesam."

"Moje je ime Loren Muse. Možemo li popričati nasamo?"

Loren Muse je stajala na kućnim vratima.

Primijetila je dvije djevojčice iza Guya Novaka. Jedna je vjerojatno bila njegova kći, druga možda kći žene koja je stajala iza njih dvije. Ta žena, smjesta primijeti Loren, nije bila Reba Cordova. Izgledalo je kao da je s njom sve u redu, djelovala je opušteno, ali nikad se ne zna. Muse ju je uporno gledala, tražeći bilo kakav znak da je možda pod nekom vrstom prisile.

U predvorju nije bilo tragova krvi ili nasilja. Djevojčice su djelovale pomalo plaho, ali sve u svemu dobro. Prije nego što je pozvonila, Muse je prislonila uho na vrata. Nije čula ništa neobično, samo Guya Novaka kako dovikuje na kat nešto o kokicama i kinu.

"O čemu se radi?" upita Guy Novak.

"Mislim da bi bilo bolje da porazgovaramo nasamo."

Naglasila je riječ 'nasamo' nadajući se da će on shvatiti. Ali nije.

"Tko ste vi?"

Muse se nije htjela pred djevojčicama predstaviti kao policajka pa se nagne, baci pogled na njih i značajno ga pogleda u oči. "Mislim da bi bilo bolje da vam to objasnim u četiri oka, gospodine Novak."

On napokon shvati. Okrene se prema ženi iza sebe i reče: "Beth, bi li odvela cure u kuhinju i dala im kokice?"

"Naravno."

Muse ih je gledala kako odlaze iz prostorije. Pokušavala je procijeniti Guya Novaka. Činilo se da je malo napet, ali nešto u njegovom ponašanju govorilo joj je da ga je njezin iznenadni dolazak više iritirao nego prestrašio.

Clarence Morrow, Frank Tremont i još nekoliko mjesnih policajaca bili su u blizini. Diskretno su pretraživali teren. Još uvijek je postojala slabašna nada da je možda Guy Novak oteo Rebu Cordovu i držao je zatočenu u kući, ali sa svakom sekundom koja je prolazila, to se činilo sve manje vjerojatnim.

Guy Novak je nije pozvao da uđe. "I?"

Muse mu pokaže svoju značku.

"Vi se šalite", reče on. "Jesu li vas to Lewistoni zvali?"

Muse nije imala pojma tko su Lewistoni, ali odluči to ne pokazati. Odmahne glavom gestom koja je značila i da i ne.

"Ne mogu vjerovati. Samo sam se provezao ispred njihove kuće. To je sve. Otkad je to protuzakonito?"

"Sve zavisi", reče Muse.

"O čemu?"

"O tome kakve su vam namjere."

Guy Novak gurne naočale prema korijenu nosa. "Znate li što je taj čovjek učinio mojoj kćeri?"

Ona nije imala pojma, ali što god bilo, očito je uzrujalo Guya Novaka. Odlično - imala je od čega početi.

"Poslušat ću vašu stranu", reče ona.

On počne žučljivo objašnjavati što je neki učitelj rekao njegovoj kćeri. Muse mu je proučavala lice. Kao i u slučaju Neila Cordove, nije imala osjećaj da glumi. Ljutito je govorio o nepravdi koja je nanesena njegovoj malenoj djevojčici, Yasmin, i kako taj učitelj nije čak ni ukoren.

Kada je zastao da uzme dah, Muse upita: "Što vaša supruga misli o tome?"

"Nisam oženjen."

Muse je to već znala. "Oh, a ja sam mislila da je ona žena koja je s djevojčicama..."

"Beth. Ona je samo prijateljica."

Muse ponovno pričekala, da vidi hoće li on još nešto dodati.

On nekoliko puta duboko udahne i reče: "Dobro, shvatio sam."

"Shvatili ste?"

"Pretpostavljam da su vas Lewistoni zvali da se požale. Shvatio sam što trebam učiniti. Vidjet ću sa svojim odvjetnikom kakve su mi opcije."

Ovo ne vodi nikamo, pomisli Muse. Bilo je vrijeme da promijeni temu. "Mogu li vas upitati nešto drugo?"

"Valjda."

"Kako je Yasminina majka reagirala na sve to?"

On stisne kapke. "Zašto želite znati?"

"To nije nerazumno pitanje."

"Yasminina majka baš i ne sudjeluje u njezinom životu."

"Zar ni kad je riječ o nečem tako ozbiljnom?"

"Marianne nas je napustila kada je Yasmin bila mala. Ona živi na Floridi i viđa kćer četiri, možda pet puta godišnje."

"Kada je posljednji put bila ovdje?"

On se namršti. "Kakve to veze ima s... čekajte malo, mogu li ponovno vidjeti vašu značku?"

Muse je izvadi. Ovoga je puta on dobro pogleda. "Vi ste iz okružne policije?"

"Da."

"Imate li nešto protiv ako nazovem vaš ured i provjerim je li sve ovo po propisu?"

"Kako želite." Muse rukom posegne u džep i izvadi posjetnicu. "Izvolite."

On pročita naglas: "Loren Muse, glavna istražiteljica."

"Aha."

"Glavna", on ponovi. "A što ste vi? Osobna prijateljica Lewistona?"

Muse se ponovno upita nije li to samo lukava gluma ili Guy Novak misli ozbiljno.

"Recite mi, kad ste posljednji put vidjeli svoju bivšu suprugu."

On protrlja bradu. "Učinilo mi se da ste rekli da se ovo tiče Lewistona."

"Molim vas, samo odgovorite na moje pitanje. Kada ste posljednji put vidjeli svoju bivšu suprugu?"

"Prije tri tjedna."

"Zašto je dolazila?"

"Da vidi Yasmin."

"Jeste li razgovarali s njom?"

"Ne baš. Ona je došla po Yasmin. Obećala je da će je vratiti do određenog vremena. Marianne se obično drži obećanja. Ona baš i ne voli provoditi puno vremena sa svojom kćeri."

"Jeste li odonda s njom razgovarali?"

"Nisam."

"Aha. Zna li gdje obično odsjeda kada dolazi u posjet?"

"U Travelodgeu, blizu trgovačkog centra."

"Jeste li znali da je tamo bila i prethodne četiri noći?"

On je izgledao iznenađeno. "Rekla je da putuje u Los Angeles."

"Kad vam je to rekla?"

"Dobio sam njezin e-mail, ovaj, ne znam, mislim jučer."

"Mogu li ga vidjeti?"

"E-mail? Izbrisao sam ga."

"Zna li je li vaša bivša supruga imala dečka?"

Njegovim licem preleti nešto nalik na prezir. "Uvjeren sam da ih je imala nekoliko, ali ja o tome ne znam ništa."

"Je li netko od njih iz ovog kraja?"

"Bilo ih je iz svih krajeva."

"Zna li kako se neki od njih zove?"

Guy Novak odmahne glavom. "Ne znam i ne zanima me."

"Zašto ste tako ogorčeni, gospodine Novak?"

"Ne znam je li 'ogorčen' još uvijek odgovarajući izraz." On skine naočale, namršti se kad ugleda točkice prljavštine, pokuša ih očistiti košuljom. "Ja sam volio Marianne, ali ona to stvarno ničim nije zaslužila. Ako ne želite biti previše zlobni, mogli biste je nazvati autodestruktivnom. Ovaj joj je grad bio dosadan. Ja sam joj bio dosadan. Život koji je vodila bio joj je dosadan. Ona je bila serijska preljubnica. Napustila je vlastitu kćer, a onda svima postala samo izvor razočaranja. Prije dvije godine, Marianne je obećala Yasmin da će je odvesti u Disney World. Nazvala me dan prije putovanja i otkazala ga. Bez objašnjenja."

"Plaćate li alimentaciju ili dječji dodatak?"

"Ni jedno ni drugo. Ja sam dobio potpuno skrbništvo nad djetetom."

"Ima li vaša bivša supruga još uvijek prijatelje u ovom kraju?"

"Ne znam, ali sumnjam."

"Što je s Rebom Cordovom?"

Guy Novak se zamisli. "Bile su dobre prijateljice dok je Marianne ovdje živjela. Jako bliske. Nikad nisam razumio zašto. Te dvije žene nisu mogle biti različite. Ali da, mislim, kada bi Marianne ostala u vezi s bilo kim odavde, to bi najvjerojatnije bila Reba."

"Kad ste posljednji put vidjeli Rebu Cordovu?"

On pogleda gore pa desno. "Prošlo je već neko vrijeme. Ne znam, možda u školi, na sastanku povodom početka školske godine, tako nešto."

Ako zna da mu je bivša žena mrtva, pomisli Muse, onda je prilično hladnokrvan tip.

"Reba Cordova je nestala."

Guy Novak zine pa zatvori usta. "I vi mislite da je Marianne nekako u to umiješana?"

"A što vi mislite?"

"Ona je autodestruktivna osoba, naglasak na 'auto'. Ne vjerujem da bi nanijela zlo nekom drugom, osim možda članovima vlastite obitelji."

"Gospodine Novak, jako bih voljela porazgovarati s vašom kćeri."

"Zašto?"

"Zato što mislimo da je vaša bivša supruga ubijena."

Ona je to rekla onako usput i čekala reakciju. Reakcija je stizala polako. Činilo se kao da riječi dopiru do njega jedna po jedna i da mu treba puno vremena da ih čuje i usvoji. On se nekoliko sekundi nije pomaknuo. Samo je stajao i piljio u nju. Zatim je napravio grimasu kao da možda nije dobro čuo.

"Ne razumijem... vi mislite da je ona ubijena?"

Muse pogleda iza sebe i kimne. Clarence je upravo krenuo prema vratima.

"U jednoj uličici pronašli smo tijelo žene, bila je odjevena kao prostitutka. Neil Cordova misli da je to vaša bivša supruga, Marianne Gillespie. Gospodine Novak, trebali biste poći s mojim kolegom, istražiteljem Morrowom do ureda mrtvozornika kako biste osobno pogledali tijelo. Razumijete li?"

Glas mu je zvučao omamljeno. "Marianne je mrtva?"

"Mislimo da je tako, ali zato nam je potrebna vaša pomoć. Istražitelj Morrow će vas odvesti da vidite tijelo i postaviti će vam nekoliko pitanja. Vaša prijateljica Beth može ostati s djecom. I ja ću biti ovdje. Ako nemate ništa protiv, htjela bih vašoj kćeri postaviti nekoliko pitanja o njezinoj majci."

"U redu", reče on. To s njega skine gotovo svu sumnju. Da je počeo zbunjeno zamuckivati... pa, bivši je muž uvijek bio dobar kandidat. Iako, Muse nije bila sasvim uvjerena da on nije umiješan. Možda je naišla na još jednog dobrog glumca kalibra De Nira ili Cordove. Ali opet, sumnjala je da je tako. Bilo kako bilo, Clarence će ga ispitati.

"Jeste li spremni, gospodine Novak", upita Clarence.

"Moram reći kćeri."

"Više bih voljela da to ne činite", reče Muse.

"Oprostite?"

"Kao što sam vam rekla, nismo sigurni. Postavit ću joj nekoliko pitanja, ali neću joj ništa reći. To ostavljam vama, ako uopće bude potrebno."

Iako omamljen, Guy Novak kimne. "U redu."

Clarence ga primi za nadlakticu i najblažim mogućim tonom reče: "Hajdemo, gospodine Novak. Ovuda."

Muse nije gubila vrijeme da gleda kako ga Clarence vodi niz puteljak. Ona uđe u kuću i krene prema kuhinji. Dvije su djevojčice sjedile razrogačenih očiju, praveći se da jedu kokice.

Jedna od njih upita: "Tko ste vi?"

Muse se uspije usiljeno nasmiješiti. "Zovem se Loren Muse. Radim za okrug."

"Gdje je moj otac?"

"Ti si Yasmin?"

"Da."

"Tvoj tata pomaže jednom od mojih ljudi. Uskoro će se vratiti. Dogle bih ja trebala tebi postaviti nekoliko pitanja. Dobro?"

31.

Betsy Hill sjedila je na podu u sobi svojega sina. U ruci je imala Spencerov mobitel. Baterija se odavno ispraznila. Ona ga je samo držala i piljila u njega, ne znajući što da radi.

Dan nakon što su pronašli njezinog sina mrtvog ona je zatekla Rona kako pakira njegove stvari - isto kao što je pospremio Spencerov stolac iz kuhinje. Betsy ga je energično zaustavila. Ron je trebao shvatiti da je pretjerao.

Danima poslije samoubojstva sina ona je ležala na tom podu skvrčena kao fetus i ridala. Toliko, da ju je trbuh strahovito bolio. Jednostavno je željela umrijeti, pustiti da je ta agonija pobijedi i proguta. Ali to se nije dogodilo. Ona spusti ruke na njegov krevet, poravna pokrivač. Zagnjuri lice u njegov jastuk, ali miris je iščeznuo.

Kako se to moglo dogoditi?

Ona razmisli o svom razgovoru s Tijom Baye, o njegovom značenju i mogućem značaju. Nije ga bilo. Na kraju je Spencer i dalje bio mrtav. Ron je bio u pravu u vezi s tim. Sazna li istinu, to neće ništa promijeniti niti će joj pomoći da zaliječi bol. Istina joj neće omogućiti da stavi prokletu točku na i jer, istini za volju, ona to nije ni željela. Koja to majka - pogotovo ona koja je tako jako podbacila kao roditelj - želi nastaviti s normalnim životom, želi prestati žalovati i dobiti neku vrstu razrješenja?

"Hej."

Ona digne pogled. Ron je stajao na vratima. On joj se pokuša nasmiješiti. Ona spremi telefon u stražnji džep.

"Jesi li dobro?" upita on.

"Rone?"

On je čekao.

"Moram saznati što se doista dogodilo one noći."

"Znam da moraš", odgovori Ron.

"To ga neće vratiti", reče ona. "Ja to znam. Neće čak ni učiniti da se bolje osjećamo, ali mislim da ipak moramo saznati."

"Zašto?" upita on.

"Ne znam."

Ron kimne. Uđe u sobu i počne se naginjati prema njoj. Na trenutak ona pomisli da će je on zagrliti i njezino se tijelo ukoči. On to primijeti, zastane, trepne i ponovno se uspravi.

"Bilo bi najbolje da pođem", reče.

On se okrene i izađe. Betsy izvadi mobitel iz džepa. Uključi punjač, a zatim telefon. Ne ispuštajući mobitel, ona se skvrči kao fetus i ponovno zaplače. Sjeti se svojeg sina, kako je ležao u istom tom položaju - je li i to bilo nasljedno? - na onom hladnom, tvrdom krovu.

Ona pogleda registar poziva na Spencerovom mobitelu. Nije bilo iznenađenja. Provjeravala je i prije, ali ne u nekoliko proteklih tjedana. Spencer je one noći triput zvao Adama Bayea. Posljednji je put s njim razgovarao sat prije nego što je poslao oproštajnu SMS poruku. Taj je poziv trajao samo minutu. Adam je rekao da mu je Spencer ostavio zbrkanu govornu poruku. Ona se sada pitala je li to bila laž.

Policija je pronašla taj mobitel na krovu pokraj Spencerova tijela.

Ona ga je sada držala zatvorenih očiju. Napola je zaspala, uljuljkana u stanju između zbilje i sna, kada je začula kako zvoni telefon. Na trenutak pomisli da to možda zvoni Spencerov mobitel, ali ne, bio je to kućni telefon.

Betsy poželi pustiti da se javi telefonska sekretarica, ali možda je zvala Tia Baye. Ona se nekako uspije odlijepiti od poda. U Spencerovoj je sobi bio jedan priključak. Ona pogleda tko zove i ugleda nepoznati broj.

"Halo?"

Tišina.

"Halo?"

Zatim glas dječaka koji se gušio u suzama: "Vidio sam vas i moju mamu na krovu."

Betsy se uspravi. "Adame?"

"Tako mi je žao, gospođo Hill."

"Odakle me zoveš?" upita ona.

"Iz govornice."

"Gdje si?"

Čula je kako on plače.

"Adame?"

"Spencer i ja smo se sastajali u vašem stražnjem dvorištu. U onom šumarku u kojem ste imali ljuljačku. Sjećate se?"

"Da."

"Možemo se tamo naći."

"Dobro. Kada?"

"Spencer i ja smo voljeli to mjesto, jer se vidjelo tko dolazi i odlazi. Ako nekome kažete, odmah ću vidjeti da dolazi. Obecajte mi da nećete nikome reći."

"Obecavam. Kad se vidimo?"

"Za jedan sat."

"Dobro."

"Gospođo Hill?"

"Da?"

"Ono što se dogodilo Spenceru", reče Adam. "Ja sam za to kriv."

* * *

Čim su Mike i Tia skrenuli u svoju ulicu, ugledali su muškarca duge kose i prljavih noktiju kako nemirno šeće amo-tamo po njihovom travnjaku.

"Zar to nije Brett iz tvog ureda?" upita Mike.

Tia kimne. "Zamolila sam ga da provjeri jedan e-mail. Onaj u kojem se spominje zabava kod Huffovih."

Oni skrenu na kolni prilaz. Susan i Dante Loriman također su bili vani. Dante im mahne. Mike mu uzvratil pozdrav. Zatim pogleda Susan. Ona se natjerala da podigne

ruku, a onda krene prema svojim ulaznim vratima. Mike ponovno mahne pa se okrene. U ovome trenutku nije imao za to vremena.

Telefon mu zazvoni. Mike pogleda tko zove i namršti se.

"Tko je?" upita Tia.

"Ilene", odgovori on. "Federalni agenti su i nju ispitali. Morao bih se javiti."

Ona kimne. "Ja ću porazgovarati s Brettom."

Tia izađe iz auta. Brett je još uvijek nervozno šetao, bio je uzbuđen, razgovarao je sam sa sobom. Ona ga zazove i on stane.

"Netko se s vama zeza, Tia", reče Brett.

"Kako?"

"Moram pogledati Adamov kompjutor kako bih bio siguran."

Tia ga htjedne upitati još nešto, ali to bi bilo samo gubljenje vremena. Ona otvori vrata i pusti Bretta u kuću. Znao je put.

"Jeste li ikome rekli što sam stavio u njegov kompjuter?" upita on.

"Program za špijuniranje? Nismo. Mislim, jesmo, sinoć. Zbog policije i svih onih događaja."

"A prije toga? Jeste li ikome rekli?"

"Ne. To nije nešto na što smo Mike i ja ponosni. Ah ne, čekaj, rekli smo našem prijatelju Mou."

"Kome?"

"On je nešto kao Adamov kum. Mo nikad ne bi audio našem sinu."

Brett slegne ramenima. Oni uđu u Adamovu sobu. Kompjutor je bio uključen. Brett sjedne i počne tipkati. Otvori Adamovu poštu i pokrene nekakav program. Na ekranu su se smjenjivali nekakvi simboli. Tia je gledala ništa ne shvaćajući.

"Što pokušavaš pronaći?"

On zatakne pramenove svoje duge kose iza oba uha i nastavi proučavati ekran.

"Čekajte malo. E-mail o kojem ste me pitali, bio je izbrisan, sjećate se? Samo želim provjeriti je li bilo podešeno da se pošalje u određeno vrijeme. Nije, znači..." On zastane. "Čekajte... da."

"Što 'da'?"

"Vrlo je neobično, samo to hoću reći. Vi tvrdite da je Adam bio vani kada je dobio taj e-mail, ali mi znamo da je mail pročitao na ovom kompjutoru, zar ne?"

"Da."

"Imate li ideju tko je to mogao napraviti?"

"Zapravo i nemam. Kod kuće nije bilo nikoga."

"Jer, evo što je zanimljivo. Ne samo da je poruka pročitana na Adamovom kompjutoru, već je i poslana s njega."

Tia se namršti. "Znači, netko je provalio u kuću, uključio njegov kompjutor, s njega mu poslao poruku o tulumu kod Huffovih, otvorio tu poruku, a zatim je izbrisao?"

"Tako nekako."

"Zašto bi itko to učinio?"

Brett slegne ramenima. "Jedini razlog kojega se mogu sjetiti je da vas zeza."

"Ali nitko nije znao za E-SpyRight, osim Mikea, mene, Moa i..." ona pokuša uloviti njegov pogled, ali on je to izbjegavao. "I tebe."

"Hej, nemojte tako."

"Ti si rekao Hester Crimstein."

"Žao mi je zbog toga. Ali ona je jedina koja zna."

Tia se zapita je li doista tako. Pogleda Bretta. Imao je prljave nokte, bio je neobrijan, nosio je modernu ali nekako previše prozirnu majicu i ona pomisli kako je uopće mogla povjeriti tako nešto čovjeku kojega zapravo uopće nije poznavala. Kako je to samo bilo glupo.

Otkud da zna da je bilo što od onoga što joj on govori istina?

On joj je pokazao da se može logirati i dobiti izvještaje čak i kad je, recimo, tako daleko kao u Bostonu. Nije li onda bilo sasvim logično zaključiti da si je i on napravio lozinku kako bi mogao ulaziti u taj program i čitati izvještaje? Otkud bi ona znala da on to radi? Kako bi uopće itko shvatio što je instalirano na kompjutoru? Mnoge kompanije služe se sličnim programima kako bi znale gdje ste surfali. Dućani izdaju diskontne kartice kako bi imale uvid u to što kupujete. Sam Bog zna što su sve kompjutorske kompanije predinstalirale na vaš hard drive. Pretraživači imaju evidenciju što vas je zanimalo, a budući da u današnje doba čuvanje podataka nije skupo, ne moraju to ni izbrisati.

Je li onda mogućnost da Brett zna više nego što govori bila tako nevjerovatna?

* * *

"Halo?"

"Mike?" upita Ilene Goldfarb.

Mike je gledao kako Tia i Brett ulaze u kuću. On pritisne mobitel na uho. "Što se događa?" upita svoju partnericu.

"Razgovarala sam sa Susan Loriman u vezi s Lucasovim biološkim ocem."

To iznenadi Mikea. "Kada?"

"Danas. Ona me nazvala. Sastale smo se u zalogajnici." "I?"

"I ništa, slijepa ulica."

"To s pravim ocem?"

"Da."

"Kako to?"

"Ona želi da to ostane tajna."

"Ime oca? Kakva grozna šteta."

"Ne ime oca."

"Što onda?"

"Rekla mi je zašto nam to ne bi pomoglo."

"Ne slijedim te", reče Mike.

"Jednostavno mi vjeruj. Objasnila mi je situaciju. To je slijepa ulica."

"Ne vidim zašto."

"Nisam ni ja dok mi Susan nije objasnila."

"I ona želi da taj razlog ostane tajna?" "Tako je."

"Pretpostavljam da se radi o nečemu zbog čega joj je nelagodno. Zato je razgovarala s tobom, a ne sa mnom."

"Ja to ne bih nazvala nelagodom."

"A kako bi to nazvala?"

"Zvuči kao da nemaš povjerenja u moju sposobnost prosuđivanja."

Mike prebaci mobitel na drugo uho. "U normalnim okolnostima, Ilene, povjerio bih ti svoj život."

"Ali?"

"Ali upravo sam izašao sa saslušanja koje su zajednički upriličili Ured za borbu protiv narkotika i Ured državnog tužitelja."

Tišina.

"Oni su i s tobom razgovarali, zar ne?" upita Mike.

"Jesu."

"Zašto mi nisi rekla?"

"Bili su vrlo jasni. Rekli su mi da bi to moglo kompromitirati važnu federalnu istragu. Prijetili su mi da će, ako ti bilo što kažem, to smatrati ometanjem istrage pa ću ostati bez licence." Mike je šutio.

"Ne zaboravi", nastavi Ilene glasom u kojem se čula napetost, "da je na tim receptima i moje ime."

"Znam."

"Što se to, k vragu, događa, Mike?"

"Duga je to priča."

"Jesi li učinio to za što te optužuju?"

"Molim te, reci mi da ne misliš ozbiljno."

"Pokazali su mi naše blokove s receptima. Dali su mi popis svega što je propisano. Nijedan od tih ljudi nije naš pacijent. K vragu, pola tih preparata uopće ne koristimo u liječenju."

"Znam."

"Radi se i o mojoj karijeri", reče ona. "Ja sam otvorila ovu praksu. Znaš koliko mi ona znači."

U njezinom se glasu čulo još nešto, nešto što ju je dodatno ranilo. "Žao mi je, Ilene. I ja pokušavam shvatiti što se događa."

"Mislim da mi duguješ malo više od 'duga je to priča'."

"Istina je da zapravo ne znam o čemu se radi. Adam je nestao. Moram ga pronaći."

"Kako to misliš, nestao je?"

On joj ukratko sve ispriča. Kada je završio Ilene reče: "Nerado bih ti postavila pitanje koje se samo nameće."

"Onda nemoj."

"Ne želim ostati bez svoje prakse, Mike."

"To je naša praksa, Ilene."

"Istina. Zato, ako mogu išta učiniti kako bih pomogla da pronađeš Adama..." počne ona.

"Javit ću ti."

* * *

Nash zaustavi kamionet ispred Pietrinog stana u Hawthorneu.

Bilo je potrebno da provedu malo vremena odvojeno. On je to shvatio. Pukotine su počele izbijati na vidjelo. Njih će dvoje uvijek biti povezani na neki način - ne onako kao što je on bio povezan s Cassandrom, ni blizu. Ali, bilo je tu nečega, neke privlačnosti koja ih je uvijek iznova spajala. Počelo je tako što mu je vjerojatno htjela uzvratiti uslugu, zahvalna što ju je spasio s onog stravičnog mjesta. Ali kad bolje razmisli, možda ona i nije željela biti spašena. Možda je to što ju je spasio bilo prokletstvo i sada je ona prema njemu osjećala obavezu, a ne obrnuto.

Pietra pogleda kroz prozor. "Nash?"

"Da."

Ona stavi ruku na vrat. "Oni vojnici koji su masakrirali moj obitelj. Koji su učinili sve one stravične stvari, i njima i meni..."

Ona zastane.

"Slušam", reče on.

"Misliš li da su ti vojnici bili ubojice i silovatelji i mučitelji - i da nije bilo rata, bi li činili takve stvari?"

Nash ne odgovori.

"Onaj kojega smo pronašli bio je pekar", reče ona. "Kupovali smo u njegovoj pekarnici. Cijela moja obitelj. Smiješio nam se. Dijelio je lizalice."

"Što želiš dokazati?"

"Da nije bilo rata", reče Pietra, "oni bi jednostavno nastavili živjeti svoje živote. Bili bi pekari ili kovači ili tesari. Ne bi bili ubojice."

"Misliš li da to vrijedi i za tebe?" upita on. "Da bi ti jednostavno nastavila biti glumica?"

"Ja ne pitam za sebe", reče Pietra. "Pitam za te vojnike."

"Dobro, u redu. Ako sam dobro shvatio tvoju logiku, ti misliš da ratna zbivanja mogu objasniti njihovo ponašanje."

"A ti ne?"

"Ne."

Ona polako okrene glavu prema njemu. "Zašto ne?"

"Tvoj argument je da ih je rat natjerao da se ponašaju onako kako nije u njihovoj prirodi."

"Da."

"Ali možda je upravo suprotno", reče on. "Možda im je rat dao slobodu da budu ono što doista jesu. Možda društvo, ne rat, tjera čovjeka da se ponaša onako kako mu nije prirodno."

Pietra otvori vrata i izađe. On je gledao kako nestaje u zgradi. Stavi mjenjač u brzinu i uputi se na sljedeće odredište. Trideset minuta poslije parkira se u pokrajnjoj uličici između dviju kuća koje su djelovale prazno. Nije želio da netko primijeti kamionet na parkiralištu.

Nash stavi lažne brkove i bejzbol kapu. Odšeta se tri bloka kuća do velike zgrade od opeke. Izgledalo je kao da unutra nema nikoga. Ulazna su vrata, pomisli Nash, sigurno zaključana. Ali na bravi jednih od sporednih vrata bila je zataknuta kutija šibica. On ih otvori i krene niza stube.

Hodnik je bio pun dječjih umjetničkih radova, uglavnom crteža. Na oglasnoj ploči visjeli su literarni radovi. Nash zastane i pročita nekoliko. Pisali su ih trećaši i sve su priče bile o njima samima. Tako u današnje vrijeme uče djecu. Misli samo 'JA'. Ti si neobično zanimljiv. Ti si jedinstven i poseban i nitko, ali nitko nije običan što, kad bolje razmislite, čini sve običnima.

On uđe u razred na donjem katu. Joe Lewiston sjedio je na podu prekrivenih nogu. U rukama je držao radove, oči su mu bile pune suza. Kada je Nash ušao on digne pogled.

"Ne pomaže", reče Joe Lewiston. "Ona još uvijek šalje e-mailove."

32.

Muse je pažljivo ispitala kćer Marianne Gillespie, ali Yasmin nije znala ništa.

Yasmin se nije vidjela s majkom. Nije čak ni znala da se vratila u grad.

"Mislila sam da je u LA-u", reče Yasmin.

"Je li ti rekla da ide onamo?" upita Muse.

"Da." A zatim doda: "Mislim, poslala mi je e-mail."

Muse se sjeti da je i Guy Novak rekao isto. "Imaš li ga još uvijek?"

"Mogu pogledati. Je li sve u redu s Marianne?"

"Majku zoveš imenom?"

Yasmin slegne ramenima. "Ona nikad nije željela biti majka. Mislila sam, zašto da je na to podsjećam? Zato je zovem Marianne."

Kako samo brzo sazriju, pomisli Muse. "Imaš li još taj e-mail?" upita je ponovno.

"Valjda. Vjerojatno je u mom kompjutoru."

"Voljela bih da mi napraviš kopiju."

Yasmin se namršti. "Ali vi mi nećete reći o čemu se radi." To nije bilo pitanje.

"Nemaš se još zašto brinuti."

"Tako znači. Ne želite zabrinjavati 'malu'. Da se radi o vašoj majci i da imate godina koliko i ja, biste li željeli znati?"

"U pravu si, ali ponavljam, još uvijek ništa ne znamo. Tvoj će se tata uskoro vratiti. Doista bih voljela vidjeti taj e-mail."

Yasmin krene uza stube. Njezina je prijateljica ostala u prostoriji. Da je situacija drukčija, Muse bi ispitivala djevojčicu nasamo, ali činilo se da je prijateljica smiruje.

"Kako se ono zoveš?" upita Muse.

"Jill Baye."

"Jill, poznaješ li Yasmininu mamu?"

"Vidjela sam je nekoliko puta."

"Izgledaš mi zabrinuto."

Jill napravi grimasu. "Vi ste policajka koja se raspituje o mami moje prijateljice. Zar ne bih trebala biti zabrinuta?" Djeca.

Yasmin doskakuće niza stube s listom papira u ruci. "Evo ga." Muse pročita:

Zdravo! Odlazim u Los Angeles na nekoliko tjedana. Javit ću se kad se vratim.

Ovo je objašnjavalo mnogo toga. Muse se pitala zašto nitko nije prijavio nestanak N.N. Jednostavno. Ona je živjela sama na Floridi. Imajući u vidu njezin stil života i taj e-mail, pa, mogli su proći mjeseci, ako ne i duže, prije nego što bi netko zaključio da joj se nešto dogodilo.

"Je li pomoglo?" upita Yasmin.

"Da, hvala."

Yasminine se oči napune suzama. "Znate, ona je ipak moja mama."

"Znam."

"Ona me voli." Yasmin počne plakati. Muse krene prema njoj, ali djevojčica podigne ruku kako bi je zaustavila. "Ona samo ne zna kako da bude mama. Trudi se, ali joj jednostavno ne uspijeva."

"Sve je u redu. Ja je ne osuđujem."

"Onda mi recite što se događa. Molim vas."

"Ne mogu", reče Muse.

"Ali nije dobro, zar ne? Toliko mi možete reći. Nije dobro?"

Muse poželi biti iskrena s djevojčicom, ali nije bilo ni vrijeme ni mjesto.

"Tvoj će se tata uskoro vratiti, a ja moram natrag na posao."

* * *

Nash reče: "Smiri se."

Joe Lewiston se laganim pokretom uspravi iz turskog sjedala. Učitelji su, zaključi Nash, sigurno naviknuti na takav pokret. "Oprosti. Nisam te trebao umiješati u sve ovo."

"Dobro si učinio što si me pozvao."

Nash pogleda svojeg nekadašnjeg šogora. Ljudi govore 'nekadašnji', jer 'bivši' podrazumijeva razvod. Cassandra Lewiston, njegova voljena supruga, imala je petero braće. Joe Lewiston bio je njezin najmlađi i najdraži brat. Kada je njihov najstariji brat, Curtis, ubijen prije malo više od deset godina, Cassandra je to jako teško primila. Danima je plakala, nije ustajala iz kreveta i Nash se povremeno pitao, koliko god to nerazumno bilo, je li se ona možda razboljela od te tjeskobe. Tako je silno žalovala za bratom da joj je možda oslabio imunitet. Možda u svima nama čuči rak; te stanice koje isisaju život možda čekaju svoj čas, sve dok zaštita ne popusti, a onda napadnu.

"Obećavam ti da ću otkriti tko je ubio Curtisa", rekao je Nash svojoj voljenoj.

Ali nije održao obećanje, iako to Cassandri i nije bilo važno. Ona nije bila od onih koji žude za osvetom. Jednostavno joj je nedostajao stariji brat. Zato joj se tada zakleo. Zakleo se da neće dopustiti da ona više ikad osjeti sličnu bol. On će štiti njezine bližnje. Štitit će ih uvijek.

To je obećanje ponovio i na njezinoj smrtnoj postelji.

Činilo se da joj to pruža utjehu.

"Naći ćeš im se pri ruci?" pitala ga je Cassandra.

"Hoću."

"I oni će biti uz tebe."

On na to nije odgovorio.

Joe krene prema njemu. Nash pogleda oko sebe. Učionice se nisu puno promijenile otkako je on bio učenik. Na zidu su, kao nekoć, visjela pravila ponašanja u školi ispisana rukom, mala i velika slova abecede pisana u kurzivu. Šarenilo posvuda. Na konopcu su se sušili najnoviji crteži.

"Dogodilo se još nešto", reče Joe.

"Reci."

"Guy Novak se stalno vozi pokraj moje kuće. Uspori pa pilji. Mislim da to straši Dolly i Allie."

"Kad je to počelo?"

"Ima već tjedan dana."

"Zašto mi to nisi prije rekao?"

"Nisam mislio da je važno. Mislio sam, prestat će."

Nash zatvori oči. "A zašto ti se odjednom učinilo važnim?"

"Zato što se Dolly jako uzrujala kada je to jutros ponovio."

"Guy Novak se danas provezao pokraj vaše kuće?"

"Da."

"I ti misliš da te tako pokušava maltretirati?"

"A što drugo?"

Nash odmahne glavom. "Pogriješili smo od samog početka."

"Kako to misliš?"

Ali nije bilo smisla da mu objašnjava. Dolly Lewiston još je uvijek dobivala mailove. To je moglo značiti samo jedno. Nije ih slala Marianne, iako je, nakon duge patnje, priznala da jest.

Slao ih je Guy Novak.

On se sjeti Cassandre i svojeg obećanja. Sada je znao što mora poduzeti kako bi riješio tu situaciju

"Koja sam ja budala", reče Joe Lewiston.

"Poslušaj me, Joe."

Joe je izgledao tako prestrašeno. Nash je bio sretan što Cassandra nikad neće vidjeti mlađeg brata takvog. Sjeti se kako je izgledala pred sam kraj. Ostala je bez kose. Koža joj je bila žućkasta. Na licu i glavi imala je otvorene rane. Nije mogla kontrolirati nuždu. Bilo je trenutaka kada se činilo da je bol neizdrživa, ali ona ga je natjerala da obeća da se neće miješati. Usnice bi joj se stisnule, oči izbuljile, činilo se da je iznutra trgaju željezne pandže. Pred kraj joj je usna šupljina bila puna rana pa nije mogla ni govoriti. Nash je sjedio pokraj nje, sve to gledao i osjećao kako u njemu raste gnjev.

"Sve će biti u redu, Joe."

"Što ćeš učiniti?"

"Neka te to ne brine. Dobro? Sve će biti u redu. Obećavam."

* * *

Betsy Hill čekala je Adama u šumarku iza svoje kuće.

To je zaraslo mjesto bilo dio njihova posjeda, ali oni se nikad nisu potrudili da ga srede. Prije nekoliko godina ona i Ron su razgovarali o tome da ga raskrče i na tom mjestu naprave bazen, ali trošak bi previše opteretio kućni budžet, a i blizanke su bile premalene. Tako to nikad nisu učinili. Kada je Spencer imao devet godina, Ron je tu za njega izgradio utvrdu. Djeca su se u njoj igrala. Bila je tu i stara ljuljačka, kupili su je u Searsu. Oboje je napušteno prije puno godina, ali kada bi bolje pogledala, Betsy je tu i tamo znala pronaći čavao ili zahrđalu cijev.

Prošlo je nekoliko godina, a onda se Spencer počeo tamo sastajati s prijateljima. Jedanput je Betsy pronašla pivske boce. Doumila se treba li to spomenuti Spenceru, ali svaki put kada bi načela tu temu, on se još više povlačio u sebe. Bio je tinejdžer i popio je pivo. Zašto bi to trebao biti veliki problem?

"Gospođo Hill?"

Ona se okrene i ugleda Adama kako stoji iza nje. Došao je s druge strane, iz smjera stražnjeg dvorišta Kadisona.

"Moj Bože", reče ona. "Što ti se dogodilo?"

Na prljavom je licu imao oteklinu. Na ruci široki zavoj. Košulja mu je bila poderana.

"Dobro sam."

Betsy je poslušala njegovo upozorenje i nije zvala njegove roditelje. Bojala se da ne upropasti priliku. Možda to nije bilo u redu, ali u proteklih je nekoliko mjeseci donijela toliko loših odluka da se još jedna činila nevažnom.

Ipak, njezine su prve riječi bile: "Tvoji se roditelji jako brinu."

"Znam."

"Što se dogodilo, Adame? Gdje si bio dosad?"

On odmahne glavom. Nešto u toj kretnji podsjeti Betsy na njegova oca. Što su djeca starija to se bolje primijeti - ne samo da sličje roditeljima, već imaju iste manire. Adam je prilično izrastao, bio je viši od oca, gotovo muškarac.

"Pretpostavljam da je ta fotografija već duže na stranici sjećanja", reče Adam. "Ja je nikad ne otvaram."

"Ne?"

"Ne."

"Smijem li pitati zašto?"

"Ona za mene ne predstavlja Spencera. Shvaćate? Mislim, čak i ne poznajem djevojke koje su je napravile. Ja imam dovoljno drugih podsjetnika. Zato je i ne gledam."

"Znaš li tko je snimio tu fotografiju?"

"Mislim DJ Huff. Ovaj, nisam siguran, jer bio sam u pozadini, gledao sam na drugu stranu. DJ je poslao puno fotografija na tu stranicu. Vjerojatno ih je uploadao, ali nije bio svjestan da su od one noći."

"Što se tada dogodilo, Adame?"

Adam počne plakati. Prije nekoliko sekundi pomislila je kako je on gotovo muškarac. Sada je muškarac iščeznuo, a vratio se dječak.

"Posvađali smo se."

Betsy je mirno stajala. Dijelila su ih možda dva metra, ali njoj se učini da čuje kako mu krv struji venama.

"Odatle modrica na njegovom licu", reče Adam.

"Ti si ga udario?"

Adam kimne.

"Bili ste prijatelji", reče Betsy. "Zašto ste se potukli?"

"Pili smo, pušili travu. Posvađali smo se zbog neke djevojke. Stvari su izmakle kontroli. Počeli smo se gurkati, a onda je on zamahnuo. Ja sam se izmaknuo, a onda sam ga udario u lice."

"Zbog djevojke?"

Adam spusti pogled.

"Tko je još bio prisutan?" upita ona.

Adam odmahne glavom. "To nije važno."

"Meni je važno."

"Ne bi vam trebalo biti. On se potukao sa mnom."

Betsy pokušava to zamisliti. Njezin sin. Njezin prekrasni sin, njegov posljednji dan na ovome svijetu, a najbolji ga je prijatelj udario po licu. Ona pokušava zadržati miran ton, ali nije joj uspijevalo: "Ništa ne razumijem. Gdje si ti bio?"

"Trebali smo poći u Bronx. Tamo ima jedno mjesto, puštaju klince naših godina da tulumare."

"U Bronxu?"

"Ali prije nego što smo krenuli, Spencer i ja smo se potukli. Udario sam ga, svašta sam mu rekao. Bio sam jako ljut, a onda je on otrčao. Trebao sam poći za njim, ali nisam. Pustio sam ga da ode. Trebao sam znati što će napraviti."

Betsy Hill je stajala kao omamljena. Sjeti se što je Ron rekao, kako nitko nije natjerao njihovog sina da ukrade votku i tablete iz kuće.

"Tko je ubio mog dječaka?" upita ona.

Ali znala je.

Znala je od samog početka. Tražila je objašnjenje za neobjašnjivo. Možda ga jednom i pronađe, ali ljudsko je ponašanje bilo vrlo složeno. Dvoje djece od istih roditelja, jednako odgajani, jedno će izrasti u dragog čovjeka, drugo u ubojicu. Mnogi će reći da je to urođeno, da je priroda pobijedila nad odgojem, ali ponekad nije čak ni to - ponekad neki slučajni događaj promijeni život, nešto kao vjetrom nanoseno pomiješa se s načinom na koji mozak radi. Nakon tragedije tražimo objašnjenja, možda neka i pronađemo, ali to je samo teoretiziranje poslije svršenog čina.

"Reci mi što se dogodilo, Adame."

"On me je poslije pokušao nazvati", reče Adam. "To su bili oni pozivi. Vidio sam da zove, ali se nisam javio. Pustio sam da se uključi govorna pošta. On je tada već bio jako napušten. Bio je potišten, loše se osjećao i ja sam to trebao primijetiti. Trebao sam mu oprostiti. Ali nisam. A onda je stigla i posljednja poruka. Rekao je da mu je žao i da zna izlaz. On je i prije razmišljao o samoubojstvu. Svi smo o tome razgovarali. Ali on je to drukčije doživljavao. Puno ozbiljnije. A ja sam se potukao s njim. Svašta sam mu izgovorio, rekao sam mu da mu nikad neću oprostiti."

Betsy Hill je odmahivala glavom.

"On je bio dobar mladić, gospodo Hill."

"On je uzeo tablete iz naše kuće, iz ormarića s lijekovima..." reče ona, više za sebe.

"Znam. Svi smo to radili."

Njegove je riječi uzrujaju, ali nije bila u stanju razmišljati. "Djevojka? Potukli ste se zbog djevojke?"

"Ja sam kriv", reče Adam. "Izgubio sam kontrolu. Nisam pazio na njega. Prekasno sam čuo poruku. Popeo sam se na krov što sam prije mogao, ali on je već bio mrtav."

"Ti si ga pronašao?"

On kimne.

"I nikome nisi rekao?"

"Bio sam kukavica. Ali ne više. Tome je došao kraj."

"Čemu je došao kraj?"

"Tako mi je žao, gospodo Hill. Nisam ga mogao spasiti."

"Nisam ni ja, Adame", reče Betsy.

Ona zakorači prema njemu, ali Adam odmahne glavom.

"Tome je došao kraj", ponovi on.

Zatim napravi dva koraka unatrag, okrene se i otrči.

33.

Paul Copeland stajao je ispred gomile mikrofona televizijskih postaja. "Potrebna nam je vaša pomoć kako bismo pronašli nestalu ženu po imenu Reba Cordova", reče on.

Muse je sve gledala s druge strane podija. Na monitorima iznenada bljesne dirljivo lijepa Rebina fotografija. Ona je imala osmijeh od kojega bi se svatko nasmiješio ili, kao u ovakvim prilikama, od kojega bi se svakome srce cijepalo. U dnu ekrana bio je broj telefona.

"Također nam je potrebna pomoć da pronađemo ovu ženu."

Na ekranu je sada bila fotografija snimljena nadzornom kamerom u dućanu Target.

"Vjerujemo da ona ima informacije koje su važne za našu istragu. Ukoliko znate bilo što o njoj, molim vas nazovite broj na ekranu."

Najprije će zvati luđaci, ali u ovakvim bi situacijama mogući plusovi uvijek prevagnuli nad minusima, smatrala je Muse. Sumnjala je da je itko vidio Rebu Cordovu, ali postojala je realna šansa da bi netko mogao prepoznati ženu na fotografiji snimljenoj nadzornom kamerom. Tome se Muse barem nadala.

Neil Cordova stajao je pokraj Copea. Ispred njega su bile njegove i Rebine malene djevojčice. Cordova je visoko podigao glavu, ali vidjelo se da mu brada podrhtava. Dvije Cordova djevojčice, lijepe i nezaboravne, napeto su gledale naokolo. Cijeli je prizor podsjećao na one snimke koje su prikazivali u vijestima o ljudima koji posrćući bježe iz spaljene zgrade u ratom zahvaćenom području. Televizijske mreže to su naravno obožavale - fotogenične ožalošćene obitelji.

Cope je rekao Cordovi da ne mora biti prisutan ili da može doći sam, bez djece. Neil Cordova je odbio.

"Moramo učiniti sve da je spasimo", rekao je Cordova Copeu, "ili će se jednog dana djevojčice upitati jesu li mogle učiniti više."

"To će za njih biti traumatično", objasnio mu je Cope.

"Ako im je majka mrtva svejedno će proći kroz pakao. Želim da barem znaju kako smo učinili sve što smo mogli."

Muse osjeti da joj mobitel vibrira. Ona pogleda tko je. Clarence Morrow zvao je iz mrtvačnice. Već je prokletu i bilo vrijeme.

"Ono je ipak Marianne Gillespie", reče Clarence. "Bivši muž je siguran."

Muse malo iskorači kako bi je Cope mogao vidjeti. Kada je pogledao u njezinom smjeru, ona gotovo neprimjetno kimne. Cope se ponovno okrene prema mikrofonom i reče: "Također smo identificirali jedno tijelo i taj je slučaj možda povezan s nestankom gospođe Cordove. Žena po imenu Marianne Gillespie..."

Muse se vrati telefonskom pozivu. "Jeste li ispitali Novaka?"

"Jesmo. Ne vjerujem da je umiješan, a vi?"

"Ni ja."

"Nije imao motiv. Njegova djevojka nije žena sa snimke nadzorne kamere, a on ne odgovara opisu tipa iz kamioneta."

"Odvezi ga kući. Neka u miru priopći kćeri."

"Upravo krećemo. Novak je već nazvao svoju curu i rekao joj da drži djevojčice podalje od vijesti dok se on ne vrati kući."

Na monitoru se pojavi fotografija Marianne Gillespie. Nekim neobičnim spletom okolnosti Novak nije imao stare fotografije svoje bivše, ali Reba Cordova prošlog je proljeća posjetila Marianne na Floridi gdje su se slikale. Na fotografiji je Marianne bila pokraj bazena u bikiniju, ali su u medije dali samo snimku glave. Marianne je bila vrlo seksi žena, primijeti Muse, premda je očito vidjela i boljih dana prije nego što joj je život krenuo nizbrdo. Njezino tijelo možda nije bilo čvrsto kao nekoć, ali vidjelo se da još uvijek ima ono nešto.

Neil Cordova napokon priđe mikrofONU. Bljeskalice fotoaparata sa svih strana uvijek bi osupnule nenaviknute. Cordova je samo trepnuo nekoliko puta. Sada je djelovao mirnije, trudio se da mu izraz lica bude normalan. Rekao je da voli svoju suprugu, da je ona prekrasna majka te zamolio da, ako itko ima bilo kakvih informacija, neka se javi na broj na ekranu.

"Pst."

Muse se okrene. Bio je to Frank Tremont. Mahnuo joj je da mu priđe.

"Imamo dojavu", reče on.

"Već?"

"Nazvala je udovica bivšeg policajca iz Hawthornea. Kaže da žena na fotografiji živi sama u prizemlju njezine zgrade. Navodno je iz neke strane zemlje i zove se Pietra."

* * *

Na odlasku iz škole, Joe Lewiston u glavnom uredu provjeri svoj poštanski pretinac. Tamo je bio još jedan letak, kao i osobno pismo od obitelji Loriman, u kojem se apelira da im se pomogne u pronalaženju donora za njihovog sina Lucasa. Joe nikada nije predavao nijednom djetetu iz obitelji Loriman, ali je povremeno sretao majku. Učitelji se mogu praviti da su iznad toga, ali i oni primijete seksi mame. Susan Loriman bila je jedna od njih.

U letku - već trećem kojega je dobio - pisalo je da će sljedećeg petka u školu doći medicinski tehničar kako bi uzeo uzorke krvi.

Molim vas, imajte srca i pomognite spasiti Lucasov život...

Joe se osjećao grozno. Lorimani su svim silama nastojali spasiti život svojega djeteta. Gospođa Loriman poslala mu je e-mail, nazvala ga je moleći za pomoć: "Znam da niste predavali mojoj djeci, ali svi u školi u vama vide vođu", i Joe je sebično pomislio - sebično, jer sva su ljudska bića sebična - da bi mu to možda pomoglo nakon kontroverznog XY slučaja s Yasmin ili bi barem ublažilo njegov osjećaj krivnje. On pomisli na svoje dijete, zamisli malenu Allie u bolnici, kako iz nje vire cjevčice, malaksalu i u bolovima. Ta je pomisao trebala pomoći da on realno sagleda svoje probleme, ali nije. Nekome je uvijek gore, ali to, čini se, nikad nije utješno.

Vozio je razmišljajući o Nashu. Joe je imao tri starija brata, ali se uzdao u Nasha više nego u bilo kojeg od njih. Činilo se da su Nash i Cassie nemoguć par, ali kada su bili zajedno, djelovali su kao jedno biće. On je čuo da tako nešto postoji, ali nije to sretao ni prije ni poslije. Sam je Bog znao da između njega i Dolly nije tako.

Koliko god to sentimentalno zvučalo, Cassie i Nash su doista bili dvoje koji su se stopili u jedno.

Kada je Cassie umrla to je bilo strašno. Jednostavno nitko nije mislio da bi se to moglo dogoditi. Čak ni nakon dijagnoze. Čak ni nakon što su svjedočili prvim stravičnim posljedicama bolesti. Nekako su mislili da će se Cassie izvući. Nije trebao biti takav šok kada je podlegla bolesti, ali je bio.

Joe je primijetio da se Nash promijenio više od svih njih - ili možda, kada je dvoje prisiljeno da ponovno postane jedno, nešto mora puknuti. Nash je postao nekako hladan, što je u ovom trenutku, začuđujuće, Joeu donosilo utjehu, jer bilo je vrlo malo ljudi do kojih je Nashu bilo stalo. Oni koji pokazuju toplinu prave se da im je stalo do svih, ali kada je doista potrebno, kao u ovome trenutku, čovjek se želi obratiti snažnom prijatelju kojemu će njegovi interesi biti na prvom mjestu, kojemu se fućka je li nešto ispravno ili nije, koji samo želi osigurati da je osoba do koje mu je stalo dobro.

Takav je bio Nash.

"Obećao sam Cassandri", objasnio mu je Nash poslije ukopa. "Ja ću vas štititi."

Da je to rekao bilo tko drugi, zvučalo bi bizarno ili neugodno, ali u slučaju Nasha, znali ste da on to doista misli i da će učiniti sve što je u njegovoj gotovo nadljudskoj moći da održi riječ. Bilo je to zastrašujuće, ali i uzbudljivo, a nekome kao što je Joe, netaleantiranom za sport, kojega je ignorirao zahtjevni otac, značilo je mnogo.

Kada je Joe ušao na vrata ugleda Dolly za kompjutorom. Imala je neobičan izraz lica i Joe osjeti kako mu se želudac steže.

"Gdje si bio?" upita Dolly.

"U školi."

"Zašto?"

"Imao sam nekog posla koji sam želio dovršiti."

"Moj e-mail još uvijek ne radi."
"Pogledat ću u čemu je problem."
Dolly ustane. "Želiš li čaja?"
"Da, rado, hvala."

Ona ga poljubi u obraz. Joe sjedne za kompjutor. Pričeka da ona izađe, a onda otvori svoj račun. Upravo se spremao pogledati e-maile, kada mu nešto na početnoj stranici privuče pažnju.

Na naslovnici su se smjenjivale snimke najnovijih vijesti - međunarodnih, mjesnih, slijedio je sport pa zabava. Upravo mu je fotografija iz mjesnih vijesti privukla pažnju. Sada je više nije bilo, zamijenilo ju je nešto o New York Knicksima.

Joe pritisne strelicu da se vrati unatrag i pronade tu fotografiju.

Na njoj je bio muškarac sa svoje dvije malene djevojčice. On prepozna jednu od njih. Nije bila njegova učenica, ali je išla u njegovu školu. Ili je barem sličila na tu djevojčicu. On klikne na tekst priče. U naslovu je pisalo:

NESTALA MJEŠTANKA

On ugleda ime Reba Cordova. Poznavao ju je. Bila je u odboru školske knjižnice u kojem je on bio predstavnik nastavničkog zbora. Bila je i potpredsjednica Asocijacije roditelja za pomoć školi. On se sjeti kako je nasmijana stajala na stražnjim školskim vratima dok su djeca izlazila iz škole.

Ona je nestala?

Zatim pročita tekst ispod naslova, o mogućoj povezanosti s tijelom nedavno pronađenim u Newarku. On pročita ime ubijene žrtve i osjeti kako ostaje bez daha.

O, mili Bože, što je on to učinio?

Joe Lewiston potrči u zahod i povrati. Zatim zgrabi mobitel i nazove Nashov broj.

34.

Ron Hill se najprije uvjeri da ni Betsy ni blizanke nisu kod kuće.

Zatim pođe u sobu svojeg mrtvog sina.

Nije želio da bilo tko sazna.

Ron se nasloni na dovratnik. Zapilji se u krevet kao da će se nekim čudom stvoriti lik njegova sina - a ako bude dovoljno uporno gledao, na kraju će se materijalizirati i figura. To bi bio Spencer koji bi, kao što je običavao, tiho i sa suzama u očima ležao na leđima i piljio u strop.

Zašto to nisu primijetili?

Sjećao se da je mali uvijek bio pomalo tmuran, uvijek previše tužan, previše apatičan. Nisu ga željeli označiti terminima kao što je manična depresija. On je, napokon, bio dijete i mislili su da će to prerasti. Ali sada, gledajući unatrag, on se sjeti koliko je samo puta prošao pokraj te sobe, vrata su bila zatvorena, Ron bi ih otvorio bez kucanja - to je, k vragu, bila njegova kuća i on nije morao kucati - i Spencer je samo ležao na krevetu sa suzama u očima, pogledao bi ga, Ron bi ga upitao: 'Je li sve u redu?', on bi odgovorio: 'Naravno, tata', Ron bi zatvorio vrata i to bi bio kraj priče.

Baš krasan otac.

Krivio je sebe. Krivio je sebe zbog onoga što je previdio u sinovu ponašanju. Krivio je sebe jer je držao tablete i votku na mjestu s kojeg ih je njegov sin mogao lako uzeti. Ali najviše je krivio samoga sebe zbog onoga o čemu je tada razmišljao.

Možda je to bila kriza srednjih godina. Ron je ipak mislio da nije. Smatrao je da bi to bilo previše zgodno, prelagani način da se izvuče.

Ron je zapravo mrzio svoj život. Mrzio je svoj posao. Mrzio se vraćati u tu kuću, mrzio je što ga djeca ne slušaju, mrzio je vječitu galamu, odlaske u Home Depot po žarulje, mrzio je što se mora brinuti o računu za plin i štednji za fakultet i, o Bože, tako je želio pobjeći. Kako se uopće dao zarobiti u takav život? Kako je moguće da se to događalo

tolikim muškarcima? Želio je imati kolibu u šumi, obožavao je biti sam i to je sve, jednostavno biti duboko u šumi gdje ga ne bi mogli dobiti na mobitel, gdje bi mogao pronaći otvor u krošnjama drveća, podići lice prema suncu i osjetiti njegovu toplinu. Želio je da život kakvim živi prestane, žudio je da pobjegne i eto ga na - Bog mu je odgovorio na molitve tako što mu je ubio sina.

Osjećao je stravu od boravka u toj kući, u tom lijesu. Betsy se nikada neće oporaviti. S blizankama nije bio blizak. Muškarac obično ostaje zbog osjećaja obaveze, ali zašto? U čemu je smisao? Žrtvujete svoju sreću zbog sićušne nade da će sljedeći naraštaj biti sretniji. Ali imate li za to garanciju - ja ću biti nesretan, ali će zato moja djeca biti zadovoljniji ljudi? Koja gomila sranja. Je li to pomoglo Spenceru?

On se vrati u prošlost, u dane poslije Spencerove smrti. Ron nije dolazio u tu sobu samo kako bi spakirao stvari, već kako bi ih pregledao. To mu je pomagalo. Nije znao zašto. Imao je potrebu pažljivo pregledati stvari svojega sina, kao da će se nešto promijeniti upozna li ga bolje. Kada ga je Betsy zatekla kako pakira stvari poludjela je. Prestao je i nikad joj nije rekao što je pronašao. Iako će se nastaviti truditi da dopre do Betsy, što god radio, žene u koju se zaljubio više nije bilo. Možda ga je napustila još davno - on više nije bio siguran - ali i ono što je ostalo, pokopano je u prokletom lijesu zajedno sa Spencerom.

Zvuk stražnjih vrata ga prestraši. Nije čuo auto. On požuri prema stubama i ugleda Betsy. Primijeti izraz na njezinom licu i upita: "Što se dogodilo?"

"Spencer se ubio", reče ona.

Ron je samo stajao. Nije znao što da na to odgovori.

"Željela sam da bude nešto drugo", reče ona.

On kimne. "Znam."

"Uvijek ćemo se pitati što smo mogli učiniti da ga spasimo. Ali možda, ne znam, možda nismo mogli učiniti ništa. Možda smo puno toga previdjeli, a možda to ne bi imalo nikakve veze. Grozno mi je uopće razmišljati na taj način, jer nas ne želim osloboditi krivnje - a onda si mislim, ništa mi od toga nije važno. Jednostavno se želim vratiti u prošlost na jedan dan. Znaš? Dobiti još jednu priliku i možda bismo tada mogli nešto promijeniti, koliko god beznačajno bilo, kao na primjer skrenuti lijevo s kolnog prilaza umjesto desno, ili da smo kuću obojili u žuto umjesto u plavo, bilo što, sada bi sve bilo drukčije."

Čekao je da ona nastavi. Ali budući da nije, on je upita: "Što se dogodilo, Betsy?"

"Upravo sam se vidjela s Adamom Bayeom."

"Gdje?"

"U stražnjem dvorištu. Tamo gdje su se kao djeca igrali."

"Što ti je rekao?"

Ona mu ispriča o tučnjavi, o telefonskim pozivima, o tome kako je Adam krivio samoga sebe. Ron pokuša sve to shvatiti.

"Zbog djevojke?"

"Da", odgovori ona.

Ali Ron je znao da je sve bilo puno složenije.

Betsy se okrene.

"Kamo ćeš?" upita on.

"Moram reći Tiji."

* * *

Tia i Mike odluče podijeliti poslove.

Mo je svratio do njih. On i Mike odvezu se natrag u Bronx, a Tia sjedne za kompjutor. Mike ispriča Mou sve što se dogodilo. Mo je vozio ne tražeći dodatna objašnjenja.

Kada je Mike završio jednostavno mu reče: "Ona instant poruka. Od CeeJay8115."

"Što s njom?"

Mo nastavi voziti.

"Mo?"

"Ne znam, ali nema šanse da postoji još osam tisuća i četrnaest CeeJaya."

"Pa?"

"Pa, brojevi se obično ne izabiru nasumice", reče Mo. "Uvijek nešto znače. Jednostavno treba otkriti što."

Mike si je to mogao misliti. Mo je bio genijalac kada se radilo o brojevima. Tako se uspio upisati na Dartmouth - na prijamnom ispitu imao je savršeni rezultat iz matematike i pokazao nevjerojatnu nadarenost za aritmetiku.

"Imaš li ideju što bi mogli značiti?"

Mo odmahne glavom. "Ne još." Zatim će: "Što ćemo sad?"

"Moram telefonirati."

Mike nazove klub Jaguar. Iznenadi se što se Rosemary McDevitt sama javila na telefon.

"Ovdje Mike Baye."

"Da, shvatila sam. Danas smo zatvoreni, ali očekivala sam vaš poziv."

"Moramo razgovarati."

"Da, moramo", reče Rosemary. "Znate gdje sam. Dođite čim prije."

* * *

Tia provjeri Adamov e-mail, ali od prispjele pošte ništa nije bilo relevantno. Njegovi prijatelji Clark i Olivia nastavili su slati e-mailove očekujući odgovor, ali ništa od DJ Huffa. To zabrine Tiju.

Ona ustane i krene van. Pogleda gdje je rezervni ključ. Bio je na svojem mjestu. Mo ga je nedavno koristio i rekao je da ga je vratio. Mo je znao gdje se ključ nalazi i to ga je na neki način, pretpostavljala je, činilo sumnjivim. Ali, iako se Tia nije baš u svemu slagala s Moom, znala je da se u njega može pouzdati. On nikad ne bi našao njezinoj obitelji. Bilo je malo ljudi koji su bili spremni dati život za drugoga. Mo to možda ne bi učinio za Tiju, ali bi za Mikea, Adama i Jill.

Još uvijek je bila vani kada je čula telefon. Ona potrči unutra i javi se nakon trećeg signala. Nije imala vremena pogledati tko zove.

"Halo?"

"Tia? Ovdje Guy Novak."

Glas mu je zvučao kao u čovjeka koji pada s visoke zgrade, a nema se na što mekano prizemljiti.

"Što se dogodilo?"

"Cure su u redu, ne brini. Jesi li gledala vijesti?"

"Ne, zašto?"

On zatomi jecaj. "Moja je bivša žena ubijena. Upravo sam identificirao tijelo."

Tia nikako nije očekivala da će čuti tako nešto. "O Bože, žao mi je, Guy."

"Ne moraš se brinuti za cure. Moja prijateljica Beth ih čuva. Upravo sam nazvao doma. Dobro su."

"Što se dogodilo s Marianne?" upita Tia.

"Nasmrt je pretučena."

"O, ne..."

Tia ju je vidjela tek nekoliko puta. Marianne je napustila obitelj baš nekako kada su Yasmin i Jill krenule u školu. Bio je to sočni gradski skandal - žena koja se nije mogla nositi s obvezama majčinstva pukla je i pobjegla, navodno kako bi u toplijem podneblju vodila prilično bezbrižan, divlji život. Većina je majki govorila o tome s takvim gađenjem da se Tia morala upitati jesu li zapravo pomalo zavidne, dive li joj se zato što je uspjela zbaciti okove, iako na destruktivan i sebičan način.

"Jesu li uhvatili ubojicu?"

"Nisu. Do danas nisu čak ni znali da je to ona."

"Tako mi je žao, Guy."

"Na putu sam kući. Yasmin još ne zna. Moram joj reći."

"Naravno."

"Mislim da Jill ne bi trebala biti prisutna kada joj kažem."

"Ne, nikako", složi se Tia. "Smjesta ću doći po nju. Možemo li još nekako pomoći?"

"Ne, bit ćemo u redu. Mislim, bilo bi dobro kada bi Jill mogla poslije svratiti. Znam da puno tražim, ali Yasmin će možda biti potrebna prijateljica."

"Svakako. Što god tebi i Yasmin treba."

"Hvala, Tia."

On prekine vezu. Tia je osupnuto sjedila. Marianne je nasmrtno pretučena. Nije mogla vjerovati. To je pak bilo previše. Tia nikad nije mogla žonglirati više stvari odjednom, a posljednjih nekoliko dana potpuno je poremetilo njezinu unutarnju potrebu da sve drži pod kontrolom.

Ona zgrabi ključeve, zapita se treba li nazvati Mikea i odluči da ne treba. On je bio usredotočen samo na to da pronađe Adama. Nije ga htjela u tome prekidati. Kada je izašla, nebo je bilo plavo poput crvendačeva jajeta. Ona pogleda niz cestu u tihe kuće s lijepo održanim travnjacima. Bračni par Graham bio je vani. Otac je učio svojeg šestogodišnjaka kako da vozi bicikl bez pomoćnih kotača, držeći ga na sjedalu dok je dječak okretao pedale. Bio je to još jedan obred zrelosti, ali i pitanje povjerenja, slično vježbama kada se pustite da padnete unatrag jer znate da će vas osoba iza vas primiti. Otac je izgledao kao da uopće nema kondicije. Njegova je supruga gledala iz vrta. Ruku je podigla iznad očiju kako bi ih zaštitila od sunca. Dante Loriman skrene na kolni prilaz u svojem BMW-u 550i.

"Hej, Tia."

"Zdravo, Dante."

"Kako si?"

"Dobro, a ti?"

"Dobro."

Oboje su, naravno, lagali. Ona pogleda lijevo pa desno. Kuće su tako sličile jedna drugoj. Njoj ponovno padne na pamet misao kako te čvrste građevine pokušavaju zaštititi vrlo krhke živote. Lorimani su imali bolesnog sina. Njezin je sin nestao i vjerojatno je bio umiješan u nešto nelegalno.

Upravo je sjedala za upravljač kada joj zazvoni mobitel. Ona pogleda tko zove. Bila je to Betsy Hill. Možda je najbolje da joj se ne javi. Ona i Betsy sada su željele različite stvari. Tia joj neće reći ništa o farma tulumima ili o onome u što policija sumnja. Ne još.

Telefon ponovno zazvoni.

Držala je prst iznad tipke za javljanje. Sada je najvažnije bilo pronaći Adama. Sve je ostalo moralo pasti u drugi plan. Ali postojala je mogućnost da je Betsy otkrila nešto što bi joj pomoglo da shvati što se događa.

Tia pritisne tipku.

"Halo?"

"Upravo sam vidjela Adama", reče Betsy.

* * *

Carsona je počeo boljeti slomljeni nos. Gledao je kako Rosemary McDevitt spušta slušalicu.

U klubu Jaguar sada je bilo vrlo tiho. Nakon što je skoro došlo do tučnjave s Bayeom i njegovim kratko podšišanim prijateljem, Rosemary ga je zatvorila i poslala sve kući. Samo su još njih dvoje ostali.

Ona je bila prelijepa, bez sumnje pravi komad, ali činilo se da bi njezino, inače čvrsto držanje u svakom trenutku moglo popustiti. Obgrlila se rukama.

Carson je sjedio njoj nasuprot. Pokušao se prezirno osmjehnuti, ali ga od toga zaboli nos. "To je bio Adamov stari?" "Da."

"Moramo ih se obojice riješiti." Ona odmahne glavom. "Molim?"

"Ono što ti trebaš napraviti", reče ona, "je pustiti me da ja to riješim."

"Vidim da ne shvaćaš."

Rosemary ne odgovori.

"Ljudi za koje radimo..."

"Mi ne radimo ni za koga", prekine ga ona.

"Dobro, nazovi ih kako želiš. Naši partneri. Naši distributeri. Što god bili."

Ona zatvori oči.

"To su loši ljudi."

"Nitko ne može ništa dokazati."

"Vraga ne može."

"Pusti me da ja to riješim. Dobro?"

"On će doći ovamo?"

"Da. Razgovarat ću s njim. Znam što radim. Ti bi trebao otići."

"Kako bi ti mogla biti s njim nasamo?" Rosemary odmahne glavom. "Ne zbog toga."

"Zašto onda?"

"Ja to mogu riješiti. Mogu učiniti da on shvati. Samo me pusti."

* * *

Sam na brijegu, Adam kao da je još uvijek mogao čuti Spencerov glas:

"Tako mi je žao..."

Adam zatvori oči. One govorne poruke. Zadržao ih je u svojem mobitelu, slušao ih je svaki dan, osjećao kako ga iznova para bol.

"Adame, molim te, javi se..."

"Oprosti mi, dobro? Samo reci da mi opraštaš..."

Čuo ih je svake noći, pogotovo onu posljednju. Spencerov je glas već bio nerazgovijetan, on je nezaustavljivo tonuo u smrt:

"Nisi ti kriv, Adame. Dobro, stari? Samo pokušaj shvatiti. Nitko nije kriv. Jednostavno, sve je tako teško. Uvijek je bilo teško..."

Adam je čekao DJ Huffa na brijegu blizu škole. Huffov otac, policijski zapovjednik koji je odrastao u tom gradu, rekao je da su tu djeca poslije nastave pušila travu. Na tom je mjestu bilo okupljalište opakih klinaca. Druga su djeca radije hodala gotovo kilometar duže kako bi zaobišla to mjesto.

Adam pogleda naokolo. U daljini je vidio nogometni teren. Igrao je na njemu nogomet u nekoj ligi kada mu je bilo osam godina, ali to nikad nije bio sport za njega. On je volio led. Volio je hladnoću, lakoću kojom se kretao na klizaljicama. Volio je stavljati na sebe sve one štitnike i masku, kao i usredotočenost koja je bila potrebna da se čuva gol. Tamo je on bio glavni. Ako je bio dovoljno dobar, ako je bio savršen, njegova ekipa nije mogla izgubiti. Većina djece mrzila je taj pritisak, Adam je u tome uživao.

"Oprosti mi, dobro?..."

Ne, pomisli Adam, ti meni moraš oprostiti.

Spencer je uvijek bio labilan. Imao je vrtoglave vrhunce i strmoglave padove. Govorio je da će pobjeći od kuće, da će započeti svoj biznis, ali uglavnom je govorio o smrti koja će donijeti kraj patnji. Svi klinici o tome govore do određene granice. Adam je

prošle godine čak počeo sklapati pakt o samoubojstvu sa Spencerom. Ali za njega je to ostalo samo na riječima.

Trebao je shvatiti da će Spencer to doista učiniti.

"Oprosti mi..."

Bi li to išta promijenilo? Te večeri bi. Njegov bi prijatelj živio još jedan dan, onda još jedan. A poslije, tko zna?

"Adame?"

On se okrene. Bio je to DJ Huff.

DJ ga upita: "Jesi dobro?"

"Nisam, zahvaljujući tebi."

"Nisam znao da će se to dogoditi. Vidio sam da me tvoj tata slijedi pa sam nazvao Carsona."

"A onda pobjegao."

"Nisam znao da će ga napasti."

"Što si mislio da će se dogoditi, DJ?"

On slegne ramenima i Adam shvati. Crvene oči. Tanak sloj znoja. Način na koji se DJ-evo tijelo njihalo.

"Ti si napušten", reče Adam.

"Pa? Ne razumijem, čovječe. Kako si samo mogao reći svom starom?"

"Ništa mu nisam rekao."

Adam je bio sve isplanirao za tu večer. Čak je otišao u grad u dućan s opremom za špijuniranje. Mislio je da će mu trebati prislušni uređaj kakav je vidio na TV-u, ali dali su mu nešto nalik na običnu kemijsku olovku koja snima zvuk i kopču za hlače koja je zapravo bila video kamera. Htio je sve snimiti, a onda to odnijeti u policiju - ne u mjesnu policiju, zato što je tamo radio DJ-ev otac - i pustiti da se sve odvija kako treba. Riskirao je, ali nije imao izbora.

Utapao se.

Osjećao je da tone, znao je da će, ako se ne pokuša spasiti, završiti kao Spencer. Zato je sve isplanirao i bio spreman za prošlu noć.

A onda je njegov otac inzistirao da moraju ići na utakmicu Rangersa.

Adam je znao da ne može. Možda je i mogao malo odgoditi svoj plan, ali da se sinoć nije pojavio, Rosemary, Carson i ostali bi se zapitali što se događa. Već su znali da je na rubu. Već su ga ucjenom natjerali na poslušnost. Zato se iskrao i otišao u klub Jaguar.

Kada se pojavio njegov otac, Adamov je plan odletio k vragu.

Pekla ga je rana od noža na ruci. Vjerojatno će je trebati sašiti, možda se čak inficira.

On ju je pokušao očistiti. Od boli se gotovo onesvijestio. Zasad će morati izdržati tako. Dok sve ponovno ne dovede u red.

"Carson i dečki su mislili da nam hoćeš smjestiti", reče DJ.

"Ne", lagao je Adam.

"Tvoj tata je bio i kod mene doma."

"Kad?"

"Ne znam. Možda sat prije nego što je stigao u Bronx. Moj ga je tata vidio kako sjedi u autu s druge strane ulice."

Adam poželi razmisliti o tome, ali nije bilo vremena.

"Moramo prestati, DJ."

"Gle, razgovarao sam sa svojim starim. Rekao je da radi na tome. On je murjak i shvaća te stvari."

"Spencer je mrtav."

"Za to nismo mi krivi."

"Da, jesmo, DJ."

"Spencer je bio sjeban. Sam si je to napravio."

"Pustili smo ga da umre." Adam pogleda svoju desnu ruku. Stisne je u šaku. To je bio zadnji dodir koji je Spencer osjetio od nekog živog bića. Šaku najboljeg prijatelja.

"Udarilo sam ga."

"Pa što, čovječe. Želiš li se osjećati krivim, tvoj problem. Ne možeš nas sve povući na dno zbog toga."

"Ne radi se o krivnji. Oni su pokušali ubiti mog oca. K vragu, pokušali su ubiti mene."

DJ odmahne glavom. "Ti stvarno ne shvaćaš."

"Što?"

"Ako se predamo policiji, gotovi smo. Vjerojatno ćemo završiti u zatvoru. Možemo zaboraviti studij. Što misliš, kome su Carson i Rosemary prodavali one lijekove - Vojsci spasa? U to su umiješani mafijaši, zar ne shvaćaš? Carson je prestravljen."

Adam je šutio.

"Moj stari kaže da će sve biti u redu ako šutimo."

"Ti u to stvarno vjeruješ?"

"Ja sam te onamo odveo, ali to je sve što imaju o meni. Bit je u receptima tvog oca. Možemo samo reći da hoćemo van iz svega."

"A ako nas ne puste?"

"Moj tata ih može pritisnuti. Rekao je da će sve biti u redu. Dođe li do najgoreg, uzet ćemo odvjetnika i šutjeti."

Adam ga je gledao i čekao.

"Ta nas odluka sve pogađa", reče DJ. "Ne zezaj se samo sa svojom budućnošću, već i s mojom. Clark je umiješan, a i Olivia."

"Neću ponovno slušati o tome."

"Ali to je istina, Adame. Možda oni nisu direktno umiješani kao ti i ja, ali i oni će stradati."

"Ne."

"Što ne?"

Adam pogleda prijatelja. "Ovako je cijeli tvoj život, DJ."

"O čemu ti to?"

"Ti se uvališ u nevolje, a otac te izvuče."

"Što si ti to umišljaš da tako sa mnom pričaš?"

"Ne možemo se samo tako od svega ograditi."

"Spencer se ubio. Mi mu nismo ništa napravili."

Adam pogleda dolje kroz drveće. Nogometno je igralište bilo prazno, ali ljudi su još trčali po stazi. On okrene glavu malo ulijevo. Pokuša pronaći dio krova, onaj na kojem je Spencer pronađen, ali zaklanjao ga je glavni toranj. DJ se pomakne i stane pokraj njega.

"Moj je tata običavao dolaziti ovamo", reče DJ. "Kada je bio u srednjoj školi. On je bio jedan od onih loših klinaca, znaš? Pušio je travu i pio pivo. Tukao se."

"Što mi želiš dočarati?"

"Želim ti dočarati sljedeće. U ono vrijeme si mogao preživjeti jednu grešku. Ljudi bi ti progledali kroz prste. Bio si klinac - bilo je normalno što se želiš malo izživjeti. Moj je otac ukrao auto kada je bio naših godina. Ulovili su ga, ali su se nagodili. Sada je moj stari jedan od onih koji najviše poštuju zakone. Ali da je odrastao u današnje doba, bio bi gotov. To je smiješno. Zviždiš li za curom u školi možeš završiti u zatvoru. Sudariš li se s nekim prsa o prsa na školskom hodniku, mogu te tužiti. Jedna greška i van. Moj tata kaže da su to gluposti. Kako da inače pronađemo vlastiti put?"

"To nam ne daje pravo da se nekažnjeno izvučemo."

"Adame, za nekoliko ćemo godina biti na fakultetu. Sve će ovo biti iza nas. Mi nismo kriminalci. Ne možemo dopustiti da nam ovo upropasti živote."

"Upropastilo je Spencerov."

"Mi za to nismo krivi."

"Oni su tipovi zamalo ubili mog oca. Završio je u bolnici."

"Znam. I znam kako bih se ja osjećao da se radi o mom ocu. Ali ne možeš zbog toga donositi nepromišljene odluke. Moraš se smiriti i dobro razmisliti. Razgovarao sam s Carsonom. On želi da svratimo onamo i porazgovaramo s njim."

Adam se namršti. "Da, baš."

"Ne, ozbiljno mislim."

"On je lud, DJ. Ti to znaš. Sam si upravo rekao - on misli da sam mu pokušao smjestiti."

Adam pokuša sve staviti na svoje mjesto, ali bio je tako prokleta umoran. Probdio je cijelu noć. Boljelo ga je, bio je iscrpljen i zbunjen. Cijelu je noć razmišljao, ali doista nije znao što da učini.

Trebao je roditeljima reći istinu.

Ali nije mogao. Napravio je previše gluposti, prečesto je pušio travu i počeo je vjerovati da su jedini ljudi koji ga bezuvjetno vole, jedini ljudi koji će ga vječno voljeti, bez obzira kako zabrljao, da su mu oni neprijatelji.

Ali oni su ga špijunirali.

Sad je to točno znao. Nisu imali povjerenja u njega. To ga je razbjesnilo, ali kad bolje razmisli, je li zavrijedio njihovo povjerenje?

Zato ga je nakon prošle noći uhvatila panika. Pobjegao je i sakrio se. Jednostavno mu je trebalo vremena da o svemu razmisli.

"Moram razgovarati s roditeljima", reče on.

"Mislim da to nije dobra ideja."

Adam ga pogleda. "Daj mi svoj mobitel."

DJ odmahne glavom. Adam zakorači prema njemu i stisne šaku.

"Nemoj me tjerati da ti ga uzmem."

DJ-eve su oči bile vlažne. On digne ruku, izvadi mobitel i pruži ga Adamu. Adam nazove kući. Nije bilo odgovora. Pokuša dobiti oca na mobitel. Bez odgovora. Pokuša mamin broj. Ista stvar.

DJ reče: "Adame?"

On je razmišljao da li da nazove još jedan broj. Već ju je jedanput nakratko zvao kako bi joj objasnio da je dobro i natjerao je da obeća da neće reći roditeljima.

On nazove Jillin broj.

"Halo?" "Ja sam."

"Adame? Molim te, vrati se kući. Tako se plašim."

"Znaš li gdje su mama i tata?"

"Mama će doći k Yasmin po mene. Tata te krenuo tražiti."

"Znaš li kamo je otišao?"

"Mislim u Bronx, tako nešto. Čula sam da mama to spominje. Nešto u vezi s klubom Jaguar."

Adam zatvori oči. K vragu. Oni su znali.

"Čuj, moram ići."

"Kamo?"

"Sve će biti u redu. Ne brini. Kada se vidiš s mamom reci joj da si se čula sa mnom. Reci joj da sam dobro i da ću uskoro doći doma. Reci joj da nazove tatu i da mu kaže da se vrati kući. Dobro?"

"Adame?"

"Samo joj to reci."

"Stvarno se plašim."

"Ne brini, Jill, dobro? Samo me poslušaj. Još malo i sve je gotovo." On prekine vezu i pogleda DJ-a. "Jesi li došao autom?" "Aha."

"Moramo požuriti."

Nash je vidio kako se neobilježeno policijsko vozilo zaustavlja pred kućom.

Iz njega izađe Guy Novak. Policajac u civilu također počne izlaziti iz vozila, ali mu Novak mahne da ne treba. On se nagne prema autu, pruži ruku policajcu, pa sav ošamućen nesigurnim korakom krene prema ulaznim vratima.

Nash osjeti kako mu mobitel vibrira. Više nije morao gledati tko je. Znao je da je ponovno Joe Lewiston. Prije nekoliko minuta poslušao je njegovu prvu očajničku poruku:

"O, Bože, Nash, što se to događa? Nisam to želio. Molim te, nemoj više nikoga ozlijediti, dobro? Ja... mislio sam da ćeš samo razgovarati s njom, nabaviti tu snimku, tako nešto. A ako znaš nešto o onoj drugoj ženi, nemoj joj nauditi. O, Bože, o Bože..."
I sve tako.

Guy Novak uđe u kuću. Nash priđe bliže. Tri minute poslije prednja se vrata ponovno otvore. Izađe neka žena. Djevojka Guya Novaka. On je poljubi u obraz. Za njom se zatvore vrata. Djevojka pođe niz stazu. Kada je stigla do zavoja ona se osvrne i odmahne glavom. Možda je plakala, ali s mjesta na kojem se Nash nalazio nije se dobro vidjelo.

Trideset sekundi poslije ni nje više nije bilo.

Nash više nije imao puno vremena. Nekako je uspio zabrljati. Otkrili su tko je Marianne. Objavili su to na vijestima. Bivšeg je muža ispitala policija. Ljudi misle da su policajci glupi. Uopće nisu. Oni su uvijek u prednosti. Nash je to poštovao. Zato se potrudio tako dobro sakriti Mariannein identitet.

Samoodržanje mu je govorilo da bježi, da se sakrije, da krišom ode iz zemlje. Ali to neće ići. On će ipak pomoći Joeu Lewistonu, čak i ako Joe nije želio pomoći samome sebi. Poslije će ga nazvati i uvjeriti ga da šuti. Možda Joe sam shvati. Joea je sada uhvatila panika, ali upravo je on bio taj koji je tražio Nasha da mu pomogne. Možda ipak na kraju postupi pametno.

Nash osjeti 'ono'. Ludilo, kako ga je on volio zvati. Znao je da su u kući djeca. Nije ih želio ozlijediti - ili je to bila laž? Ponekad ni sam nije bio siguran. Ljudska bića se vole samozavaravati, a i Nash nije bio iznad toga da se povremeno prepusti tome.

Ali s čisto praktičnog stajališta, nije bilo vremena za čekanja. Morao je smjesta krenuti u akciju. Bio on obuzet ludilom ili ne, djeca su mogla završiti kao kolateralna šteta.

U džepu je imao nož. On ga izvadi. Čvrsto ga je držao u ruci

Nash priđe stražnjim vratima obitelji Novak i počne otvarati bravu.

35.

Rosemary McDevitt sjedila je u svom uredu u klubu Jaguar. Njezin prsluk i tetovaže sada je prekrivala prevelika siva majica. Plivala je u njoj, ruke su joj nestale u dugačkim rukavima. Majica je činila da ona izgleda sitnije, manje prijeteće i moćno i Mike se pitao je li joj to i bio cilj. Ona je pred sobom imala šalicu kave. Mike također. "Jesu li vas murjaci ozvučili?" upita ona. "Nisu."

"Možete li mi dati svoj mobitel da se uvjerim?"

Mike slegne ramenima i dobaci joj ga. Ona ga isključi i stavi na stol između njih.

Noge je podigla na stolac, tako da su joj i koljena nestala ispod tajice. Mo je bio vani, čekao je u autu. On nije odobravao Mikeov postupak, bojao se da ga ne ulove u klopku, ali je također znao da nemaju izbora. To im je bio najbolji trag koji je vodio do Adama.

Mike reče: "Uopće mi nije stalo što vi tu radite, osim ako nije kako povezano s mojim sinom. Znaete li gdje je on?"

"Ne znam."

"Kad ste ga posljednji put vidjeli?"

Ona ga pogleda svojim velikim naivnim smeđim očima. Možda ga je pokušavala obratiti, ali to mu nije bilo važno. Želio je odgovore. Igrati će njezinu igru ako to pomogne. "Prošle noći."

"Gdje točno?"

"Dolje u klubu."

"Došao je ovamo tulumariti?"

Rosemary se nasmiješi. "Ne bih rekla."

On skrene na drugu temu. "Vi ste mu slali instant poruke, zar ne? Vi ste CeeJay8115."

Ona ne odgovori.

"Vi ste rekli Adamu da šuti pa će sve biti u redu. On vam je poslao poruku da mu se obratila majka Spencera Hilla, zar ne?"

Njezine su noge još uvijek bile podignute na stolcu. Ona rukama obgrli koljena. "A otkud vi znate tako puno o njegovim osobnim porukama, doktore Baye?"

"To nije vaša briga."

"Kako ste ga slijedili do kluba Jaguar prošle noći?"

Mike je šutio.

"Jeste li sigurni da želite nastaviti u tom smjeru?" upita ona.

"Mislim da nemam izbora."

Ona baci pogled preko njegova ramena. Mike se okrene. Carson, mladić slomljena nosa, piljio je kroz staklo. Mike ga pogleda u oči mirno čekajući. Nekoliko sekundi poslije, Carson odvraća pogled i žurno se udalji.

"Oni su još djeca", reče Mike.

"Ne, nisu."

On to više nije komentirao. "Recite mi što se ovdje događa."

Rosemary se nasloni. "Hajdemo govoriti hipotetski, dobro?"

"Ako baš želite."

"Da, želim. Recimo da se radi o djevojci iz malenog mjesta. Brat joj umre od predoziranja drogom."

"Nije suglasno policijskim podacima. Oni kažu da nema dokaza da se tako nešto ikad dogodilo."

Ona se posprdno nasmije. "To su vam rekli agenti FBI-a?"

"Rekli su da nema dokaza koji bi to potkrijepili."

"Promijenila sam neke podatke, zato ih ne mogu pronaći."

"Koje podatke?"

"Ime grada, ime države."

"Zašto?"

"Glavni razlog? One noći kada je moj brat umro, mene su uhitili i optužili za držanje droge i namjeru raspačavanja." Njihovi se pogledi sretnu. "Tako je. Ja sam bratu dala drogu. Ja sam bila njegov dobavljač. Taj dio priče sam izostavila. Ljudi su vrlo skloni da osuđuju."

"Nastavite."

"Zato sam osnovala klub Jaguar. Već sam vam objasnila svoju filozofiju. Cilj mi je bio stvoriti utočište u kojem klinci mogu tulumariti i otkvačiti se. Željela sam usmjeriti njihovu prirodnu potrebu k buntovništvu na nešto što im neće štetiti."

"Dobro."

"Tako je počelo. Naporno sam radila i uspjela prikupiti dovoljno novca da sve pokrenem. Trebala mi je godina dana da otvorimo ovaj klub. Ne možete ni zamisliti kako je to bilo teško."

"Mogu, ali mene ta priča baš i ne zanima. Kako bi bilo da premotate naprijed do dijela kada počinjete organizirati farma zabave i krasti blokove s receptima."

Ona se nasmiješi i odmahne glavom. "Nije bilo tako."

"Ma ne, nikako."

"Baš sam danas čitala u novinama o udovici koja je volontirala u svojoj župi. U proteklih je pet godina uspjela prisvojiti dvadeset osam tisuća dolara, potkradajući kutiju za milodare. Jeste li vidjeli taj članak?"

"Nisam."

"Ali čuli ste za slične slučajeve? Ima ih na desetine. Tip koji prikuplja novac u dobrotvorne svrhe, ali si pomalo uzima za novi Lexus - mislite li da se samo tako jednog jutra probudio i odlučio to raditi?"

"Stvarno ne znam."

"Ona gospođa iz župe. Kladam se da je počelo ovako: Jednog je dana brojila novac iz kutije za milodare, ostala je dokasna, možda joj se auto pokvario i nije znala kako da se vrati kući. Spuštao se mrak. Možda je pozvala taksi misleći, pa ionako stalno volontira i Crkva bi joj trebala platiti taj trošak. Ona nikoga ne pita i uzima pet dolara iz kutije. To je sve. Ionako ih je zaslužila. Mislim da tako počne, a onda apetiti rastu. Svjedoci smo kako privode mnoge časne ljude koji su pronevjerili školski i crkveni novac, novac prikupljen u dobrotvorne svrhe. Oni počnu s malim i napreduju polako - kao kad gledate kako se pomiču kazaljke na satu - pa i sami ne uviđaju. Oni ne misle da rade nešto loše."

"I to se dogodilo s klubom Jaguar?"

"Mislila sam da se tinejdžeri žele zabavljati na jedan normalan način, ali ispalo je kao i s onim programom noćne košarke. Da, htjeli su tulume, ali s alkoholom i drogom. Izgleda da se ne može stvoriti mjesto na kojem će oni dati oduška svojem buntovništvu. Ne možete ga napraviti sigurnim i slobodnim od droge, jer u tome i jest smisao - oni ne žele da to mjesto bude sigurno."

"Vaš je koncept propao", reče Mike.

"Nitko nam nije dolazio, ako i jest, nije se vraćao. Prišli su nam etiketu da smo dosadni. Doživljavali su nas kao jednu od onih evangeličkih skupina koje traže od svojih članova da se zavjetuju na djevičanstvo."

"Ne razumijem što je bilo dalje", reče Mike. "Vi ste im počeli dopuštati da donose svoju drogu?"

"Nije bilo tako. Oni su je donosili. Isprva nisam za to ni znala, ali u neku ruku moglo se očekivati. Sjećate se što sam vam rekla o rastu apetita? Jedan ili dvoje klinaca donijeli su od kuće lijek koji se izdaje samo na recept. Ništa prejako. Tu se nije radilo o kokainu ili heroinu. Bili su to lijekovi koje je odobrila Agencija za hranu i lijekove."

"Glupost."

"Molim?"

"To su narkotici. U mnogim slučajevima teški. Postoji razlog zašto se izdaju samo na recept."

Ona posprdno otpuhne. "Naravno da će liječnik reći tako nešto. Kada vi ne biste bili oni koji određuju tko će dobiti koji lijek, posao bi vam bio mrtav - ionako ste već izgubili dosta novca koji je otišao socijalnom zdravstvenom osiguranju kao što je Medicare ili Medicaid, a pritišću vas i osiguravajuće kompanije."

"Gluposti."

"Možda u vašem slučaju. Ali nisu svi liječnici brižni kao vi."

"Vi opravdavate zločin."

Rosemary slegne ramenima. "Možda ste u pravu, ali tako je počelo - nekoliko je tinejdžera donijelo tablete od kuće. Lijekove, kad bolje razmislite. Propisane i legalne. Kada sam prvi put o tome čula uzrujala sam se, ali onda sam vidjela koliko klinaca ovamo privlačimo. Oni bi to ionako radili, ja sam im samo pružala sigurno mjesto za to. Čak sam zaposlila i liječnicu. Ona je radila u klubu u slučaju da nešto krene naopako. Zar ne vidite? Uspjela sam ih privući da dolaze ovamo. Tu im je bolje nego da su negdje drugdje. Uvela sam i razne programe - kako bi oni mogli govoriti o

svojim problemima. Vidjeli ste letke za savjetovališta. Neki su se klinici predbilježili. Činili smo više dobra nego štete."

"I apetiti su rasli."

"Točno."

"Ali vi ste naravno trebali i zarađivati novac", reče on. "Saznali ste koliko ti lijekovi vrijede na ulici, pa ste počeli tražiti svoj dio."

"Za održavanje, za troškove. Zaposlila sam liječnicu, na primjer."

"Kao ona vjernica kojoj je bio potreban novac za taksi."

Rosemary se nasmiješi, iako u tom osmijehu nije bilo radosti. "Da."

"A onda se jednoga dana na vratima pojavio Adam. Sin liječnika."

Bilo je upravo onako kako su mu murjaci rekli. Radilo se o poduzetništvu. Ali njemu nisu bili važni njezini razlozi. Možda mu je lagala, možda nije. To nije bilo važno. Iako, bila je u pravu što se tiče načina na koji su ljudi upadali u nevolje. Gospođa koja je volontirala u crkvi, sigurno to nije radila kako bi počela potkradati novac. To se jednostavno dogodilo. Dogodilo se prije nekoliko godina i u maloj bejzbol ligi njegovog grada. Događalo se u školskim odborima, u uredu mjesnog gradonačelnika, i svaki put kad čujete tako nešto, ne možete vjerovati. Poznajete te ljude. Oni nisu zli. A možda jesu? Jesu li ih na to natjerale okolnosti - ili se radilo o samoobmanjivanju, kako je to opisala Rosemary?

"Što se dogodilo Spenceru Hillu?" upita Mike.

"Izvršio je samoubojstvo."

Mike odmahne glavom.

"Govorim vam ono što znam", reče ona.

"Zašto bi onda Adam - kako ste napisali u instant poruci - trebao šutjeti o tome?"

"Spencer Hill se ubio."

Mike ponovno odmahne glavom. "On se ovdje predozirao, nije li?"

"Ne."

"Samo to ima smisla. Zato su Adam i njegovi prijatelji morali šutjeti. Bili su prestrašeni. Ne znam čime ste ih pritisnuli. Možda ste ih podsjetili da će i njih uhititi. Zato se svi osjećaju krivima. Zato Adam više ne može podnijeti samoga sebe. On je bio sa Spencerom one noći. Ne samo da je bio s njim, već je pomogao da se tijelo odnese na onaj krov."

Lagani osmijeh iskrivi joj usne. "Vi doista nemate pojma ni o čemu, zar ne, doktore Baye?"

Njemu se nije svidio način na koji je ona to rekla. "Pa recite mi onda."

Rosemaryne podignute noge još uvijek su bile prekrivene majicom. Držala se kao tinejdžer, zbog čega je izgledala mlado i nevino, ali on je znao da je daleko od toga.

"Vi uopće ne poznajete svog sina, zar ne?"

"Nekoć jesam."

"Ne, niste. Mislite da jeste. Ali vi ste njegov otac. Vi i ne biste trebali sve znati. Djeca se moraju odvojiti od roditelja. Kada sam rekla da ga ne poznajete, mislila sam to u pozitivnom smislu."

"Ne slijedim vas."

"Stavili ste GPS na njegov telefon. Tako ste saznali gdje je. Očito je da ste nadzirali njegov kompjutor i čitali njegove poruke. Vjerojatno mislite da to pomaže, ali to djecu guši. Roditelj ne bi trebao stalno znati što njegovo dijete radi."

"Trebalo bi im dati mjesta za bunt, to mislite?"

"Da, i to."

Mike se uspravi. "Da sam za vas saznao prije, možda bih ga stigao zaustaviti."

"Stvarno tako mislite?" Rosemary nakrivi glavu kao da je doista zanima što će on reći. Kada nije odgovorio ona nastavi: "Tako planirate i ubuduće? Nadgledat ćete svaki postupak vaše djece?"

"Učinite mi uslugu, Rosemary. Nemojte brinuti kako ću ja odgajati svoju djecu, dobro?"

Ona ga pažljivo odmjeri. Pokaže na modricu na njegovom čelu. "Žao mi je zbog toga."

"Jeste li vi nahuškali one gotičare na mene?"

"Nisam. Ja sam o tome saznala tek jutros."

"Tko vam je rekao?"

"To nije važno. Prošle je noći vaš sin bio ovdje. Situacija je bila vrlo složena. A onda ste se iznenada vi pojavili. DJ Huff je primijetio da ga slijedite. Nazvao je ovamo i Carson se javio."

"On i njegovi prijatelji su me pokušali ubiti."

"Vjerojatno bi im uspjelo. Još uvijek mislite da su to samo djeca."

"Spasio me izbacivač."

"Ne, pronašao vas je izbacivač."

"Kako to mislite?"

Ona odmahne glavom. "Kada sam saznala da su vas napali i da je policija bila ovdje... kao da su mi se otvorile oči. Sada samo želim pronaći način da sve to prestane."

"Kako?"

"Još ne znam. Zato sam željela da se nađemo. Da smislimo plan."

On napokon shvati zašto je ona bila tako spremna podijeliti sve s njim. Znala je da su joj federalni agenti za petama i da je došlo vrijeme da uzme novac i da se izvuče odatle. Trebala je pomoć pa je zaključila da će joj prestrašeni otac dobro doći.

"Imam plan", reče on. "Hajdemo federalnim agentima reći istinu."

Ona odmahne glavom. "To možda ne bi bilo najbolje za vašeg sina."

"On je maloljetan."

"Svejedno. Svi smo zajedno u tom škripcu. Moramo pronaći način da se izvučemo."

"Opskrbljivali ste maloljetnike nelegalnim drogama."

"Upravo sam vam objasnila da to nije istina. Oni su možda koristili moj klub kako bi razmjenjivali lijekove. To je jedino što možda možete dokazati. Ne možete dokazati da sam znala što se događa."

"A što je s ukradenim receptima?"

Ona podigne obrvu. "Vi mislite da sam ih ja ukrala?"

Tišina.

Ona ga pogleda u oči. "Imam li ja pristup vašem domu ili uredu, doktore Baye?"

"FBI vas nadzire. Skupljaju dokaze protiv vas. Misлите li da će oni mali gotičari izdržati kad im priprijetite zatvorom?"

"Oni obožavaju ovo mjesto. Gotovo su vas ubili da ga zaštite."

"Dajte, molim vas. Čim ih strpaju u sobu za saslušavanje oni će propjevati."

"Ima još nekih stvari koje treba uzeti u obzir."

"Na primjer?"

"Što mislite tko je raspačavao lijekove na ulici? Doista želite da vaš sin svjedoči protiv takvih ljudi?"

Mike poželi ispružiti ruke preko stola i zavrnuti joj vratom. "U što ste to uvalili mog sina, Rosemary?"

"Sad je pitanje iz čega ga trebamo izvući. Na to se morate usredotočiti. Moramo to nekako riješiti - da, za moje dobro, ali još više za dobrobit vašeg sina."

Mike uzme mobitel. "Mislim da smo si sve rekli."

"Vi imate odvjetnika, zar ne?"

"Da."

"Nemojte ništa poduzeti dok ja ne porazgovaram s njim, dobro? Toliko je toga na kocki. Morate voditi računa i o drugoj djeci - prijateljima vašeg sina."

"Ne zanimaju me druga djeca, samo moj sin."

On uključi mobitel koji smjesta zazvoni. Mike pogleda tko je. Broj mu nije bio poznat. On prisloni mobitel na uho.

"Tata?"

Srce mu stane.

"Adame? Jesi li dobro? Gdje si?"

"Jesi li u klubu Jaguar?"

"Jesam."

"Smjesta izađi. Ja sam na ulici i idem prema tebi. Molim te smjesta odlazi odatle."

36.

Anthony je triput tjedno radio kao izbacivač u šugavom lokalu za gospodu koji se zvao 'Otmjeno zadovoljstvo'. Naziv je sam po sebi bio vic. Lokal je bio najobičnija hladna rupa. Prije toga, Anthony je radio u striptiz baru po imenu Homewrecker⁶. Tamo mu se više sviđalo, a iskreniji naziv davao je mjestu neku vrstu stvarnog identiteta.

Anthony je uglavnom radio u vrijeme objeda. Netko bi mogao pomisliti da tada nema posla, da takva mjesta privlače klijentelu tek kasno navečer, ali bio bi u krivu.

Dnevna publika u striptiz baru bila je poput skupa u Ujedinjenim narodima. Sve su rase, vjere i socioekonomske skupine bile dobro zastupljene. Bilo je muškaraca u poslovnim odijelima, ali i u crvenim flanelskim košuljama koje su Anthonyja uvijek podsjećale na lov, u Gucci mokasinkama, ali i u gojzericama nepoznatih marki, nalik na čizme od Timberlanda. Bilo je i dotjerane gospode i šarmera, muškaraca iz predgrađa i degenerika. Sve ste ih mogli naći na ovakvom mjestu.

Prljavi je seks bio veliki ujedinitelj.

"Stanka, Anthony. Imaš deset minuta."

Anthony se uputi prema vratima. Sunce je polako blijedjelo, ali ga ipak natjera da zažmiri. Tako je bilo u svim sličnim lokalima, čak i noću. U striptiz klubovima vlada neka drukčija vrsta tame. Kad izađete iz njih morate treptanjem otjerati tamu, poput mamurnog Drakule.

Baš je htio zapaliti, ali se sjeti da mora prestati pušiti. Nije to želio, ali žena mu je bila trudna i on joj je obećao da neće biti duhanskog dima oko djeteta. Razmišljao je o Mikeu Bayeu i problemu koji je imao sa sinom. Anthonyju se Mike sviđao. Opasan tip, unatoč tome što je studirao u Dartmouthu. Nije odustajao. Neki muškarci postanu hrabri kad popiju ili kad se junače kako bi zadivili djevojku ili prijatelja. Neki su jednostavno glupi, ali Mike nije bio takav. On se jednostavno nije znao zaustaviti. Bio je dobar čovjek i koliko god neobično zvučalo, učinio je da Anthony poželi biti bolji.

Anthony pogleda na sat. Još dvije minute stanke. Čovječe, kako mu se samo pušilo. Ovaj posao nije bio tako dobro plaćen kao onaj noćni, ali nije mogao biti lakši. On nije vjerovao u praznovjerne gluposti, ali mjesec je bez sumnje imao neobičan efekt na ljude. Noću su se muškarci tukli, a ako je mjesec bio pun, znao je da će imati pune ruke posla. Frajeri su u vrijeme ručka bili opušteniji. Mirno su sjedili, gledali program i jeli hranu najgoreg švedskog stola na svijetu, ono što Michael Vick⁷ ne bi ni psu dao da jede.

"Anthony, vrijeme je isteklo."

On kimne. Upravo se okretao prema vratima, kad ugleda klinca s mobitelom pritisnutim na uho kako brzo prolazi pokraj njega. Vidio je maloga samo na trenutak, možda kraće, tako da mu lice nije jasno vidio. S njim je bio još jedan klinac koji je malo zaostajao. Nosio je jaknu.

⁶ Homewrecker, muškarac ili žena koji stupaju u ljubavnu vezu s drugom osobom s ciljem da toj osobi unište brak ili vezu.

⁷ Michael Vick (rođen 1980.), profesionalni igrač američkog nogometa. Godine 2007. optužen je zbog klađenja i ulaganja novca u ilegalne borbe pasa; osuđen na 23 mjeseca zatvora.

Školsku sportsku jaknu.

"Anthony?"

"Odmah se vraćam", reče on. "Moram nešto provjeriti."

* * *

Na vratima svojeg doma Guy Novak poljubio je Beth na rastanku.

"Puno ti hvala što si pazila cure."

"Nije mi bilo teško. Drago mi je što sam mogla pomoći. Stvarno mi je žao zbog tvoje bivše."

Koji spoj, pomisli Guy.

Dokono se pitao hoće li se Beth ikad vratiti ili će je događaji toga dana otjerati, što bi bilo razumljivo. Ali nije se dugo time zamarao.

"Hvala ti", ponovi on.

Guy zatvori vrata i pođe do ormarića s pićem. Nije često pio, ali sada mu je piće bilo potrebno. Djevojčice su bile gore, gledale su neki film na DVD-u. On im je doviknuo da ga slobodno dovrše. To će dati Tiji vremena da dođe po Jill, a Guyu da razmisli kako da priopći Yasmin što se dogodilo.

On si natoči viski iz boce koju najvjerojatnije nitko nije dirao tri godine. Iskapi piće, pusti da mu pali grlo, pa natoči još jedno.

Marianne.

On se sjeti kako je sve počelo prije puno godina. Bila je to ljetna romanca na obali mora. Oboje su radili u restoranu koji je posluživao gomile turista. U ponoć bi oboje završili s pospremanjem, odnijeli bi prostirku na plažu i gledali zvijezde. Valovi su se lomili, a prekrasan mirisni morski zrak milovao im je gola tijela. Kada su se vratili na koledž - on u Syracuse, ona u Delaware - svakoga su dana razgovarali telefonom. Dopisivali su se. On je kupio prastari rabljeni Oldsmobile Cieru kako bi se svakog vikenda mogao voziti više od četiri sata da vidi Marianne. Vožnja se činila beskonačnom. Nije mogao dočekati da pojuri iz auta u njezino naručje.

Dok je sjedio tako u svom domu, a vrijeme se s njime poigravalo onako kako ponekad zna, učini mu se da se nešto, što je odavno prošlo, dogodilo tek nedavno.

Guy popije još jedan veliki gutljaj viskija. To ga zagrije.

Bože, kako je volio Marianne - a ona je sve to profućkala. Zašto? Za ovakav kraj? Ubijena je na jeziv način. Lice koje je nekad nježno ljubio na plaži sada je bilo smrvljeno kako ljuska od jajeta, njezino prekrasno tijelo bačeno u neku uličicu poput smeća.

Kako taj osjećaj nestane? Kada se tako zaljubite, kada želite provesti svaki trenutak s nekom osobom i smatrate da je sve što ona čini prekrasno i zadivljujuće, kako to k vragu samo jednoga dana prođe?

Guy je prestao kriviti samoga sebe. On dokrajči viski, nesigurno ustane i natoči si još.

Marianne si je sama prostrla postelju - i u njoj umrla.

Glupa kučka.

Što si to tražila, Marianne? Ovdje smo već bili zajedno nešto stvorili. Sve te noći koje si provela po barovima kao u izmaglici, skakanje iz jednog kreveta u drugi - kamo te to dovelo, jedina moja prava ljubavi? Je li ti donijelo ispunjenje životnih želja? Radost? Išta osim praznine? Imala si prekrasnu kćer, muža koji te je obožavao, dom, prijatelje, zajednicu, normalan život - zašto ti to nije bilo dovoljno?

Glupa luda kučka.

On pusti da mu glava padne unatrag. Kaša koja je ostala od njezinog prekrasnog lica... nikad neće zaboraviti taj prizor. Uvijek će mu ostati u sjećanju. On ga možda nekud pospremi, natjera ga u neki udaljeni pretinac svojih misli, ali taj će se prizor vraćati noću i progoniti ga. To nije bilo fer. On je bio čestit čovjek. Marianne je bila ta

koja je odlučila pretvoriti svoj život u destruktivnu potragu - i to ne samodestruktivnu, jer je na kraju sa sobom povukla mnogo žrtvi - kako bi dostigla neku nedodirljivu nirvanu.

Sjedio je u mraku i uvježbavao što će reći Yasmin. Ne treba komplicirati, mislio je. Majka je mrtva. Ne treba joj reći kako je umrla. Ali Yasmin je bila radoznala. Ona će tražiti pojedinosti. Otići će na internet ili će ih saznati ili čuti od prijatelja u školi. Još jedna roditeljska dvojba - reći istinu ili pokušati zaštititi? Pokuša li je zaštititi neće uspjeti. Internet će se potruditi da ne bude tajni. Znači, morat će joj sve reći.

Ali polako. Ne sve odjednom. Treba početi od jednostavnih činjenica.

Guy zatvori oči. Nije čuo nikakav zvuk, nije bilo upozorenja. Iznenada mu je nečija ruka prekrila usta, a oštrica pritiskala vrat probadajući kožu.

"Tiho", šapne mu nečiji glas na uho. "Nemoj me natjerati da ubijem djevojčice."

* * *

Susan Loriman sjedila je sama u stražnjem dvorištu.

Vrt je imao dobru godinu. Ona i Dante naporno su u njemu radili, iako su rijetko uživali u plodovima svojega rada. Ona je pokušavala sjediti u njemu i opustiti se okružena biljnim i životinjskim svijetom, ali nikako nije mogla prestati kritički na sve gledati. Neka je biljka možda umirala, druga možda nije cvjetala onako lijepo kao prošle godine. Danas se pokušava isključiti iz svega i stopiti s okruženjem.

"Dušo?"

Ona nije skidala pogled s vrta. Dante joj priđe s leđa i spusti ruke na njezina ramena.

"Jesi li dobro?" upita on.

"Jesam."

"Pronaći ćemo donora."

"Znam."

"Nećemo se predati. Zamolit ćemo svakoga koga poznamo da dade krv. Preklinjat ćemo ako treba. Znam da ti nemaš puno rodbine, ali ja imam. Svi će se testirati, obećavam."

Ona kimne.

Krv, pomisli ona. Krv nije važna, zato što Dante nije Lucasov pravi otac.

Ona se igrala sa zlatnim križem oko vrata. Trebala bi mu reći istinu. Ali laž je bila među njima tako dugo. Nakon što je silovana, spavala je s Danteom što je češće mogla. Zašto? Je li već znala? Kada je Lucas rođen bila je uvjeren da je Danteov. Kakvi su bili izgledi da nije? Silovana je, nakon čega je u istom mjesecu puno puta vodila ljubav s mužem. Što se tiče izgleda, Lucas je bio na nju, nije sličio nijednom od njih dvojice pa se ona natjerala da sve zaboravi.

Ali naravno, nije zaboravila. Nikad se nije oporavila od tog događaja, unatoč majčinom obećanju da hoće.

"Tako je najbolje. Tvoj će se život normalno nastaviti. Zaštiti obitelj..."

Nadala se da će Ilene Goldfarb čuvati njezinu tajnu. Nitko osim nje nije znao istinu. Znali su njezini roditelji, ali oboje su bili mrtvi: tata je umro od srca, mama od raka. Ona nikada nije s njima o tome razgovarala. Nijedanput. Nikad je nisu zagrlili, nikad je nisu nazvali i pitali kako je i kako se s time nosi. Nisu ni okom trepnuli kada su im tri mjeseca nakon silovanja ona i Dante priopćili da će postati baka i djed.

Ilene Goldfarb htjela je pronaći silovatelja i vidjeti hoće li to pomoći.

Ali to nije bilo moguće.

Dante je s nekim prijateljima otputovao u Las Vegas. Ona nije bila oduševljena time. Njihova je veza prolazila kroz čudnu fazu i baš kad se Susan počela pitati je li se premlada udala, njezin je muž odlučio otići s dečkima i malo se kockati, vjerojatno obići koji striptiz klub.

Prije te noći Susan Loriman nije bila religiozna. Dok je odrastala, roditelji su je svake nedjelje vodili u crkvu, ali nju to nije uspjelo zainteresirati. Kada se počela razvijati, kako su mnogi smatrali, u pravu ljepoticu roditelji su je strogo odgajali. Susan se, naravno, protiv toga pobunila, ali ta ju je stravična noć vratila u krilo crkve.

Pošla je s tri prijateljice u bar u West Orangeu. Ostale su djevojke bile slobodne i te je večeri, kada joj je muž otišao u Vegas, i ona poželjela da je slobodna. Ne sasvim, naravno. Bila je udana, uglavnom sretno, ali je smatrala da lagan flert neće nikome naškoditi. Zato je pila i ponašala se poput ostalih djevojaka. Ali popila je previše. U baru kao da je postajalo sve mračnije, a glazba sve glasnija. Ona je plesala. Vrtjelo joj se u glavi.

Kako je večer odmicala, njezine su prijateljice pronalazile dečke i jedna po jedna nestajale, pa je njihova grupica bila sve manja.

Ona je poslije čitala o rufijima⁸, o drogama koje su se koristile za silovanje i pitala se nije li se to i njoj dogodilo. Gotovo se ničeg nije sjećala. Iznenada se našla u autu nekog muškarca. Plakala je, željela je izaći, on je nije puštao. U jednom je trenutku izvadio nož i odvuкао ju je u motelsku sobu. Nazivao ju je groznim imenima i silovao. Kada se pokušala oduprijeti, udario ju je.

Činilo se da ta strava traje vječno. Sjećala se da se nadala da će je ubiti kad sve bude gotovo. Toliko je bilo strašno. Nije razmišljala hoće li preživjeti. Priželjkivala je smrt.

Sljedeći je dio također bio obavijen izmaglicom. Sjetila se da je negdje pročitala da se treba opustiti, ne opirati se, učiniti da silovatelj pomisli da je pobijedio, tako nešto. Susan je to učinila. Kada mu je popustila pažnja, ona je uspjela osloboditi ruku i zgrabiti ga za testise što je jače mogla. Držala ih je i okretala, on je vrisnuo i povukao se.

Susan se otkotrljala s kreveta i pronašla nož.

Njezin se silovatelj previjao na tlu. Više nije imao snage za borbu. Mogla je otvoriti vrata, istrčati iz sobe, dozvati upomoć. To bi bio pametan potez, ali ona to nije učinila.

Umjesto toga, Susan je zarila nož duboko u njegova prsa.

Tijelo mu se ukočilo, a onda jezivo zgrčilo kada je oštrica probola srce.

U sljedećem je trenutku njezin silovatelj bio mrtav.

"Djeluješ mi napeto, dušo", reče joj Dante sada, jedanaest godina poslije.

Dante joj počne masirati ramena. Ona ga pusti, iako joj to nije donosilo nikakvo olakšanje.

Dok je nož još uvijek bio zariven u silovateljeva prsa, Susan je otrčala iz motelske sobe.

Dugo je trčala. U glavi joj se počelo bistrirati. Pronašla je govornicu i nazvala roditelje. Otac je došao po nju. Razgovarali su. Njezin se otac provezao pokraj motela. Tamo su bljeskala crvena svjetla. Policija je već bila stigla. Otac ju je odvezao u roditeljski dom.

"Tko će ti sada vjerovati?" pitala ju je majka.

Susan se zamislila.

"Što će Dante misliti?"

Još jedno dobro pitanje.

"Svaka majka mora zaštititi svoju obitelj. To je ono što žene rade. Mi smo u tom pogledu jače od muškaraca. Možemo podnijeti udarce i krenuti dalje. Kažeš li mu, tvoj te muž više nikad neće gledati na isti način. Nijedan muškarac neće. Sviđa ti se kako te sada gleda, zar ne? On će se uvijek pitati zašto si išla van. Pitat će se kako si završila u sobi tog muškarca. Možda ti i povjeruje, ali među vama više nikad neće biti sve u redu. Razumiješ li?"

⁸ Ruffie ili Rohypnol, sedativ koji je ranih sedamdestih godina dvadesetog stoljeća proizvela farmaceutska kompanija Roche i koji se koristio samo u bolnicama kao jaki anestetik. Sada je na zlu glasu kao droga za silovanje.

Ona je čekala da policija dođe po nju, ali to se nije dogodilo. Čitala je o mrtvome muškarcu u novinama - čak je vidjela kako se zove - ali o tom se događaju nije dugo pisalo, možda dan, dva. Policija je sumnjala da je njezin silovatelj ubijen za vrijeme pljačke ili preprodaje droge koja je pošla naopako. Taj je muškarac već imao kriminalni dosje.

I tako je Susan nastavila živjeti svoj život, upravo kako joj je majka rekla. Dante se vratio kući. Ona je s njime vodila ljubav. Nije joj se sviđalo. Nije joj se sviđalo do današnjeg dana. Ali voljela ga je i željela je da on bude sretan. Dante je primijetio da je njegova prelijepa mladenka potištena, ali nekako kao da je znao da je bolje da ne pita zašto.

Susan je ponovno počela ići u crkvu. Njezina je majka bila u pravu. Istina bi uništila njezinu obitelj. Zato je čuvala tu tajnu i zaštitila Dantea i njihovu djecu. S vremenom joj je doista postalo bolje. Ponekad je znalo proći i po nekoliko dana da ne razmišlja o onoj noći. Ako je Dante i shvatio da ona više ne uživa u seksu, nije to pokazivao. Iako je Susan prije uživala u pogledima divljenja koje je dobivala od muškaraca, sada bi je od njih zabolio trbuh.

To nije mogla reći Ilene Goldfarb. Nije imalo smisla tražiti od silovatelja pomoć.

On je bio mrtav.

"Koža ti je tako hladna", reče Dante.

"Dobro sam."

"Daj da ti donesem pokrivač."

"Ne treba, dobro sam."

Vidio je da ona jednostavno želi biti sama. Takvih trenutaka nije bilo prije one noći. Ali sada jest. On ništa nije pitao, nikad nije inzistirao, uvijek joj je davao točno onoliko prostora koliko joj je bilo potrebno.

"Spasit ćemo ga", reče on.

Dante se vrati u kuću. Ona je ostala vani i pijuckala piće. Prstima se još uvijek poigravala sa zlatnim križem. Pripadao je njezinoj majci. Dala ga je svojem jedinom djetetu na smrtnoj postelji.

"Čovjek uvijek plati za svoje grijeh", rekla joj je majka.

Susan je to mogla prihvatiti. Ona će rado platiti za svoje grijeh, ali, k vragu, Bog bi trebao ostaviti njezinog sina na miru.

37.

Pietra je čula kako se automobili zaustavljaju. Ona pogleda kroz prozor i ugleda sitnu ženu kako odlučnim korakom prilazi ulaznim vratima. Pietra zatim pogleda kroz prozor sa svoje desne strane, primijeti četiri policijska automobila i shvati.

Nije oklijevala. Uzme mobitel. Na brzom biranju imala je samo jedan broj. Ona pritisne tipku. Zvonilo je dvaput. "Što se dogodilo?" upita Nash.

"Stigla je policija."

* * *

Kada se Joe Lewiston spustio niza stube, Dolly ga pogleda i smjesta upita: "Što se dogodilo?"

"Ništa", reče on usnicama koje kao da su utrnule.

"Izgledaš uzrujano."

"Dobro sam."

Ali Dolly je dobro poznavala muža i nije mu povjerovala. Ona ustane i krene prema njemu. On se gotovo povuče i počne bježati. "Što se dogodilo?"

"Ništa, kunem se." Ona je stajala točno ispred njega.

"Je li u pitanju Guy Novak?" upita ona. "Ponovno je nešto učinio? Jer ako je..."

Joe stavi ruke na ženina ramena. Ona priđe pogledom preko njegova lica. Uvijek je mogla pročitati što se s njime događa. U tome je bio problem. Predobro ga je poznavala. Imali su tako malo tajni, ali ovo je bila jedna od njih.

Marianne Gillespie.

Ona ga je nazvala i, izigravajući zabrinutog roditelja, tražila sastanak. Marianne je čula kakvu je strahotu Joe rekao njezinoj kćeri, Yasmin, ali je zvučalo kao da ima razumijevanja. Svakome se može dogoditi da se izlane, rekla mu je preko telefona. Svatko može pogriješiti. Da, njezin je bivši muž poludio od srdžbe, ali Marianne je rekla da ona nije. Željela se naći s Joeom i čuti njegovu stranu priče.

Možda postoji način, predložila je Marianne, da se problem izgadi.

Joeu je silno laknulo.

Našli su se i razgovarali. Marianne je bila puna razumijevanja. Dotaknula mu je ruku. Jako joj se svidjela njegova filozofija poučavanja. Čeznutljivo ga je gledala, bila je odjevena u nešto dekoltirano, pripijeno uz tijelo. Kada su se na kraju sastanka pozdravljali, njihov je zagrljaj trajalo nekoliko sekundi predugo. Njezine su usnice bile blizu njegovog vrata. Počela je kao i on čudno disati.

Kako je mogao biti tako glup?

"Joe?" Dolly se povuče korak unatrag. "O čemu se radi?"

Mariannein je cilj od samoga početka bio da ga zavede i da mu se tako osveti. Kako to da nije odmah shvatio? Postigla je što je htjela, a onda su, nekoliko sati nakon što je napustio njezinu hotelsku sobu, počeli pozivi:

"Sve sam snimila, gade..."

Marianne je u hotelskoj sobi sakrila kameru i prijetila da će snimku najprije poslati Dolly, zatim školskome odboru, a onda na svaki e-mail koji pronađe u školskom imeniku. Tri mu je dana prijetila. Joe nije mogao spavati, nije mogao jesti. Izgubio je na težini. Preklinjao ju je da to ne učini. U jednom je trenutku izgledalo kao da je Marianne prošla volja, kao da ju je cijeli osvetnički pothvat iscrpio. Nazvala ga je i rekla da više nije sigurna hoće li poslati snimku ili ne.

Željela je da on pati - i on je patio - možda ju je to zadovoljilo.

Sljedećeg je dana Marianne poslala snimku na školski e-mail njegove žene.

Lažljiva kučka.

Srećom, Dolly nije često provjeravala poštu. Joe je imao njezinu lozinku. Kada je ugledao e-mail sa snimkom u prilogu, potpuno se izbezumio. Izbrisao ga je i promijenio Dollynu lozinku kako ona ne bi mogla otvarati vlastitu poštu.

Ali dokle će moći to raditi?

Nije znao što učiniti. Nije imao s kime porazgovarati o tome, nije imao nikoga tko bi ga shvatio i bezuvjetno bio na njegovoj strani.

A onda se sjetio Nasha.

"O, Bože, Dolly..."

"Što je?"

Morao je to zaustaviti. Nash je počinio ubojstvo. On je ubio Marianne Gillespie. A sad je nestala i gospođa Cordova. Joe pokušava shvatiti što se dogodilo. Možda je Marianne dala snimku Rebi Cordovi. To bi imalo smisla.

"Joe, reci mi što se događa."

Joe je učinio nešto loše, ali kada je u sve umiješao Nasha, povećao je svoj zločin tisuću puta. Želio je sve reći Dolly. Znao je da je to jedini način.

Dolly ga pogleda u oči i kimne. "Sve je u redu", reče ona. "Samo mi reci."

Ali u tom se trenutku nešto neobično dogodilo Joeu Lewistonu. U njemu se probudio nagon opstanka. Da, to što je Nash učinio bilo je strašno, ali zašto to pogoršati time što će upropastiti svoj brak? Zašto to pogoršati time što će uništiti Dolly, a možda i cijelu svoju obitelj? Napokon, Nash je kriv. Joe nije tražio od njega da ide tako daleko

- svakako ne da ubije nekoga! On je mislio da će Nash pokušati od Marianne otkupiti snimku ili da će se nagoditi s njom, u najgorem slučaju da će je zastrašiti. Joeu se uvijek činilo da Nash probleme rješava pomalo ekstremno, ali nikad, ni u milijun godina, nije sanjao da bi mogao učiniti ovako nešto.

Koja korist ako ga sad prijavi?

Nash, koji je pokušavao pomoći, završit će u zatvoru. Ali tko ga je u prvom redu angažirao?

Joe.

Hoće li policija povjerovati da Joe nije znao što Nash namjerava učiniti? Kada bolje razmisli, ispast će da je Nash ubojica, ali nije li policiji uvijek bilo više stalo da pronađe naručitelja ubojstva?

To je ponovno bio Joe.

Postojala je šansa, iako vrlo mala, da sve to relativno dobro završi. Nasha neće uloviti. Snimku nitko neće vidjeti. Marianne je mrtva, da, ali tu se više ništa ne može promijeniti - uostalom, nije li u neku ruku sama to tražila? Nije li pretjerala kada je osmislila svoj ucjenjivački plan? Joe je napravio nesmotrenu pogrešku - ali nije li Marianne pretjerala kada se obrušila na njegovu obitelj kako bi je uništila?

Postojao je samo jedan problem.

Danas je stigao e-mail. Marianne je bila mrtva. To je značilo da, unatoč šteti koju je počinio, Nash nije uspio začepiti sve rupe.

Guy Novak.

On je bio posljednja rupa koju je trebalo začepiti. Nash će poći k njemu. Nash se nije javljao na telefon niti je odgovarao na Joeove poruke, jer je očito krenuo završiti posao.

Joe je sada sve shvatio.

Mogao je sjediti kod kuće i nadati se da će za njega sve dobro završiti. Ali to je značilo da bi Guy Novak mogao smrtno stradati.

To bi pak mogao biti kraj njegovih problema.

"Joe?" reče Dolly. "Joe, reci mi što je."

On nije znao što da radi, ali neće reći Dolly. Bili su mlada obitelj, imali su malenu kćer. S takvim se stvarima ne zafrkava.

Ali isto tako ne može dopustiti da drugi čovjek umre.

"Moram van", reče on i potrči prema vratima.

* * *

Nash šapne Guyu Novaku na uho: "Vikni djevojčicama da ideš u podrum i da ne želiš da te smetaju. Jesi li razumio?"

Guy kimne i priđe stubama. Nash mu je prislonio vrh noža na leđa u predjelu bubrega. Kako je Nash naučio, najbolja je tehnika bila da malo pretjera s pritiskom. Da pusti da osoba osjeti bol kako bi shvatila da on misli ozbiljno.

"Cure! Idem u podrum na nekoliko minuta. Vi ostanite gore, dobro? Ne želim da me itko smeta."

Odozgo se začuje prigušeni glas: "Dobro."

Guy se okrene prema Nashu. Nash je nožem prešao preko njegovih leđa i zaustavio ga na njegovom trbuhu. Guy se nije trgnuo, nije ustuknuo. "Jeste li vi ubili moju ženu?"

Nash se nasmiješi. "Mislio sam da je ona vaša bivša."

"Što želite?"

"Gdje su vaši kompjutori?"

"Laptop je u torbi pokraj stolca, a stolno računalo je u kuhinji."

"Imate li još koji kompjutor?"

"Ne. Samo ih uzmite i odlazite."

"Najprije moramo popričati, Guy."

"Reći ću vam sve što vas zanima. Imam i novca. Vaš je. Samo nemojte ozlijediti djevojčice."

Nash ga pogleda. Sigurno je znao da postoji velika šansa da će danas umrijeti. Nikad u životu nije osobito pokazivao junaštvo, ali u tom se trenutku činilo kao da mu je svega dosta, pa se odlučio na konačno pružanje otpora.

"Neću ih dirati budeš li surađivao", reče Nash.

Guy je proučavao Nashove oči kao da u njima traži istinu. Nash otvori vrata podruma. Obojica krenu dolje. Nash za sobom zatvori vrata i uključi svjetlo. Podrum je bio nedovršen. Na podu je bio hladni beton. Čulo se kako u cijevima klokoće voda. Na velikom je sanduku bio naslonjen akvarel. Posvuda su bili razbacani stari šeširi, plakati, kartonske kutije.

Sve što mu je bilo potrebno Nash je donio u sportskoj torbi koju je nosio na ramenu. Kada je posegnuo za ljepljivom vrpcom, Guy Novak učini veliku pogrešku.

On ga udari i vikne: "Bježite, cure!"

Nash ga snažno pogodi laktom u grlo kako bi ga ušutkao. Zatim ga odalami dlanom po čelu. Guy se sruši na pod, držeći se za grlo.

"Samo se usudi malo jače udahnuti", reče Nash, "dovest ću ti kćer ovamo i natjerati te da gledaš. Razumiješ?"

Guy se ukoči. Očinstvo je čak i od kukavnog crva kao što je bio Guy Novak moglo napraviti junaka. Nash se pitao bi li on i Cassandra imali djece. Sigurno bi. Cassandra je potjecala iz velike obitelji. Željela je puno djece. On nije bio tako siguran - njegov pogled na svijet bio je puno mračniji od njezinog - ali nikad joj to ne bi uskratilo.

Nash pogleda dolje. Razmišljao je da li da ubode Guya u nogu ili da mu odreže prst, ali nije bilo potrebe. Guy je pokušao nešto poduzeti i iz toga je naučio lekciju. Više neće pokušavati.

"Okreni se na trbuh i stavi ruke na leđa."

Guy poslušao. Nash omota ljepljivu vrpcu oko njegovih zapešća i podlaktica. Zatim mu sputa noge. Povuču mu ruke prema nazad, savije mu noge u koljenima, pa zaveže zapešća za gležnjeve. Na kraju začepi Guyeva usta tako što mu je pet puta omotao vrpcu oko glave.

Kad je završio, Nash krene prema vratima podruma.

Guy se počne koprcati, ali nepotrebno. Nash se samo želio uvjeriti da djevojčice nisu čule Guyev glupavi krik. On otvori vrata. U daljini se još uvijek čuo televizor. Djevojčica nije bilo nigdje na vidiku. On zatvori vrata i vrati se dolje.

"Tvoja je bivša žena napravila jednu videosnimku. Želim da mi kažeš gdje je."

Guyeva su usta bila omotana vrpcom. Iznenađenje na njegovom licu bilo je očito - kako da odgovori na pitanje ako su mu usta zalijepljena vrpcom? Nash mu se nasmiješi i pokaže oštricu noža.

"Reći ćeš mi za nekoliko minuta, dobro?"

Nashov je telefon ponovno vibrirao. Lewiston, zaključio on, ali kada je pogledao tko zove, znao je da vijesti nisu dobre.

"Što se dogodilo?" upita.

"Stigla je policija", reče Pietra.

Nash gotovo i nije bio iznenađen. Kad jedna karta popusti, cijela se kula počne rušiti. Nije više imao puno vremena. Nije mogao polako mučiti Guya. Morao je brzo djelovati. Što bi moglo natjerati Guya da brže progovori?

Nash odmahne glavom. Ono što nas čini hrabrima - ono za što vrijedi umrijeti - to nas čini i slabima.

"Idem časkom posjetiti tvoju kćer", reče on Guyu, "a ti ćeš mi onda reći sve što me zanima, dobro?"

Guy iskolači oči. Bio je vezan za sve četiri, ali se migoljio i pokušavao signalizirati Nashu ono što je ovaj već znao. Govorit će. Reći će mu sve što Nash želi znati, samo neka pusti njegovu kćer na miru. Ali Nash je znao da će lakše doći do informacija bude li kćer pred njim. Netko bi rekao da je prijetnja bila dovoljna. Možda bi bio u pravu.

Ali Nash je želio dovesti kćer u podrum iz drugih razloga.

On duboko udahne. Kraj se približavao. On je to osjećao. Da, želio je preživjeti, izvući se odatle, ali ludilo ne samo da se uvuklo u njega, već ga je sasvim obuzelo. Ludilo mu je zapalilo vene, sav je treperio, činilo mu se da je pun životne snage.

On krene uza podrumске stubе. Iza sebe je čuo kako se zavezani Guy očajnički otima. Na trenutak ludilo popusti i Nash pomisli da bi bilo dobro da se vrati. Guy će sve priznati. Ali opet, možda neće, a onda će sve ovo izgledati tek kao prazna prijetnja.

Ne, morao je to dovesti do kraja.

On otvori vrata podruma i uđe u predvorje. Pogleda prema stubama. Televizor je još uvijek bio uključen. On napravi još jedan korak.

Zastane kada je čuo zvuk zvona na vratima.

Tia skrene na kolni prilaz Novaka. Ostavi telefon i torbicu u autu i požuri prema prednjim vratima. Razmišljala je o onome što joj je Betsy Hill rekla. Njezin je sin bio dobro. To je bilo najvažnije. Izgleda da je bio lakše ozlijeđen, ali bio je živ, stajao je na nogama, čak je bio u stanju otrčati. Adam je štošta rekao Betsy - kako osjeća krivnju zbog Spencera i slično. Ali sve se to dalo riješiti. Najprije je trebalo sve preživjeti. Vratiti ga kući. Poslije može brinuti o tim drugim stvarima.

Još uvijek izgubljena u mislima, Tia pozvoni na vrata Novaka.

Ona duboko uzdahne sjetivši se da je ta obitelj upravo pretrpjela stravičan gubitak. Znala je da je važno pružiti sućut, ali ono što je doista željela napraviti u tom trenutku bilo je zgrabiti kćer, pronaći sina i muža, vratiti ih sve kući i zauvijek zaključati vrata.

Nitko nije otvarao.

Tia poviri kroz prozorčić, ali odsjaj je bio prejak. Ona skupi ruke oko lica i pogleda u predvorje. Učini joj se da je netko odskočio unatrag. Možda je to samo bila sjena. Ona ponovno pritisne zvono. Ovoga se puta začuje galama. Djevojčice su bučno silazile niza stube.

One pojure prema vratima. Yasmin ih otvori. Jill je stajala malo iza nje.

"Dobar dan, gospođo Baye."

"Zdravo Yasmin."

Vidjela je po izrazu njezina lica da joj Guy još nije rekao, ali nije ni čudo. On je čekao da Jill ode kući kako bi mogao biti nasamo s Yasmin.

"Gdje ti je otac?"

Yasmin slegne ramenima. "Mislim da je rekao da ide u podrum."

Nekoliko su trenutaka njih tri samo mirno stajale. U kući je bilo tiho kao u grobnici. Ostale su stajati još sekundu-dvije, kao da čekaju neki zvuk ili znak. Ali nije ga bilo.

Guy se vjerojatno pokušava uhvatiti ukoštac s tugom, zaključa Tia. Trebala bi jednostavno odvesti Jill kući. Nijedna od njih se ne pomakne. Odjednom se Tiji učini da nešto nije u redu. Bilo je uobičajeno otpratiti dijete do vrata kada ste ga ostavljali kod nekoga, kako biste se uvjerali da je roditelj ili osoba koja će paziti na djecu unutra. Sada joj se učini kao da ostavljaju Yasmin samu.

"Guy?" vikne Tia.

"Sve je u redu, gospođo Baye. Dovoljno sam odrasla da mogu ostati sama."

To je bilo upitno. Njih dvije bile su u vrlo osjetljivoj dobi. Najvjerojatnije i jesu bile sigurne uz sve te mobitele i ostalu tehniku. Jill je počela tražiti veću neovisnost. Rekla im je da je dokazala da je odgovorna. Adama su prvi put ostavili samog kada je bio njezinih godina, ali to u ovome trenutku nije bio baš najbolji argument.

Ali nije to mučilo Tiju. Nije je brinulo smije li ostaviti Yasmin samu ili ne. Auto njezinog oca bio je na kolnom prilazu. On je trebao biti kod kuće. Trebao je reći Yasmin što se dogodilo s njezinom majkom.

"Guy?"

I dalje bez odgovora.

Djevojčice se pogledaju. Neka im misao preleti preko lica.

"Gdje si ono rekla da se on nalazi?" upita Tia.

"U podrumu."

"Što imate tamo?"

"Ništa posebno. Samo neke stare stvari i kutije. Pomalo odvratno."

Zašto je onda Guy Novak iznenada odlučio poći onamo?

Očiti je odgovor bio, kako bi mogao biti sam. Yasmin je rekla da su dolje stare kutije. Možda je Guy u njih zapakirao neke uspomene na Marianne, pa je sada sjedio na podu i gledao stare fotografije. Tako nešto. Možda je nije čuo zato što su vrata podruma bila zatvorena.

To je imalo najviše smisla.

Tia se sjeti sjene koju je na trenutak vidjela kada je pogledala kroz prozor. Je li to možda bio Guy? Je li se on možda skrivao od nje? I to je imalo smisla. Možda se u ovome trenutku jednostavno nije imao snage sresti s njom. Možda nije želio društvo. Moglo bi biti to.

Dobro, nema problema, pomisli Tia, ali još uvijek joj se nije sviđala ideja da tek tako ostavi Yasmin.

"Guy?"

Zazvala ga je glasnije.

Opet ništa.

Ona krene prema vratima podruma. Njegov je problem ako želi samoću. Mogao je samo kratko doviknuti: "Tu sam!" To bi bilo dovoljno. Ona pokuca. Nije bilo odgovora. Ona stisne kvaku. Odškrine vrata.

Svjetlo je bilo ugašeno.

Ona se okrene prema djevojčicama. "Dušo, jesi li sigurna da je otišao dolje?"

"Tako je rekao."

Tia pogleda Jill. Ona kimne. Odjednom Tia osjeti kako je pomalo hvata strah. Guy je preko telefona zvučao vrlo potišteno, a onda je otišao u mračni podrum kako bi bio sam...

Ma ne, on ne bi... Ne bi to nikad učinio Yasmin...

Uto Tia začuje šum. Neki prigušeni zvuk. Nešto je grebalo ili se otimalo. Štakor ili nešto slično.

Ona to ponovno začuje. To nije bio štakor. Zvučalo je kao nešto veće.

Kog vruga... ?

Ona strogo pogleda djevojčice. "Želim da ostanete ovdje. Jeste li me čule? Nemojte silaziti osim ako vas pozovem."

Tia je tražila prekidač pipajući po zidu. Ona ga pronađe i upali svjetlo. Noge su je same nosile niza stube. Kada se spustila, kada je pogledala na drugi kraj prostorije i ugledala sputanog Guya Novaka s ljepljivom vrpcom na ustima, ona naglo zastane. Nije dugo razmišljala.

Okrene se i krene natrag.

"Bježite, cure! Van iz..."

Riječi joj zamru u grlu. Vrata podruma počnu se pred njom zatvarati.

Muškarac uđe u prostoriju. Desnom je rukom držao za vrat namrštenu Yasmin.

Lijevom je držao Jill.

38.

Carson se pjenio. Kako ga je samo otpravila. Nakon svega što je za nju napravio, Rosemary ga je otjerala iz sobe kao da je dijete. Sada je bila tamo s onim starkeljom koji ga je osramotio pred prijateljima.

Ona jednostavno nije ništa shvaćala.

On je dobro znao kakva je ona. Uvijek se koristila svojom ljepotom i rječitošću da se izvuče iz nevolje. Ali ovaj put to neće biti dovoljno. Ona će svejedno pokušati pronaći način da spasi vlastitu stražnjicu i to je sve. Što je Carson duže o tome razmišljao, činilo mu se da je njegov položaj sve lošiji. Ako policija krene u akciju i odluči od nekoga napraviti žrtveno janje, Carson će sigurno biti njihov glavni kandidat.

Možda su njih dvoje upravo o tome sada razgovarali.

Imalo je neke logike. Carson je imao dvadeset i dvije godine - bio je dovoljno star da mu sude kao odraslome. On je bio taj koji je uglavnom poslovao s tinejdžerima - Rosemary je bila dovoljno pametna da u tom pogledu ostane čista. On, Carson, također je bio veza s distributerom.

K vragu, mogao je znati da će se to dogoditi. Čim je onaj mali Spencer odapeo, trebali su se neko vrijeme pritajiti. Ali radilo se o velikom novcu pa su ih njegovi distributeri pritiskali. Carsonova je veza bio čovjek po imenu Barry Watkins koji je uvijek nosio Armani odijela. On ga je vodio u fine klubove za gospodu. Razbacivao se s gotovinom. On mu je pribavio djevojke i poštovanje drugih. On se prema njemu ponašao kako treba.

Ali prošle večeri, kada Carson nije isporučio robu, Watkinsonov se ton promijenio. Nije vikao. Jednostavno mu je glas postao leden i Carson je imao osjećaj da mu je netko zabio pijuk između rebara.

"Moramo to obaviti", rekao je Carsonu.

"Izgleda da imamo problem."

"Kako to misliš?"

"Doktorov se mali izbezumio. Otac mu se večeras ovdje pojavio."

Tišina.

"Halo?"

"Carsone?"

"Što?"

"Moji poslodavci neće dopustiti da se to poveže sa mnom. Shvaćaš? Pobrinut će se da se to ne dogodi."

Spustio je slušalicu. Prenio je poruku i ona je shvaćena.

Zato je Carson bio naoružan i čekao je.

On začuje zvuk kod prednjih vrata. Netko je pokušavao ući. Vrata su bila zaključana s obje strane. Morali ste znati pin za alarm kako biste ušli ili izašli. Tko god to bio, počeo je lupati po vratima. Carson pogleda kroz prozor.

Adam Baye. S njim je bio i mali Huff.

"Otvaraj!" vikne Adam, pa još nekoliko puta udari po vratima. "Hajde, otvaraj!"

Carson zatomi osmijeh. Otac i sin na istom mjestu. To će biti savršeni način da se sve okonča.

"Strpi se malo", reče Carson.

Carson zatakne pištolj straga za pojas, pritisne četiri broja i ugleda kako se crveno svjetlo promijenilo u zeleno. Vrata se otključaju.

Adam bane unutra, DJ ga je slijedio.

"Je li moj otac ovdje?" upita Adam.

Carson kimne. "U Rosemarynom je uredu."

Adam krene onamo. DJ Huff ga je slijedio.

Carson pusti da se vrata zatvore, zaključaju ih unutra. On posegne rukom iza leđa i izvadi pištolj.

* * *

Anthony je slijedio Adama Bayea.

Držao se na udaljenosti, ali ne velikoj. Nije bio siguran kako da to izvede. Dečko ga nije poznavao, pa ga Anthony nije mogao samo tako zazvati - uostalom, tko zna u kakvom je psihičkom stanju bio. Predstavi li se Anthony kao očev prijatelj, mogao bi pobjeći i ponovno nestati.

Samo mirno, pomisli Anthony.

Malo ispred njega Adam je nešto vikao u mobitel. Dobra ideja. Anthony u hodu izvadi telefon i nazove Mikeov broj.

Nije bilo odgovora.

Kada se uključila govorna pošta Anthony reče: "Mike, vidim vašeg sina. Ide prema klubu o kojem sam vam govorio. Slijedit ću ga."

On zatvori mobitel i vrati ga u džep. Adam je već bio spremio svoj mobitel i ubrzao korak. Anthony ga je slijedio istim tempom. Kada je Adam stigao do kluba on se popne stubama preskačući dvije odjednom i pokuša otvoriti vrata.

Bila su zaključana.

Anthony je primijetio da Adam gleda tipkovnicu za alarm. Zatim se okrenuo prema prijatelju koji je slegnuo ramenima. Adam je počeo lupati po vratima.

"Otvoraj!"

Kakav ton, pomisli Anthony. U njemu se nije čula samo nestrpljivosti, već i čisti očaj. Čak i strah. Anthony priđe bliže.

"Hajde, otvaraj!"

Lupao je sve jače i jače. Nekoliko sekundi poslije vrata se otvore. Jedan od onih gotičara stajao je na njima. Anthony ga je tu i tamo viđao. Bio je nešto stariji od ostalih i neka vrsta vođe onoj bandi potpunih luzera. Na nosu je imao flaster, kao da mu je nos razbijen. Anthony se zapita nije li on jedan od onih klinaca koji je napao Mikea i zaključa da najvjerojatnije jest.

I što da on sad radi?

Da spriječi Adama da uđe onamo? To možda upali, ali opet, možda postigne potpuno suprotni efekt. Klinac će vjerojatno pokušati pobjeći. Anthony bi ga mogao zgrabiti i zadržati, ali ako svi naprave gužvu, koja korist?

Anthony se prikrade vratima.

Adam požuri unutra, jednostavno nestane, i Anthonyju se učini da ga je zgrada progutala. Adamov prijatelj u školskoj jakni uđe za njim, ali sporije. S mjesta na kojem je stajao, Anthony primijeti kako gotičar pušta vrata da se zatvore. Dok su se vrata polako zatvarala, gotičar okrene leđa.

Anthony ga ugleda.

Iz pojasa, na stražnjem dijelu Carsonovih hlača virio je pištolj.

Upravo u trenutku kada su se vrata gotovo sasvim zatvorila, izgledalo je kao da gotičar poseže za njim.

* * *

Mo je sjedio u autu i pokušavao shvatiti što znače oni prokleti brojevi.

CeeJay8115.

Počne s očitim. Pretvori Cee u C ili u treće slovo abecede. Tri. Zatim J u deseto slovo. I što je dobio? 3108115. On sve zbroji pa pokuša podijeliti brojeve tražeći logički slijed. Pogleda Adamovo ime na instant porukama – HokeyAdam1117. Mike mu je

objasnio da je 11 Messierov broj dresa, 17 Mikeov stari broj iz Dartmoutha. Ipak, on to pribroji k 8115, a onda k 3108115. Pretvori HockeyAdam u brojeve, pokuša riješiti još nekoliko jednadžbi kako bi dobio odgovor.

Ništa.

Brojevi nisu bili nasumično odabrani. On je to znao. Čak ni Adamovi brojevi, iako nije odmah bilo očito, nisu bili slučajni. Postojao je neki sistem, Mo ga je samo trebao pronaći.

Mo je dosad računao napamet, ali napokon otvori pretinac i uzme odande list papira. Upravo je počeo zapisivati brojeve, kada začuje poznati glas kako više: "Otvoraj!"

Mo pogleda kroz vjetrobransko staklo.

Adam je lupao po prednjim vratima kluba Jaguar.

"Hajde, otvaraj!"

Mo primi ručicu na vratima upravo kada su se vrata kluba otvorila. Adam nestane unutra. Mo se pitao što da učini, kako da postupi, kada primijeti još nešto neobično.

Anthony, crni izbacivač, kojega je Mike posjetio ranije toga dana, trčao je prema vratima kluba Jaguar. Mo izađe iz auta i krene prema njemu. Anthony prvi stigne do vrata i pritisne kvaku. Vrata se ne pomaknu.

"Što se događa?" upita Mo.

"Moramo unutra", odgovori Anthony.

Mo stavi ruku na vrata. "Vrata su ojačana čelikom. Nema šanse da ih razvalimo."

"Bilo bi dobro da pokušamo."

"Zašto, što se događa?"

"Tip koji je pustio Adama unutra", reče Anthony, "upravo je vadio pištolj."

* * *

Carson je držao pištolj skriven iza leđa.

"Je li moj otac ovdje?" upita Adam.

"U Rosemarynom je uredu."

Adam prođe pokraj njega. Iznenada začuje neki zvuk u dnu hodnika.

"Adame?"

Bio je to glas Mikea Bayea.

"Tata?"

Baye je upravo skretao iza ugla kada se Adam pojavio. Otac i sine sretnu se kod hodnika i zagrlje.

Ah, pomisli Carson, kako je to dirljivo.

Carson čvrsto primi pištolj i ispruži ga ispred sebe.

Nije ih zazvao. Nije ih upozorio. Čemu? Nije imao izbora. Nije imao vremena za pregovore ili zahtjeve. Morao je završiti s tim.

Morao ih je ubiti.

Rosemary vikne: "Carson, nemoj!"

Nije bilo šanse da će poslušati tu kučku. Carson okrene pištolj prema Adamu i nacilja.

Bio je spreman povući okidač.

Kada je stigao do sina i napokon ga primio u zagrljaj, gotovo se srušivši od olakšanja što je Adam dobro, Mike krajičkom oka nešto primijeti.

Carson je imao pištolj.

Mike nije imao čak ni nekoliko sekundi da razmisli što da poduzme. To nije bio proizvod svjesnih misli, već iskonski, nagonski potez. Vidio je kako Carson cilja u Adama i reagirao je.

Mike je odgurnuo sina.

Odgurnuo ga je jako. Adamove su se noge doslovce odvojile od tla. Letio je zrakom dok su mu se oči širile od iznenađenja. Pištolj opali, a metak smrska staklo iza njih,

točno na mjestu na kojem je trenutak ranije stajao Adam. Mike osjeti kako ga zasipaju krhotine stakla.

Ali kada je Mike gurnuo Adama, to nije samo iznenadilo njegovog sina - iznenadilo je i Carsona. On je očito računao s tim da ga oni neće vidjeti ili da će reagirati kao većina ljudi kada se u njih uperi oružje - ukočit će se ili će podignuti ruke u zrak.

Carson se brzo snašao. Odmah je okrenuo pištolj udesno, prema mjestu na koje je Adam pao. Ali upravo ga je zato Mike tako jako gurnuo. Iako je postupio nagoni, bilo je nečeg smislenog u Mikeovu ludilu. Želio je ne samo maknuti sina s putanje metka, već ga udaljiti što više odatle. To mu je i uspjelo.

Adam je pao na tlo u hodniku iza zida.

Carson je naciljao, ali iz tog kuta nije mogao pogoditi Adama. To mu je ostavilo samo jednu mogućnost - da najprije upuca oca.

U tom trenutku Mike osjeti neobičan mir. Znao je što mora učiniti. Nije bilo izbora. Morao je zaštititi sina. Kada je Carson počeo okretati oružje u njegovom smjeru, Mike je znao što to znači.

Morat će se žrtvovati.

To nije bila svjesna odluka, jednostavno se dogodilo. Otac je spašavao sina. Tako i treba biti. Carson će očito uspjeti ustrijeliti jednoga od njih. Činilo se da je to neizbježno. Zato Mike učini jedino što je mogao.

Napravi tako da Carson ustrijeli njega.

Vođen nagonom Mike krene na Carsona.

Iznenada se sjeti hokejaških utakmica kada se bacao za pakom i shvati da, čak i ako ga Carson upuca, možda uspije nešto napraviti. Možda uspije zgrabiti Carsona i spriječiti ga da učini još zla.

Spasit će sina.

Ali kako mu se Carson približavao, Mike shvati da su želje jedno, a stvarnost nešto posve drugo. Bio je predaleko. Carson je već podigao oružje. Dok Mike stigne do njega uspjeh će ga pogoditi jedanput, možda dvaput. Šanse da preživi bile su minimalne, kao i mogućnost da njegov postupak bude od neke pomoći.

Ipak, nije imao izbora. Zato Mike zatvori oči, sagne glavu i skoči.

Razdvajalo ih je nekih pet metara, ali ako ga Carson pusti da mu još malo priđe, nema šanse da promaši.

On nacilja malo niže, u Mikeovu glavu. Gledao je kako cilj postaje sve veći.

Anthony ramenom gurne vrata, ali ona ne popuste.

Mo promrmlja: "Svi ti komplicirani izračuni - a ono, ne može biti jednostavnije."

"O čemu vi to mrmljate?"

"Osam-jedan-jedan-pet."

"Molim?"

Nije bilo vremena da mu objašnjava. Mo pritisne 8115 na tipkovnici. Crveno se svjetlo ugasi, a upali se zeleno, pokazujući da su vrata sada otključana.

Anthony ih povuče i obojica muškaraca uđu.

Carson ga je sada imao na nišanu.

Mike je jurišao na njega, a on je uperio pištolj u vrh njegove glave. Carson se iznenadio koliko je spokojan. Mislio je da će ga uhvatiti panika, ali ruka mu je bila mirna. Svidjelo mu se kada je opalio prvi put. Ovo će biti još bolje. Potpuno se usredotočio. Neće promašiti. Nema šanse.

Carson počne stiskati okidač. Odjednom, pištolj nestane.

Iza njega se pojavila divovska ruka i otela mu ga. Samo tako. U jednom trenutku ga je imao, u drugom više nije. Carson se okrene i ugleda krupnog crnca, izbacivača iz obližnjeg kluba. Izbacivač je držao pištolj i smješкао se.

Ali Carson nije stigao čak ni pokazati iznenađenje. Drugi ga tip snažno udari u donji dio leđa. Carson osjeti bol po cijelome tijelu. On vrisne i trgne se naprijed, gdje naleti na rame Mikea Bayea, koje se okretalo u drugom smjeru. Carsonovo se tijelo gotovo prepolovi od udarca. On se sruši kao da ga je netko bacio s velike visine. Ostao je bez zraka. Učini mu se kao da su mu se slomila sva rebra.

Mike stane iznad njega i reče: "Gotovo je." Zatim se okrene prema mjestu na kojem je sada stajala Rosemary i doda: "Nema nagodbe."

39.

Nash je držao djevojčice za vrat.

Iako je stisak bio lagan, pritiskao je osjetljive točke. Vidio je kako se Yasmin mršti. Zbog nje su se i dogodile sve ove nevolje, jer je bila nepristojna na Joeovom satu. Druga djevojčica - kći gospođe koja je slučajno naišla - tresla se poput lista.

Žena reče: "Pustite ih."

Nash odmahne glavom. Kao da je bio smušen. Ludilo je kolalo njime poput struje. Svaki je neuron bio uključen na najjaču snagu. Jedna od djevojčica počne plakati. Znao je da bi to trebalo na njega nekako djelovati, da bi ga kao ljudsko biće njihove suze trebale dirnuti.

Ali to samo pojača ono što je osjećao.

Radi li se ipak o ludilu, ako je svjestan da je to ludilo?

"Molim vas", reče žena. "Još su djeca."

Ona ušuti. Možda je shvatila. Njezine ga riječi nisu dirale. Što je još gore, izgledalo je da mu pružaju još veće zadovoljstvo. Divio se toj ženi. Pitao se je li uvijek bila tako hrabra i borbena ili se iznenada pretvorila u majku medvjedicu koja štiti svoje mladunče?

Najprije će morati ubiti majku.

Ona će mu stvarati najviše neprilika. Bio je u to uvjeren. Nije bilo šanse da će ona mirno stajati dok on djevojčicama nanosi bol.

Ali tada ga uzbudi nova pomisao. Ako je to kraj, ako je to njegov posljednji pothvat, ima li veće ekstaze nego da natjera roditelje da gledaju?

O, da, on je znao da je to bolesno. Ali čim se ta pomisao pojavila u njegovoj glavi, Nash je nije mogao otjerati. Ne možete promijeniti sebe. Nash je u zatvoru upoznao nekoliko pedofila koji su se uvijek trudili uvjeriti sami sebe kako to što rade nije izopačeno. Spominjali su povijest i antičke civilizacije, ranije ere kada su se djevojčice udavale s dvanaest godina. Nash se stalno pitao zašto se uopće trude. Sve je bilo puno jednostavnije. Oni su jednostavno bili takvi. Žudjeli su za time. Imali su potrebu raditi nešto što su drugi smatrali izopačenim.

Takvima ih je napravio Bog. Zato, koga je zapravo trebalo kriviti?

Kada čovjek bolje razmisli, svi ti licemjerni vjernici trebali bi razumjeti da, kada osuđuju takve ljude, zapravo kritiziraju Božje djelo. Da, oni će nesumnjivo reći kako je to Božje iskušenje, ali ne radi se samo o tome i oni to dobro znaju. Jer svatko za nečim žudi, ali nije discipliniranost ta koja obuzdava žudnju, već okolnosti. To je ono što Pietra nije razumjela u vezi s vojnicima. Okolnosti ih nisu natjerale da uživaju u nasilju.

Okolnosti su im za to pružile priliku.

I tako, odlučio je. Sve će ih ubiti. Uzet će kompjutore i pobjeći. Kada policija stigne bit će zauzeti zbog krvoprolića. Zaključit će kako se radi o serijskom ubojici. Nikoga neće zanimati snimka neke ucjenjivačice kojom je ona htjela uništiti dobrog čovjeka i nastavnika. Možda se Joe izvuče.

Ali, prije svega, trebalo je zavezati majku.

"Djevojčice?" reče Nash.

On ih okrene prema sebi tako da ga mogu vidjeti.

"Pobjegnete li, ubit ću mamu i tatu. Je li jasno?"

Obje kimnu. On ih svejedno odmakne što dalje od podrumskih vrata. Pusti im vratove. U tom trenutku Yasmin ispusti najprodorniji krik koji je on ikada čuo. Ona skoči prema ocu. Nash se nagne u tom smjeru.

To se pokazalo kao pogreška.

Druga djevojčica potrči ravno prema stubama.

Nash se munjevito okrene za njom, ali ona je bila brza.

Žena vrisne: "Trči, Jill!"

Nash skoči prema stubama ispruženih ruku kako bi je zgrabio za gležanj. Uspio ju je dotaknuti, ali ona se otela! Nash se pokušava uspraviti, ali iznenada na sebi osjeti nečiju težinu.

Bila je to majka.

Najprije mu je skočila na leđa, a zatim ga snažno ugrizla za nogu. Nash jaukne i odgurne je nogom.

"Jill!" vikne Nash. "Tvoja će mama umrijeti ne vratiš li se smjesta dolje!"

Žena se otkotrlja što dalje od njega. "Trči! Ne slušaj ga!"

Nash ustane i izvadi nož. Više nije bio siguran što da učini. Kutija s telefonskim instalacijama bila je na drugoj strani prostorije. Mogao ju je razbiti, ali djevojčica je vjerojatno imala mobitel.

Vrijeme mu je istjecalo.

Morao je pronaći kompjutore. To je bilo osnovno. Sve će ih ubiti, uzet će kompjutore i otići odatle. Uništiti će hard driveove.

Nash baci pogled prema Yasmin. Ona skoči iza oca. Guy se pokušava okrenuti, pokušava sjesti, pokušava učiniti bilo što kako bi postao neka vrsta zaštitnog zida za svoju kćer. Taj je napor djelovao gotovo komično, budući da su mu ruke i noge bile sputane ljepljivom vrpcom.

Žena također ustane i primakne se djevojčici. Djevojčica čak nije bila njezina. Kakva hrabrost. Ali sad su svi troje bili na jednom mjestu. Još bolje. Tako će ih brže srediti. Neće mu trebati puno vremena.

"Jill!" vikne Nash. "Posljednja prilika!"

Yasmin ponovno vrisne. Nash krene prema njima s podignutim nožem, ali zastane kada je čuo glas.

"Molim vas, nemojte ozlijediti moju mamu."

Glas je dolazio odnekud iza. Čuo ju je kako jeca.

Jill se vraćala.

Nash pogleda njezinu majku i nasmiješi se. Majčino se lice izobličilo od očaja.

"Ne!" vrisne ona. "Jill, ne! Bježi!"

"Mamice?"

"Bježi. O, Bože, dušo, molim te, bježi!"

Ali Jill je nije slušala. Ona se spuštala niza stube. Nash se okrene prema njoj i tada uvidi svoju grešku. Na trenutak se zapita je li ju zapravo namjerno pustio da pobjegne gore. On im je pustio vratove, nije li? On je bio nepažljiv, ili je tu bilo još nečega? Je li možda njegovim postupcima rukovodio netko tko se nagledao svega i sada je želio da on napokon dobije svoj mir.

Učini mu se da je vidi kako stoji pokraj djevojčice.

"Cassandra", reče on glasno.

Minutu ili dvije ranije, Jill je osjetila kako joj ruka tog čovjeka stišće vrat.

Bio je snažan. Činilo se da se čak posebno ne trudi. Njegovi su prsti pronašli određenu točku i stvarno ju je boljelo. Ali onda je ugledala mamu i gospodina Novaka onako zavezanog na podu. Jill se prestrašila.

"Pustite ih", rekla je njezina mama.

Ton kojim je to izgovorila malo je umirio Jill. Sve je to bilo jezivo i zastrašujuće, ali njezina je majka bila tu. Ona je bila spremna učiniti sve da spasi Jill. Jill zaključuje da je došao trenutak da i ona pokaže kako je spremna učiniti sve za svoju majku.

Muškarac pojača stisak. Jill tiho jaukne i pogleda ga u lice. Muškarac je djelovao sretno. Ona skrene pogled prema Yasmin. Yasmin je gledala ravno u Jill. Uspjela je malo nagnuti glavu. Yasmin je tako radila na nastavi kada su ih učitelji gledali, a ona je željela prenijeti Jill neku poruku.

Jill je nije razumjela. Yasmin pogleda u svoju ruku.

Jill je zbunjeno slijedila njezin pogled i primijetila što Yasmin radi.

Ona je palcem i kažiprstom pokazivala pištolj.

"Djevojčice?"

Muškarac koji ih je držao za vratove pojača stisak i malo ih okrene prema sebi kako bi ga morale gledati.

"Pobjegnete li, ubit ću mamu i tatu. Je li vam jasno?"

Obje kimnu. Pogledi im se ponovno sretnu. Yasmin otvori usta. Jill shvati. Muškarac ih pusti. Jill je čekala diverziju. Nije morala dugo čekati.

Yasmin vrisne i Jill potrči kao da joj od toga zavisi život. A zavisio je, i to ne samo njoj, već svima njima.

Ona osjeti vrške njegovih prstiju na svojem gležnju, ali se uspije oteti. Čula ga je kada je zajaukao, ali se nije osvrtala.

"Jill! Ne vratiš li se smjesta dolje tvoja će mama umrijeti!"

Jill nije imala izbora. Ona potrči uza stube. Sjeti se e-maila kojega je ranije tog dana anonimno poslala gospodinu Novaku:

Molim Vas, poslušajte me. Morate bolje sakriti svoj pištolj.

Molila se da ga on nije pročitao ili ako jest, da nije imao vremena bilo što poduzeti. Jill uleti u njegovu spavaću sobu i izvuče ladicu dokraja. Izvrne sadržaj na pod.

Pištolja više nije bilo.

Srce joj zastane. Odozdo je čula vrisku. Onaj muškarac ih je možda upravo namjeravao ubiti. Ona počne razbacivati Novakove stvari i rukom napipa nešto metalno.

Pištolj.

"Jill! Posljednja prilika!"

Kako da ga otkoči? K vragu. Nije znala kako. Ali Jill se iznenada sjeti.

Yasmin ga nije ni zakočila. Vjerojatno je još uvijek bio otkočen.

Yasmin vrisne.

Jill brže-bolje skoči na noge. Nije se još bila spustila ni u prizemlje kada najtanjim dječjim glasom vikne: "Molim vas, nemojte ozlijediti moju mamu."

Ona požuri prema podrumu. Pitala se hoće li moći dovoljno jako pritisnuti da pištolj opali. Zaključuje da treba držati pištolj objema rukama i pritisnuti s dva prsta.

Ispostavilo se da je bila u pravu.

Nash začuje sirene.

Ugleda pištolj i nasmiješi se. Poželi skočiti, ali Cassandra odmahne glavom. Zapravo ni on to nije želio. Djevojčica je oklijevala. Zato on krene prema njoj podignuta noža.

Kada je Nash imao deset godina pitao je oca što se događa s ljudima kada umru. Njegov je otac odgovorio kako je Shakespeare to vjerojatno najbolje objasnio: smrt je 'neistražena zemlja iz koje se nijedan putnik ne vraća'.

Ali ipak, kako možemo znati da je tako?

Prvi ga metak pogodi ravno u prsa.

On zatetura prema njoj, nož je još uvijek držao podignut, čekao je.

Nash nije znao kamo će ga odvesti sljedeći metak, ali se nadao da put vodi prema Cassandri.

40.

Mike je ponovno sjedio u istoj sobi za saslušavanje. Ovoga je puta bio sa svojim sinom.

Specijalni agent Darryl LeCruie i pomoćnik državnog tužitelja Scott Duncan pokušavali su na temelju svega izgraditi slučaj. Mike je znao da su svi tu negdje - Rosemary, Carson, DJ Huff, vjerojatno i njegov otac, ostali gotičari. Razdvojili su ih u nadi da će se već netko htjeti nagoditi i optužiti ostale.

Bili su tu već satima. Mike i Adam još nisu dali odgovor ni na jedno pitanje. Hester Crimstein, kao njihova odvjetnica, nije im dopuštala da bilo što kažu. Mike i Adam sjedili su sami u sobi za saslušavanje.

Mike pogleda sina, osjeti kako mu se srce slama i peti ili možda šesti put ponovi: "Sve će biti u redu."

Adam se potpuno povukao u sebe. Vjerojatno zbog šoka. Iako, granica između šoka i tinejdžerske mrzovolje bila je vrlo tanka. Hester je radila u suludom tempu, ali stvari su se pogoršavale. To se jasno vidjelo. Svako malo bi banula u prostoriju, postavila pitanje pa izašla. Zahtijevala je odgovore, ali Adam je samo odmahivao glavom.

Posljednji put je ušla prije pola sata, a kada je izlazila Mikeu je uputila dvije riječi: "Nije dobro."

Vrata se ponovno naglo otvore. Hester uđe, zgrabi stolac i primakne ga Adamu. Sjedne tako da su im se lica gotovo dodirivala. On se okrene na drugu stranu. Ona ga primi za glavu i okrene je prema sebi pa reče: "Pogledaj me, Adame."

On to nevoljko učini.

"Evo u čemu je problem. Rosemary i Carson su okrivili tebe. Oni kažu da je bila tvoja zamisao da ukradeš očeve blokove s receptima, kao i sve ostalo što je uslijedilo. Kažu da si ti njih pronašao. Zavisno o njihovom raspoloženju također tvrde da je i tvoj otac stajao iza svega. Kao, tatica je tražio način kako da dodatno zaradi. Agenti Ureda za borbu protiv narkotika koji se nalazi baš u ovoj zgradi upravo su dobili prekrasan povod da uhite jednog liječnika u Bloomfieldu za istu tu stvar - opskrbljivanje crnog tržišta nelegalnim receptima. Sviđa im se ovaj razvoj događaja, Adame. Njima odgovara da otac i sin budu u dosluhu, jer će to izazvati senzaciju u medijima, a njima donijeti promaknuća. Razumiješ li što ti govorim?"

Adam kimne.

"Zašto mi onda ne želiš reći istinu?"

"Nije važno", odgovori Adam.

Ona raširi ruke. "Što bi to trebalo značiti?"

On samo odmahne glavom. "Radi se o mojoj riječi protiv njihove."

"Točno, ali vidiš, imamo dva problema. Prvi je - ne radi se samo o njih dvoje. Tu je i nekoliko Carsonovih prijatelja koji će potvrditi njihovu priču. Naravno, ti će prijatelji potvrditi da si ti učinio bilo što, koliko god suludo zvučalo, ako im to Carson i Rosemary kažu. No to nije naš najveći problem."

"A koji jest?" upita Mike.

"Najčvršći dokaz su blokovi s receptima, ali ne mogu ih povezati izravno s Rosemary i Carsonom. Nema dovoljno dokaza. Zato ih mogu povezati s vama, doktore Baye, jer je očito da su vaši. Također, može se prilično uvjerljivo dokazati kako su došli iz točke A - od vas, doktore Baye - do točke B - na nelegalno tržište. Preko vašeg sina."

Adam zatvori oči i odmahne glavom.

"Što je?" upita Hester.

"Nećete mi vjerovati."

"Dušo, poslušaj me. Nije na meni da ti vjerujem. Moj je posao da te branim. Neka te brine hoće li ti mama vjerovati, dobro? Ja ti nisam mama. Ja sam ti odvjetnica, i u ovome trenutku to ti je puno bolje."

Adam pogleda oca.

"Ja ću ti vjerovati", reče Mike.

"Ti, koji nisi imao povjerenja u mene."

Mike nije znao što da na to kaže.

"Stavio si mi ono u kompjutor. Provjeravao si moju prepisku."

"Bili smo zabrinuti za tebe."

"Mogli ste me pitati."

"Pitao sam, Adame. Pitao sam tisuću puta. Rekao si mi da te pustim na miru. Govorio si mi da izađem iz tvoje sobe."

"Ovaj, dečki?" Bila je to Hester. "Uživam u ovoj dirljivoj otac-sin sceni, doista je prekrasna, dođe mi da zaplačem, ali ja naplaćujem po satu i prokleta sam skupa. Možemo li se zato vratiti na slučaj?"

Začuje se resko kucanje na vratima. Ona se otvore i specijalni agent Darryl LeCrué i pomoćnik javnog tužitelja Scott Duncan uđu.

"Van!" reče Hester. "Ovo je privatni razgovor."

"Imam ovdje nekoga tko želi vidjeti vaše klijente", reče LeCrué.

"Briga me ako je i Jessica Alba u pripijenoj majici bez naramenica..."

"Hester?"

Bio je to LeCrué.

"Vjeruj mi. Ovo je važno."

Oni se pomaknu u stranu. Mike digne pogled. Nije bio siguran što očekuje, ali sigurno nije očekivao to. Adam zaplače čim ih je ugledao.

Betsy i Ron Hill uđu u prostoriju.

"Tko su, k vragu, oni?"

"Spencerovi roditelji", odgovori Mike.

"Hej, kakvo je ovo igranje s emocijama? Neka izađu. Želim da smjesta izađu."

"Tiho", reče LeCrué. "Šuti. Samo ih poslušaj, ništa ne govori."

Hester se okrene prema Adamu. Ona spusti ruku na njegovu podlakticu. "Da nisi rekao ni riječ. Čuješ li me? Nijednu riječ."

Adam je i dalje plakao.

Betsy Hill sjedne preko puta njega. I njezine su oči bile pune suza. Ron stane iza nje. On prekriži ruke i pogleda u strop. Mike je mogao vidjeti kako mu usne drhte. LeCrué stane u jedan kut, Duncan u drugi.

LeCrué reče: "Gospođo Hill, možete li im ispričati ono što ste maloprije rekli nama?"

Hester Crimstein još je uvijek držala ruku na Adamovoj podlaktici, spremna da ga ušutka. Betsy Hill uporno je gledala Adama. Adam napokon digne glavu. Pogleda je u oči.

"Što se događa?" upita Mike.

Betsy Hill napokon progovori: "Lagao si mi, Adame."

"Samo malo", reče Hester. "Ako ona nastavi s optužbama o tome kako ju je netko prevario, prestajemo s ovim istog trena."

Betsy nije skidala pogled s Adama, ne obraćajući pažnju na taj ispad. "Ti i Spencer se niste potukli zbog djevojke, zar ne?"

Adam nije odgovorio.

"Zar ne?"

"Nemoj odgovoriti", reče Hester i lagano ga stisne za podlakticu. "Nećemo davati izjave u vezi s navodnom tučnjavom..."

Adam izvuče ruku iz njezina stiska. "Gospođo Hill..."

"Plašiš se da ti neće povjerovati", reče Betsy. "Plašiš se da ćeš naškoditi svojem prijatelju. Ali ti ne možeš naškoditi Spenceru. On je mrtav, Adame, i ti za to nisi kriv."

Suze su bez prestanka tekle Adamovim licem.

"Čuješ li me? Nisi ti kriv. Imao si dobar razlog da se ljutiš na njega. Moj muž i ja toliko toga nismo primijetili u vezi sa Spencerom. Morat ćemo se s time nositi do kraja naših života. Da smo bolje pazili, možda smo ga mogli zaustaviti - a možda nije bilo načina da ga spasimo. U ovome trenutku nisam sigurna, ali jedno znam: Ti nisi za to odgovoran i ne smiješ preuzeti krivnju na sebe. On je mrtav, Adame. Nitko mu više ne može nauditi."

Hester otvori usta, ali riječi ne izađu. Ona zastane i povuče se, samo je promatrala. Ni Mike nije znao kako da sve to protumači.

"Reci im istinu", reče Betsy.

"To više nije važno", odgovori Adam.

"Itekako je važno, Adame."

"Nitko mi neće vjerovati."

"Mi ti vjerujemo", reče Betsy.

"Rosemary i Carson će reći da smo krivi moj tata i ja. Oni su to već učinili. Zašto onda povlačiti nečije ime kroz blato?"

"Zato si sinoć pokušao sve to prekinuti", reče LeCru. "Zato si nosio prislušni uređaj o kojem si nam govorio. Rosemary i Carson su te ucjenjivali, zar ne? Rekli su da će, ako ikome kažeš, sve svaliti na tebe, da će reći da si ti ukrao blokove s receptima. Upravo onako kao što sad rade. A ti si morao voditi računa i o svojim prijateljima. Svi su se oni također mogli uvaliti u neprilike. I kakav si izbor imao? Pustio si da sve teče dalje."

"Nisam se brinuo zbog prijatelja", reče Adam. "Zabrinuo sam se kada su htjeli sve svaliti na mog tatu. On bi sigurno ostao bez licence."

Mike osjeti kako mu je disanje postalo čudno. "Adame?"

On se okrene prema ocu.

"Samo reci istinu. Ne brini se za mene."

Adam odmahne glavom.

Betsy dotakne Adamovu ruku. "Imamo dokaze."

Adam je izgledao zbunjeno.

Ron Hill im priđe. "Kada je Spencer umro, pregledao sam njegove stvari. Pronašao sam..." On zastane, uzdahne, pa ponovno pogleda u strop. "Nisam to želio reći Betsy. Ona je već ionako patila pa sam mislio - kako to može išta promijeniti? On je bio mrtav. Zašto činiti njezinu patnju još većom? I ti si slično razmišljao, zar ne, Adame?"

Adam je šutio.

"Zato nisam ništa rekao, ali... One noći kada je Spencer umro pregledao sam njegovu sobu. Ispod kreveta sam pronašao osam tisuća dolara u gotovini - i ovo."

Ron baci blok s receptima na stol. Na trenutak su svi samo piljili u to.

"Ti nisi ukrao blokove s receptima od svog oca", reče Betsy. "Spencer je to učinio. On ih je ukrao iz tvoje kuće, zar ne?"

Adam pogne glavu.

"Otkrio si to one noći. Suočio si se s njim. Bio si bijesan. Vas dvojica ste se potukli. Udario si ga. Kada te on nazvao, nisi želio slušati njegove isprike. Stvarno je pretjerao. Zato si pustio da se javi govorna pošta."

Adam čvrsto stisne kapke. "Trebao sam se javiti. Udario sam ga. Svašta sam mu rekao. Rekao sam da više nikad ne želim s njim razgovarati. Ostavio sam ga samog, a kada je on zvao pomoć..."

Nakon toga u prostoriji kao da je nešto eksplodiralo. Bilo je suza, naravno. Zagrljaja. Isprika. Rane su se otvarale i zatvarale. Hester je uzela stvari u svoje ruke. Odvela je u stranu LeCrua i Duncana. Svi su shvaćali što se zapravo dogodilo. Nitko nije želio krivično goniti oca i sina Baye. Adam će surađivati i pomoći da Rosemary i Carson završe u zatvoru.

Ali to su ostavili za neki drugi dan.

Kasnije te večeri, kada je Adam stigao kući s mobitelom koji mu je vraćen, svratila je Betsy Hill.

"Želim je čuti", rekla mu je.

Zajedno su poslušali posljednju Spencerovu poruku, prije nego što je on okončao svoj život.

"Nisi ti kriv, Adame. Dobro, stari? Samo pokušaj shvatiti. Nitko nije kriv. Jednostavno, sve je preteško. Uvijek je bilo teško..."

* * *

Tjedan dana poslije, Susan Loriman pokucala je na kućna vrata Joea Lewistona.

"Tko je?"

"Gospodine Lewiston? Susan Loriman je."

"Prilično sam zauzet."

"Molim vas, otvorite. Važno je."

Prođe nekoliko sekundi u tišini, a onda Joe Lewiston učini kako ga je zamolila. Bio je neobrijan, odjeven u sivu majicu kratkih rukava. Kosa mu je stršila na sve strane, oči su mu bile snene.

"Gospođo Loriman, ovo nije najzgodniji trenutak..."

"Nije ni meni."

"Otpustili su me iz škole."

"Znam, žao mi je."

"Zato, ako je riječ o pronalaženju donora za vašeg sina..."

"Da, o tome se radi."

"Pa ne mislite valjda da ja ikako mogu pomoći."

"Griješite. Upravo to mislim."

"Gospođo Loriman..."

"Je li netko blizak vama umro?"

"Da."

"Možete li mi reći tko?"

Bilo je to neobično pitanje. Lewiston uzdahne i pogleda Susan Loriman u oči. Njezin je sin umirao i zbog nekog razloga odgovor joj je izgleda bio jako važan. "Moja sestra, Cassie. Ona je bila anđeo. Nitko nije mogao vjerovati da bi se njoj tako nešto moglo dogoditi."

Susan je, naravno, znala sve o tome. Vijesti su bile pune priča o udovcu Cassandre Lewiston i o ubojstvima.

"Još netko?"

"Moj brat, Curtis."

"Je li i on bio anđeo?"

"Ne, upravo suprotno. Ja mu sličim. Kažu da smo bili nalik kao jaje jajetu. Ali on je cijeli život imao psihičkih smetnji."

"Kako je umro?"

"Ubijen je. Vjerojatno za vrijeme pljačke."

"Sa mnom je došla i medicinska sestra." Susan pogleda iza sebe. Neka žena izađe iz auta i krene prema njima. "Ona vam može odmah uzeti krv."

"Ne razumijem zašto."

"Vi niste učinili ništa tako strašno, gospodine Lewiston. Čak ste pozvali policiju kada ste shvatili što vaš bivši šurjak radi. Sada morate razmisliti kako da nanovo izgradite svoj život. Ovaj korak, vaša spremnost da pomognete, da pokušate spasiti moje dijete unatoč svemu što vam se događa, mislim da će to ljudima biti važno. Molim vas, gospodine Lewiston. Zar nećete pokušati pomoći mojem sinu?"

Izgledalo je kao da će se on pobuniti. Susan se nadala da ipak neće. Ali bila je spremna i za slučaj da on to učini. Tada bi mu rekla da njezin sin Lucas ima deset godina. Podsjetila bi ga da je njegov brat Curtis umro prije jedanaest godina - točnije rečeno, devet mjeseci prije Lucasova rođenja. Rekla bi Joeu Levvistonu da je najbolja šansa da pronađu dobrog donora ako testiraju dječakovog strica. Susan se nadala da mu to ipak neće morati reći. Ali u ovome je trenutku bila spremna ići tako daleko. Morala je.

"Molim vas", ponovi ona.

Medicinska sestra se približavala. Joe Lewiston ponovno pogleda Susan. Očito je vidio očaj na njezinome licu.

"Svakako, nema problema", reče on. "Uđite da to obavimo."

* * *

Tiju je zaprepastilo kojom se brzinom život vratio u normalu.

Hester je održala obećanje u vezi s poslom. Tia nije dobila drugu šansu. Zato je dala otkaz i sada je tražila novi posao. Mike i Ilene Goldfarb oslobođeni su svih optužbi u vezi s receptima. Medicinska komisija forme radi otvorila je istragu, ali njihova praksa u međuvremenu je nastavila s radom. Proširile su se glasine da su pronašli dobrog donora za Lucasa Lorimana. Mike nije želio o tome razgovarati, a Tia nije inzistirala.

Za vrijeme onih prvih nekoliko dana ispunjenih emocijama, Tia je mislila da će se Adam promijeniti i ponovno biti onaj slatki, nježni dječak... ali on zapravo takav nikad nije ni bio. Uostalom, dijete nije prekidač za struju. No Adam se nesumnjivo ponašao puno bolje. U tom se trenutku nalazio na kolnom prilazu i branio na голу, dok je njegov otac pucao. Svaki put kada bi Mike uspio postići zgoditak viknuo bi "Gol!" i počeo pjevati pobjedničku pjesmu Rangersa. Taj joj je zvuk bio ugodan i poznat, ali prije je znala čuti i Adama kako pjeva. Sada, danas, nije davao glasa od sebe. Igrao je u tišini, a u Mikeovu glasu čula se neka neobična mješavina radosti i očaja.

Mike je još uvijek želio da mu se vrati onaj stari dječak. Ali taj je dječak vjerojatno zauvijek nestao. Možda je to bilo u redu.

Mo skrene na kolni prilaz. Vodio ih je u Newark na utakmicu Rangersa protiv Devilsa. Išao je i Anthony, koji im je zajedno s Moom spasio živote. Mike je mislio da mu je Anthony spasio život još u onoj uličici, ali upravo je Adam bio taj koji je zadržao napadače dovoljno dugo - kao dokaz imao je ožiljak od noža. Na samu pomisao da mu je sin spasio život, Mike bi se raznježio. Povremeno je znao zasuziti, želio bi nešto reći, ali Adam nije htio ni čuti. Mali je bio hrabar, ali nije volio da ga hvale.

Poput oca.

Tia pogleda kroz prozor. Njezina dvojica muškaraca-dječaka krenu prema vratima da se pozdrave. Ona im mahne i pošalje poljubac. Oni joj odmahnu. Gledala ih je kako ulaze u Moov auto. Nije skidala pogled s njih sve dok automobil nije skrenuo i nestao s vidika.

"Jill?" zazove ona.

"Gore sam, mama!"

Skinuli su program za špijuniranje s Adamovog kompjutera, iako ni sami nisu znali je li to pametno ili nije. Da su Ron i Betsy pažljivije nadzirali Spencera, možda su ga mogli spasiti, a možda i nisu. Puno toga zavisi od sudbine i od slučajnog spleta okolnosti. Mike i Tia bili su jako zabrinuti za svojeg sina - a na kraju je umalo stradala Jill. Upravo je Jill pretrpjela traumu jer je morala ustrijeliti i ubiti drugo ljudsko biće. Zašto?

Splet okolnosti. Slučajno se našla na krivom mjestu u krivo vrijeme.

Možete špijunirati, ali ne možete predvidjeti. Adam bi se iz svega možda i sam uspio izvući. Da je snimio sve što se dogadalo, Mike ne bi bio napadnut i zamalo ubijen.

Onaj ljudi mladić, Carson, ne bi pucao u njih. Adam se ne bi još uvijek pitao vjeruju li mu doista roditelji.

Tako je to s povjerenjem. Iznevjerite li ga jedanput, čak iz najboljih pobuda, teško ga je ponovno steći.

A kakvu je pouku Tia kao majka izvukla iz svega toga? Jednostavno da se treba truditi najbolje što može. Treba im se posvetiti s najboljim namjerama, pokazati im da su voljeni, ali život je previše nepredvidiv da bismo mogli učiniti više. Ne možete ga doista kontrolirati. Mike je imao jednog prijatelja, bivšu košarkašku zvijezdu, koji je volio citirati židovske poslovice. Najdraža mu je bila: "Čovjek snuje, Bog određuje." Tia to nikad nije doista shvatila. Smatrala je da to samo daje čovjeku izliku da se ne trudi najbolje što može, jer hej, Bog će mu ionako pomrsiti račune. Ali nije se radilo o tome. Svaki je čovjek zapravo trebao shvatiti da, iako daje sve od sebe i ima sve šanse za uspjeh, iluzorno je misliti da drži sve pod kontrolom.

Ili je bilo složenije čak i od toga?

Mogli su ustvrditi upravo suprotno - uhođenje ih je sve spasilo. Ako ništa drugo, ono im je pomoglo da uvide da je Adam duboko zaglibio.

Ili još važnije, da Jill i Yasmin nisu njuškale okolo i otkrile pištolj Guya Novaka, sada bi svi oni bili mrtvi.

Kakva ironija. Guy Novak je držao napunjeni pištolj u kući i ne samo da to nije dovelo do nesreće, već ih je sve spasilo.

Ona odmahne glavom na tu pomisao i otvori vrata hladnjaka. Primijeti da su ostali bez nekih namirnica.

"Jill?"

"Molim?"

Tia uzme ključeve i novčanik. Potraži svoj mobitel.

Njezina se kći s iznenađujućom lakoćom oporavila nakon što je upucala čovjeka. Liječnici su upozorili Tiju da se možda radi o zakašnjeloj reakciji ili je Jill to doživjela kao nešto ispravno, potrebno, čak i junačko. Ona više nije bila mala.

Kamo je Tia stavila svoj mobitel?

Bila je sigurna da ga je ostavila na radnoj površini. Točno na određenom mjestu. Prije manje od deset minuta.

Od te jednostavne misli sve se promijeni.

Tia osjeti kako joj se tijelo koči. Puni olakšanja nakon što su sve preživjeli, puno su toga zanemarili. Ali iznenada, dok je piljila u mjesto na kojem je bila sigurna da je ostavila mobitel, sjeti se svih neodgovorenih pitanja.

Onaj prvi e-mail, onaj od kojeg je sve počelo, o odlasku na zabavu kod DJ-a. Nije bilo nikakve zabave. Adam čak nikad nije ni pročitao taj mail.

Tko ga je onda poslao?

Ne...

Tražeci mobitel, Tia podigne slušalicu kućnog telefona i nazove Guya Novaka. On se javi nakon trećeg signala.

"Hej, Tia, kako si?"

"Rekao si policiji da si ti poslao onu snimku."

"Molim?"

"Onu na kojoj Marianne vodi ljubav s Lewistonom. Rekao si da si je ti poslao. Da se osvetiš."

"Pa?"

"Ti nisi ni znao da ona postoji, zar ne, Guy?"

Tišina.

"Guy?"

"Pusti sad to, Tia."

On spusti slušalicu.

Ona se tiho popne uza stube. Jill je bila u svojoj sobi. Tia nije željela da je ona čuje. Sve je počelo dolaziti na svoje mjesto. Tia se pitala kako to da su se te dvije jezive stvari - Nash i njegov pobjesnjeli pohod i Adamov nestanak - događale u isto vrijeme. Ljudi su znali govoriti da se loše stvari događaju po tri odjednom pa je bolje pripaziti, ali Tia nikad nije u to posebno vjerovala.

E-mail o zabavi kod Huffovih.

Pištolj u ladici Guya Novaka.

Eksplicitna videosnimka koju je netko poslao Dolly Lewiston na e-mail.

Što im je svima bilo zajedničko?

Tia se iznenada pojavi iza ugla i upita: "Što radiš?"

Jill skoči na zvuk majčina glasa. "O, zdravo. Samo igram Brickbreaker."

"Nije istina."

"Molim?"

Ona i Mike su se šalili u vezi s time. Jill je voljela posvuda njuškati. Jill je bila njihova špijunka Harriet.

"Samo se igram."

Ali nije se samo igrala. Tia je to sad znala. Jill nije uzimala njezin mobitel samo zbog igrice. Radila je to kako bi provjerila Tijine poruke. Jill nije koristila kompjutor u njihovoj spavaćoj sobi zato što je bio noviji i brži, radila je to kako bi znala sve što se događa. Jill je mrzila kad su se prema njoj ponašali kao prema malenome djetetu. Zato je njuškala posvuda, zajedno sa svojom prijateljicom Yasmin.

Naivna dječja posla, zar ne?

"Ti si znala da nadziremo što Adam radi na kompjutoru, zar ne?"

"Molim?"

"Brett je rekao da je onaj e-mail poslan odavde. Netko ga je poslao s Adamovog kompjutora kada on nije bio kod kuće, a onda ga je izbrisao. Nisam mogla dokučiti tko bi mogao učiniti tako nešto, ali to si bila ti, Jill. Zašto?"

Jill je odmahivala glavom. Ali na kraju, majka ipak zna što je istina.

"Jill?"

"Nisam željela da se sve ovo dogodi."

"Znam. Ispričaj mi."

"Vas dvoje ste uništavali ona izvješća. Mislim, zašto biste inače u spavaćoj sobi imali uređaj za uništavanje dokumenata? Čula sam kako noću o tome šapućete. Čak ste zabilježili stranicu E-SpyRight na svom kompjutoru."

"Znači znala si da ga mi špijuniramo?"

"Naravno."

"Zašto si poslala onaj e-mail?"

"Zato što sam znala da ćete ga vidjeti."

"Ne razumijem. Zašto si htjela da mi vidimo e-mail o zabavi koje nije ni bilo?"

"Znala sam što Adam planira učiniti. Mislila sam da je to previše opasno. Htjela sam ga zaustaviti, a nisam vam mogla reći istinu o klubu Jaguar i svemu tome. Nisam ga htjela uvaliti u neprilike."

Tia kimne. "Zato si izmislila zabavu?"

"Da. Napisala sam da će biti alkohola i droge."

"Mislila si da ćemo ga natjerati da ostane kod kuće?"

"Da. Onda bi bio na sigurnom. Ali Adam je pobjegao. Nisam mislila da će to učiniti. Zabrljala sam. Zar ne vidiš? Za sve sam ja kriva."

"Nisi ti kriva."

Jill počne jecati. "Znaš, svi se prema Yasmin i meni ponašaju kao da smo male. Zato nas dvije špijuniramo. To je kao igra. Odrasli skrivaju stvari, a mi ih otkrivamo. A onda je gospodin Lewiston rekao onu groznu stvar o Yasmin. Tada se sve promijenilo. Ostala su djeca bila tako zločesta. U početku je Yasmin bila jako tužna, ali onda je, ne

znam, kao da je poludjela. Znaš, njezina mama nikad nije bila od velike koristi i mislim da je vidjela priliku kako da pomogne Yasmin."

"Zato je... zato je ona smjestila gospodinu Lewistonu. Je li vam Marianne to sama ispričala?"

"Nije. Yasmin je i nju špijunirala. Vidjeli smo tu snimku na njezinom mobitelu. Yasmin je pitala Marianne o čemu se radi, ali ona joj je rekla da je s time gotovo i da gospodin Lewiston također pati."

"I tako ste ti i Yasmin...?"

"Nismo htjele da se dogodi neko zlo, ali Yasmin je bilo dosta svega. Svih odraslih koji su nam govorili što je za nas najbolje. Sve djece u školi koja su je zafrkavala. Koja su zafrkavala nas obje. Sve smo napravile u istom danu. Nismo išle k njoj poslije škole. Najprije smo svratile ovamo. Ja sam poslala e-mail o zabavi da vas natjeram da nešto poduzmete - a onda je Yasmin poslala snimku kako bi gospodin Lewiston platio za ono što joj je napravio."

Tia je samo ukočeno stajala i pokušavala shvatiti. Djeca ne rade ono što im roditelji kažu - djeca rade ono što vide od roditelja. Znači, tko je zapravo bio kriv? Tia više nije bila sigurna.

"Samo smo poslale nekoliko e-mailova", reče Jill. "To je sve."

I to je bila istina.

"Sve će biti u redu", reče Tia ponavljajući riječi svojega muža, iste one koje je Mike govorio sinu u sobi za saslušavanje.

Ona klekne i zagrlji kćer. Što god je dotad držalo Jilline suze da ne poteku, sada popusti. Ona se nasloni na majku i počne plakati. Tia ju je gladila po kosi, govorila utješne riječi i pustila da jecaji naviru.

Trudi se najbolje što možeš, podsjeti Tia samu sebe. Voli ih najbolje što možeš.

"Sve će biti u redu", ponovi ona.

Ovaj put gotovo i sama u to povjeruje.

* * *

Jednog hladnog subotnjeg jutra - istog dana kada se javni tužitelj okruga Essex, Paul Copeland trebao oženiti drugi put - Cope se našao ispred skladišta U-Store-It na Cesti 15.

Loren Muse je stajala pokraj njega. "Ne moraš biti ovdje."

"Vjenčanje je tek za šest sati", reče Cope.

"Ali Lucy..."

"Lucy to razumije."

Cope preko ramena pogleda automobil u kojem je čekao Neil Cordova. Pietra je prije nekoliko sati prekinula šutnju. Nije željela surađivati pa je Copeu pala na pamet jednostavna zamisao. Pustio je da Neil Cordova porazgovara s njom. Dvije minute poslije, budući da joj je dečko bio mrtav, a pogodba sklopljena uz pomoć odvjetnice, Pietra se slomila i rekla im gdje će pronaći tijelo Rebe Cordove.

"Želim biti ovdje", reče Cope.

Muse je slijedila njegov pogled. "Nisi trebao ni njega pustiti da dolazi ovamo."

"Obećao sam mu."

Otkako je Reba nestala, Cope i Neil Cordova puno su razgovarali. Za nekoliko će minuta, ako je Pietra rekla istinu, obojica imati zajedničko nešto stravično - mrtve supruge. Koliko god to bilo neobično, kada su proučili ubojčinu prošlost, ispostavilo se da je i on dijelio s njima istu sudbinu.

Kao da mu čita misli Muse upita: "Dopuštaš li da postoji mogućnost da Pietra laže?"

"Ne baš. A ti?"

"Ni ja", odgovori Muse. "Znači, Nash je ubio te dvije žene kako bi pomogao šurjaku, kako bi pronašao i uništio snimku Lewistonova preljuba."

"Čini se da je tako. Ali to nije Nashov prvi zločin. Kladam se da ćemo, ako pogledamo u prošlost, pronaći dosta toga. Mislim da je ovo za njega bila samo izlika da čini zlo. Ali ne znam, niti mi je važno, što je stajalo iza svega toga. Ne možeš krivično goniti nečije pobude."

"On ih je mučio."

"Da. Navodno, kako bi saznao tko još ima snimku."

"Kao Rebu Cordovu."

"Točno."

Muse odmahne glavom. "Što je sa šurjakom, školskim nastavnikom?"

"Lewistonom? Što s njim?"

"Hoćeš li ga krivično goniti?"

Cope slegne ramenima. "On tvrdi da je Nashu sve rekao u povjerenju i da nije znao da će ovaj tako poludjeti."

"Ti u to vjeruješ?"

"Pietra je to potvrdila, ali još nemam dovoljno dokaza ni zajedno ni za drugo." On je pogleda. "Zato imam istražitelje."

Nadzornik skladišta pronađe ključ od spremišta i stavi ga u bravu. Vrata se otvore i istražitelji nahrupe unutra.

"Sve se ovo dogodilo", reče Muse, "a Marianne Gillespie nikad nije poslala snimku."

"Izgleda. Samo je prijetila da će to učiniti. Provjerili smo. Guy Novak tvrdi da mu je Marianne rekla za snimku. Željela je da na tome ostane - smatrala je da je to Lewistonu dovoljna kazna. Guy nije. Zato je poslao snimku Lewistonovoj ženi."

Muse se namršti.

"Što je?" upita Cope.

"Ništa. Hoćeš li krivično goniti Guya?"

"Zašto? Poslao je e-mail. To nije protuzakonito."

Dvojica policajaca polako izađu iz spremišta. Previše polako. Cope je znao što to znači. Jedan od njih pogleda Copea u oči i kimne.

"K vragu", reče Muse.

Cope se okrene i krene prema Neilu Cordovi. Cordova ga je gledao. Cope nije spuštao pogled trudeći se da mu korak bude čvrst. Kada ga je vidio da prilazi, Neil počne odmahivati glavom. Odmahivao je sve snažnije, kao da tim pokretom može poreći stvarnost. Cope nastavi koračati istim tempom. Neil je skupljao snagu za taj trenutak, znao je da dolazi, ali to nikad ne pomogne ublažiti udarce. Nemate izbora. Ne možete ih više izbjegavati ili se boriti protiv njih. Jednostavno morate dopustiti da vas zdrobe. Zato, kada mu je Cope prišao, Neil Cordova prestane odmahivati glavom i sruši mu se na prsa. Počne jecati, ponavljati Rebino ime, govoriti kako to ne može biti istina, moliti neku višu silu da mu vrati voljenu. Cope ga je pridržavao da ne padne. Prolazile su minute. Teško je bilo ocijeniti koliko. Cope je samo stajao i bez riječi pridržavao tog muškarca.

Sat kasnije Cope se odvezao kući. Istuširao se i odjenuo smoking. Stao je pokraj svojih djevera. Cara, njegova sedmogodišnja kći, pobrala je uzvike divljenja kada se pojavila u dvorani. Guverner je osobno vodio ceremoniju. Imali su veliku zabavu s orkestrom i svime što uz to ide. Muse je bila jedna od djeveruša. Dotjerana, izgledala je elegantno i lijepo. Čestitala mu je poljupcem u obraz. Cope joj je zahvalio. To je bio sav njihov razgovor za vrijeme vjenčanja.

Večer je bila poput raznobojnog vihora, ali u jednome trenutku Cope ostane dvije minute nasamo. Sjedio je, olabavio leptir mašnu, otkopčao gornje puce košulje. U jednom danu prošao je kroz cijeli ciklus, počevši sa smrću, a završivši nečim tako radosnim kao što je sjedinjenje dviju osoba. Mnogi bi možda u tome vidjeli neko

dubokoumno značenje. Cope nije. Sjedio je, slušao kako orkestar u žestokom ritmu svira neku brzu pjesmu Justina Timberlakea i gledao kako njegovi gosti pokušavaju uz to plesati. Na trenutak se ipak prepusti tami. Pomisli na Neila Cordovu, na stravičan udarac koji je pretrpio, na sve što on i njegove djevojčice u tom trenutku proživljavaju.

"Tata?"

On se okrene. Bila je to Cara. Kći ga zgrabi za ruku i pogleda ga s mudrošću svih svojih sedam godina. Ona je shvatila.

"Hoćeš li plesati sa mnom?" upita Cara.

"Mislio sam da mrziš plesati."

"Obožavam ovu pjesmu. Molim te?"

On ustane i krene na plesni podij. U pjesmi se ponavljao blesavi refren o tome kako treba vratiti nešto seksi. Cope zapleše. Cara primi njegovu nevjestu za ruku i odvuče je od čestitara na plesni podij. Lucy, Cara i Cope, ta nova obitelj, zaplešu. Glazba kao da je postajala sve glasnija. Njihovi prijatelji i obitelji počnu pljeskati bodreći ih. Cope je grozno plesao. Dvije najvažnije žene njegova života pokušaju prikriti smijeh.

Kada je to čuo, Paul Copeland zapleše još žestice. Mahao je rukama, izvijao kukovima, znojio se i okretao, sve dok na svijetu nije ostao nitko osim ta dva lijepa lica i čudesni zvuk njihovog smijeha.

K R A J

Zahvale

Na ideju da napišem ovu knjigu došao sam prilikom večere sa svojim prijateljima Beth i Dennisom McConnell. Hvala vam što ste podijelili sa mnom svoje misli. Vidite li što je iz toga proisteklo?

Također bih htio zahvaliti sljedećim osobama, koje su pomogle na ovaj ili onaj način: Benu Savieru, Brianu Tartu, Lisi Johanson, Lisi Erbach Vance, Aaronu Priestu, Jonu Woodu, Elianeji Benisti, Françoise Triffaux, Christopheru J. Christieju, Davidu Goldu, Anne Armstrong-Coben i Charlotte Coben.